

- ۱۲۰ وسکیراں ارکھ دادا کاں ہاتھ ہدا شمار صفت دست ریت دست و کف
- ۱۲۱ تنع روم عشاق غم قسریں ہدا شمار صفت انجھساں دست مار میں
- ۱۲۲ رگیں سار سار آردوی کشکھاں بدائی ہدا شمار صفت عاتق و گستاں دست حالی
- ۱۲۳ یراں سار حیرت کشید ہدا شمار صفت عاتق سبیر
- ۱۲۴ آب کا سے حکمران ستمل ہدا شمار صفت انار سیتاں
- ۱۲۵ مدد و اع سبیر در و مدد ہدا شمار صفت سبیر
- ۱۲۶ سبیر سبیر کاں ماسوں جہاں ہدا شمار صفت دل و سبیر لے ماں
- ۱۲۷ ہم پہلوی لطافت گل تر ہدا شمار صفت پہلوی رنسر
- ۱۲۸ سوخ در بای لطافت در کبار ہدا شمار صفت اعوش و کبار
- ۱۲۹ لعل شگاہ وای طہر ہدا شمار صفت حکم لطافت طہر
- ۱۳۰ ملکہ گوداب آب حیات ہدا شمار صفت اس لطافت سمات
- ۱۳۱ یتیمیاں دیوار حسن و عیوب ہدا شمار صفت ریت و مالیت محوس
- ۱۳۲ مدد و م سار فکر و قیقہ سمیاں ہدا شمار صفت پار کیجے کمر ماں
- ۱۳۳ شیریں نای مای عشاقاں لہجہ چوید ہدا شمار صفت کمر سد عشاق شکر
- ۱۳۴ ایہ اندازہ وقار کوہ سبیر ہدا شمار صفت راق سبیر
- ۱۳۵ سہو نگلوی حار و دوریاں ہدا شمار صفت الہم ماں
- ۱۳۶ لعل مست دہ بای قلم کتہ راں ہدا شمار صفت راں ماں
- ۱۳۷ آئینہ صورت نای حالی خوش ہدا شمار صفت راوے محسوس سبیر
- ۱۳۸ ستوں تھر جس لے ہستا ہدا شمار صفت ساق صفا
- ۱۳۹ مانوس شمع و لہای ستمد ہدا شمار صفت ستلوار و ستلوار مد
- ۱۴۰ تنالوی لہجہ محسوس مایاں ہدا شمار صفت کسہ ماں
- ۱۴۱ فی سار عشاق غم گیس ہدا شمار صفت کاف و محسوسیت یا و سہرام و سبیر
- ۱۴۲ دن و سبیر آریاں عشق مگر دور ہدا شمار صفت بای حالی و کوش و سبیر و لعل و لہجہ نای
- ۱۴۳ سبیر کلفا اہ سواد لہجہ دم مینا ہدا شمار صفت صعبی عیوب اصا
- ۱۴۴ مگر ہر دین لعل لہجہ اس ہدا شمار صفت یراکت تن و سبیر
- ۱۴۵

کلمات سلسله مرده خواندگان سرال صراط را به شعاریت جملات بیداری تمام و در کمال ۲۱۶

ز دل سار سیر عیان عساق لطم زار در میان و اع سد محسوب لوار ۲۱۹

ظلمت زار در شب شکراتی آمله دامن به استار گزایلی و سکر و سحر عاشقان ۲۲۱

و اع ستور گسترش بادی حیات به استعاره صفت عشاق و سر و نشان ۲۲۲

سوت جبری گرد آب گروش ایام به استعاره صفت جنس و ایر و سحر عشاق با کام ۲۲۳

یخته آب رسا حای صبر قرار به استعاره صفت حتم عساق و لغزار ۲۲۴

حار و دید و بای هر نشان به استعاره صفت شکران عساق ۲۲۵

سواد و سیه محمی سر که با انداختار صفت و کلمات و سحر عشاق و سحر ۲۲۶

و بیدار احکام نشان به استعاره صفت شکرایی عساق ۲۲۷

حکمت بیدار سار خواندگان ستر صراط به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۲۸

سلیح و حاش و مکر اس از آب نوش به استعاره صفت گوش و سحر عشاق و سحر ۲۲۹

ایینه از عساق راز شونده به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۰

بال و کواکب آسمان که آوازی دورا به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۱

و بادی سار حای سهر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۲

گوگرد و مگر باره ساز قافیه صفت و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۳

ارحامی سلم اهل حق به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۴

حاکم های گرمل احتیاج به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۵

سدست و دمانی و درستان به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۶

حجر میلوئی هرستان به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۷

ارایه از ترات قدماں سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۸

سحر و سحر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۳۹

حسرت و سحر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۴۰

کلمات و سحر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۴۱

سور و سحر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۴۲

ایینه سار و سحر و سحر و سحر به استعاره صفت و سحر عشاق و سحر ۲۴۳

واسطه بحر و تاسع عمر گدازان استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۱۷
 درین سطره عالمی حمید یزیدی ترانه ساز گدازی استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۱۸
 محتاج کس است انواع سات فی التماس استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۱۹
 عکس ای که خود کس استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۲۰
 سواد جمیت و بیانی رنگ استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۲۱
 رطل اللسان سار جانی طوطا امین استعاره در حواش نکات مقدمه کتب الی و کتابت مع شمس ماه ۳۲۲

حَدِيقَةُ جِیَارَم

سیرت بحسب حال اسماط محامد اوی اسال سناط اعدا آساری اشعار صلت
و سوال جواب وظایمات تنوعان و جمعیت اصول اربعه و مسکرات و اغانی و دیگر اشعار
مطهر صانع حیرت و استعار شریک مستهملای گو مانگون
واسطه القریل انجمه گریبان و استعاره جیسده لور و حیتان
ایمی ما حتمت را کیا با اشعار مستور صفت قفا
آینه صوت مای حالات ارمه داد و اید اشعار قواریج درت ستار
واسطه کرم باراری کلام مکته سخاں و اشعار خورشید نثار صفت تابستان دلو ارم آن
طراوت اداوی پیوست ردای ناع اراج حیاں و اشعار طراوت بار صفت رشکال
رین سارمانه فکری رک دلو و اشعار صفت حریل و در گر چها
سرایه شیرین خورگان و یا مریح و اشعار صفت بار صفت ستا
سیرت مائی حایه گلستان و صفت ایام بهار و درخت آن
مس اسار بار در اوان و اشعار صفت عکریان و عا و قمر و رست و غم شریک عموآن
حرام سار عموره ووس و اشعار صفت میخانه و می نوش
مروتی بحسب جنواں مکرده انتظار و اشعار خطابه مسوی ساقی اوان و ایدار
نما سناط مانگی حواری کاسه مریح و صطرا و اشعار صفت طر و ستراب
سیرت سار مانه صاحت عموآن و اشعار صفت شریک شتاب و کیفیت آن
سیرت بحسب حال حیاں ارباب دانش و در سبک و اشعار طراوت آن صفت سنگ

449

۹
قرآن کریم میں ان کے سرور و اشعار پر ان کی تریاک سیرت گھور
ایک ایسا دل آؤ گان ظلمات ظلم میں ہے تعجب و حیرت قہور و لطافت آن
و صاف یہ ایسا کتنا کس میں ہے استعجاب و حیرت قہور و لطافت آن

22

۴۴۲

کشمیر

004

NOT

006

1

臨

11

٢٩٤

26.

11

مسرح

۱۴۴۴

444

75.

100
 101

١٠٠

1994

1997

740

244

1991

1

وَمِنْ بَنِي كَعْبٍ عَلَى اللَّهِ وَهُوَ حَسْبُكَ

کتابخانه
مکتبہ

مطبع مصطفیٰ محمد خان سیالکوٹی



سید محمد حسن الحسینی

الحمد لله رب العالمین و الصلاه علی محمد و آله
و سلم و بعد از این که بگویم که این کتاب را

ای که بگویم که این کتاب را
در دو مقام مهم ایضا نوشته

و مالی که در این کتاب مذکور است و این که مالی که
در این کتاب مذکور است و این که مالی که

ای که بگویم که این کتاب را
در دو مقام مهم ایضا نوشته

و بعد از این که بگویم که این کتاب را
در دو مقام مهم ایضا نوشته

[illegible]

جس سے کسی نصرت ہر ام صولت ہاں گزیر سید قطیر گزیر دل حمد ہم کہ اس علم حاصل
 و لدودہ ہاں سر و ہر اساد ملک العلم الوالمعروف اصر الدین سک براداد اساد عادل جبر
 حضرت سلطان عالم محمد واحد علی شاہ ادسا ملکہ شد ملک سلطانہ واعلیٰ میں
 اسکا طبع سے حمد و سادہ نکوس بہت اوس گک حافہ راقی و ہم سلطنت الہی حمد
 عادی کہ سلیم کی عولس ہر عدت کسری کسری از ترس الکافی کہ قصوحت و در حب ایوان
 رین سہاں کسری قتیق اتس او و دومان ہاں اعدا اس جہاں ایدار ہاں جیات جیات
 سرور ہوا گراہ اس محل او و ترستاس و اگر سہد اسماج ہا و گس ایوانش داراب
 ار عہدہ اندازی آئی بر روی کار و سکندر نصرت ہمہ اوی عکس افان آتہ اتقی رملو لعل شوی

<p> ملک رحمت نور طلب ملک حبیب ہار یو ہار یو ہوا اگر دانا سارے اربو اس ساد افان سع مصو ر دوا احمد ایدر ہمد نس دہ عادل ایوا ستد در عادل بریریں جسم یلے ملاطوں الہی دایم ار سہ ناما سارے </p>	<p> فرمودوں نہ ارادہ جسم حبیب داس راج عیش و مد گاہے و گزشت گلی ار آتہ اس ہودہ ظلت ظلم ار ہماں دور شکستہ راددا اناز متکس کدگل در حبیب ہوں گل ار گل عالی ارستے محل مسایوں بود بر گلیں یاد ستا سارے </p>
---	--

مام ناما ہی محاحات مای کہ ماری دیوان میں تہراری ہمال امل ار گذار
 امام مہ کشید و ریحہ حدیقہ کہ وائہ ابقہ بس ہمد جولہ ہاں حسن اظہر اس شمس امیں
 اس اس اساد ہر گردید یوں ہاں مد کرات نصرت ہوں ملواری آل حال ابل ہاں ہوا
 مد و ساد اند محو لکنا تو صبح حال سان کدست بہت سر دشمن ہوا ہی تہرار
 و اسی کہ سم نامی ہودہ ہر عجمہ اتنا صر ملو و معدرت نامہ است کہ رین کا وہ
 اختلاف ہاں ساسن ویر کی مائہ رنگا نک و متا علی مای ہامی سا اعلام ہودوں
 تہرت لا اعلم معلوم کردیدہ و اگر سراسن ایاب ہوب و گیر سہرا کہ و ملو کہ مسیب ہاں ساسن
 سہد ہود سسٹ ہرمی ہاں کدیرہ اس نامہ دارا سہن و ہودیں ہمیں ہاں
 ساسن ہاں میدان نامی ہاد کہ ہودہ گاہ اس ساسن ہاں ہاں ہودہ ہاں ہاں

و راه خطاست پس معنی فکری عین مایه معنی طبعی ایم آتم هست راستا و ستادیم
ست که چار یکان ایم خود راه یکان است ام بدور ایم از قریب است مسئله ششم
در ظاهر مره بهمان تشبیه این طبقه علیه الله میاید و همین نظر سمد فکر را گاه گاه پیدا
س می گشتا نه میاید و اگر کل کردن استوار هم بعضی سال چار و دهان و میگرد
حد و که آسای می بر صورت و لیل گشتا و طوط و قصور و قیوت آسای و دیای می و ری
و دقیقه سحای آسان گشته در ری را آلسا آلسا که اگر رس ظلم و چار گوهری آمار دست
آید و حای حیر و سانی و رایده و اگر عیاد و اما قد شری شری را آسان معانی لمدر و حواطر ام
حکوه و پخته شده لیست طوط و سود و نقول میره تبعه از من سکیس درین مشکین است
گر خطای رفته است امو گریه و تنوع صعب اسما که فی الحقیقت حره گیری رجحان
عالیات است لب کشاید و چون ظاهر است که لالی سلک این تقییر معادل کسور را ده
مرسله کلوی تدوین شده اند و کمال محبت و کمال جلال و درین میان این کمال مستطاب
حادی نتایج افکار جمله اساتیده امامار میسید که مستطابان شعی گشته از کلمات حواطر تصایف
و گران مایسید بنید احد است صاحب طعنان است لاری از است امامدار است که در صورت
مطروح تعدیل تجدید خطه مل لعائن اللوات و صعود المصاد که بعضی القائن و تصبیح المعنا
و رایده و در حقیقت معادل یا باقی میاید و گوهر واحد این من نوادی تقداد که ری در حقیقت افکار
مایه شود که آسایان می یگیا را آموسی لگایه حواطر و دایع فحای نام درین مایه
الله الموفق و المبین و المستعین **حد لقیته اول** طرات افرای سام تشنگان
سار اسرار بصری استوار حمد و ثمت سزای دلدار حد لقیته دوم
شکلی بحس لاله را افکار و گویی استوار حمد و ثمت عشق و سرایه و دیگر حالات عشاق افکار
حد لقیته سوم بصر بحس جمستان افادش تو صبح اسعار و صد خط و کلمات
حد لقیته چهارم سهری بحس مهال مساط و مسحا و طار و ابوی آسای ساط
معانی ماری اسعار و صنایع و سوال و جواب مطامات سازان صفت حصول العینه
و سکراب و امالی و دیگر استیاد حد لقیته پنجم بریت محسن بهاستان حواطر اکیا
نحل کردن استوار صنایع رنگارنگ و مطربان دانه شک حاب که یا حد لقیته اول
طرات ای سام تشنگان بهار اسرار بصری استوار حمد و ثمت و سزای دلدار

میں سے

دیا یاد رس سے	کریے محنت سے
سے ارجات سے	دہلی میں سے
لہ دگا سے ارمانہ واریر	دل دہلی اردو صد لہ تر
عیشم مدیں مطہ مار لی	مای لست تلک کار سے
کس قلم ام ایچ ن رستہ ام	کس دست ام ایچ کستہ ام
روحان سن حسوں در حطمہ	روحان سن حسوں در حطمہ
کرم کی گردن کسی امر سے	کرم کی گردن کسی امر سے
عانی لہریاد لہسا رساں	گداری یاد اوہسا رساں
لہ رہا یم اداں برہم است	کہ رحم قہ جسم مرا مرہم است
ہر کس دیا ہم نامہم توئے	نکاح ہم کہ لقصہ لایم توئے
گرف تو در مشرد ام شکست	کہ لطف تو در قصہ سفت گرفت
محسوس عیوب شود تھہ	کس اوس یاد گراں تھہ
لغصیاں می کا د امید من	مس این ایہ عس حادید من
ای داب ناکت ارہہ باسوا سوا	درد گرہ تو یامہ مسرمیوا
مارا کہ حاصلے مود غیر معصیت	ایوای گردی تو در جہا حرا
گم گسکاں وادی جلہ مہ کسیم	مارا روی مرہمت ای رسا نا
ارہفت چو گاہ دیوار نامہ ام	مارا جد عشق تو حوں کہرا ر
ردم حار مودہ درای حوں شود	دکستی کہ میت و واحد احد
مہاں رطلن نگہ ردوں میر میر	مستور عاستی کہ دود لور مار یا
لصاہ حستہ دل کہ لستو کہ کردہ رو	ادرا محس اردو ارالہفا عفا

تکلیف

مساجات لطو ر شجرہ رجا ب ست نامو لوی الحسن ادا اللہ ظلہ

نکریای حو ای رتہ عالم اسرار	طسلیں خواجہ تراوات الہیہ حار
محس حیر دل حسد القم اسرار	ماں شہید کہ مودیت نظر دتا ر
طسلیں تو ر محس کہ سیعین مطلق	امیں باطم سرح محس حار

میں سے

طیلس جوانه کوس سنج سیف الدین
 طیل حضرت معصوم و جوانه احمد
 طیل مانی باسد و جوانه امیر
 طیل جوانه معقود و حسد امیر
 طیل جوانه محمود و جوانه سار و
 طیل وانه اولی اسمی که گرگانی است
 طیل حضرت صادی که نو امام بحق
 طیل حضرت سلمان و حضرت صدق
 نال و محب رسول و بحکله مقولان
 حیات ملک اسرار عشق پاک عشق
 مرا امل و جوانه سار
 چه اسک مدامت در و سار
 در و م صراحی صعب رحیم
 در و در و دایره در و در و
 سزا و شوم در و رنگا و جو یس
 ای رده سس حجت تو حضرت
 سرگاه و بی حکم هم بعد از
 اندک ایدر یکس رس
 یکس کسی حضرتی مے مار و
 یارب دل مارا تو رحمت خا و ده
 این سده چه داند که چه می باید خواست
 یارب مدی که کار طاعت آید
 یارب علی که ما تو ردیک کسد
 دارم دلکی نہیں یا مر و میر سس
 ستر سده شوم اگر میری علم

از قلم

حاجه

چو تیغ

ساز و ساز

نقشه

حاجه

که در حیدر او مسکو مطلع الوار
 که سده محمد الب دوم با استمرار
 نال جوانه رویش در آمد و آحرار
 سحرانه با اساسی و هم علی استیار
 بعد عالی و یوسف و یو علی سردار
 طیل نو انجس و دایره جوس کردار
 پنا اسم این محمد لید صاحب غار
 نوای حدالطیل محمد مستار
 مراد زبیر رضایت نو دوا و دار
 سجاد سق متین کس معیبه حرکار
 که قدق ستم سس رنگ بار
 کماهی که کردم بدویم میا و
 چه حاصل مرار سحر و پیام
 که مر و دارم حریت ارسد و
 رب ارحمی و لاتدرنی سسد و
 دی عاشق حرم غم و عصا طلست
 گویم که کی است رحمت بی سست
 لطف و کرمت مار و میکس کس
 حر حضرت تو مدار دای میکس کس
 در و دهمه را انصاری در باب ده
 دایمه توتی هر یک جوا بی آن ده
 یارب حانی که حله بهت را اید
 یارب علی که حر تو کس نماید
 صد و اقع در کین یا مر و میر سس
 ای اگر م اگر مین یا مر و میر سس

یا بعد از آن که کام می
مردن ستم کردی و کریم
دارم و سطح دل بر گردش فلکی
باز است و آن بزم لفته او است

تحتاج گدا دوستام می
مردن ستم کردی و کریم
دارم و سطح دل بر گردش فلکی
باز است و آن بزم لفته او است

دریافت

بچه اول که این نقش است
حلقه آراکلی افشیم داد
لادم اوامت اراں هم و دال
شسته سدهت احتراں
همه بر سل که جزو خاک او است
آنجی گو یا مراں بصیح
چپته سورتید که محتاج اوست
ای ش تو یاک تر اراں یاک
ای مدلی مرغ و سنگی نقاب
ما چه حسین یا جان تو ما شین
ای گزاج سید ستادگان
اول میت اریچه سبام تو است
مهر سید این مادر همسواں تو
حرب بنظره اں رودر کن
مملک ارم محمد تقسیم
ما و دهفته بر سیر حمال
گسودا و لورد و حائق هم
ای ستم رسل و زبوت نشستی
مردن ستم کردی و کریم

مردن ستم کردی و کریم
دارم و سطح دل بر گردش فلکی
باز است و آن بزم لفته او است
تحتاج گدا دوستام می
مردن ستم کردی و کریم
دارم و سطح دل بر گردش فلکی
باز است و آن بزم لفته او است

در وقت
در وقت

میس است که ایام اکبر
که سوختی بلوب یا مست کتا
سند که کرمین که همگام حنک
چو سستاه حیل ریس
در سان روح عهد مای
مارس مجرب میں ایست
فلکها در یاس در سس
میزاب یاد کال را گهر
جیان عقدا کار امت کتا
کعبه در رحمت کرد کتا
قدی تابد محبتش طوه دا
رلس یاتیه اسن جی سرح زانامه
کما دیده کس سایه آفتاب
اراں سمع حدس میداد تطل
سکینی جیان در طلب طره رحمت
چو قوس وحدتین محبت درود
در جسم دوت حایل گداخت
رستوق کشتی در درون رست
در سایه در انکوشتن رست
ا در کشتی سایه تابد یاس
رفته اند کس قدم رفیده
مکوشتن شد از سایه یهود خدا
رایت این اعلیت هست
ای قمر طلعت و سکه مطلع
بید القدر در مویت مار سس

نقد و سبب ان دو محدود است
معتوسه یو کشتن رستا
گو محدود رکت پاداشن مشک
که در مد پیش بر حرد و چه کل
ماکت اعجازه را شکاف
رکیوشن ایام حیل المتین
میجاں روحان در اسکے
یم است و سید روحان را
که در ماں دین کا بر ما و داد
شدار و در دالین دماه دار
کحالیست نخل دریافت
جما میں در سایه و سایه
کما در جلالت کما نور ما
که جو رتید تا ماں مگردو نخل
که سایه در بر مگردو نخل
رجهل هتس سایه را نخل
لی سایه در گرتی آن گداخت
که در سطل اس در بر و نخل سایه سوخت
نخلان ار سیه نختی حو سست
سندی ار او نستر آفتاب
مگرد است این هر چه سایه هم
حدائی جیس باید ار ما سوا
که عقل کل امی است در سست
مردی حمد یا سس بر تیغ
دجی شکر رکت گفتار

در لغت
در لغت

در لغت
در لغت

در لغت
در لغت

در لغت
در لغت

در لغت
در لغت

در لغت
در لغت

طره آت سود همه سودا
 فاب و سس عاں رارد بیت
 من ویر سکه اره نو و خاک ا کا
 سری خاک رست اس که باون آت
 بحر جمت سواں نظر کاروی ریرد
 صاحب است حیاتی که بر قش پیش
 و قنایکه زود و در را عمار مست
 میت متار ریال عمر طرم حکمندی
 آله مردود و دوا قتل علیه آله
 مجلس باع فاستقیم سر ریاض قل کوی
 فان قادیان علم کاف کمال دال دیں
 آبی افصح اللسان محرم صادق البیان
 نال و در خط علم علی بی اردوع صدق
 ده عقل و در سید واد هشت هشت
 کیم حواس و عا راکان و تله روح
 ایدات توارد و کون مقصود و حور
 دل رنسا و برای شفاعت مستم
 انخانه قریب سید ایه نو
 ارجاع صبح سحر و هفت دو کون
 آل دیواره انگشت سحر و تله ماه
 سرائس اراف یک ق میت است
 کلیم آن سب ادوار دست گد است
 تیر از قدرت آن شاه کویں
 ای در جند مدیه حمت سدا جان
 در لغت کیمیه ہیں که عمار تو جویں

کلام

موت

در حدیث
و الاصل

ای ساه رسول تسخیر کل
یک سحر و معجزات صراح تو و الخ
واللیل قسم بر شکر طریقه مویت
مالایوسه لب ربه مار مد
امرد و همان کمره انکوی محمد
ای که رسالت صوح صراح
تبع توحید سار و سار حب

سما یقونی طائر اوج فتد لی
طراوتی نیس دلواتی تو فتد
والشمس ماه رخت الیسع دل آرا
عواص دوامد و تو سیر اولادی
عواص دل و حال قسم روی محمد
یک پانه بیت هر رخت محتاج
روی که درین قریم شب دلج

مشید کال یسین اشعار منت اصحاب و ابیته حدیث

اولادی که محمد اسرار
اسلام توی گشت رعلای سول
او که شد سر و شش سام صدق
محمد دوم صدق او شد عقل
میں شاد عکس احمد
نقی ارعار ریاسید اش
عقبات کام ارتی عدل و داد
تد گرم لی اعتدالی سرش
رود هر فانی تد کار گر
ستیز احکام نفس و حسد
درین رم چون در جهان است
او اگر دو رطله گاه ر قسم
مرغان را راز خط اکلده دام
سطر سترس حاده انگی است
علی گشت سیرنا صهای علم
هر جام می بهندم ساع است

سر شیشه یسین و سسطل الواد
الحق که مستحق دیس هر چار مد
ستار باد فایات در کام صدق
که در دادر نفس جایک در جیب دل
ردل سر و شش ساع سر دے
هار مصاف س آئینه اش
سرافاق چون استوی خط هاد
که شد کف سعدت ساع شش
طاعت مستان دارد اثر
جوی گشت فادون هر یک و مد
در سر و شش قسم میا گشت ست
کلام ارل از حسد بر قسم
بود سی استاه ر خط حاکم
که باع در سر بر لی مگر بیست
که یک حرفه دوست درای عیلم
مگر نشسته ساسه کوه است

دید در میان مسدوف
 چار یار بس مدار بهت ملک
 چار یار مدچار حد کمال
 چار یار مدالک و داد
 چار یار در سر آداب
 چار یار مدمار حوی نقد
 چار یار مد در وجود شر
 چار یار مد با محبت مس
 بام مصحف که چار حرف بهمد
 صدق و عدل و جاد علم سے
 چون را گفتت مصطفیٰ هست مست
 لکه صدیق اکبر حق نام است
 هست در شان آن ستوده سگار
 صادق است و صدیق و صدیق
 رضی الله عنه و رستاست
 آنکه فاروق اعظم است سام
 در حلاوت حلیه تا سے
 این حدیث آمدہ لسان عمر
 تابع امر و سے او فقلین
 آنکه او بود جامع القرائن
 بود و اما مد سید الکوا میں
 بودنی شک حلیه تا لک
 و اب او بود مجمع المحرمین
 آنکه او رب بل افی آند
 شهر علم است و ات سیمیر

چون محمد مصطفیٰ چار حرف
 چون بدر گاه حق تبار ملک
 مشرق و مغرب و جنوب و شمال
 چون ہم خاک و آب و آتش و باد
 حیدر متوج را چار طلساب
 رونق چار باغ و چار حبس
 چون دو چشم و دو گوش یکدیگر
 چون خست یکا حرف ان ہم
 انتظار است چار یار و ہمد
 بود در سر چار یار سے
 چار یار ش سال چار انگشت
 حامی دس و تسبیح اسلام هست
 مالی امین اود ہا سے العار
 قاتل قوم عالی و رمد یق
 آسمان در میں تبار و اسق
 حاجی کھر و حامی اسلام
 قوت مار و تی مسلمان سے
 بیطریق الحق علی لسان عمر
 رسد اللہ عنہ سے الکوا میں
 رونق انجیا من الایان
 الملقب لہ و سے الودیں
 ہر آباد ملک دیں ما عیت
 رسد اللہ عنہ فی الدلایں
 نفس سیمیر خدا آند
 در آن ہر مر سے قہر حیدر

هر کراحت مرخصی سو د
 مان حیات را اردو محتاج
 خلق را بود رهسما کجا
 پایرو چار یار اختیار
 و طبع قیاس مار عصر ما هم
 وی ذات علی که علوه گردد نصیب
 گنیم ای حقیق طالع امان شرف
 تنوی که ما توں حب بود
 ایکه و تیس کردن روک او امل
 حل برل روی عالم دس آورده بود
 اگر دوستی ایسیج را احد در
 ایسی آتم سته کرن ملا
 مروج طاق عرس نام ما کت
 دکان حدیث رسول اسطه
 من بعد جاب ساه مردان سا
 توام موسوی نو ما اماند اقد
 در میریت درین سخن ما اهل سینه
 ای تشنه که لا تشبیه اگر
 تو آب سینه روست ایت
 سلطان ولایتی حکم و سر ما
 میرتید اماستی سور میر ما
 ای نور و دیرغ امام دوجا
 از هر گل باغ شاد حد
 مانی نساوت اسلے سده شب
 بی درودی گدار سله ما

۱۱

۱۲

۱۳

۱۴

۱۵

۱۶

۱۷

۱۸

۱۹

۲۰

۲۱

۲۲

۲۳

۲۴

۲۵

۲۶

۲۷

۲۸

۲۹

۳۰

نی سک او عارف حد ا سو
 طاق لایوب را اردو مصاب
 کرم اقد و حصه امد
 احاصول دین مردار نه
 ما است باعتدال تیار
 هم رم ریش دو سنج لعی میر
 درج ایدس به ان السعیر
 تنعه بر در صیامت بود
 می آن گشت روشن میس طبع کتاب
 بود دست که بیتیم هم دست سچ و کنار
 ما کد سوسته بهشتی اودان باصا
 ار آیت طهر کمال سید
 معصومه معطی تولی رهرا
 مامده ممدان امام ما بی
 لاریب مسد طاعت متا بی
 آتیه سود صورت احمد ما گاه
 رطین سون امد رسول اقد
 سیرا گوی قور آب حصر
 است رقا آب عوا ره در مخته
 دریای عایتی محدود احسا
 یا قوت شاد سته برگ بریا
 ما کر کلا جو شیم حو ما
 مادی یو کل رگس حیرا نگران
 هم مور سر بری مار بار
 بی یاد حد اعی می لب بر لب

در بر گیران برادران	ای آدمی دین حق امام مجسم
عقل و دم دیر در میان مردم	دات و کلک با شروع
برسد شرع جاهلین ستار	از صلاح عالم کون و صاد
رعز رسیدن به صدق و سداد	رحم کلاه حوین پیداده شرع
پزدن از عقل فهم علم و ادب	جمع مای و صادق آمد لقت
پود و ما آیه عالمی است	متار و مستم مای و جری
نگار سادات توابع سردوس	ستال صداقت و دواع ردوس
دایگی تو تر دایح ردوس	از سل کیبوی و نکر رشید
نی یاور و یار دنی سیاهم مدی	ای موسی کاظم از تو حرا هم مدی
ان نفس بر در راست راهم مدی	ما حیرتونی بر سمانی مسیر
فترت لقا است از امام داری	سهار آب دغم به سادات داری
انوار بر رگی و فصلیت داری	آمد مدد و هدیه روس رحین
رس مد تو دعا گشت راضی نصا	ای موسی که طور تسلیم و رضا
راضی بر صدام صابر سلا	همون اب و دم و خدا مجد هستی
لیکن شب و روزم تصور با طر	بر حید که هستم در حیات با آخر
لشک دایم و دم که حاضر حاضر	چرا که طلی که با ای فائق
در بر گیران تراست اطلاق دین	ای آن علی رضا امام همین
چرا شتری بود مکان را بر کس	خون صد امام رو گوید سر
ارباع کمال جمعی هست هست	ای گوهر یک رارل یانگ سرشت
مسجد سده از تو هر کجا بود گشت	مس رانج دین حق عالم گشته
مس بعد قی امام صاحب عرفان	ای رکن تربت از تو قائم بحال
دات تو مراد خاطر کوی و مکان	نام ولایتی نقاد و موجودات
علم انوی گوهرت سینه رسید	علم انوی گوهرت می رسید
شرع کنوی گوهرت می رسید	گوهرت کم سینه محل گوهر
انوار امامت از حیت انوار	ای اس ظلمی امام الطهر

خلق و کرم و خود و عطا و رحمت
در بر و عزیز و کرم و مهدی مام است
نور ستار کائنات و اطلالت و کفر
ای مهدی من مرا ظهوری سما
اطلالت کفر گسب عالم سبب مار
خلق از قدم تو جسم دولت دارد
دستار بر گرد ما در موره
ری امام که سار بر شمع از خاکست
گردیم گرد و در کار اتمت
انگشت نهاد بر حسن اس ستمت

۲۱۵
۲۱۶

راحت معشای ردائمه الطهر
چون صبح و روح بخش عالم مام است
دلنگ و سیه تر از سواد سام است
دوی سرار میان و عواری سما
ادرشتا شمع لوری سما
ایدست اسطار رحمت دارد
فانی و نور و جیم رحمت دارد
چو در دگر حق است طاعت بخش
حاکیم مصلحت و قایم اتمت
روداشته عقد مار کار اتمت

آب رنگ گلستان حیران اشعار حضرت سچمن و سچوران

صفتش اول که قلم مرگوت
روده خلوت چو راتنه اعتد
ملک طبیعت نفس خورده ام
صدیس تر رسن میت کس
نامش است از رسن آوازه ام
قایم سما که علم رکشده
عاصه کفیدی که در انج راست
ملک عرش ام رسن به و را
رائس نکوت چو پریشان سود
به ده راری که رسن رود نیست
پیش و پس صد صد اسما
گوای رسن کیبای تو چیست
که جید رسن از تو رسا صفت

به اطمینان

حرف بخش رسن در مرگوت
خلوة اول رسن ساعت
هر شدت رسن کرده ام
دولت این ملک رسن اسما
نام طای رسن تارده ام
گنج و د عالم رسن در کشته
دیو را رسن مرد رسن سج راست
یار رسنه مایه دگر ا
ملک از حله حویشاں سود
سایه رسنه یه میر نیست
رسن تو از دین رسن اسما
عیار تر از کیبای رسن
هو از تو حرمی رسنه

رایحه رازی و اما
سخن صیت پس چون این هفت
معانی را لحاظ در چاه بود
روید در صحت در یاد رس
شد آن که سودا سخن هر دور
سخن هست یعنی رفایش ران
رغل یکی در پیکر عطر جو آرد
که سده است سر تیغ ریح آرد
قدت گیر معنی سخن صیت دانی
سین جوان بعد کاسه حویل حشر
معنی بیاری لعل آبچیان
سایه هر معنی عمده
در آب سخن آفتی مرگبار
چو می ای که تهرت پیاست کمی
پایکی رمان معرفت رای کی
ایان شعر حشک آلوده اندر
حراستی دلی چو ی او را مقلد
کسی در ادب سینه بخوی رسد
هنگامه سحر باران ساقین
گرتم که شعر است ربک لال
پوسده با شد ازین مستحکم
ششیدل اگر جمله در گوش صیت
چو اسلین لعل این همه تیر است
سودا به تر معنی آید وی
بیا لعل در میان پر جان است

مافی با نقش و سید
کرد و هوشتیاران کسند اسلم
رمان در دعا حشیم سر راه بود
سخن در کشیدن تار لعل
خاص و لعل گفت در سخن
چو تعبی که آن تیر گردد و فاسق
لکام یکی ر هر اردو شتر متنازع
که انگشت رل زد آوار مزا
کما تین شهرت مادم حلال
گفته نگه رگین کد کت و ز
که کرد و تائین ستاین گمان
عرو سبیل و لکاس شحریر
که گردد لعل سعه مو حله
رمان پرور خاص و عامش کمی
درون چو ی پر دلی حو آرای کی
که چشبی مکر داند اگر چه حشر
که معرفت ردم احس ر دجله
که لعل لعل یاد دهنده رسد
محو ابد در تقرب ستاران باش
خرب قدر گردد لعل مقال
که گذاردت در رمان گفتگو
رئی حیت جو اذل که جاموش صیب
که مردم تر آمو سخنو رر است
ز لعل کس شاعر تازه گوئی
رمان شان کلید تخت است

۲
سودی کتاب جان را رستم
دو تند بند رده داود اس
یکجا مدور ان صراف حیات
لی سفر و آید تماشای دیگر
ایں گی توان گشت شیرین پس
سنانی در انظار و موردہ میں
کر گزہ را حوالا گاندہ تسلیم
رخل برک تسلیم رہ گھر
گفتن سے اس سید کی مکس
کرت احرا رت - دوت گرد
لمد سس کہ حوالی گرد و لمسد
گوار طوت دعائی کجس
مورد سس سر عالم دسہ
کہ موردی لسط و صلیت - مست
لمسحق عود صلیت سور دمت
نو گری لشتا لیش در نگاہ
کہ میدیک جو میں راصد مسدا
کہ حاصر ماسد آداب فی
چو رگوش غیاہ اکنہ و راہ
شعروہ محتسب - روستہ سلسلہ
گفت لسی قول موج و تسلا
حون و دیاتوت گھر مکتہ ام
کس اس گفت واد شپا قرن
متیہ کو میں بیروت استہ
تا تہ اراں کار کرد سس سے

گشتی اگر کلک اسان علم
ایں نام سر کس کلک راں
کہ چوں آب جواہد ہر دوا
سپس اظہر حیرت لاتی دیگر
رنگیزہ ساری لاف وہیں
رکعت لیل صغیر گریہ ریش
شعری مد و بخت رستم
سای رحمت رستم گھر
دلہا بال دہ - ل اشکس
حوالہ بچیں گرم آں سرورد
رہیست ل گھات ہر مرد
روان میت سورت دعائی کس
دو مصرع بیک وں مرجم ہی
سح در تراوی دعوت مست
کی سرور طمس السہ ویب
ہمال یوحید مطہر ار گیاہ
مداد نہیں اتولی رور گار
مد روی سحر راہاں اشکس
گردن دافاد سحر کاہ
شہر از العباد اگر سسقلہ
در روف شہر رسول عدل
سرکہ اصهار سب گفتمہ آمد
سہ علی گفہ و صلیت و مس
شہر متان عرب گفہ است
مع را شہر کہ دسہ سے

سین

ملکه و کرد هر آنکه درین
شعر که در فقه حرام آمده
که طبع وصف حسان بکنند
و بخت شعر گوید و متین
بمع عابدی که حاضرت شده
کاف شعرا و صفاتان که بود
در صفت شاعر من جدا
نودی اگر شعر صبیح و کبری
سحر که در وصف و فصاحت بود
سحق حاک را رنگ عاقلان است
سخن که بخت را اسما حصر
نودی سخن سردار باب را
رمان تا گردد و خوف آسا
امم را رسول از سخن شد دلیل
لصهارگ خالی بی رنگ و بوست
اگر نام شعر غالب میشود بر نام علم
هر چه فکرارش کنی آدم بود هاشم
سچ چاره دلیسی که آدمی آموخت
سالم که بکار حاصل شد جوانی و خست
لیک طبع سائول جسته است را که کرد
هر که علم حاصل در دزدان حاصل او
اگر کلام من به او آسان بود
آقا محبت ای روال سخن
شعر در استخوانش مایل شود
اگر نه از تنه نظم است از جبهه روضات

ستید گویند سال اتین
آن همه اسرار عوام آه
که بخت چو کسان ملک
نمود بخت چو کسان ملک
اربی آن قوم استار به
رعیم می کفر عیان کرده ام
گفت در آن آینه یابی ما
لشوه مظلوم کردی غت
ماک را طوار فاحش بود
سخن جاشی را رمان دا هت
حرا شکال و بهی معید نظر
رمان بی حس و گوشتی امتیاز
نود عاقل اردگر نام جدا
بیاد و غیر از سخن حرا بیل
که سوج سخن حلوه بیون اوست
حجت عطی درین گویم اگر و ان بود
ایچه تقصیری است استاد ایرد سخا بود
باید آن عالم که تعلیم دی ار رمان بود
کردی ارده دلو مالار کشتی نقصان بود
که کسی صد دلو سرول آب مدهیدان بود
سر رمان شعر امتیاز کلید دل او
حرا هر سخن حانه در سجه و آید
مرست گوشتی و شتر من سخن است
ایون قلم هر که عاشق سخن است
مقام بر سر حیتست میت را رورا

محمود

ایم قلم

ملا

و لقا
 رسد قیامت کی ای نفس سعید
 آنرا اول سرگشاده آدم صبی مدد
 احوال ای دل هر در گشاید شمر
 طوطی رمی سخن جویش عالم است
 نمک شتر اسرار و بود
 اگر سخن مل از گوشت متیر برسد
 غلطان سخن را و در دوا دکنم
 مردق دال بر بحر اوس مد کرد
 بی حوس نگه می نگین مدد رو
 گدای مال کد سخن مارک در دار
 مسی نکس مارک مال رسد خوش نما
 دلیل عرب اهل سخن کاه صند
 بتیستی سخن را رنگ دیگر سید صانت
 تنوایع حسن را با راستی صانت
 مالد حقی دل چاک میگردد و محمود را
 پریاں مکند اندک سخن وقت محمود را
 مکند تا بر دیگر در دل روشن سخن
 میشود نقل خالص چون سود شیرین سخن
 ابرج دما فکرم صد شک گرفت
 مقام گوهر سوار در گنجینه مایه
 صبی صاف که در قالیق الفاظ است
 صاف سخن کند از هر جوب هر جا
 سرگراخا ماسدنی طبع و سبب است
 بر دادم را سار کسی معصوم را
 تحریر را با نام هر سو میرود و سحر

رحمتی و مومنان
 که سخن را اصلیت است - ا ر تمیض
 طبع موروں تحت در رمی آدم بود
 سبک اوون مل تحتیں ماهیدگان
 یکس سخور است محمدان میبود
 لیک از حد حور مبر سوز بود
 نقیض سانس که از مار ساقی حسب
 که حوس و ساه و خیال حساس بجای
 شهر رقت رقی صبیح بر مسد
 چون باد برید بر محول با حوس
 لفظ پاکیر بر دمال بود صبی را
 ماده گلگون دارد بهتر از ماسات
 که حردای قلم بر پیا مایه رحمت
 ما والرحا سور چون بی بر شکر است
 که دل را حاسن از حای تقسیم سخن بهد
 که روح سخت با حوس بهرین قلم است
 که کیو هر قتلوت دایع حاسن باسد
 چهره مارک مک یایه - رنگین متود
 بهیو چون یاں ساه جو سدر گشاید سخن
 آسان میروان بر لاف سخن گرفت
 یا ص در سینه مایه صاحت سوز خانی
 بهر آینه صافی که همان در دست
 دائم نگاه خود در وری سدر را
 در مد سبیا همه انگشته ها مکس دست
 طبع مارک سخن کس تواند بر دست
 بهر مرجع است این کار که مال در دایه

فیس سخن مرد سخنو میرسد
 در فیس سخن سرگردست سنی نگساید
 رسوز و گران کاماب دس مردم
 بود گو مطلق نور بار سیر تاره ام
 می آمدی بر خطایاں جو هر دانی
 از فکر با سخن سود حاصل رستم
 طلب از من چه کی دوا را را
 ر معقول درونی ادا می ماند می با
 بسود طبع دسی در تفریح و کافان
 در کز آشنائی اهل سخن ساس
 حاسد از گفده خود کس میان که مرد
 حوس آن های طبیعت که حوس کند در دار
 آن بود می دوست خشنی
 هر خدمت مرد از باب سخن نامد باس
 اگر کس از سخنگوی فرد سدم ملاد
 دایع حوس مسود راں کر فکر سخن
 حوال متوکی که طبعان تعلیق بر دای
 نگردد دایع سخن بر آن حوس دای
 تیره و در بهای ارباب سخن بی نیست
 مادک دلی دای «اگد خود در ا
 طوطی باره توانی رن معنی لاف
 اهل می احوال بر سره جیم دست
 مسجون حیرت نامه سبها گشتند
 مکر و دسی در ررق ارباب سخن پیدا
 بهترین گوهر گشته دسی سخن اسب

ار تاده نوی سبک آ بود میرسد
 مدد آن دلی گرد و گره حوس بر دانی
 رمان چو گوس کماله ت سخن یا به
 از رانم مارون سدر رمان اوفاد
 ران حوس سمیتر هر گز تر می گرد
 اسد حاه سدر گر میای می کسم
 که با صحت چه اشتغال م
 مان سیم معقول با که سواد کسی را
 مکد سب ماسد آری انگسهای بیاه
 ماد که حوس را سنی آ سا کپی
 بر رچین رد سخن با د م طاک رسید
 مرد معر سخن بی را استخوان مدی
 حوس اگر سستی شود گوهر است
 بلس خود را چون ظم سانی حواس
 که سواد را راکت تاب سستی معنی ارا
 درین چراغ حواس سوچ و عس خود
 رسورونی حواسی بود حاصل حوس
 سر جی سفار طوطی سا پد اس نیست است
 حاه حوس با یک اسید مع نیک دوس
 حوکلائی مرد کم ماه مرد و آه و یار از
 صفای می نامه رسیده با صاف
 حوس یکدیگر مناسب مانند احوالی
 هر که حواس را سار بهای سخن
 که طوطی راه را در وری را یکو شکر ماسد
 که سخن حال مود مرده حواس است

حدیقه
 یک ساعه کی بود غلام سلیم از دهم
 دنی انیسار کس اهل س است
 به اورد سید پش کار س
 مرا وی س مرسته اند
 اما ساری ای اوان ارس پیدا شود
 و سید روش روح س می ماید
 اصع و سکر می کلیم امیر می ماید
 سنا کادمانی است کج خلوت س
 جنگ عاریه برار میان س ماید
 مگر س می میری ترم که س می خویش
 سون ساد س می همیشه مجوده است
 لوح مراد خویش رود یوان خود کم
 می هم در دیر مای فکر کسی از سیر
 مکر دوار دوار مای مطلقش حاصل
 پس سوار باب س می میجر ا
 وطن اسیرت شوم ما ان برگ میاسد
 عو یکر س می س نفس شود پیدا
 ای دلی کل کی کم کس که شوکت
 کما صد ارباب س می وی دستی را
 نفر جوی کس س آن رنگ سنام
 س می طوط مارک سید میکم
 و عواری شای گلدرد مارک میگرد
 تی جزائی اهل س می کس رحمت
 سوک افان جان ارباب رگین مانت
 مدو زیک س می سالی سوسه نام دستی

نیمه

۲۴
 اما کس سلامت مرا کس به در دود
 سرور و بر عطوفی جس آید
 مشه دارد رور اوار س
 هیچ فتویدی طو مای س
 لیست میجر چون لب و کس سوا شود
 انکه س است عرو سالی س را
 که در روار سرب ال اندر س می
 ره کما سکارم کس دود س
 خطا مشدوار شعر مای حرکت س
 دوار س در دلیست و سیرت س
 راه عالم ماست جینم حیرت س
 پس مرا نصیر س یاد کار میست
 انکس می آورم یک س می جسته را
 روتل کج سجدانی که محراب دما دار
 روح س می حیدر خود مای دارد
 که شهر شاعران س سار شاعر در دما شد
 که ماسد جاده یوسف حیرت جری که تداو
 جریع اهل س می سوس از سمرلم ماسد
 درق را مسر شوکت س از تها ت
 نگاری گردد انگسی که مگرد گفتام
 نوی گلی سرگ گلی مد میکم
 مگرد س می مارک مای ارقم سرون
 س می س موج رنم سل حای طشت
 حاروی دست دارم حین مارک طشت
 که انکس زار جی ساری طم دستی

مر رفقاً پیاسه قای شایه من
 یوں کچھ گرم رقم کلک سک جولان
 کیا فکر تیں راحت اصلاح کس بات
 معبود یوں بودار اماں مرم
 لکھ جامی رمد سر دل پاک مر
 کد میں جوتی صاحب دیوان سمورا
 حال معنی رنگس دس صمیم کرد
 آردار معنی طبعی است صافی سند را
 میتودار سخن آردگی باطلو
 مردن رجا شدن خودمانی سخن
 مرد مو دن ایس تیغ ران آید نکا
 لکھ ارتار گئی فکر ضعیف است تم
 ہالم حور و آمار حوی طبع خوش سوکت
 صریح جامہ ہی لفظ میکند کھار
 شہرت شہر تو مخلص عرقہ عالم گرفت
 چرا مخلص طبع خود ساری
 حامہ ام را میرسد کر یک مدد میر
 اگر در دست ما سد راس طبع میام
 سخن وحی است دعا عرس بریم
 یکدم عالمی را رده سائیم
 علی حوالی بیاد شاعری اعجاز آرد
 مامور اداہ صمیم و شاعر صیتم
 آفات سخن را سخن نام ملداست
 مکہ سخاں را سمور سر سر کار آورد
 سخن تہر یار است عالم مکان

دیوان سخن سمورا
 سار معنی گیس نو انگشت معنی را

سفر چستہ ام را حای برزد دیوان را
 مانند احتیاج آب و گل دیوانہا
 لفظ مانند مجو معنی حامہ احرام ما
 بختہ گرد سخن از سطلہ اوراک مرا
 ہم آمد و صیغہ چوں ہم می آید و لہا
 کسی جو کھت گل شہر و کلام مرا
 موم سر را سر طوطی مانند آید را
 سفر چستہ ما داس بر جدیہ است
 گویا خلق رسد رسائی سخن است
 در سفر ما آب حر مکان ساسد تیرا
 دحل کج مای مرا یلقہ رنجیر سود
 ہماری می حکد کراستری رگ حرام را
 کد و ملاق سخن با من ماداع تراست
 گرچہ قدرت رد وین است صید سہرا
 کد شعوب فرید دشید است
 را و ملی یا یان معنی را یکبارہ است
 سخن ساری کد گوید چوں قلم حری ہمید
 سخن سخواست و اسو آفسر صمیم
 درالیں ما اید یا سیدہ ساریم
 کد گوہر سکتہ در رشتہ ای تار سطر
 یکعلم نقویر مستوق است در دیوان ما
 از مصرعہ رختہ حلف ترسری است
 ملال را ملل دگر گفرا آورد
 کد عکس خود بر سر اس و قال

مخلص کانی

کالی

ناصر علی

نعمانی

کالی

که بر حق چهرت طبع صاف من سلالی را
مرشدی اهل عمل را در صافی سده است
میت را ساسد کمال احمد انراست
و نه بود از لغت سعی مدبر ما
لسم الله که مکه شغری گوید ا ب
حاشا اهل من داع رحس من است
نظر کرد حان در حمان کس
سعی طعرا می مستور معا میت
نصورت گر چه در طلب بها نفس
حان را از وجود اوتان است
بر سعی که پس می استعباه است
حلا بود رست را در صفی القوی را
یک سعی در هر دای می کند کار دیگر
یک حرف حبس می و یک کتاب شعر
در سعی و ساید صفت
ما سعی سوی لب از حان رسد
از کو پس شعر از آراس دیگر گرفت
مقتدل گوئی بر دس رای چایه شعر خیر
سود کساد ماعی که استادت در و
بی چراغ است اگر برم جیالم عم میت
چون کرمی میت متاع در عطاستی کن
میدهد دست لصد چون جگر مطلع ما
هر که در رد کیه ما اهل سعی میدران
سیارستان درقه را میت ما هم کیلی
در بحر جی صلی ما جو جیالی کرد مصون

دریاں سچ سچ ہیں

رد ماحس دل پہر صبح شوقم ہللی
 درس طوطی را کانی ہنر را آمدیت
 غیر محمود شعری و دران ہم سخن است
 آمد کتا ساست سخن حردس
 سوزوں چراست ایچہ لقرآن نہایت
 انتقام بد را رجم سیرمی گیرد
 سخن دید مانی و مانی سخن
 طلسم کجہا ہی کتہ دایت
 معنی کاسیوں را رواست
 جیانت و جیانت و جیانت
 سکوت مردہ ہم گوا گواہ است
 حرس دیگر می آمد نس ابدوں سال
 ارسیمی گل رشتان عجم حدان متبہ
 یک گل رودست یارہ اروتان گل
 درہ گنگے بودہ ار گفت
 حال لب مرد محمدان رسد
 حدہ و دال نما رعب سخن ناسا کرد
 بچوہد رشت کہ حرج آں رود دیدہا
 لغیر شعر کہ او آندارست ناید
 مصرع ہم بچہ تمجیبت کہ در عالم میت
 ناکی مصرع ناسد کی فرد سہ مارا
 لب رحم است ہم آمدن مصرع
 را کہ آمد چوہد رشت خلق ریلیں
 معنی را را نوادہ گردو امعی عیاں
 ہم کہ ہم عیاں ہم بودوں گونہوں ہد

که حرف میسر است شش ماه سال
 مرشدی اهل حق را در مسای سیریت
 بیت را سال کمال ایزد لسان است
 فرد بود از لغت سخی مدی
 اسم الله که کبر سخی گوید
 حامد اهل حق و لوح حسن است
 نظر کرد حان در حان کس
 سخن طهرای مشور معا نیست
 لغوت کرده در ظلمت مهانت
 جان را از وجود اوقات است
 رمعی که کس نی است شاه است
 خط بود در لست را در تصویر
 یک سخن در هر دانی مسکد کار دگر
 یک حرف خوب من یک کتاب شعر
 در سخن دور سایدت سخن
 با سخی سوی لب ارجان رسد
 از کوه سخن ترا آرا من دیگر گشت
 متقلد کو کی بر وی رای چو لاله شرف
 سود کسا و ماسعی که مانند آب در و
 نی چراغ است اگر رم حال عم است
 حق کوفی مت شاعر عطا سیس
 می دهد دست لصد حو چکر مطلع
 هر که در رد کسه ما اهل حق میدیان
 سیر لسان فرقه را مست ما هم کیلی
 هر جا صلی با وجود حیا کی کرد مصون

بد مل - صحت تو هم
 درس خطی آنگاه متی را آید بیت
 سیر محمود سخی در این م سخن است
 نامه کتاب است سخن در و
 موردن چراست ایچ لسان نیست
 اقامت بدرار عصم سیری گیر
 سخن دید مانی و مانی سخن
 ظلمت گمهای مکتد است
 لغتی آسجیوان را روا است
 حیا است و حیا است و حیا است
 سکوت مرده هم گویا گواه است
 حرف سخن دیگر می ماند پس از مردن سال
 از لسی گل بر نشان خود حیا است
 یک گل در دست یار - اربوستان گل
 در هر گلگی بود - اگر گفت
 حال لب برد محمدان رسد
 حده ددان ما رعب سخن مانتا کرد
 بهجود رت کد حرج آن در رد دیده
 تغیر سر که اد آداسه مایه
 مصرع رحمه جمعیت که در عالم نیست
 با کسی مصطر ساسد کی فردست مداه را
 لب رحم است هم آمدن مصرع
 را انکه با دین در حلق رسیل کوی
 مدعی را از روار دگر دوا همی عیان
 سیر کس سخن چوین بر مودن که تو مدون شد

در هر مدینه
 در هر مدینه
 در هر مدینه
 در هر مدینه

دریا حسن حقیقی

۲۸ سکج ماہاں معصوم کماں تنہا
طاس دانہ سامیہ کماں طائر را
قول مرداں جہالت کماں حان اڑ

حد لقا
علامت گرد آسمان را معنی را
عمق معانی کماں دست فکر ساعر را
صاحب حرف کماں عمر را اداں داد

ستمع وادی لیس اتانی استعار مطلق حسن بہتر مطلق قاضی وادانی

خا لودنی سا کید و کم
مزار در و عمارت صفا
بجسم حاتم محیرہ دوس
آواکسولی رکشکات
نقد ست ہمار گلستان او
ہم سانسے و ماوہ سے نیست
مستان صلا در گنگا مگلو شل
کماں آہنگ سرل نصہ گوشت کر تو
رامواج انگدہ جام مشربیت
سرم تختی طرف شہر و
حیاں سدر ہر شکل صد موج رنگ
ہم حیرت امدور سرم وصال
رینہ عمارت دم سر کتید
انگدہ قد سد آہنگ سار
ستیدار لب عام بیام میں
لب ساعش دریں توحید گفت
ساع حیاں سد جو ششم مقیم
حماں دید لقی موج سدا
ہماں کشتی می سدش دستگیر
دکام ہنگس طہر لگا ہ شد

حوس آن دم کہ در بر گاہ قدم
مترور اند لہلہ حادثات
ہم اردی موحش اسرارش و عشق
دراں برم محو ت لا مکان
سرو حیدر اح سستای او
ہیچانہ عیب لا ہوت و مست
کہ آدم جسم واحدیت کھوس
رصد سہ یک آرزو حوس کرد
محیطی شدار حوس خود با سکب
مرتب سدا لای ختم وجود
رہر آسا سکاں رماست رنگ
ہمہ در قضاے کک کمال
لصیبی ارس می تا دم رسید
صومچاں تا قطر کردار
چو ادیس شد سر حوس ارقام میں
حوار لوح دل لقتس او عام رفت
رشتوں با ساسی حس رفتہ عم
اراں آدہ حوں لوح شد کماں
ظہاں حرب وای حطیر
چو لوس ایں لسا اگا ہ شد

مرا لقا

حد فقه اے
 یار گدگد آج جی گدگد است میں جان تو
 کسی کو لای جس گدگد گوں میگردد
 ہر گدگد از دست آدم اگر مردی سکو
 از کف رهای خامہ معانی لیکار شعار دست کشید
 دگر مصو نام مستحق

قصہ شکوفی کتر آریدہ خدا
 مصو یکہ شید ترا کہید تصویر
 اگر مصو صورت آن دلستان چاکید
 مصو ازل از روح صورتی میخواست
 کہ تصویر ترا صورت بگریں آرد
 طاعت کہ دست را کشد سلوی دوست
 سجدہ عمر مدگی عاشق را
 عذوبیکہ نظیرش شید است کہے
 کرم جو رشتش تنای شید
 سیر کی دید کسی جس جا گریں را
 صورت بگری کہ نقش حال ترا کشید
 مرو تو رنگ میت نقاش
 لکہ حیرت رده آن جس جا نگریزد
 دست کست نقاش را مردی بخار
 ترا کشید و دست از قلم کشیدہ خدا
 رحمان سن سر انگشت مردان باد
 حیرت دارم کہ دستش را چاکید
 سال قدر را کشند و آمد را سب
 است حدیں صورت و صورت شید
 ران دست از قلم ہر طرار دیکو است
 بریرا کہ میرد کہ بارتس او است
 در گلس او گلی بید اسب کہے
 گفتا کہ ستیہ میں مدہ است کہے
 کلک نقاش کشد حسرت تصویرش را
 موی قلم کہ مرہ اوقات را
 تصویر کہے کشد آست
 کلک آست مرہ دیدہ تصویرش
 صدہ تیج جا حواسے کشد

در زبان عشاق ناکام اشعار صفت نام لارام

حدید عیو دیں از دکت ہی صم
 نام تو مردم در دم آتش جان چلیں
 چال سر برد کہ نام جان سداں شکم
 نام تو سر دمر معیبت رتم و
 نام مبارک تو لسم ہمار بود
 دلا لسم جو سع روت رمان ہوس
 کہ اگر لسم لب لعلش گیس نام او گرد
 رود بیان سجدہ ضرورت ظلم را

مراد	هر که با منش مراد	حالت مراد	سج و ذکرش کی است
یا مراد	خون گلیں گوا کند	مرکز تکلیف	ساز سگ خردش نو د
۱	مهای نامه برد بوی	علم رت	آهاس روستا افتد
	مقبر محضر شهادت است	مار	کنا قتل ص دل است

علم کافی
مهر
سکون
مرا مری غیر

حیران با حشمت تاشا اشعار طست سیرا

ردق تا قدم همچو طبع من بارک	کرسته بارک دل بکر و حسن بارک
کرسته داس دل میسد که حاجات	رای تا سر سق هر کجا که می گزم
در گوشت او اگر بود گوشتواره	جسده گوشت رست با پای عیب
لب را کسا که لعل میگویند است این	رج را سا که او کردند است این
سحان افتد که کل موزون است	سرا دیت رکده گرجوب تر است
ما دم که سیرا مای تو خوب است	نک را جگوم کجای تو خوب است
گشت حیران و سیرا را نشانت	چون سیرا می تو مردم دید

عالم
ظرفی
قادی
نیکو مسافر
نوری
مرا مری غیر
در مریای کج

قصای مصونی شبیه بنون اشعار خیر و شوی و سیرا می لطافت مشون

حد بود و حد بود و حد بود	در آن دم که بودی نو دما بود
مران شمع محبت پیر تو اداخت	رور جوش لوری حلوه گریخت
محمد بنی محمد گشت مسطور	چین طار کند عارف که آن نور
سحوی آمانش خاک برده بود	حسن رجاں جو او چاره بود
مخالف را ردی آتش کھر من	رہی راں روی گندم گون و روش
بیان از صحر حور سید داده	حسین دگتائی او کساد
کمان اردو کسے چوں او میدید	کمان آردشش لودی کشیده
در آرد و گلش و شکلیں و داریک	دو اردو سر آرد و در دیک
که طایر سید ادر تندی حوسے	رگی نو دشت مانی هر دوردی
در امتس سیرا کردی خاک لوسی	سواد حشمت مستش نو دطوسے

عالم

می دای جز دوز و ما ا م
 که نودی گوشت حشیشی ا و س
 سطح می بود اکثر بر رست
 ران یک گید ایستاد
 سلا نودی تمام اندر حطاس
 راور می ران اول دل دود
 نه می اوج حس و مار می
 که نوده رسته حسنت و مان
 دلی بر دهن تنگای سن و است
 دلی بود آمد که و محبت بسیار
 رگفتار بن جوانی بر کعبه بود
 محل حیده سید مود و قسم
 حان که حیده او مایه آوار
 محو می گوهر سیراب مستی
 و لکن اندک ابراهیم دور تر بود
 که نود و سیرا بر سیر طبلان
 که توان انحال تصور کرد
 همه دار بر سر در طوق سلیم
 رسیدی که کشیدی ما سر دشت
 گهی مر حوله مسیوحان او دین
 سایه سایه از حور شید حسنت
 که نود و ماسوس و حیفان سایه خاک
 همه ماسوس و روبراه و حور
 همی ظاهر است دار پیرا هم
 که کشش خاک نودی لهره خام

حدیث
 این حدیث آن سر و شکر ا م
 که حشیم و می حاس کس
 و پیدا شد حشیم مار میست
 طر آسمان سر که کشاد
 سوتی حیدام دولت اماس
 ترگان در ابر سر و آلود
 ملدی داشت اندر عظم می
 سر می ملدی داشت تران
 به میون عظیم تنگی در دهن و است
 که کم سستی آن لعل کعبه مار
 لعل پر بود اما پرست که بود
 هر جیری تمددی حور مردم
 موکل حیددی آن سر و سیرا
 سن سجده و آهسته گفتی
 ردد امانت در در محرو بر بود
 رنگی در سیرا و بود چندان
 محلی لقا سن چین ران پای گردن
 رهی گردن که شامان اقا لیم
 داشت بود موتا رسته گوشتش
 گهی یکسو شدی آنموی مشکیر
 دودس آقایی بود روش
 عا دس سایه را بر و ایرد پاک
 لعل لعل بود ادا مش لعل
 حشیم اس و ان لطف او
 رانی اندر رهی یا کیره ا م

پس گفتو یا کمر گومه
روزی بجزو عمری کم و کاست
گفتند آن الف اریای امام
کونوس سرور دوس و دار و
لمه بیای صدرش گره بود اسب
برگی در سر مرا سواں داس
برگی اندکی در ساحتش بود
کف دستش کساده بود و ساده
کف دستش مودجی و بارش بود
اگر کف از گردی رستخیز آب
چرخه داشت و دما از ایوی اند
درار گشت او سل مسلم بود
چان بدست و مالیده آن دوس
ماں مرده و شاه دانت حاتم
در بیکر گشت عهده افتد مشهور
سوت را قوی آن مام در دست
سوی سدر و الفی محمدل بود
همه بالا مسداں بهره بر راه
بریں ماں بهره بودن مشهور
بهر جاب قوه میمو دسے
بهر سوری آن سر حیل در گاه
دوس ایمان بود دسے نایان
چس باسد رسول حق قفاکے
کف دست و کف اداست و
ماکی مسعود و جیم مردم

عظم اسبیه است نو
حلی بر سیم بود
دریں پیدا میم بود
رود گره از رنگ بر سوا
ولی بوی کرادی ماد سودا است
برگی بر ررگاں حمال داشت
دلکش در نظر بسیار عوس بود
چس دستش بود دست کشا
چو برگ تاره گل بنی هشت چس بود
که عظمای میشدی حوس از بایا سا
مخونی گوی مرد از حجه کاه
الف ساں در به عالم مسلم بود
که الیدی ردین صاحب بود کس
آن حاتم همه اورا مسلم
و سیمی که گور شس یاد بر نور
که از عظیم دارد مهر در ریت
الف ساں دریاں حمال بود
مستش فاشش بود کوما
ماسد و در حقیقت غیر از مخار
چو رگس جیم و سرور سس کوی
اسمعال میس بود دسے راه
که ادا لاسے آدیماں
که آد خلق را اوریت مال
همواری دلف از کید گر
بر می دلخات - ر قاشم

روئی کل کو تریت آن یای
ستیدم گوشت ادیک رحمت فانت
لقد میج ایکی یالین سرسار
که لسن بامودی خوب و حذل
رولارمه گوسته فصاحت
عرق خوشتر از مشک و گلشن
هدای هر سر بولین حاسل
ولی اهر طسوف اصلح میکرد
کار عمر بود بسیار بهتر
یکی گوید که یک مشت دوا گشت
نظم کرده سه سطر اندر نگیس
رسول اندر میاں هر دو آمد
درد و بی نهایت از تر دل
خلوة مار تو چون آنجیات
موج سه سیر طادس تمیس
مدة حد تو سرور آرد
تلاح گل سرور و آن کل ارم
رج اورد گشته نمودار حو ماه
کر سیه صیه را پیدایلی
حدولی کرده روان در ظلمات
حدولی فقره و عسر بخت بر
حم بحس حلقه حلقه جو کسد
همه سر حلقه سیداد و ستم
هر قدم خاک لستین سلسله
موج عسر شده ماستن گیسو

کعبه می سه تاسان سایی
قدماستین که آن دو سر اوست
رین کر مذم او یات اعزاز
که یالین خوف بود حیدان
چرا قلم حق را شد مساحت
و در آن سجده و افالتس
رطب حق به طور گشته حاسل
کثیر اللجه بود آن جو هر سرور
مگر بسیار بود تن غم تر
یکی گوید که طوالتس بود یک مست
لصافی فقره بود اگست تریش
مکت احمد دریا یان محمد
محوان هر دم باین شکل و شمائل
آیت یابک و شیرین حسرات
ده چه خلوة ارم آهوسه حق
دل رکب دایه سپردت تمتاد
ده چه قدمت ارباب کرم
چون سیرت سرور مری ساه
ده چه سرور ارباب رویلی
شاه بر سر قنوار انجیات
ده چه سور که کلک تقدیر
آمده با کمر رلف برتر
ده چه حلقه چه سیر رلف بحس
در رت ارحم گیسوی رسا
ده چه گیسوت من آه چه مو

من خست همی دوستی مدوش
 یسین سوئے میی عادی
 اردو اردوئے سیرت
 دویار و کف ابر کماں
 جیم یار تو عواد مد ما
 چاشنات سخن گفتن ما
 گردن دوازده روزه رسا
 دود و دماله سر مع ستم
 دود و دماله حال السود
 گل رجاوات السود
 عام صایب ارمس کمال
 دود و دماله مطلع
 دل کشی و سده را به دیوتا
 دود و دماله شکست بر خضاب
 جیم مست تو یکنام حم ام
 او یکنیم آفت دل دام حوال
 یکنام خیل آمو
 دود و دماله خاد و دیرنگ
 دود و دماله سوی حله و تار
 دیش جیم تو حوال دور سیر
 می جود ترک نگاه تو قسم
 دود و دماله تقویر بر سر
 هست رگش زکال سیاه
 دود و دماله مژه حنک ما
 مرد سوج تو گیر است چاں

و بر حس تو انکار دود
 آسار سیرت دود
 یکنام مست تو شمشیر سید
 کرد و سده رده رسته مان
 اراشارات و ابروت سده
 سیرت بیت العزل نقش رار
 یا ما گس تو سگو سبها
 سده جیم حلال حرم
 دود و دماله مساج یو رور
 طبل ارا آلتس تو سوحه
 گشته لری سده عجم و دلال
 لوح سس دم صبح و سده قدر
 طوطی مار شد و مال کسا
 سده تمسیر کج سده حلال
 سده و اگر دود بهال مادام
 دود و دماله آمو سگه رمالی
 دود و دماله کارستان مادو
 دود و دماله مهر مان تیر حد یک
 دود و دماله گر خیل عروس طرار
 دود و دماله سگر دودگاه و مهر
 دود و دماله آفت صفت ترکان ریم
 دود و دماله مرغ نگه عتوه گر سده
 دود و دماله اترخت امسول کجا
 دود و دماله وارون نگاه همه تار
 دود و دماله گر گر ایا حیرد اراں

دو چو گریه کنی اصول اصول
میر از خستش مرغان در آ
چو قره بزم آفتاب بستم
سیمار سر بر نه طر
و ده چو سر بر رسوا و خط یار
یقین گلگون ات ای ماه مار
و ده چو گلگون بهار گل مار
عالی در لیت راں حیره آل
و ده چو حال احترام سوختگان
بهین حس و حساحت داری
چو نمک مایه شیرینی حان
ن حطائی و دو گوشت سس
و تب تیره عشا و تمید
و ده چو گوشت و چو ماگوشت مگر
چو ماگوشتش مگر ارسوی
می از عیبه و حق رفته
و ده چو سس و دو طاق ابرو
چو میشتن و هست با صد تنگ
و ده چو عیبه و ده حلقه میسم
لب لوسین تو در شکر حد
و چو لب لعل مدحیاں گل تر
ار رات حوسیم گلشن
چو پراں متعل حواله حان
ای تو و دماں تو آید مطر
و ده و دماں و پر گشتا بدید

مستم حق ملک سور حه ریل
ردن مال بر سے در پردار
ار دو سور کن صف بر حسم
محب را دام محسود و ر
مرای تو گرفت اسیت عیار
رنگ می بچو خط در پردار
صاف صاف حق صبح بهار
اتحاست ردیوان حیل مال
نقطه مرد کبر حتم استان
یک ملک ابراحت و دایه
سور و پاس گئے حقیق تان
که بر سر سو طایه سید
ار شاگوشتن تو صبح ز امید
ار سس رسته و در گ گل تر
رگریراں متگو و بحس
مار آذر و ده در گس قلم
سرگون سرگ کل عبرت کو
و ده ارساح یتو و رک پر گ
دل عاشق صید و تر تیسیم
دل دهاں رده مکر تر ار قد
مشرق صبح قسم سیگر
بر دوام و در صدد رنگ سخی
رنگ لاله سده در عجم یهاں
و چو قلم که نو و سیر کمر
در سخن صبح که رو و مبد

سوی راں لب پرستگر حد
دریں گوهر طلال طلال
ارال کوه آوار و و و
صداسا بیایه رار
مکن حده اب اسے حیرت
بد چده ابر صوں حسد
نغمه حوسے لستیریں
پر قسم افلاخ دل رار
بوسه ایچ مرغ میں است
وہی لوسے حوسده ر قد
وقت بالعدا افشرد
چہ دق نظر کہ حواہی بیکد
طره آب و راں چاہ و دق
وہی چاہ و دق و راں
در دق غمب ارسوچ رالی
وہی غمب هوای برود ورس
احسب بارود لغوریں
وہی گردن سر حواره نور
چو کہ اربا کسائی آخو شس
وہی آخو شس وصال احاب
نار کی لکھ ترا در دل است
وہی چن میہ نوئے گلاب
مرمی ارس قمت یافته راد
وہی رسے چن ایہ میتم
لکرات نظرات دست

برہ قند کہ ریر دار لب
دریں موسم گل گلریاں
مال طلل و لعل و آرد
فوت حال عاشقے عمر درار
حوستر از قمتہ گلب هست
طلل شبیہ آب رستیریں
مدارہ رتیا بر مس
سد طایستیر لغات تار
در سو داستان لاس است
تعلی تغالوسے لیسرں چود
ارماں گوی لطافت مرد
کاس مہتری لب آریاں مکد
سے مایہ چوسہیلے رییں
ار رسیب تر حلیہ لساں
رسد یکد گر آنگد ہمدل
یا کرد اس پر اکت آخو شس
ار طایست بیاحس گردن
دستہ آئیمہ دستر ملور
طاب محراب نور سجدہ دوش
ماسقی نای در آیام مشاب
سیریں اوردل بر دوسوں است
اس رنگ ہمایہ هست
لحد و ایر میہ رومای نگاہ
محل مرک بر قہ قاتیم
یکد آب لطافت دست

در کتب کل مستم و ...
 کرستم تو کید و ...
 و در نو را چه مشک ...
 س از یکس روح چون ...
 می عرق لکه ...
 بود پاک از عجم چو ...
 ده چه خاک آلودی ...
 از عجم سیدان ای ...
 ده چه سیه ...
 سرد گوید که ...
 ده چه پستان ...
 سادس مای در بای ...
 ده چه سادس ...
 ده چه لسته ...
 ده چه ...
 از حاکم که ...
 ده چه ...
 راحت را ...
 ده چه ...
 کمرت ...
 چه کمر آن ...
 نکت گرد ...
 در شکم ...
 کرده از ...
 نام ...

مرا ام ...
 در کتب کل ...
 عجم و ...
 لعل ...
 آسمان ...
 صبح در جای ...
 رفته ...
 در راه ...
 لعل ...
 قدرت آورده ...
 یزد ...
 سر ...
 حسنت ...
 حواله ...
 سادس ...
 نیست ...
 حل ...
 را که ...
 عجم ...
 که ...
 چرخ ...
 در ...
 سادس ...
 سر ...
 که ...

حدیثه
 از سخن بوی میان را با هست
 یه سربان که موسس کرد و گرم
 فاس تر اینکه نفس مطلب
 سابق بهن تو حوں گروں حور
 چه بگویم من اراں فاسن هاں
 ده و تسان ار گل سترس بسته
 کف پایو ناستا دارد
 یه سس ساسر آت کف ما
 ساه ات به سمرال حساب
 و ده ساه رستم سرد روان
 نقدل مسی دار بیا تا سهر
 به غلط جمله اناب کوه است
 به دوست قهری فی ماس تو اں
 اوی نو که سس حور فنا
 دوس که ست از میں نظام ظریفی بهر مروجها
 تیج نگاری تار ماری بهر مدی تیج سور
 جیم تامل مار غلام حوں سزایو د سزایا
 فاس موردی سحر فانت حلقه ماس صبح فاس
 گر سزایو دانه اموسه و درو مار یک چودی
 حوسا سس مار سیاه پی مهر تان فاس مرصع
 مار گوم مار مودان خود سواد سام سس سو
 حلقه دلف و حلقه گسوانه دام ار سس شکر
 لوح محسن معصی حوی شکل حلقه س عدول یں
 حسم جگوم هم ترک شکر مره رگان غده حوس
 گوس لیس سره مره حلقه گوس و حیف

دیگر

فان
 سزایو مستور
 ۴۴
 کف فعل ماس حساب هست
 می سدر یر سترس الملق رزم
 سکن نماده رخص عصب
 حصانات ده گوشتن طور
 کویا عسار سردا مان
 دست همکن اقصا غلظه
 در بطات به مصدا دارد
 رگ گل آینه تاره اعلا
 گرچه ار عا توا در حاست
 فالت جیم سیاه ریال
 محصو عصود لود ار هم حوشتر
 کی توان گفت که اس بهتر است
 کرده ام حوشن تو در دریاں
 که دیات رسد حد ا
 باله وی سسده لای سسده سسده سسده
 شمع به شمش سس کلی سرده سسری سسریاں
 خوشی بهی سس لای سسکل سسری و سسده سسده
 صده داف سسوی شنگی اردادار اکالساها
 حلقه صبح لوگوی آرس سسده لایا
 مایه سس و لایا ادان است رگ سسریاں
 صبح قهادر در مالت حوں بطالت حیه حیه
 ماه و عطا و صید در اها بحدول لای سسریاں
 صورت ار سسده حوں حسم حوں کو ماله حوں
 سس نگا سس فائق عالم سسده سسریاں
 سسده لای عقد بریا سرده گوس صبح سسریاں

وآمد و رفت گشت سحر
رعدا اردو لہا سہ کر کا
پیسہ سری توصیف آن سر
دوسرے جس ولا را
پہرے آن جس دریا کہ کھید
جہاں کہ جس بروی رسید
وصف آروئی شہر در دست
دوایس کوئی صحت و ہم طاق
تم وصف کرنا سق کہ
ردو لک ترہ محو ہر دل
فی تحریر حریف حسین حاد و
علا دستہ جس حداداد
علم ہوت وصف پر گھر گشت
رہس او کہ تری ہب دیر جس
علم می باید م از سنج کا و
نود می پس جیم آن یا ر
و حرف عارض مسطور کر دید
یج از مسطور آئید معطاف
د حرف حال درخت پر آمد
بحال مار ہر گئے کر س شد
تعبہ لب لب مسکون آن یا
دی مل آن لب لب گذشت
ردہاں خوش و س با ہم
مدان ناسی و ماں کا ناں
تعبہ و نم و لہر

مای صمد ہر ستر رنج
محمد عید رب ہر ک
سج رعت شکوہم اراں سر
کار سواں جو سدا سر
ورق صافی برار آیتہ گرد
مخطوط و ج آیتہ کہ دہہ
علم بامیدی شہر دست
اردو لہا سہ ما مار عساں
سروآب دوات اراں صحر
دل لہم اردو گرد یہ لہلہ
ہیامہ دوات اراں صحر آہو
رہم سر یکا کردہ مگر صا د
قلل ان گشتہ دج در دارجوش
صدف ہر در حویت آن کو کس
کہ گرد در سہ اراں مسطور
عصاف سیم اراں دست مار
علم ساسہ رحل طور گردہ
ردو لہا اردو دہہ رگہ جسم را
سواد اراں مردم ح ماں مادہ
مگر یں ر سودا دلتیں شد
دوات ساموئی بہت در کار
بی کدوں دل یہ ہر سقا
دریا تہذیبی ریدو رہا ہم
کہ در سام و شہر جسم جہاں
راں مار گل گل گردید ہر سقا

رنج تو کس سکون دل مان
 دو آن گشت حاه و آب آن نور
 هزاران کس لب را از سران فکد
 سود میای ماه رسنه نور
 نقل لیمه و عسل رسنه
 حسن امار کی گردد مبدش
 کزنده حیاره و باهر آغوش
 میزبان حسن رود آراستد
 رگ جان رشته تقوید آرا
 صفات است کلام من مساند
 مان در آتش ساحی رطوبه
 مدب پس تسلیم ساح حاسد
 سود دل را از من رو داغ حاصل
 قلم استیاج مرغان است بدست
 کلید قفل دلهای جسم مند
 دوات از مد و جامه از بلال است
 مود عید اری عساق ریی رو
 درق گردید چون آئینه صاف
 در رنگ آئینه شد میشش سیاه
 رسا جو دست دست فکرت دل
 هماره تیتیه بر سینه کتاب
 که از لعل کلام من صفا داد
 گریه ها چاک گرد آری جو
 دوات از حشمت خواست دیکار
 که حشمت عشق بر حسن شکم داس

راست سدا آس روی مان
 چو صفت آن من گردد مسطور
 بیخ مان را و جان و دل کمد
 در کس کردن آن غیرت خور
 هر گردن بر رگش مار صفا
 بوصف دوس ماحوی هم نوحس
 چه دیتی مارا که در من رود متا
 ظلم ماحرف مار و آسمان شیدا
 چه دارد اعتقاد دلشده بیبا
 توصیف صفا بر دوسا عد
 چه ساعد دست نگلهای حوی
 توصیف دست رگش آسمان بد
 مدد کشت طیاره بر روح دلی
 حرف وصف انگشت حالست
 ده انگشتی که حوی رویت دهید
 توصیف مان آن مار من دست
 ای بلال عید حوی ماحر ا و
 ظلم آید توصیف صمیمیت صاف
 صفا آئینه ماسیه ا و
 تود صفت و دیستان سخت مشکل
 ریتان در بر جانیس در باب
 لوصف شکم در خاطر افاد
 رنگ آن شکم صفا حیر
 آن خور حشمت ناف آن با
 رسن شکم مانس مود است

عفو بحق خودی می رهاست اس	بای است آنچه در سدالسریر
سری کوه طوبی رودی ما آستاس	اولی دلری بافتاب رود حشر
اقتصر صبح است یا حال روح ریاستی	با سنگ است با طایف نگار است
صدیقات لغا لعل حال آستاس	عام قلم مرم اس ایچی حر ما
باز یک با سرت عتاب اطلوس اس	صلی لی با انگس سره طای اسرا
عقد دلی تو با سنگ دیکم سلی	ژنود امری اس با صاب جوی ستم
طرز های تنشی با عمو نگار اس	مهره ارباب اسعد بر ما محوم
ارای ماهی با طوطی گویا سلی	انانی خیر را رنگ گل احمد است
بادی با وحش آب حسا لود است اس	رنگ شکر با نگار با صدف اوج در
صد و آب با صام عود عاسلی	مهره رنگ دی احمده مسیح نهار
لعل می احمد طلی سداست اس	لی داد و آب با گل نگار آوار تو
ماهی با آزار کل قی حد و آستاس	گوی سس با رنگ است با سبب
طوبی سس با گل با صفت رحاسلی	با آوار سداست با نانی احمد است
گلان با اولت با گوس نگار اس	اول با ساکن با نانی احمد است
آه با ما با گوس صفا اوست اس	سره اوار کل است با کوه مسیح
ساح گل با کل مومین است با سلی	سبح کاودی اس با نگار دلی بر لغا
سینه صافی تو با آینه دهناسلی	انام است با صاف با لوح نور
آود و ساسار با سالی آن عاسلی	تو حد و ما
ما صاب آئینه با صدف جس آری سلی	ما جول
ساح مر جان با نگاری با صدف رحاسلی	و سداست با گل با صاف با لوح نور
سینه مهر در حیا با یبر میا سلی	دست با احمد مر حاسلی با گل با صدف
بای سیم با انگس با میا سلی	صدول ره سداست با نانی احمد است
باک رنگ عود لر بر لغا ناسلی	باک رنگ سداست با نانی احمد است
با لعل با عطر دلی آود و خور است	باک رنگ سداست با نانی احمد است
عام محم با گوی با لعل صفا آستاس	باک رنگ سداست با نانی احمد است

و جوت آرائش مو

۴۶

حدیثه

می آید در آن حدیث که
مطهر است از سحاحی اگر
قد که از کوس یا تاب لمس
در من شیر صمد می آید ماه نام
مویه استی انحر که دم آدم فریب
را با ای معتقد است بایست
ساحر میباید آید یا حجام لمو
دستای شیرین یا دوساق سکون
کب آنک در آن کعبه تارخ صاف
مرگ گن با سوره تحریر اکت ماه و
موی شمشیر یا دیکته ماه
ادب می یازم آموست یا نارنگ
رقمور سید با صاف یا نور سها
مس لای است یا مرآه آن سیر ادا

با کس الطوریت این ستر
باک یا قوت ماه و تله دست
آل یلوری ماه و ساس
کود سس اسری یا حرم مجملید
یا لری با صدف یا گوهر گماشت
با یی کو صفا یا صمدی نو است اس
کاسه را نو است یا دایک یا صفا س
تنوع روش یا صفا یا حضرت یی س
نادر آسری صفا یا دایک است اس
قد گزیر حولی یا نگین است اس
اوردی منتق صفا یا دایک را صفا
ما حرام تا آن صوح ملاک است اس
یا دروغ صفا یا دایک است اس
جوهر و دایک یا دایک صفا

ما یتر لسانم حسین موی استعار صفت موی فرق موی

نقش

م

نقش

نقش موی دام بود تید
رادان موی شگافی فرد شاه
کشیده در سیاه پای خط صفا
ما قلم خط بر ماه صفا است
نقش موی شگافی آن ره کس آگاه
خط ایک در قس - نمودار
محکم عمل بر آن سکر لب
درق تو سها دو گویوی شکار
سایه بر آن نقیص رسا

با دایک قسیر اما محمدان
ماه و سرت مارک یا
موی آمد از ماه صفا
خط و رنگ موی سیم باب است
موی سرت موی است اس ماه
خط صفا کاد و درشت بار
سها موی در شگافی در شگافی
ماه و سرت موی سیم باب است
چو راد سها موی نمودار

در بر آن نفس مرا صدمی و نام است
 دیده و رختان برسم و آیم
 در آنم عطف گفتم شناسی
 در مثال اسود موی او مدرن
 صدفی آن حور مستحید به تو
 وقت آن موی مایاں بتی دای شکلیک
 موج آب رنگی یا حوی تیغ آفتاب
 در هر دو دهنی که در صفا آنکوست
 چله میستی که اندر کستان فصل گل
 مشک باطلات یا بخت سیاه باشتان
 آن مرق که موی تو سر صحت افاد
 روی صبر در قفس بود به ۱-
 موی صبر و شوق و در و در و در
 سیه مو رقاعی آن دل اسود

آن سال سلسلای لوح نظر حضرت ابراهیم هر گونه موی سر

له و مارین مستوفی تا سلک گهواره
 کائناتان به بدست
 تا آفتاب

در مرقه ۱
 محوسس و بهر واد لک داشت
 گل گونه و سمار یار سے میم
 امیر انور قوت لب و سین
 و شکار سیاه بر سر او آمده
 نام امیر طبل دستار کلاه اسود

دل سهای من همچون سیلانی سودا
 که سر به روی سال حول مع و مع
 کشید و رنگ گویا خط
 شلم حک بر صفت
 بود آید سعید ماراں داشت
 بهار تا به روی بهار سے میم
 که حس و دوده صبر دارا ب نظر
 را گونه که مع را خود دود
 آتشی آنک من ار حامی لے من

حقیقه ۱ حرام گردد قدس
 ای چه پستیج و خلج کس گل
 عشق ملک گوهر سحر احکم
 کرد صدق و لسان ما
 سوچ من گوهر دسار و گلدسته
 اگر در استام بار بختم بختی بخت
 در دسار واهی تشیدل از بختوم لسان
 آگاه بستی کرد و دلماسکت است
 مردم سرم رس روی دیگر میار
 طو حیدر بر عقد گوهر داده
 هم بسته و را عقد سج و اب
 والدان و مشکات
 اطام لعلی سر کامیاب
 اطام سر سهری سید ای اسد
 آن حد سلسل که در سر مرکر افاد
 مویات مکلن نگر می میم
 مار سس سلسل کسان حال
 سلسل حد برشت گل ادم
 مرصع گوشتواره گرد دستار
 مرا طر انس گهر حدان گرفته
 به بلال است که برگند گردان بخت
 ملک مروا مد روی سوس والی کس
 سوسد که ماسد کل روی سد حرج
 هم ساعد و رس ماسای بوجو را
 دلم رسیم مویات کمان رسد

نزدای

بیا بیا

چیان گیم
نیک

در صفت آریس مو
 می بکشد اند بکار رگین اثر ت
 گردن گرهار سر گرد و دست
 نوگولی ست در آمد در مستم
 لب محمود را در کهنکسان
 معنی رگین بود این کینه سرستند
 نقد دل شکست لشکم طرف کلاس
 طوطه گاه گل کس آن گوشه دستار
 متناظر است کس طرف کلاه تو
 گل بران گوشه دستار یا شاد دارد
 یاد دل دمان را اسیر شده حال کرده
 گره داد لب رانس آفتاب
 لب آمد مایوسی آفتاب
 حویر الف بر سر آفتاب
 طالی است حور شید و ریایس
 لادان بیدای قامت سر افاد
 در بیلوی ستام این سحر می میم
 عطای چه شب ششم تری میم
 طلسمی ساخته از عید
 بختیاجون بختیاجون
 که پروش بختیاجون
 طلس لعلی که از طرف کلاه
 لشکان سوز را حویرت از آفتاب
 یک برگ گل از عید آن طرف کلاه
 رسم که گل از گوشه دستار تواند
 خاکه مار گرد بر ریلیان رسد

در صفت آرائین

مدستج در شکست نصیب کلاه است
 رفته ایم از حوین و در گردن سر گردیده ایم
 سایه ام پوشیده چون رنج بر برای مس
 و زیاده از لطاول مشکین کسب تو
 در خاک خوں طیبید طرف کلاه کیت
 رتاب جد تنگین بدون اعداد در دله
 صفت مواندین سرسته میگوشم
 که در دمال ماستد کینا و گنگیهارا
 سعه رصفت یحان بر سر بار سیاه
 حیره ماله هرگاه که بر سر
 که گل بد ریت ستار حوین
 طراح گلست پیل ال ماس
 من لد مرمدا لاله دستار حسن
 طره رمار مود ایدل آتسه کاره
 میچکد از سر سر مرکان حوین مار
 گرم سیرت چه طره که دایر است
 حور شد کلاه اسرار فکد
 حوس نو بر صفت رنکار گون تشنه
 روان حوین درنا در حوی شیر است
 انجیوان حوی حوین در صمد ظلمات شد
 بر سر بر تار موی تمیت حوین شد
 چه یک بود کسی در ستار لغت بدست
 اگر بخرج خود دواح کجکلاه
 مگر گشت آن صمم امرو دستار گلانی را
 ایراد و آه باست که از مگر مده است

بحد لقیه ۱
 کب شد دل سحر تیج بکاه است
 خیره در سر بر آں مایین دیدیم
 لکه از بعد تن گره بر حلا اعضاء است
 صید از حرم کتند حم حد مله دو
 و کوته منی مد نو رحم خورده است
 سوئی ماله کار حصاراں طره کسایه
 رسته حان رفیقان بر سر کاکل مد
 مراد طره و سمار دروس گشت
 ميب مواندین کاکل آن راه را
 سرسوس سیم راسد و خفته آمد مظر
 هچس لیس محند گلشن در گلستان
 و ستار ترساں سده بلای مرس
 دلای عشاق مگر سوخته داماره کس
 بر سر دسار ماله که فاع لریت
 رگین رکار مستویت کرد مستقیم
 و لما یچ گوشت و ستار لسته
 ح ح نو دید عرش مود
 رتبه حور ستر حوین و لما ای صمم
 رتبه حور فوق تو ترس دلید ریت
 و ق تار آسیر سحر کپان سکوه
 رتبه های سحر رانامای سرخون لسته اند
 کمد موی لوفاده ارتقا چه کوه است
 لیر ماله سیه بود کلاه حوین کج
 بدل حمیده رگین معنی سرسته مصوبی
 و ستار سر ماله که سرایه لسته است

در کمال
 بک
 بر اثر علی
 ۱۵۱

— 10 —

[illegible]

۵
مخم ن ر شک و ستا سپ
مهر و شفیق بوی محالیت لشت است
و فی عشق یان بر شمساد میرد
گل اگر که ان گوشت و ستار که
مالی بوی گل سماع آن دثار سرح
ر که رسد آن کلمه می لری
مان ر دے جاری شکست
حریف تا در اثر تیج در رج
سرخ سکت دوا دها بد و مرا
لحم مگر کسب که سر سروده نام
گل رای طره ان ساح گل حسن حس
رار حسیع مان گوشت کلاه شکست
بیان سیدیه است سر سروده دانه
میرتی دارم که آتش را بخور و سنا
رده طاد کس استی جبر رس
عرق درده ام بیع لگا ہے
لکھد ہر شکوں اول کلاه چلور، ا
سید لودا

ماعتیج و تاسیل تاپار استعاره صفت لطف و امانت بر لفظ

و حال عسری امروز را علی بن حسین
حشمت دوداران را که ملائیکه است

۱ پریشان میدیدند گدافی رلف تو
 عو کرد و لفظ است در دگر عوادان
 برود و از آنخوان اگر گلزار هست
 مرکز فکر سر رلف تو در هم جھیند
 ای رلف یار ایستاد را که او حس
 هر حلقه را کامل رسانست
 غم ییخ داب افاد رلف تو بکس
 شد رلف را نصیب که تو مید یا تو
 او سرود عمار دگره میرد رلف
 جمع بیکردم حوار دیوان حسن سخت
 بر پریشان سرود مسری کامل را
 مدوح چهره رلفش ره دل رده پرت
 تا کسی بوی لیبی در دهان
 رلف مشکین تو در گلشن در دهن
 سودی از دولت همایی باه کرد
 نام سرید و خاک از سایه مرغ نام مر
 چرخ میخیزم که او دید روی آفتاب
 اسبیل زده میرا اگر نکلستان مید
 مثل رلف که در گلشن هم هست
 روی او چرخ حسن شد برادر او حوام
 مرد صبر رلف تو در لیبی است
 تا دم از هر سر رلف تو در
 رلف هم گشته گوشت تو میس میگو
 کاکت را من رستی چرخه حال گفته ام
 اگر من خاک و دامن خاک و دل ساطع

عمر حادیدل تو و کثرهای رلف تو
 هر که سارو حردو حال را بدی رلف تو
 مار و بود حاد که لب یا گیسو هست
 شد سری حاد همین خلوت ادنیست
 اول شکسته ایم و تو هم دل شکسته
 ختیب کتاد و در فاس
 گرد دست اتصال رید و بگام بگوش
 عمر در بار هر حین دورا حوتست
 مردل مراست اگر او چه سرود
 مصرع کامل مسنون ریشایان
 کم کم قایده است مار و گرسلی را
 چه دلاور است دردی که کف حرام داد
 کتاد رلف حوتش را ر روی لبست
 چیست طایف که دایع نعیم افتاده است
 رلف همدوی تو داور شب ماری عجمی
 ما روصف کامل او سد مصرع امام
 هر که بر پر سایه رلف سی در حواست
 گل محل چه قدر خواب ریشایان مید
 که گل شمع رویش گل سوخته است
 بر من رسیده رلف و لک گرس آیم
 مسطر گزارد سایه کشیدیم ورق ما
 میگرد مار را با خود را
 مو مو حال پرفتانی میگوید
 مست نمودم ریخ سحر ریشایان
 پریشان کمالی دای دمن هم تنایان

و صفت این حال

حدیثه

مناص دود را در دا این باغ من
 یون رلف او رسید آ ر ر ساس کسد
 دام سد بحر شد لسیج سد را سد
 نوت برلف او حور سد آه شکسته
 راست کو کار مرا اما سام حوای ساس
 سه هم بر ساس رود کارم ماه چو نیم
 بر که ما حور تید سد سوز گشت یله
 رطاب سرو و کسد افتا و هت
 سد بود که ار حای طه افتاد و هت
 نا اگر رسد حور تید سد ما دار
 رشتان بار ساس است ما بود
 صیگ جسم آفتاب شد و
 رلف بر که دشت ارج رشتان گس نو
 گواد وادشته کای اید
 اس طرد که کاه میان دشتا
 رستی بر ساس ریحان صفا می صد
 ما در رور ایل و هت
 چرا شکست حور و
 ریکه ای می حور لیس من
 دود و دل با شک در تنها
 کسی بدید بخت شکسته قنار
 ناصر کس گفت که عدت را
 صرس ارطای کتب و میان
 ذمیم ریح تا سفته کو کلی
 کسود کامل حور اکردان

سراشته نما کل بر ساس داغ سگرد
 حاضر نقاش در تصور حسن جمع بود
 بر جم بچی که سد کار رلف بار سد
 ناس چون سالی آن ماه شکسته
 صدم کردم سوال بوسه کردی رلف
 حوری رسی رنی ساس هم عمر است چون کامل
 رلف را گفتم سیه حور کیم حید و گفت
 ای رلف خوش که دل سدا افتا صاب
 گفتم که چرا شکست سراسر ما
 چو که حور رلف رویت سرود اداد
 دلم در رلف او جا کرد حور و
 که بر روح نماده خلقه رلف
 حاضر است از شکوه مانی بر لیاں میخود
 ار عارض توانم سر دور رلف تو
 بس دور ام بر روح بیکو غم افاد
 و با سته ام که بر دم بر روح دل را بخت
 رلف امور در حور ما کست و هت
 ساح شکسته گل بدد لک رلف بار
 رلف او را رشتنه حال خواهد که شکست
 کیه و صبر و و لیس
 نه می که می حور رلف را دیدم
 راد طار رلف تو میس حاصل
 تیر رلف حاصلتین طای مهال است
 بدید و سر مره ریح ریدی مردک است
 لیس که حور تید چون توان رلف

از این کلمات

عالم

لک بکاف

دومی

هم

حالت حال

چون سیه

صی

بخت

عزیز

تجرب

سوی

وصفت رفعت عالی کا

حدیثہ ا
یک ترور است و گیسوی دار
سسل اسر لعل ترا دام و شمشیر
رمم مرآت مایه صیقل و طرب
فی الحال من سود آن عارض و لعل
شد مرغ روی جویمت و لعل آسنا
لعل نور بحیرا غلاب ماستک حسن
ساں رادسته ریحاں قلم رباح سسل
یا افگند گیسوی من سیای
دام دلهاست ر لعل و لعل
ر لعل او گردد حد اں ست یار
گفتم روم کہ حشمت فاعل محو ابزیت
ارحطاک کی رویم سوے حسن
بحر ارسد کسی سیامتاد
مرکالت گره مرآت صرور
چو حوسب ماد و لعل بر سکو بار کردن
دلی دارم که دا و عار دار ماد گیسوی
ر لعل در دل و دلی لعل ر لعل
بار ر دست من سسل کی نظر مشکاف را
سکال است که بروی دلسان مست
یکل عمر متاں بر حرف آن ماه تمام
حد مایه بر حش ر لعل بر لعل
ای آفتاب شمع سسل ر لعل تو
نار بر موی تو ارسته حان ساجد
ر بی موج نگاہت جوهر برقع لعل طرب
دکل سسل ای دل کدر بر هم طرح

۵۱
و رقصت زلف حال کا
میوہ دیم عمر آمد را رس رس
اصی گریه می در اشک سنان
نگهم لعل میردم آبی سکر لب
لعلی که مرد هست نرد در حق رس
سنان و در اصل لعلی لاسا
مسل بریاس باغ و بار است
دو صبح دریم آروام آرا لب کا کل
لی تلمک ماتد سبغ رایا سے
حوا میں دام ظلہ ادا
کریہ کسی بدوا فادہ اس
مکسود زلف کھا متش کہ سہ راست
حیں رقص نگار حائہ ماس
کرد رقص ترستے محکوس
کوہ سار دستہ عمر دار رس
گلہ بای رو پر حیا لب دوار کرن
ریگ حایای سادہ میر و در ہیلوت
زلف مشک کہ سکت من دست
ساقی لب سار چہ آفتاب را
کہ جمع گشت ہم ریشہای حال مست
مناہد ہجو لسم شد سر صدر کلام
صورت کھر در آئینہ امان بین
مشک ارساہ حمیہ لسان زلف تو
ریر مرستہ دو صدقہ ہماں ساحتہ
مدور کاکلت کوتاہ ریخیر تسلسلما
گومتہ اندر کوخہ زلف دو مانید کرت

مرد و گر که ای مصحف در ار کر د
 حوس در ملک لب مردم و سودا گروم
 حری بمواں کف رودی بود سائب
 رلف سم خار اد سدا کرد
 در کاکل خود کم کنی موی میاں را
 گم میسورد و دود نگا هست
 دال بر مصمون احوال برسان است
 مفر است که مائی حراغ مار یک هست
 کونی مانده بر ساعت مائی مار می اند
 گرچه مصمون مراد رس افاده است
 ملی حون موی بر اس مد رجولیس مجید
 تعلق الروح بحمل الور مد
 کست ارد سب و مد رلف و لاریا را
 مادگری لسان کسد احباب ما
 اتره اهل نظر سائ اقل ساحت اند
 مایکوما در سب مهابت ششم می جور

حقیقه آن
 رلفی که کمره رورق گل مایه است
 دل که در سد سر رلف علما گروم
 رلف رورق و حاس جور بر عا سائب
 حال و ز رورق رلف او خاک کرد
 حوس با کمر افاده را کاکل سر برگ
 رلف رورق و گیتوی سائب است
 رلف مشکمی که رورق حاسا جان سائب
 قناد رلف سائب شش بر رما آری
 میدام سعادت حوا حرم گیت رلف
 نس مایه مصر حیدر رلف کف
 رودی السین رلف قوای همی قش مجید
 حاس و سلسله رلف و
 حصار داس یک عمر آه دست مد است
 رلف رلف و رورق و رورق شکسته ایم
 سه کاکل آرد رسه حاس ساحت اند
 رلف رلف و رورق و حاسا سائب

بیت که کس عزالش معنی سگایه استعاره است

ساده حون کس عگر سگایه را
 دیدان مار گریه مامون لال کشید
 سساد گد ساید رول رلف جولیس
 ساید دست لوارس رودی مار کشید
 رنگ شایه دایم که ماکوماه دسها
 می بود آن نادول صد کج یه پند
 مد الستم که آخر ساید رلف نو حواد تند

صی

بیت
سائب

محمد تقی
 ای رانگ لعل سر زینت بیا
 رجمائی سبزه ابر رخت و ابرم بیود
 رلف عسری ایگر که آں مه شاه کرد
 به کسی بیرون می آید سر گیسوی او
 کرد عا دلم اطره عالم به عدا
 محرم ساطع کر ساه دام انگد بر رست
 مار لعل تو آستاد به م
 دلفور لعل او گم گس م شاه دریم
 ساه به مادر لعل یار به م
 ابر کاکل و کسب و کش خاک پاک م
 به ساه درو به ناس و کر اتره بیاط
 نادر لعل کعبه خاک درو به م
 شکسب رلف مای زاده و سب میارد
 مستاط کس ساه دگر رلف مای را
 ساه گرد عیب حوئی صد مای اردور
 مهای لی شکفته رلف نو عا م
 امیر بهرام در کف همی اها و
 به مشکل جوان خطی وارد سر رلف به لعل

صفت حسین و حال و رو حسین

△△

تخته مستقیم ریاضی در رخت تاشها
سخت گزاری پایتک مرسم میشود
در مر یک حلقه او آفانی حاکم
ساده داند معنی این مصحح حمده را
و سب ساده انکی سودار شاه خدا
می گز کسی از حتمه و سیدایی را
ساده راع تاشه گفتم
که در ساجه کم گرد و چنگر دوش
اصح الله سانه ادا
گر مکی گواه پادشاه را
مرد سلسله کامل بر میان را
گره ریخی شاه کم اکم
ساج ساده کم از حسن و میانی سب
رادماد که دچی رسته جان را
کی نواد کرد در رف ماں کیو گزف
ری مرد ساجه و لوی صاف
که سرجم سر رف را شاه رود
که در حرف او صد حاربان سانه میگرد

واع نامتوی ارق آسمانی است که صفتی پویا و حیاتی است

لیکھ لکھ کر دیکھو کہ یہ دریاں کیا ہی
 موج ہیں ماحول ماحول ماحول
 لیکن تھلے لے مار رہے ہیں یہ
 جس گندمی میں آ رہا ہے اسی مار گندالی
 آگاہی کر اسی مہر میں ہے

دست در زیر رکبان خود درجیرانی
 سترده طور تخی مامر مصاست اس
 که موج آب حیا گشت چیں پستانی
 موج می خندگی اراد در آب لال
 صباں کمر در کعبه شمعین است

754

دولت محمد علی شاه
سکونت در اسلام

عبدالحق صاحب
مدرسہ اسلامیہ
کراچی

حوتقہ رحمتیں ملوہ گر سہ
 منہ سہو مایں دواروئی صہم
 عید ارالای اروزو آفت مسود
 ار مغیش چوں حسین ادر ایں مسود
 حسین اصدل ابد و احوای اذکیلی کر
 کسید سہ پستیانی آن بہ رنار
 پیماش حوں ایں مشاہد
 اصدت رحمتیں مسود کسید
 ماہر قبل عاشق دل حستہ ماس
 با حجت گوہری محسن ماہ یار
 ایں مشہدیت مسود ایں حسین تو
 میت عطی حوں اصدت رحمتیں
 رحمتیں تو ایں بہ ایں است
 ماگر رالش رح تو سہر
 آیتیں حسین بہ ایں ابد
 آیتیں را حہ مجیر سہ است ما
 رومتہ حال آب طلا رستم
 بہ بہاں بہ عین حسین نو دوحوش
 فی فی عصیر سہر آہ ماساں
 اصدل محسن تو سعید آب ماہ

را گشتی عشق القدر شد
 تنم در پیش سپه پاران مروان بود
 آتاپ ارقله حوں سر و قیامت میشود
 ماه آیمه از نیکیس چراغان میشود
 چرا در صبح کاد صبح صادق راهبان کرد
 که مشکدر رشخو لوح قران هرج
 کو اک را تخم حوں کشتاید
 خطم غلغی سر العور کستاید
 این قشقه را شاه صحر کسید
 آمد مروان مطلع حشمت شاه
 بر دهر حال کسیدد حمره
 خط ماطل هر لطلال مه نور کستد
 دره رافا تا ماں است
 اختر صبح ساں در حشاں است
 لوح میام صبح در ایساں بود
 پر آب جسم الخیم آماں نمود
 حوس لعلها جو مهر در حساں نمود
 صد سکر هر قل مایاں نمود
 متا طکاں موه کماں نمود
 حوں نور حیدر که مهابت ماید

شہادت دیوانِ حسن و جوی استعارِ صفتِ ابرو و خالِ محبونی
نالِ سببِ نظرِ طری ایسا کہ حسن طاقِ آشکاءِ عارضِ باحمِ اردو بہتیں

میرد و دانه و دانه ۱

حال گرسه اردوی مار میرسم

رل جو عید و مستیری مصم

اردوی و لغرب تو عیار مه است

ورده و دران اردوی سوسه بخرن

برازان می مارک اسدب لروا

حال مست که نامی رفقه هر دل جرح

جیان دو مصع اردوی او هم پوست

احس درسم محراب اردوش

گزن شوی مصع اردوی او نگار

کناستی دو اردوی جری ویت چله

این دله ریاضی می هم و داندس

راش حل که حو و د و اردوی واد

موس اگر سد برویت استاد

استد جسم اردوت سان محراب

ان کعه حس رد و اردوی و حال

اردوی کلک گت کرمیم دله ریس

واش حل میان مرد و اردو گوئی

حالی که در سان دو اردو فادیت

لغت او در در خاطر ما میگرد

سی راتم بخران دو اردو در حال آمد

که دود اردوی آن غیرت حور

نی بی خطره که اردوی کات مصع

مخطره که لکس آن دود و

مخطره در دلتش در آفاق

که سق بخر اسان مسادس لرد و

ای ساق و سالد و اردو میرسم

اسا های او در امید ام میبزم

کره چس کر مردن لنگ گسته است

رما اردن و دو کر گسته حد رگش

لغرا مونچکان کس لغره می ا را

نوسه مصع اردوی او آب سد

که های و حل کسی میت در میان عالی

خواج حوسم او ماسات مار کرتو

آب در رگم رده ماسق بال شد

سی کر بخران حال که تو د مردوش

که لریو شکی گسته کی ما هم دوز وین

دل سوخته شد میان آن مرد و فاد

کک نقطه دودون در برای ص بهاد

دل سد رده وقف آستان محراب

گوئی که طالی است سان محراب

آورد و خطا در دود در مصع حوسم

مهاد و رگست دو جامد درس

راعی لسته می که دوا کساد است

حسجو محراب که در قله میگرد

سید هر کما محس دم کل طال آمد

حم گسته راد و د و شمع کا و

رسم الطیبت رس سور و نور

مسته سله بر صمد و

مرد و بیکر هم حب و هم طاق

دل کی تو آمد مطلع خود حوای بر روض
موسه ابرت دلائل باوان گشت
بر روی بتو چسبید که این مستیر
مخالصه ای که نامی نور ساروی آمد
بر او بود و ملو ماروی طسدا
دو سوار کسند نفس دو اردی قیاس
مادون ویتش ماری هم آویخته ایم
تنت چسبید و گره شامت صبی سدی بود
اگر آن طال اردو مان سسده باشد
و آن تو طسدا دل انگار آمد
دلگرم در شکست امدار این ابرو چسبید
مدد دهنده معارض در عالم
حال سیه کوسه ابرو صحت حاجت است
چسبید میان دل و الحی محافده
گر لفظه آن اردوی بلایی کرد
چسبید که ماسد حاراد رلف بر ابرو
سیر ابرو است که چشمت را حویر گان
بر او دل بود و لطف بر حال سیاه
اردوی کت بر سر یک مدد طال است
عرووی تو که پیوسته ددار دارد
تو این معنی وحدت رحمت یار رسد
طال عید را ملیست با اردوی ماس
اگر ساسا رینه اسب باه و پیکانی
زیاد آمده ماست اردوی سوختم
کرار حیل بدیع اسعنا علم کردی

که عدا و احسا جسم دانه است بر ویش
مردم کمان کشند و این کمان کشد
رمح آب بر بکیر کرد و هر را
اگر از حویر مستیر باسد حار ویتش
حان کاسده سدی علم که سدا گشت ملو
آسان تواند کسید و دکان را
همچو مدخل طاق حرم آویخته ایم
موت محمد در سان آن اردوی سوسه را
مرد و بحیم مردم مرگ شسته باشد
برو و پیوسته ازان سر سدا آمد
کماند در دست آن شسته سکر بالی طال
حاروی تو که صحت است طاق در عالم
سب طسدا در کرد احتجاب سب
ست العزل لسانی از احتجاب دانه
که ماه عید بر هر لوحه عالی کرد
یک جهان آسنگی را بر سسده ابرو
کی کسی پیوسته ماس خاطر تیار و سب
حدوتی دو مصرع موروین طال رساند
ان سحره حسن تو با سحره طال
در کاسده نوسه مدو سسده است
طال اردوی و مطلقیت در توحید
که بر نام ملک هم گشته ابرو تا شانس
پیوسته پیوسته ابرو ماری ماری آمد
کتاب موش طاق ملو شیان است
تار و سسده سسده کمال را دو دم کردی

نورانی

رمی

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

در سبک

حدیثه
 کسی می سازد بی اختیار
 کس را از ابروت آن حال در گفت
 دای تا کی سر جوی هم آید
 میت از آنکه الهی شست
 آن اردوگان که کسکه پیوست
 امرت و در دسد میان مرعید
 از سرم اردی بود و تمام عهد
 از سار خان است ادا و سرج
 میس سو و لرو س آن با ارجاب
 بالبح دو مصرع اردو نوتنه ام
 پیش صاحب نظران اعظمی اسم الله است
 مدلل آمد و گو میس اردی کسی
 هت صبح در آن د کوا و سات
 مال بیاری میثم تو و یجوانی مس
 آردن نگه فقه کلام است
 پس چون آینه روس زو لست
 یکجور ورق میت میان دوازده
 اردی تو صاحب است رحیم
 آه تو طوره گر کرد تو ارد
 میت می خالی سید ریت اردی است
 نوتنه دست قدرت جیتم مدور
 آنست که گوید اردی تو مانند
 فکته دی او را نه لست است
 سیم صبره ال گتا میگرد و عشق
 آن آندول ما وید و سست

تصریحی
 مالی
 همای
 علی

سال
 لا اله الا الله

حرمت دم شسم گری میگردی
 طبع روح و سرحد و گوشت
 نه اصل را تا در میان آمد حکم
 مس می دید است اسرار طبعه اودا
 سید قرمان دل ترکس محال است
 متر اردو دست تو اید
 خود را چنان بود که کس ندانست
 مال عید اردی با سب این
 در صفت طالع بود آیت حداب
 این بیت از یاص روح اوتنه ایم
 حال مسکین مرا گشته اردو فاد
 کسی نظاره و روح خط داریم ما
 هر سجید حس نو تر اردو سات
 داند اردی گو مر مر ارا است
 کج لست است راست نمکوبه
 در آینه بود اردو لست
 حوت مصرعی مسیح دیگر رسید است
 یا مال به است سر سهر چشم
 میوان داد و شسته جو اس شمشیر
 نقطه ارکانک قصار انکاح انقاد
 چون سرگون سوره نور
 احقر کجهای خود انگشت ما رسید
 العاد مشهور الیت کونار جمع است
 که سر خجید آن سجدت جوت و رایت
 مایل مشو که در طاق شکست

حقیقه ۱
کس ماه تو اردوی مار را کشد
سواد جوهر مع فصاحت آرد
فی نگاه کرم سودگوسه اردوی او
رہیت برای بردن دل
نوسه کسی خوش بود در عالم
حال بر اردوس ریاضت شده است
بالای جسم اردوی مشکین آن حال
دردن راه لوب لبوت لصد جونی
کات صحراب و مطر ارنی رنگ لکاس
ماد لرد او گشت ایم گوسه شش
میت کس مرگ کس دیدار وین مرا
ردم صد مع حرای با عاوی مشکلی است
امدی شمع ختم نوگر میت حکمو
لی با سار بجم اردوی تو کساعت میت
راه آتس می لصد ریم قن کمال اردو
هزی تو را مد جونی تو طراست
نوم جم اردوی می آن سرودان را
نسب با بر روی تو دل تیشه خارا

در صفت سحر اردو ۱۶۱

سب است محراب طاق لسان را
وگر ساره اردوی مار را در باب
سرگر این محراب عالم سوری مدبر سب
اردوی نوگر میان کتاده
حر اردوی یارس که میو سته جونی است
مصراع میت ستر اشته است
تری لود که سر سهر آجو کشیده اند
کصد لود جوگر مد در حساب و چون
مار حیرت و سب اولو ریذ با مسطر سب
کوسه گیری می کس بحر کمال رسد
اژه که بر سر گرد اردوس اردوس مرا
مد تواند نگاه ارجین آن اردو گشت
سما رچه روی دو ستر شسته است
قذات شمع تره قلعه تا افتاده است
چرخست ایکه اراتس کمال کم رویگر
مار سر دیوان و فاطم عراست
نوسد لی ابره لعظیم کمال را
هر حد که یک ره مکد کس دو کمارا

رو کس شمشیر سیاه تاب جان استعار صفت سحر اردو ۱۶۲

ایم سحر وین بر آتاک داده اند
بود روم دو اردوی آن مستی رو
موس ایر اوتس که حلاله پندی کمال
رجم بونگا فال سه تیشه اسیدها
سیر رنگ سته یزد کلام دل

این سج را بر هر سحر آب داده اند
دو برگ سحر که خون در دل بخار کند
دو بیت یزد که خون و بخش پوشه و رنگاند
چرخه حین اردو صبح سحر است
اگر گنید و سحر بر این و علامه را است

وصف مرگهاں

۱. وقت سوزان سید معیای ماراد
 ۲. ترکان لعل کشید که در دو سوز
 ۳. بیست و بیست و دو مارادام بار کرد
 ۴. ماسقا یا ستنش مرگهاں حتم بگشت
 ۵. حال چل تو اندر کسی یا ستم داتر
 ۶. که اینک مار را صیدیل کرده ظالم
 ۷. سب چه رسد به دایمی کشند
 ۸. مرگهاں نو مالی سوزن عظام
 ۹. لفظ جیم حال آن منو خدا ان ادب
 ۱۰. درام از حد ارگسته مرگهاں حتمو با
 ۱۱. عله دل مره ای ملد حور بر رقت
 ۱۲. تری مرگهاں حور بر ترا حاصل کرد
 ۱۳. رد ساس گس سب تو گشت مشکل پست
 ۱۴. مراکت لکه دار و شیت جیم بر آرم این
 ۱۵. حمت مرگهاں که سیاه رنگت بیرونه
 ۱۶. نام در نظر مرگهاں دلدار
 ۱۷. نو آموزه حفا طعلی که در دوام علم دارد
 ۱۸. ارب مره جیم بدی مارکت را
 ۱۹. روح تو مان دلاویزی تیر بطرات
 ۲۰. صف کشیده مرد و مرگهاں بحک آناه
 ۲۱. حسمه دود مرگهاں سکد مت تو ماد
 ۲۲. سهای سیره ارطاک سید لعل صف مرگهاں
 ۲۳. حری اگر لکرائی مرگهاں و کردم قسم
 ۲۴. مرگهاں ملد تو رسا مر رگها هست
 ۲۵. سر نهاداده مرگهاں حواب آلود را

۱. که سرچ ملک العین سب ترکان و داراد
 ۲. ترکان سرچ ساقا طم عام مستد
 ۳. ماراد و رمان طنبه مرگهاں بار کرد
 ۴. رمانی را اضطراب معن اس غیا گشت
 ۵. که گردید و ار سب هم معنای گزین
 ۶. دم رگشته دار مد حورای مرگهاں
 ۷. گزین حاتیر نکا سب کشند
 ۸. یک جائه مو شکار گاهی کشند
 ۹. مستر او صرح ارد وصف مرگهاں ادب
 ۱۰. که سرار سجد و حواب او ریدارد
 ۱۱. که کرده ایم لسو مان اردوان سرس
 ۱۲. تیجیای ایبی مرحد سر رگهاں
 ۱۳. رد جیم تو ترکان حوداری میکند
 ۱۴. رگ رگ لعل تو و لطر مرگهاں حوک این
 ۱۵. مویالی دلی حگ دل بالسته
 ۱۶. رسوی مضرب در معن جای
 ۱۷. لعاش را مسک سکد مرگهاں دار مانا
 ۱۸. مرگهاں تو حتم گسته رسکی حواب است
 ۱۹. صف مرگهاں تو رگشته و هم مار مانا
 ۲۰. صلح حوادتد که مردم در میان مانا
 ۲۱. که بخون دو جان سب سب ستراد
 ۲۲. رمان مار و پد ستر و سور و حور
 ۲۳. اید بر مال کو تر چنگل تها سب
 ۲۴. با حتم سیر حارت تیرا داراد
 ۲۵. ری آتی گر مانع لگدر دار حویس

مرد را آرد از قیام مظلومان سستی
که ترکان چون رگ ها است اسکندر خوار
نقدی گوید صامت زبانی را
مادان مرگس لاسای صفت نموده

مطلع ستار قیاس گریز آسمان ستار صفت حشمت و کمیت آن

در این

اراد و موان حشمت آید نگاه تیر کرد

عراقان را در خفت آرد از جوین حشمت

افاده است حال بود حشمت شیخ ر

عراقان را میدن سود و حوائد را می

مار هر جسم حده بهم اعوش کرد

خود بخود حشمت تو در گفزار است

گر در با حشمت تو احسن لای حشمتی ال

جسم محوری که آید در پناه ریخت

نحوت لایق حشمت آرد و مدد خط

فان که رگس مار جو روداں را

میگذارد نقد مردم کو تشکیری احتی

در میان دلبران از حشمت یک کار تو مان

په چون که در دل نظار کی نقد نکس

و حشمت تر گیس دلبران این ستو مان

حاجت دام و گندی میت و قیصر ما

آن رگس بیار حشمت هوش را نیست

حوائد میداری ال رگس مجبور نیست

دام حشمت تو مست شراب می مای

ان حشمت مست و غرّه بتیاد را مین

کردن حشمتی که من دیدم در ان حشمت

چه صاحب بر هر که گوید حشمت

وگیری بیاری آید مراد سر کرد

صحیح آرد من را چون ملک از حشمت

اس ما و حشمت من تو دار عزال قوس

لرم صد حشمت در گردن آید حشمت مان

ادام بلخ راه سکر خوش کرده

عجود می لا می بیار است

میتوان عسید سکس در میان گسب

تو اید از نگاهای رنگ صد بیار بخت

نساء است که جواب بهاترین است

شکست ال با حشمت شکست بهر سب

نقد را آن رگس جو بخوار دارد گو تیر

دل مردم بدن وجود را بخوار مان

خاص رگس حشمتی که لا لگوں مان

که تا این مشق حوریری که در حشمت

گردن حشمتی بود من حلقه رنج را

این ظالم مظلوم ماطره ملا نیست

این سبب نیست که در سبب و تمور سبب

همیشه عام ظالم حوائ می مای

و حشمت حوائد و ملک بیدار را مین

قد طاح سگدار حوائ سکس را

کشد جو سبب بخوار مان را

در صفت حشمت و حال آن

خدا لقا
 ۱ ان حشمت تو در صورت دامنم
 خزرگ رمار ساں سید ا رود
 ترا اهرم انکند رستوی چشمش
 بی شک ارحون من دالم حادثین را
 جام در دست لعلهای قیامت آه
 در حشمت او انگشت بر است برزگان
 باشد حشمت او بی ر بهر حشمت
 رقم رستوی حشمت تو تا کند شوکت
 بر کنش تا کنم خود وصف حشمت بگوین
 می بجای گلشن نیاید دیده ا سیر من
 راں حشمت سبزه است سواد چشم ما
 حشمت رستوی که در گلدون گردن
 رهاک گفته حشمت تو حیرت رستوی
 دل یاد رستوی حشمت تو ارحم دیرم
 یگانه است ساقی را ساں حشمت رستی
 نگاه دامن آن حشمت بر هر آلوده کرد
 انگشت درین ردوان دقای حواء
 هر چه که بر درنگ گلشن رستوی
 در حشمتی سرمدانی گفته دیداری که مار
 دیده ایم از لکنت حشمت سبزه است
 حشمت رستوی حشمت تو حشمت سبزه است
 سایه رستوی حشمت تو سواد چشم او
 اندر حرف رستوی تو شنیدم که مرا
 جان خود قدم از کسایت حشمت
 گردن حشمت سبزه است بر هر محمول کند

که هم یار و حشمت دار است
 حشمت او حال رستوی سبزه است
 ست را کار برین رستوی حشمت
 حشمت میگویی که در هر گوشه صدیایه است
 هر که از گردن حشمت حشمت تو حشمت
 که از یار و حشمت تو حشمت حشمت
 نو تو یار و حشمت دامن حشمت
 راز روح رگ سبزه است سطر را
 برای رفته سرگی ارغل مادام حشمت
 لکنت رگین حشمت نگاه دیدن حشمت
 مادام حشمت رستوی حشمت
 که رنگ حشمت حشمت حشمت
 روم آهو سبزه است حشمت حشمت
 گردن حشمت حشمت حشمت
 کمی میگرد حشمت حشمت حشمت
 رهاں حشمت حشمت حشمت
 گردن حشمت حشمت حشمت
 سودرگان آهو حشمت حشمت
 که در حشمت حشمت حشمت
 میتوان افشا که حشمت حشمت
 روم آهو حشمت حشمت حشمت
 لکنت حشمت حشمت حشمت
 حشمت حشمت حشمت حشمت
 که در حشمت حشمت حشمت
 دانه آهو حشمت حشمت حشمت

حشمت

فصل کلی

حلقه ا
 ما دست حسن و دامن او
 عجب کسان جسم بیامد
 احوال دو عالم را
 سر کس نو کده محبت سر کس
 سری داس گشت احوال سلطان
 حسان نظر حال دل کم من سیه حتی
 اتم کس خیال جسم عادی گشت
 محبت اش سانی و بی طاقی جای
 کده سر برده کس را گلشن بید کده
 بهالی گردن جیمی کس حلقه دارد
 رجعت کس مده سر کس کم نگاه را
 شب که خیال جیم احوال را بید نظر
 جسم نولس کرده روح بر حلق
 جیم سوخت اگر مادام حلق مسود
 بود حالی کج جسم کده
 محال جیم حلقه مادام قتل افادت
 مسود بود تیرگی کت حلقه
 هر جیم داور در کوهامی
 ایک مکه متعج مرا قتل نام کرد
 حایب بر جیم ساهب رشک تر
 یاس دیده رمی سحر کله ارا
 سکار متی دورک اندخته شش
 لال است جان از نگاه حتم آلود
 حو جیم او - سیه تا وای
 خوش سرایا سرچ پوشید و چاس

۶۶
 و صفت حشیم و حال آن
 که رسم سیر گریس دارد و بیج آن سوسے
 که در مهب ظالم کم آزار اسد
 من من عد حشیم او که مسد
 سر کا مسکده هست حیلست فیاد و است
 یار را طیب گمر مع آب کرد
 که گردد سمع خاموش از گنا سر آلود
 در عا سیر مه پاسب و نام هود
 یک نگاه کشا تکلیف مدد سخا نه بود
 را آموختگ و اسرار گردید دل خوش
 که خود ایست تردید ما چید انکه در بیم
 ناکی آسای دل گرمی گناه گاه را
 سر مه کسم رود و دل حتم سید ما و
 عمره نهد ناو که بل میں مرید
 صید و لہا کی کد گریم تو دام میب
 حو قود است سر مار دی بخار
 که شکر حواب ما ساه کد سیر میں
 کردم سیاه حسم بحیم سیاه او
 کرد صاحب اصدا اس مہر ادا می ما
 امر و ترک حشیم تو مر کی عام کرد
 یا نافع تند ر ناف حلال حسن حد
 بود سگود ما دام نو بیارا را
 ہادہ برسہ مانس چو کمال سیر و
 کہ حای صلح عابد است حشیم تنگ ترا
 کہ در حشیم رود گشتہ حمانے
 اس سید ستاں کرد و بان حسن آو زاید

حقیقتاً

جسم تو ام رهوس تپیدست میکند
 باری کشیش را تو بدجو میسد
 نکه وصف شمش ساه کوکرده ایم
 اسک دیوانه جیست گردید
 کس داد کادر حام کردید
 دل در حال چشم تو از دست داده ام
 اگر دادم با چشم نوار حوی کند دعوی
 کشته بگویم خود را تمام سکل ترا
 بدور چشم تو جارتد حای رگس
 با چشم تیر جایش داشت در حای می
 جیم محمود ترا داده کنی در کایت
 دل کشیده شیمان تو هر گوشه رفس
 که حاکم در چشم یار عاید کشید
 ست آن چشم که میواری بباری کرد
 دو جیمار دل و دهن هر چه داشت بر د
 مرا کیت آن چشم کافی است
 حال را لای غصه خاک رفت از چاک
 شکست دل من شکست بر جیست
 چشم تو یزفته مانند مار و کبک لایم
 جواب مار سواد می مدار شد شیش
 بخت روی یار را می بیکاری کشید
 سوی ما چشمش نظر در دیده یار کرد
 از چشم تو رفت تا سمها
 مرستار بود اسک روی چشم ستار
 با گردش چشمش جیست

44

در صفت حسیم و حال

یک سره دامن است از است میکند
 از روزه حقیقم آمد حواصان و ریح آه
 گروید میل بر سره رمان در مان
 کار آمد هم بر محسبه کشید
 رقص است حواصان دام کرد و
 یک سخته راند است دوست (از دم)
 حواصان سگی حور در سر که موش از پس آید
 که در کشیدن چشم توست میگردد
 که نگردد و بعضا اگر از من رعایت
 از دست فتنه افتاد حامی شراب سخی
 صبح صبا عرق صحت این عار صفت
 مستعد مساد که لشوخی شکست سن
 بارهای مردوم بیار می تا بچشد
 حواصان مستعد راعد زاری کجا
 نوگری که عسل است عسل است
 ریاضت کس ما دامی حصار دا
 طرد میروی که در مالانروی در لوط
 که آن دور گیس بخار میبود محط
 میرو آهسته ساقی ساعر سر بر
 گرما سخته نه محبت سینه بهم یار خدیش
 یونان طر بر حقیقم ادا فکند کماهی کشید
 همچو نیاری که بد پر هری جهان کشد
 اودام امتنا تو در و هوسا
 نرکان اندر دود گشت گشت این نیال در آ
 هر چند که دور دور عام است

75

[illegible]

وقت خوابان ختم روی کاه نمود
شب می نت سیاه است ابرو می بر
میاد آموان همه مردم شده ام
مردم شکار آهو چشم تو دعه ام
کسم سب زگر می گلاب می باشد
مردی فتنه خواسته آب می باشد
مسی است قصه کشتن من ختم سلامت
قدش ریاست هر عدد در لاله اعداد ریاست

راحتش مردم خشم دیده استعاره صفت مردم دیده

دور مردان که بحیثیت تو آشکارا شد
علائی جان جمال این دودل نکار شد
هر دلیلی است در دست آن بیاض مرکب
یاد این دور و دس سدل است نکار
مردک را کس نظر در چشم سهر آسود
گره می مری آورده میسی دیکار
می سود و گس هر رنگی که باشد آهوا
سبحان این سد مردک در گس بخوار
ان شکس حلال خشم با سد مردک
دور او اجتمه بدین آهو مردم نکار
وامن لیلی سه سودا کی محو شود
مردک در مرد و چشم حجاب آلود
مردک هر چند با سد مرکب کار خشم
مردک در مرد و چشم حجاب آلود
لو اگر جتر سلمان بر دیر مال مری
مردک دارد دور و دس حیرت نکار
حوران از دور در حست مروی آمد سر
چون گدازان مرد و ختم کرد و آشکار
دل در دست مردم خشم گس شکست
کشی ارگ داب محکم میست آمد نکار
میکند مردم کمد حلقه از تار نگاه
میت سسری مردان چشم او از رسا
سبکه خاکان دارد از ترکان گردوش
سر ساد حلقه چشم نظر ماران آب
مردم جویر خشم او لعلد غامضان
در این مردم آن خشم خیم آسوان
آنکه دلهای میشتان را کند گردآوری
مردم خشم او لعلد غامضان
حسرتی ماری گدازد مرد
مردم خشم او لعلد غامضان
مرا سید دل خشم رود
مردم خشم او لعلد غامضان
چنان از مردم خشم علی ملوکه گشتند
مردم خشم او لعلد غامضان

صدایه ا
مس آن مردی که جسم کا عات لطف
حکمت مردان است را و کوار می هم
حسن و سگری حر مردم که مدام

صفت سیریل سرور
لطف کس سودای دل عشاق
دو دانی را درین سماه من مشاری هم
سوادش لیلۃ العدر و یا صمدی سرور

نام

کحل العین الوالا لعلها استعاره صفت سیریل سرور و سیریل دلدار
حس ترا سر کشیدن به احتیاج
هم آسره آن جسم به من خطاب
به صمد بود که مساله انصاف بگویم
سیریل گویا کرد جیم یار را
بچشم من که کد حرم را
کجا از سر به دامن من کشد جسم سیاه او
پا جیم سیریل سالی گوشت گیرم کرده
مدار سیریل را بحریر نگاه خویش
خویش سیریل را به جیم او میگفت
آسره دامن سالی جیم تو دیده است
یکمیل در میان را و آب ایشان
حسن و جمال ذاتی است و تنم سیریل
مد میگوید ترا رنگ هر گوشت تو را یک
سیریلها را به در جیم می برد که تو
ما جیم تو سیریل که کرده است
لعان که فتنه او آمده مار تندیدار
من جیم سیاه تو کجا گیرم در گ
من که آتش دیوان حسن او
من که بر سر سیریل جیم است
سیاه کرد خون برادر دل سده جیم

صاف
سول
ح
صفت سیریل
سیریل
سیریل

کوته گشای ماه و سالدار را
سیریل گرد دست که حرد صفت گشای
که کرد هر کس سوح سیریل مار
تس لهر باد آورد چایه را
ریمیل سیریل به سیریل دامن جیم گشای
سواد جیم باشد عمر صحت چایه او
خورانی ماه ام را از نسی بر کس گشای
حواں برای جیم ساه تو خند
که سیریل میگوید سیریل عمار خاطر با
در جیم جیم میل رحسرت کشید
کی میرسد جیم سیریل سیریل دامن
سیریل عمار خاطر است جیم سیاه یار
راں سیریل که از جیم سیریل است تو را
در دامن گشای حیرانی لودار میلها
حاله مردان سیریل کرده است
نگاه یار سیریل سیریل سوار
سیریل صمد در سیریل سیریل در گ
سیریل حرد دل در صحن جیم می کشید
تند گشای سیریل سیریل گشای
دار سیریل جو در جیم می خواست کشید

حدیقه

41

صفت سر و میل سر

عین خود را چو سر بر سر گردی
سگ گردی هست روی خودم کس در
ماله چشم قی رستی و دم
حسرت ردگان اسد جان بدون صب
را در میل سر بر چو در جسم است همچو کب
جای سر بر من از می چشم تاری
سوی تنگ الفت داده ام آن کس را
قلش بر جسم مسوده ساری و بطور دم
سواد سر بر سر اطراف جسم جانیه
و گوی کردی بدل دارم الهه ادا کار
محسوس منسوب است و یاد میدا
رگس است ترا جان موسی مست
تره یعنی کدوش سحان احوال
اعتقار توار تنگ بود سر و بیس
است و سر سامری کا مدو تاسو
گر سر بر سر گردی صفت طالع می
در جسم شکوی اصباح داشت
آن چشم کینه است در آرد
سر را دست نگاه می نمود و بود
تصع سر و دانه دانه چو آن
سنگ نرنگه چشمگر را تر مسارو
اکسیدی را در رکت سر و دانه دار
تصع سر و دانه چو آن
گوید که تنگ زدن سارگر است
هر گونه صدقه مدار شد

صاف دمه خاک و ص
مکافات علی اولیاس سر و دانه
پرسا و صفت شکلی دیدم
مسیر کف ساهستی به م
در آن آمد که آرد می از ساه سر و دانه
رخت سر بر چشم می و پایش می
کند ساه میل سر بر اس رگن آرد
طوب سکیم اس سر و صاده به
نودگان صبی غای ساه
رگس و ارد علم از سر و دانه دار
میدانم که داد اس سر و چشم
سر و دانه چشم کم از دانه می مست
هر کد سر بر شکلی که سحر اعداد
صفت سر بر هر هر عادت بود
چو کوه سر بر رگس سر و دانه
که بی صفا شود چشم مار رسد
سواد هر حوشان عوده اند مرا
رسد و با و یک میل راه است
چو کسی صلیو جسم سر و دانه دار
چو سوس در دهن مرکز میگردان
حدی که از سر و دانه می مست
صدقه می از سر و دانه می مست
مسال در سر و دانه می مست
گر سر و دانه می مست
هر گونه صدقه مدار شد

مل دارد جسم ناماست و مالدار
 مرد سنگ ستره خاکس بر این نظر است
 آستان که خط سواد مردان قش سو
 و صیب آن که سرده شود مهر جاشی
 بردار ستره جان که شد چشمت آرام
 فرد و تیره نمی مهرل حرف آویان
 نادر که بیکته که اراں جسم سرده دار
 سواد جسمها از ستره میگردد اگر روس

آخر این مار محتاج عصاره کوبید
 چینی که یک نظر در آن جسم ستره را
 سرده گویند بر کد چشم سحرگویی را
 جسم تر از سرده راں آوری کاس
 سواد لایه پیرموش مسکند جسمی که گوامد
 آوار و دریا من خاسته سونلک شمش
 سحرگو ستره در جسم محمدان تو مگرود

رق حرمن خرو حال از غم دانه استعاره صفت عمره که تیره و نگاه

ال صوی بحر در قندم حوئ میکند
 حور کس خیال که از جسم عمره ات
 سترم ارتقا د آن گل سیرات میگوید
 دل صد باره دارانکاهی جمع میباید
 بحیثیت توانست مرگاس کنداز
 در سواد جسم او مگر نگاه گم
 که دیده رسید و صد بار دل خارست
 صیبا لطف نفس هم نگاهی که در آب
 میگوید ماده مارا رگ امروزه است
 سکه مگر دور من بار گرد چشم او
 جسم اعلی در دور بحسب گران است
 صفت آستی سده عمره عمره ای را
 عمره اب کار و لطمه سبک چشم و
 دیاد که عکسده تو خاں رود
 عمره آمورد بحیثیت تنوید ایداد

نه اعلی

سب

چشم

صبر
عمره

بموضع اردیبه در چهره ات و ستار
 بوسه پایب بر پر قاجوس آینه
 ران سبب آمد که امرو آب میگوید
 که از یک رشته توان بکشد رجمیدی حرا
 رافادان به رحاب نگاه نیم سسش را
 که مدی روی در این سیاه بوسه
 حد که بود و کجا گرد و آری طاف
 مریه اب جوی هم اید لب و شلام بود
 عصر عالم آب سب سواد بر این سبب
 آب نگاه که هم هم سمعت و هم بر آید
 تا عمره حویر بر تو بار گز خاں است
 هر ران دل کس بر گس سر سبای
 دامن آورده آس کیاسا قیاد
 خاں را را اعلی متوای رود
 طره ساگردی که بگوید سق و سواد

حلیۃ
 رتیر غمرواں مار اسلامت جو ہاں
 میریم اگر عمرہ جو کہتے
 ہر ما کہ عمرہ جو کہد سوی قسم
 حوں یاد یار ہر مالپ تہ دست
 مار کہ ماں و مر مرادان ست
 نگہ در میہ مراد دل چہ شمسار
 نگہ اگر گوسہ رحمت مہدا مراد
 دہوز ہمال سید اور مالکم
 ہجو دستی کہ ار فاجی آید مراد
 ار صبر رسیدہ گرم صدر رہش
 میعاد ہوا کہ ہاں کم فنا مارا
 می ترستی را مدنی تنوہی حیا کا علی
 ہر ہرست کہ مستر را در محس ہرست
 مردک می حیدار دہ آمہ و سید
 نگہ معصوم دل و درشت خیم قسم مراد
 یک کرسمہ کہ در کار آسمان کر دے
 ندر یدہ نگاہی کہ ریت ہر قسم
 یک نگہ کردی وارا معامل کہتے
 مارم و حس نگہ روم سرست یار
 مارا کہ حیم نو ار جسم نو حو شتر
 عمرہ شوح جیسم ہر حد ایستے
 مراد دل کہد کاہر ہکا ہش
 نگہ لغتہ و دہ چیرہ یسہ
 سیم عمرہ جہاں حلقہ قتل نام کہتے
 حوں سوار مکہ مادی کر سہ ندر دل

می خانی
۱۰

سعد طعمه خاک ایاغ و حوری
 ران محمد که انداز نگاه کرده سیرت
 لکن می کند سار از چشم او برون نگاه
 یزد و حواس است از رفتار معنای را
 در همه فکدی من از مار نگاه
 تنی که عمره تو کند سار رسدش
 تو نگری و یک من مهر ما
 حرمهای کس حرمای تنی دگر می بود
 از یک نگاه گرم حور است سوخته
 امان داد مرا تا د نگاه مگر از م
 سحر و کرمه اب رنگ حاس
 را حتم تو حور و حشمت سود
 چراخت است سیر بل با شق

روحی که ران حرات سحر می کند
 سدا حشم لیلی محزون و دام رخس
 حد حاتم آیه سرل شکند
 چون گدازان حشم حواس و می اندر
 تران نگاه تو سوم مار نگاه
 از رسم برده بود رنگ حور سس
 می ارد از ادای نگاه نه است
 کشته تنی نگاه حرم حرمای من کاست
 رنگی دست تنی نگارل روح من
 نگاه او که دودستی رد رنگل تن
 بود سار لکن ستر مار ک
 هر که سده از این عالمی حرم است
 که من جان حرمای کشته من شد

در مستقیم راست می استعاره صفت می

می خانی

میس ریر بلال مسخ
 سرس از می دل که حور است
 عصا حور انتخاب حس و د
 اگر می آں به پار و می
 می بل رینم او بودار
 می دل عرب تو را حرم چو سیم
 یقدرت سوری لسته سیم
 میان حد لعل آن گل اندام
 گل و حق و لیکن است لکه
 ردی راستی طبع سلیم است

می خانی
۱۰

در میان ماه کاو و رسته شاف
 طلاق از دوش سیم سوس
 الف سر و پیش از می کسیده
 به می صفت حالی می
 عصای چوب گل در دست یار
 انگشت معطل است که کردیم
 ریر آن دو طاق عصر آگس
 ملت سوت از لهره خام
 هزار اسس دلاله صفت
 گمراهن مرا طاعت سلیم

دولت رسی سدا تکار
 کشیده منش معش در ستم
 رس بر می آن حرمت حور
 چه می نای کو تر کمالش
 حو آن مایی که شد تا همن صیاد
 کشیده سر گل برگس سیه
 به می طوطی گویای گلزار
 آن نور سوز آفتاب است
 هست چون می نظار حاکم توگی
 کی طلق است مایه هر ریمس
 امین و داروی قورا هب و کس
 بوصف منس حور و حیدر
 معش ساحر رگست ای یار
 همدا استاد صمع ارباب پوش
 سال مرد و چشم آن سنگر
 سال هر دو چشمش صلح را هست
 سلسله و دین یار ارباب مسم
 فی فی غلط است ار کمال سحر
 در سحر هر سر درش سیه
 کمالست مایه می چشم ستم نادنی
 سال میشت هر گر به سیه
 نهاردش حو آن می مهر و دمس چید
 می اسب در میانه اردوی چو آن
 با متصل برید و طاق مردس
 معطه حال نظرب الف می ۱

که سطر کس خط اسوارا
 که گرد آن تیج می راه و بیم
 که سد موج ملدار حتمه و ر
 رده سیه روی بچوالتش
 کشیدش حلقه در می و سر داد
 حلقی در من لطف و مار سیه
 سوی نگ شکر کرده است معار
 می چرا لاف در آفتاب است
 حیو پسرین بر من خط می میکند
 الی الف کشند دم فتور بر من
 می سدا آن راه شستیر گرفته
 نظم رد حامه مصرع ملدس
 ریم روان دور گرس تا ر
 فلم در صنف رد من و اموس
 بود می یک سده سکس
 که مای سیه او در میان است
 می المی کشنده بر صم ستم
 انجشت ای است ماه را کرده دویم
 راستی را المی در راه اسب
 ار سه سستی سرس کمر ماس برید
 اگر چه در جان سیار سیه
 حال رمی سسته خطه میو اد عب
 رید و دوی که بر سه سیم عبور است
 در سیم حام سه سسون و دیکر است
 ادیکی ساخته ده حوی حسین

مد
 عدیت
 با طهر روی
 صفا
 شمس
 قلندر
 میرزا علی
 لایسی
 نوین
 وایسکه

لازم

لزم

حدیقہ ۱ ۷۶ صنعت مسحرین پوری
فتح الہام جامع ارباب ہوش استعارہ صفت مسحرین حال آتھو تن

نکھام ہندوہ ہود مسحرین اد	برسوع دست مانتان سیم	میں نے
چہ حاشی سور مدوق دہلوس	مے سے سے مسحرین	میں نے
لفی گئے سندہ نایاں	ایس مسحرین ماماں	ایس
کسادہ دس محوش اداسے	گوئے کر محس ماسے	گوئے
مسحرین تو کو چڑ حاسد	دم حال محس ماسے	دم
رمری دارند مکہ سماں	در حق مسحرین ماماں	در حق
کرداب سندہ دو ماماں	داسے جمال موج رگست	داسے

سیروں سار محو ماں حلقہ خوشی استعارہ صفت حلقہ و دو دیگر ریور می	تہا میس آر حلقہ می اسرود	تہا
الف ار صحر کی دہ مطر می آید	میت دورد حلقہ می حیاں آتاں	میت
گور حودی ناید ماہی بد ریای حس	در می ان نگار سرحدہ بحار	در می
دو گور فصل سرہ می در کار	رہ صفای جسم در کئی دل	رہ
ماں دو صبح است شفی برا اطہار	دعاں لوائی ماہ ہریرور مس	دعاں
ساہ در دل حور سد ساحتہ ہست طس	مچ دانی سب حس ان دُر طاق	مچ
ہر بوسیدل ک سخت تما ارد	عشق کو بچوں دلم حوس انگد	عشق
حان را نگہ مست تو دوس انگد	حلقہ برار کرد کہ رے	حلقہ
حان حلقہ سنگیت در گوس انگد	درداہ طلاق لوار مات صفا	درداہ
رروی گل حلقہ ستم کلیدہ آب	سود چدار لعل ک او دیر تان	سود
حوی شیمی کہ بر کل حیدان سیدہ آب	درداہ طلاق لوار مر حیدہ اب	درداہ
کما گھر حیتہ کو ر سرامہ	کہ تا شام دل آید سیر دار	کہ تا
دولت گتہ سک سرجاں دسار		

حلقہ لکوتس سار صراحت ہوش استعارہ صفت لکوتس و ما گوتس

صاحت من در دوا عالم امکان باشد
 و الا علیه در گوس احاطه میکند
 و گسار رتاسای ساگوش و هست
 گوشت رسائی که در این صبح ساگوش
 دیده چون آب منائی آن ساگوس خورد
 اگر چو گل جامه جود پاک رسم معدوم
 سوخته کندی نور حوام بیدار
 در صبح گوس او گل نامد خاموش
 درون دهن برشته من محال است
 رستم گرچه گوس او گهر صفت
 بود گوس از صفا مالای گردن
 از لعل دگر بر لب کما اینجا گوس
 ای ملوس سیر جیایان چه بیرون
 ره ترش دام تندی سنگ در جان
 ای لب نامدار چه سچی دگر مسیح
 سحر او بدیخی را جو میکرد بد صاف
 مادیه ایم صبح ساگو بنیای را
 و کم ترسته دگر بر سده از این
 ما گل بخش جو گوس او سب
 برده گوس آن مت طلا
 کار سیاهان تو خسار کارم سودا
 آمیزه ای گیسوی ۲۲ مدار
 است ساگو بنی تو سیمین پستان
 صبح را در خون دل جل کرده حس
 ساگوس تو ای گل من سیای صحن بن

که از انگرد میفتاید ساگو بن
 از سحر جرایان صبح ساگو بن
 صبح هر دم صده گشای دارد
 دشتی و ماهی سحر بر لب بر دم
 سسی چون حرم کل را در عوس آورد
 دیده ام صبح ساگوس نگاری که میرس
 حقه آر روی صبح ساگو بن تو ام
 رستم کرده رسیاب در گوس
 که گوس او کسود ارگو تنل است
 مارد گل کوشش او سخن گفت
 ملوس قیف از معای گردن
 با سدر ریاده از بهر جیر افتا گوشت
 در بوستان حس من توهار گوشت
 که میستی صلاح حس رگبار گوس
 رحمت صبح درانی که است مازگوش
 در دوا و صاف صاف او ساگوس رسد
 از چشم ماو چشم گهر جواب رفته است
 این دیده منای ساگو بن که دارد
 حدان و سگفته سحر و سده
 حال تو است همچو پدیده سار
 که دست من او سود و سار
 سوار می بود همه سوار گوس تو
 را میسان لوسه کم از میسان
 ما ساگو بن حس برورده حس
 سن احاک دور حسیم و گل را احاک پارس

ناگفته
فصلی
موسسه

امامی
م

د

موسسه

م

م

م

حدیقه
مادون تدارتم آغوش کد حواس
د دل صافی صبح ناگوش اوگه سب
سوک گرده حضور حده ر و ریب
کی برار سدا سخته تا سوز طبل است
عادل رحدا میسم می شیخ سادش
حوالدار حسنه شور شد برادر دی گرد
سب سب کلکون برادل حس حارب
ار بر توان صبح ناگوش عکس
ورودت مدارم عوط حان را
آفتاب ارمه لوکامه در بوره کف
او صبح ناگوش سب سب کون
ماو ناگوش کسی ساحه ایم

صفت دلوگوش
چشمی که مرا صبح ناگوش ساد
مد نگاه که نظرم حوی سمرت
هارا سب علوه ناگوش سب
سردانی گوش لوما که ترانگه گشت
حرف سحر صبح ناگوش سب
گوش سب سب سب ناگوش سب
عتاب ناگوش سب سب کما
گراش شود دیک در عیش کما
یعنی که دم صبح ناگوش سب
لورار صبح ناگوش سب
صوچی که در ایام کل صا گرد
ایم دسب سب سب سب

آودیه گوش گشت استوار صفت ریور گوش ولد اری

گوش دلوگوش و مرا حسته حکر کرد
آودیه گوش او دلوگوش
آودیه حسته حکر گوش گشت اودا
حله حوس ترانکه دسب لطف
حله حوس مرا تا سده ام حله حوس
لوسای سب سب حله حکر گرا
دراش ناگوش دسب حکر گوسوا
صبح گرد سب سب ناگوش سب
ترکی که گوش سب سب آویک
ساید که حله حکر دسب سب
گوش سب سب دلوگوش گشت

شید این گوش واران گشت مر کرد
در لطف سب حکر سب سب
حله حله ناگوش حکر حله حله
حله حله گوش حله حله حله
حله حله کار ما و سب سب
حای آن دار و اگر ناگوش سب
ایم حله حله حله حله حله
حله حله حله حله حله حله
حله حله حله حله حله حله
حله حله حله حله حله حله
حله حله حله حله حله حله

حد فیه ا
 یسان ذکر گوشت ده مردوس تر
 من عقیقه که از حشر موس نو رسد
 دگر گوشت بود امانی و نری سم
 بالای ناگوشت نو آورده اوقات
 اکسیدی را ر حلقه کوس
 دل دال صبح ماگوس طرز و کد
 در حب اند در مد یکدل گوشت کوس
 گوشت حسان صبح ماگوشتش آورده
 گوشتش نو در آن روز و شب تر
 احقر لیس راه ماگوشتش نو گوشت
 روز گوشتش خود آن ماه و یسان
 سنا به ایست و گوشت آن پال اند
 گوشت است آن گوشت دایر لطاف هر
 دگر گوشتش سوخی حلوه دار و ک ساری
 کدو کسدر معده هر حد لب را
 بهار گند از دگر گوشتش عقیق یاق
 موال کف گوشتش نو کمر او کرد
 رسل میت ناگوشتش مارکت بهال
 نامر از حلقه گوشتش نظر انداده
 رکی و لطف دار دار ماگوشتش نو
 یان میاص ماگوشتش گوشت تازه
 لیر کوشتوار آن سیمبر انداده
 شسم آفتاب کجا آورد
 دگر گوشتش را در ماگوشتش
 در دلم رعیت آن گوشتش

۴۹

صفت پیر گوشتش

بمکد اب لطاف را ماگوشتش را
 ما دست من امرد در دوس نو رسد
 اب جسم مگر گوشتش نو رسد
 برست در حسان که نصی جنس اند
 ماه از آن کسب حلقه کوس
 کدم قرام دارد و گوشتی که است
 دگر و نظره آن است از ترتم ماگوشتش
 لی آرد مد مدده امحو انکاس
 که شد ماه سمودن در
 با سنی افاد و سرگ سمب اس
 که مار کاکل او مهره از دال اند
 بر روی حیس بخور میشد سر و جلو
 مشکند انان ایر یکد گر یان سدر
 درگ لاله از اد یکدل از او دارد
 صبی که یار گل به ماگوشتش سر
 رنگین از ستماده نو سبب عقیق
 سخن پاک مست ای که گوشتش حاکر
 به سایه در کوس گوشتش کدو آغا
 رسته در گردن حیحون گهر افاده
 حو طها و او مد در آن انگس نو
 ستاره ایست که در صحنه ای لرز
 تیج و تاب رسته در حان گهر افاده
 گوشتش ترا حلقه گوشتش حاکر است
 چو شیمی که کد رنگ گل در آغوشتش
 عالم سیاه در نظرم را ان ستاده است

دری تیری

دری تیری

دری تیری

دری تیری

دری تیری

دری تیری

دری تیری

۱۵

۳۵

حدیقه
 ذری که دهن کوس و ساه می مم
 ساره ایست که ملوی ماه می مم
 نمودار طرف عارض گویندواره
 قسره انکده مرا با ساره
 حریبی که بر دست درگوس را
 کاب در سر کد صبح ساگوس را

ماست شنگنگی گلستان جان استعار صفت حصار و حال حصار حاما

سار و من گل سد چراغ رنگ تو
 حال عارض دگر و درج رنگ را
 سدر مور کت سلیا اسد
 حال عارض من او در حاس
 من رقص ابر اکث صبح لوی بل است
 حال حصار من سدر من رنگ گل است
 من ار سکر رنگین سدر حصار گل است
 رنگ گل های مواسب موک حامی آید
 گل خورشید سودم جو حال مرا
 گستا که لوی گل هوا صبح مسد
 هر کس که دین رنگ حصار اراکت
 محاسن انیکه از حصار حواص دیده گیر
 رجهت سکر انکده بطر شوکت گرس
 شتم ردی گل حرق الصوال سد
 آچیره نوار می محو رنگ دل سد
 رای طاق سیاه اسد پید
 قل خورشید را در عهد روت
 مرکز است ارب رت راکل
 میت رسته انکه رنگد ستم محمد
 مت حد ابرا که گلستان پوست ام
 آتانی سدر رکت رسلیر تپ
 کردت کلک صبح ساس لوسه گاه
 محو مدار تو از نقطای حال
 تخم آه آتشین با حال عسود است اس
 احترام صحت سادات مرکز بر کار حس
 ترا شیدم - تبع که طر است قلمبار
 تحلی علوه اروضه رت کردم قلمبار
 حال روح تو شد لطف احاط حس
 رد و ال ملک در کس کس
 ار حال عارض تو سودیا ساسم
 دل برده بجزیره رما ساسم
 علوه ردی تو مانند لطف معصوبت
 کرده ام تحقیق از شمس الصوات رجو
 یکایک چون در آتش گشت کیم عانی را
 گو رتیره توان کردن کسرانی را
 که معصی را عطف حواص گنا بس
 جساں خورشید حوام ردی او را

لالی

باز اهل

سید

سید

سید

حَدِيقَةُ

41

صفت حسا و جمال سخا

گل ارحام رحمت مس زهره کجاست
خیال روی تو مردم خاک میبش
از طاف رخ او را سودا بنگاه
آب روت در گل تمازت بیا بوس
حسرت رده روی تو گر بدگر مهر
اصح روی مرا حال گمناں مدب
سج کز لاف رخ نامح جان پر دراز
سک در برم حدیب رخ گر گنگ و بود
رفت روی را در علوم دید افاض
شب بدم که کما الو حال مدب
ان طاف ایچ گر گل بداد دریاں
حال ایچ اب آد کسدم در فعل ملکش
مادی آتس ذرات اکس ان حسار با
گل رخ رحلت روی تو آب
این رسم بود در ان وقت بیجا روی گل
منام ز در عکس روح رخ
نشد خود بر دم خد اب رخ جوت گزشت
سرمه بر در حرا میں بہت گلش مس
حال مر روی تو سرست از ان جمہا
ر آفاد عارض اد حال مشکوہ است
رخ تو در نظر آد مراد حواہم یافت
مر جاشعن عارض حاماں را مدہ
حال رخ مساء ز در تہاہ کیست
نی ہیں سیدہ ز جوتہ رخسار و
حرف جوتہ آماہ جو در انکس است

سحابی آب رکلس گلاب مسکدرد
 دہ اگر گل حور سید مر مراد مرا
 نہ حور آمید رجیرۃ او سوناں اس
 رنگہ آب و اب آہا گاہ بہت گلاب
 ار حط سحابی ہمد اند رہیں انگست
 - ایں غلام حسنی حافظ قرائت شدہ
 ہالی پرواہ کسند شمع حار سرد
 می نواست گلاب ابر گل نقور کز شد
 می قد حوں سیاہ ہر دم پردہ نام مہر
 صبح بردیدہ حور سید بر د آب مہور
 محکا کہ گرمی حور گل روئیں گلاب
 حراں نگست دیدم صعدم گلشن گستر
 صبح روشن کرد در آمد ام اہی حار نا
 - چندان غرض نمود کہ آخر گلاب شد
 گل بر سر مت رحب چراک آثری نہیں
 قرائت گرم و ناں نہ لغایق م
 صبح میں امپہ انگشت شہادت دیا
 کہ حال اردی تو نہ نیست حوس گل را
 در ہر گر کسی سر سر آفس بر سر
 امامہ قادہ را موی جسم او بہت
 چرا کہ حال کو در قہای طال کو اس
 - رنگیں حکایتی رنگستان مراد ہ
 - این سرور گوں سار بہت میا کہت
 مستک رحامایہ است آئیہ ادراد
 حوں شمع رہاں مہر دوسو حقن افتد

درست

مجلس کا تہی

66

مجلس

وہابی

کے

راہنمائی

66

۱۲

449

موسم سرما

میرزا حسن

عالمی

...

بسم الله الرحمن الرحيم

43

سید احمد علی

چونکہ یہ ایک مسلمان ہے

شاه عبدالغفور

الاعتراف

33

علم الکلام
 فی شرح
 معانی
 و تفسیر
 کلمات
 و اصطلاحات
 و معانی
 و تفسیر
 کلمات
 و اصطلاحات

حدیقه ۱

ماه من تو خمر شدن منت مست
 رسد چون محسره نمکس
 دل مورد مست مرغارح دلبر فاد
 ان حال سده بر سج رختل یو حان
 ان حالست که مردوی دلارام فاد
 مشکاب خوشبید حال آن رودر
 دم تا که وصف روی آن حور
 مرغی رنگس که سده و عکس روی یارسد
 گراز حسرت و بر میدخت ریحور است
 رلف چون ری ترا دید زلفا نکاک
 مردم دمه رلف برح او در برح او
 حسد دور حال ر رح او
 روی کلاب از نمکس میسواں سید
 آن حالها مردوی تو از مشکاب حیت
 آن حال که سده بر رحمت میسید
 فی بی عظم کم در گلیستان رحمت
 ما س که در بر تو بچان تنور ادا حب
 کجا رسا او باب نگاه آستاد اراو
 آتیده محور دی قمی سد کاما سد
 میسود روس حراج از حره دگن تو
 صحو مدار تو از لفظهای حال
 رودر کردی و رسا تو افروخته شد
 رودی تو شد بوستان سیر گمین
 حال مر جبار حان هیچ میدانی گرس
 آن حال که سر درخش نما و دلا

صفت حسا و حال عجا

کران ررم رت سده دست گرد
 حل روی ملک حس افتاد آب
 هیچ ما سده مر که ملک احمر فاد
 سده و بچه مست که حور شید عجب سده
 گاوی نو که از کفر در اسلام افتاد
 رنگ لاله سده کفته مراد و را
 ظم حور شیع سده وارده نو
 اعوان سده با سس شعله شعله سید
 ماه ارناله حراساں نکردن دارد
 ای و سا حال سناه نو که ما مر حان
 عکس خود دید گمان مر که مشکاب
 حور سیدی رالتس افتاد آب
 حسی که بهر عجم روی تو داسود
 جید سناه سوجه بر آفات حب
 راحیب که حور رگل بر مستید
 رنگی بچه بر همه گل سعه
 مین رحمت ارناله کمر سیر ادا حب
 که آن گل خار دیدر ایس از سو و ناد
 ستم آفات رسد آفات سد
 هم ار کشش دارد ستم ارنالتس تو
 کرده است کلک صبح سناں بو سگاه لوا
 آب لیموس بر و سخی رنگ ظلمت
 سام حاندار حان آستری
 رنگی در باغ حنث با عانی میکید
 در حسیم حان لفظه داد

حدیقه

صفتی عجب دنیا و ملکوتی قوت

سیرت

از سرم گرد روی تو خندان لغات است
 هزار سق که سکت از روی یار کل
 بدست حسن جو مرغ و ریح مراد دارد
 چون سحر عطره در بای آس خورده ام
 چون چو زینت از گری سبب آید
 به ششم است حسن را روی آساک
 عرق مجیره کسبه است آن بیوس را
 کدام بر چه حسن گوشت لغات سکت
 عرق امادی از ریح آید و لعلی مای
 حوس بود محسأئه و سبب ستم
 لاله گل حوس کند بر سر هر سستی
 دست گلشن مشود هر چاره گانی که هست
 حوس ماسانی گردد از ماسانی بوست
 کتاب مارک دل آست هزار سحر
 ماسحه لب لغات ریح یزدان را
 عرق مسانی آن گلخانه دارد را
 راست از عرق ستم حیره لودام
 صائب نظر مردی عرفانک مارک
 حور میکیم روی عرفانک این عطر
 یزدان سا دل را آمدن لباس رنگ را
 و حسن زینت ریح لغات سرم مارک
 روی حویس السده گلگو را
 را مارک گردد هر که در کو تو می آید

مرده از سحر و حویسی یکت است
 صفت کدوده سسم حور سدراده
 دایر بر سحر سحر حادر اندارد
 از روی آست او لغات انگه ام
 شقی سا عود برین آفتاب آید
 عرق ز روی تو کردی گل بزم اک
 کدوده است ماس آندازی اس را
 که چته سحر درین آفتاب سکت
 صائب میبود حوس انجم از اطلاق می رود
 عرق سرم در سحر یار ماسا دارد
 گر گلستان بری روی عرفانک را
 از عرق حوس حیره سانی کل انسانی کند
 ماده گلرنگ بسیار در حوس را روی تو
 را نقش از عود خود لغات آهسته آهسته
 که عرق دایع کند لاله سیراس را
 ساره ویری صبح بهار را در آب
 ساره دایم از آن آفتاب می دارد
 در احباب اگر گزینار را
 در نگاه مارک سحر میبود مر
 در گلستان گر کشانی یزدان حیران حویس
 که نور سیم صاف از روده فاقوس می آید
 رنگ از حیران حویان به نور و در کرد
 من گلرنگ را در دم که در روی لوی آمد

نور

غلام

صفت دلی قنار و باره گلگون و دریا
 مکرر از رنگ گلستان چون نوی گل
 آمان که مرد و جوانه سما کس
 مادی مردم چون کسا لقا
 کسوف گل رحمت گلگون لقا
 سایه شبنم خند بود آمان
 انجمن گل خنده آمد با عس
 روداد حیرت آئینه آفتاب
 حال رختن راه که آفتاب گشت
 در حین تواریکس آب سیمه
 مسکین دجین گل از حجاب اندرون
 از من گل گرد و دوار گل کلا ساید بر لب
 که آب از حننه خورشید داده ابرو و شمس
 سود ستاره نماند آفتاب گرفت
 فی اصرار آئینه دست دعا شود
 که تخم سره می رود بیلی اعم رسید بها
 انکلا افسانی همیشه جوانه است
 برام دید پر طرف کرد نگاه
 خورشید راز است و بگوید اما
 روی روی آئین آرد
 مسه می دارد دلا میر بر آفت می مکند
 اوردی تو آمد نصیب من است
 نقیر آفتاب و گناه سواره
 هر از حوت مردن راقاب مکند
 ساه دور ارام که آفتاب گرفت
 گم عوطه گم هر روزه است

حاتیه
 گلگون او گلگون را تا آمده ام
 حاد دل و دلی مسیبه و
 سب باد و مهر مدور سس
 لعل سرار ما که در درمن
 یکن اراد سحر خود لقا
 ریح ح انکده و بار سس
 راسی سحر ریح خود لقا
 سحر چون خزان و دیار گرفت
 که عرق سحر ای بار سس رانگاه
 کرب گل کس ابر ریاس اندرون
 حن عرق اسان شود ریح در عین عت
 لعل اندر یکر است حصار عین کس
 سحر سحر سحر حن ریح لقا گرفت
 در جلوتی که سحر لقا تو و شود
 رحال ریح حرم کو ابر سحر سحر
 ان عرق اگر سحر مجلس بود سحر
 ابر طلال عدالت نه مانگاه
 بر کسکه مد گف سحر انند
 قلم حیات این سحر ریح
 حوی که در سحر ان کس لقا حوی مکند
 ابر سحر هر گل رسته سحر
 روی عرق سحر لقا و اعمین مرا
 طلال یکسره راحل قس در کسند
 راقاب ریح ان سحر حصار گرفت
 از حن لقا سحر سحر روزه است

صفت خطر فاحش

دست راستی سر آفتاب
کسی بدید که مستم آفتاب یکد
آنکوان مطر موج شراب هست مرا
که در دست هم جمع آب و آسنا
کسود نگار من نقاشا طرے
صح و طری و آفتابا طرے
مستم در صاحب گل آفتاب را
که عرق گل روی تو سان میا
مر روی آفتاب قامت شبیه
چون میں افتاده قالی اندگو میری
در آفتاب قیامت ستاره چون بس

۸۶

حدیقه
سدره تنور خلق را در لب کس
حق روی سر خط حوں گلاب یکد
ما ان روی عرقا ک نظر و ادم آب
ر به جوت الودیا و حبیه آم
کسلا سده دم محبت از طرے
کرمیت قیامت ریو کس
ر روی بیک گل چو فتالی گلاب را
لب روی تو با حیره گل و اندی آب
سسم سووی حق شام تارمت
در جس حوں دانه اوقد رگیس شدت
علی روی قونی اختار مرید

عبارت طریحیاں حیطاں استیا صفت خط اصلا ح آن

کوت من دری دریاں سیدوں را
ناله حوں میای و رکاب سده
خطا تبه دل سکد حق عیوداں را
حوں سادتم مثل سده دلف روال
که آفتاب رهاں صده ماکسار
کج می رگیس است طوطی اندا
ما کس مر کس اند را در
و صفا

اعلا کرد خط آفتاب تا پاں
خط سده ارقو محسن نقاش صده
استاد محانت و دلی سرور ان تا
در شد را خط ستر گد و لب
دست است نوی کل خط عسار
خط او کرم دارد و در لب هیکل ازا
خط سید آن لب گلفام را در
خط رد دمان حیره ساد و تاست
خط مسکین سرور در روض ملک و صی
خط سر صده نایل سر کوی جیسرا
این خط اسبیه کرده مانگوشت را
خطی که اداں حیره بدش در را

سید

صفت حط واصل آن

آه در نهاد حشمت بیوان برادر	ما سرت حط اربط حمان را نه
که حط ایست است حسن مطلع اردو است	همین مصرع موردی ترا نه در دست
معصی سید گفت لسان قناعت است	حط تر آردی بر این و لم در است
آه حط آب مع شمس حوسب	حط سبزه صبحه مار من ستر حوسب
سرو نیگاه آفران گشتار اگر نت	نوبه زار عارض حسن عار حرم حط نادر
که اگر در قنوی حمره گوهر حط دارد	کی صدر مدح اول لب لعل ارجح حط
حوسب دیگر در دل بر قنای است	گفتم حط ارجح ارم و اول سو و عاقل که حط
که حوسب دم تیغ غیاث خواهر بود	امید کائنات حط و استم و استم
یا محو حیم سیه کرد حقیق نیست	حط و نیست و لعل و استم و استم
صغای آئینه را از عمارت میم	رحط طراوت ز حصار بار میم
بر روی حوشن رخ کش آفتاب را	حط ارجح است بی گشتان حسن
حوسب باشد آئینه بی عار را	سد حط مشکبار غیاث ارجح از را
میسر گردد دعدا در داس سست حط	مسود در دود حط حاسق رحمان کل میا
مای رنق مست دود نقش حصار را	حط حشر نشان اربط شکس مشو و
سوزاید رکب دست اگر مای را	بر دیون حط مشکین قوس می بر آب
متراسق بر نهاد حط مشکبار را	هر روی دلمریب قوتی زاره و نیست
رنگ ابر نیست که از چشم حیران حط است	حط سیری که ریشیت کت حمان حط است
لنگه از تحریر حط سیرتد گشتار را	گلک آوارده آب و حط گشته است
صف این سوزیل سرتد حط حط	و در گشت ارم حط و حط حط حط
گهر گر دیمی از نگاه مستری دارد	رحس حط و حط و حط حط حط حط
حط و حط که تیر ترا میله حط و	ساد حط و حط حط حط حط حط
گرکل قسم حط حط حط حط حط	حط حط که فلک حط حط حط حط
کاعد مکتب حط حط حط حط حط	حط حط حط حط حط حط حط
یعنی که حط حط حط حط حط حط	حط حط حط حط حط حط حط
حط حط حط حط حط حط حط حط	حط حط حط حط حط حط حط حط

حذرت

ره عاریت خط مارسته همچو صبح
 حس تو از دیدن خط کامیاب شد
 یگر در عاصت مطهر بکمال لایسته اند
 را با سره و گر در لب جان کشید
 در گیتی که هر خط حس تو داده اند
 خوش آن ساعت که بر آتش می لایحه
 آن خط سر که رد و ابرو بر گرد رخت
 و ملاحت های خط و حال لب لب می شک
 اتومی گفتیم حرف میو نایتمای خس
 خط لوجیر را بر اس مر
 گرد خط میت که از عارض جان طاعت
 دلم از ریک ساعه نمود در آتش بداسم
 عین لظوف خط سر یار پیدا شد
 گرد خط کی روح صاف است
 زار و خط مسک سود بر عاصت
 خط کت عیان بر رخت ای شک
 نی که حلی گشته گرد روح حس
 می راستی خط میسکس زار روی همچو ماه
 او را بود عوی دل چو کبد و حید
 حلی که رسته زلف قح راتوت است
 در دم مرا
 در کلات حس است
 نواں عصر بر سر کسان بدام کشید
 رخت دیگر گل روی که خوهر دار مگرد
 کوی خط سر او در خوشی

۴۹ صفحہ حفظ و جدول آخر

کردی کجی کجی کجی کجی
 پیچید حال تو صاحب کتابت
 اوسان گرد گلستان دشت
 سسکالو و تماجد عمر سسکالو
 گرد در رس حش
 حلیت کجی حش
 نقد تو که در د قمر مد
 مرد رکان کجی کجی
 حلیت روت آخر حش
 تیج روی امام
 رگی اریست که اریست
 که حلیت اریست
 شکرهای حش
 دود و اسکده دل رجا
 افس نیست دود رجا
 با سر رده ررگی
 با حش اریست
 ملک حش را لصر
 دوری که داده بود
 به لصر ان کجی
 حش سسکالو
 حش رادرد که
 که ررم ررم
 که در ررم
 من مشت آه

حد لقیه

۹۰

رک سوره سار آلود خط لغزش
 ار سار طو حو حور سید روش
 خط که طار این دهن عجم رنگ را
 دیوانه مشوم را رسیدن خطس
 محام قطع دست تو امرو در گرم است
 اسوس که اطران گلب خار گرفت
 سیات رخندان نو آورد در ا
 ساده مار سوره خط عارض ماه است
 حرق نقص جوتب میگفت کامل در خط
 خط اعداد یار نمودار مشو و
 حر خط سر که روح حوسق و مید است
 خط طبع ساحت ان دس بمیوقد را
 سوره خط صمعه حصار غا مارا گرفت
 ناحط دوراه حب باله لسته اس
 روحان کرسس دلیل دیده در لب
 سوره ریدل س داد چو خط دست است
 خط سیری که مگر دلب خا مان گشته است
 آرمیت که اهل معاصی را و لیر
 حو خط عمار او که یا موت است طراز
 مار خط ساحی باوت سر آن لعل پیرا
 رجساره گرگ نو گلزار هشت است
 مگردوی یو خط میت لکه کات صبح
 رمه میداد رجسارت سار آساده لود خط
 حد استره خط سکس
 ماره سار و چراغ ماع نگاه

صفت خط و اصلاح

دگر آقس باوت خاکستر سمدار در
 سلی که آفتاب تو سوی روال کرد
 در کار بود حاجیه بنش منک را
 حوی سده که گم کند آراد نامه را
 اصلاح داده خط یزد دگار در
 راح اند و لاله را منعار گرسه
 سحر لعل نور نگار گرسه
 نوسه خون سعالوی لی رسته دلخواه
 سوج خستیهای خط مارم که بر روی گوشت
 در یک رختره سودار مسود
 صفت کسی خط مصف دیده است
 اس مورده باسی خوشه در
 طوطی حو سحر از آینه مندارا گرفت
 ار بادنه حلقه نام گشته است
 که حسن خیره مدعی دس خط طراست
 کار دخیلر کند نوری حوست محسم
 بی حصر است که بر خسته حیوان گشته است
 شد خط سر گستانی خردل آن اهر
 کسی مالارار باوت هوست است بخارا
 که نام جمع کردی سحر حصر و مسخارا
 خط گرد گل روی آ و لوار هست است
 نوشته سوره یوسف مدو خط عمار
 کوی و رتید را اند که حسن و درود خط
 حرمی بحس روی تا مان است
 که گلستان خط ریحاں است

موج رنی تراب بر کف حالی از خمار تعارضت لب و خال لب و قسم

مار لب نواستاد چشم ستاره صبح
آنجا که خنده لعل را روده در شوق و
سعد در استخوان سود پیر میں
رمان عجز چشم ستاره و لب مستخ
برگ حراں رسیده سار و سپیل را
برکت یکده دار و لعل سپهر و موی لب
حلیا پیرمه لعل لب و لرزه اسب
مال او کار و دمان شکسته سس نخ
قص دم صبح از لب جداں تو یاسند
از لعل مار خنده و دمان مار - من
نوسه پر و حامی حرف از لعل شکر مار تو
گوهر سوار را در عهد سکر خند تو
ما حده از لب خود مستور را
از ان لہامی مگوں کم و صفا تب مایا
کیفیت می مال سکر شکس مست
متمول حوا و لب لب او می گفتار
را شک صبح نواں لعل در گریبان مجید
گردد دست و در گری می صحرای دیامت هم
هدست
راس
هر د سربال لب حال عشق حوزہ لب
را به مار نمیت صفا کشی کن x
دیده چون آن دول سیر و دید

شدات از محال نقد و باره صبح
طوطی تو سر سینه همان در شکر سو تو
چون محدود لب سکر با دوس
که عقد مان بگردد از عهد بیان
حیرانی عشق لب آمد از بار
حال نوسه بر گرد لبش تماخه میگردد
رسته از طعانی اس وایه گوهر مدیاست
برین سبک کم حرف افاد است ان سیریزگر
شده گشت شکر خنده که در زبان تو آمد
در رود اگر ساره مدیدی ماه میں
حک ما عقد گوشت و لب زار سر کهار نو
از دهن سر و صدف چون سخاوت جم
صبح سکر از خاک دل مور را مد
چرخ سگر می مرا از گردش ساعز سودا
لعلی که می از حوس را رود دهن نصت
سحی حده که بر لب او جهان اسب
لعلی که محدود لب سکر سکس
محاطر مگر را مد هر که لعل آید از لب
سده می مد در لب می برست
هر که ردد دم و مسیحا حر است
آه حباب در نظر سس چون موده است
بید اسب ایکه می لب او میبرد
سیسے قد کمر مہید

۹۲

دیدیہ از لک بخت آں لب سیرس	مردام بر راز خوش ملاوت حسید
یالک سیرس تو ما حان سیرس رلک	مده سوال بودی لعل که شای بر
سطله لعل مرا اناوت سگ آتش	ال لعل سخن ما ان رگ بگر
رگ باقوت بود رسه طول ا علم	عمر من پس بحال لب لعل تو گدشت
ات مانند روغن گل سطله باقوت را	آباد رگ لعل او را کرد و پیش تران
در دامن بران محمود ناله	ار بعد پلست جو عیوب
حرام باو ک اد اب گو مر آمین	لعل او مسم می سا سو آمین باشد
کوسج صومعه را خوب پاک مسو است	چین بدور لست بنگسی رواج رگ
طاییت لب او عسرت آب گهر است	رسه حرف طعلیس رگ باقوت تر است
چو رنگ می ریا گد رو با من لک آید	رس تحت لب آمل می دهانی لعلش
حده چون آمد لعل او مسم می شود	تنگ سیمی شیشه چون امانا کمر می بکد
همیشه صومعه رطایق دل لعل امانا	حده کردی رعم نقش دل گل امانا
کد اناوت با سگ ملاحت رگ گردان	مدور لعل امانا من سر شنگ دام
مخارطو طمان مرده جو لعلان سود	مر مالک ما با تو پیش ماں شود
لک ارسو لب شیرس او المده است	چو مزله بر تو طلی نص گرد و رنگ
مسو گل باهن صبحی که حدان مسوی	رگ ر حیا حواں ارقا سات ماند
چو رگ حسته با آید سخا حلقه سیدتر	یدان پیدا و حتم است اگر اسد کرحدی
لب گولانه مقراضی لستان طالی	ای عشق لب تو لعل جیساں جمال
شاه حده شده لعل حار لب تو	اک رد و حاده طان آب نال لب تو
این شکر را در شری طان ساحه اند	لب لب لب و لب طان ساحه اند
امالی طایه لعل تو بسیار و مدا	مردار عشق عویند بر داورا
چهار رت لعل تو کا حد ویر	آنی چه هست لب لعل ترا کران
ما قسم آشتنا کر سار دان کلام لم	ار حیات دلب گل حده سسم میشود
را عوس رگ گل شوی موج کهر درد	مسم بر کجا رگ گل ران لعل تر ویرد
لعل عتیواں سدی حور مسم	گر بر رده لعلان سدا شلو صم طان

کوت

نتیجہ حقیقہ

حقیقہ

سید

حقیقه ایست
 انگشت خال لب و دام آری
 سگری لعل توکان ملک است
 یکا ارد در حب را رست
 مالیت ساه رل ال خوش
 حوں هر که ار مسک سی بر ماده
 حرت ارجال لب دارم که مبد و راد
 شکر حده ر دل کوه غمی مردای
 کساده حوید گل از شمیم گلزار است
 ران لب حال مشکین حب لعل لایا
 از مشک رسوادی بر لعل و لسان
 ری رچی شکر حده مل مردم کرد
 حال بر کج لب او حلوه دیگر سرود
 حال بر کج لب لب گرسنی صبح
 بر عطر نامد مردم لعل و احوب و صبی
 دی ما طیب گفتم احوال صفت حود را
 حوں که تو دیدم گفت آسای است
 در حوال لب لعل تو دوری جدید
 غم اگر سکر از لب سکن بختم
 آب تند در دهم لعل لب
 اگر گویم یک لعل لب ر
 مل جان بخت که یاد از این میاید
 بزم سیکه چندان گل از لعل می آسای
 میخند سیر سوار لب همچون شکرش
 ای سته تو حده رده رحمت قد
 حرام لب جام ر سیر حده رده

صفت لب و حال لب

کس سیر هر دار و ر
 گره شکر مکان یک است
 کریمه ارب ریاں یک است
 اعاده حوس و مرا سدا ر حوس
 با طره آبی که حله را لبش
 رنگار حسته کو تر طارت مسکده
 کار سیرین دهاں لب را روزاد است
 کلید لب دل ما قسم یار است
 رکار خوش چیری را که خوش کرده نشان کرد
 در حرم که حال لب با لفظ بر لب
 جو گفتش که مرا هم گفتن مسم کرد
 حاتم بانوب را گوئی لب لب است
 ما اتم داشت که امیون شرا لب
 ریح از لب لب لب لب لب لب لب
 از لب لب لب لب لب لب لب لب
 اردی لب لب لب لب لب لب لب
 دل لب که لب لب لب لب لب لب لب
 اگر لب لب لب لب لب لب لب
 لب لب لب لب لب لب لب لب
 را لب لب لب لب لب لب لب
 رده لب لب لب لب لب لب لب
 که در لب لب لب لب لب لب لب
 گریه لب لب لب لب لب لب لب
 مستقام لب لب لب لب لب لب لب
 اگر لب لب لب لب لب لب لب

عده شصت

صفت لب

صفت لب

صفت لب

صفت لب

صفت لب

صفت لب

سحر بر جان وصف لعل پوشش تو سرگرم
 با مشک خطاکات مسح از خطا قوت
 گر زلفت شست عرق هست حای آن
 پریش گاه مسم معوی دارد حد
 مودن حال مبدو را ابر سد
 مردان مال لب دیدم مادم در غلط
 از میل نیست حال انشائی
 مسکری است لعل سر سس یاد کند
 میم دوس صیده لب تو
 پوششک درک بود کوی سید ماب
 لت جده ملک رجاحت حال ریخت
 بران لهار ابر مسم حال مسگرد
 لعل لب ادر است در گیس لسخی رنگ
 باب درد بان تو هنگام قسم
 در گلی که لب لبیک حده واسکے
 مگر عام پوای لعل آن سبب دقت دارد
 ماموت مال تو دم از رنگ مرید
 کی میرسد لعل تو کسیری دگر
 بود محال که طعم لب بر یاد
 حوس آن ساعت که چو کس کس
 محاطر مگردد از سحر لعلین اگر حوس
 مسمی ممت نکا بن سید بر قسم
 قسم درسی دارد - ماری
 مسم از مسمی دمان مایا
 پس راز در رحم توام می - مایه

صفت لعل و حال لعل

حلقه

مسی

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

حلقه

مانی ماحم کا حد علم از مسکر کردم
 حوس در لب لعل نو نوسه لب که قوت
 لی خدمت را که حلاوت کلاب را
 کم لعل جان میساید کم لعل جان مسد
 کم لعل که نمک گاهی مسکرتند
 را که کس هماده حرف مسم و ابر که لفظ
 ملودی رجسته حواص را ابره
 حایر بود رک مالی کس رانی کند
 حین حات راسته دال
 تحریه صف او خط مسطر کند لید
 نمک رنگی حایر لب مکد ان ریخت
 رهی مارک گلی کر رک خود مال میگرد
 جدا که ادر مات حقیق می رنگ
 ترسم مگد ارد لب همچو مات
 بر برگ سر طوطی شکر سکس شود
 که مری لب و گشت حیرت دوس دارد
 این حوس گرفته من که میرسد سکس
 لعل لب حقیق لب نمده مسکر
 اگر حشال غسل تند را کند حوال
 قسم در لب و دند ذیده مازشی
 سیکش همچو گل لرد لب مایه آن
 که نام آن مریاں مای شکر حده است
 چو سخی کو در حشدر در حاشیه
 چو در ستام از سخی رقی در حشال
 چو سخی در حشال توام می - مایه

حان حکم و در اضطرام مجھے
 گوشہ کراں رود دلمانا اعتراف میکند
 با سحر بال کلس در حق اساست
 صلاح آنگاه با حق حیرت رود و جرات
 سرس میسی که مرا راه دی رود اس
 قسم کلس لب تک کلام تک
 حجت بودی ملت نوسه رد م
 لشکر حده تر ملاجی مد است
 یک نشان سده لعل بود در سکر حائی
 نسیم و خاموش آر دیم کرد
 با یک رخت رحاح نسیم
 بیت لب نوح است از ما نسیم
 لہای می آتو و لہای دل جان است
 خیال نوسه سید کبودان لعل مارک ا
 لب رل مس ساد و گفت
 لب او که حشر حشر آتو و
 نماند خون رگی یا قوت از لب نسیم
 لب لعل تو یا قوت یا حشر با کلک تر
 حال پر لب تو یا حشر
 چانی که میان آن دو نوسه است
 زور لب یاد همان جس جلال با حشر
 مدت بخ خود ارد ماں مار میرود
 بی حق حشر فانی است مدام کرد
 بطیبت حشر است یک لعل سیرا نسیم
 بیت سو لشکر نگر و است کسے

یا پس قسم تو ام نسیم
 سر دل میر حالی کرد رگ گنج لب است
 از حالت عجز اسرا نسیم حشر
 سکر حشر مرا یک سید ربحاں
 از دم مهر ردی انکسین سده است
 حشر تخم که مک حشر کم کد ام مک
 حد در دی چه ملا سرس اس
 ما سارا سورا سحر مد است
 حشر که کال مک سده کال حشر
 کبودی لب او سوره و کلوم کرد
 لب شیریں یا شور گز لب
 از نوسه نقطه حشر نوداں اسباب
 ران تن حشر کس که بخون رسد ماند
 چه سیر حشر مد است گردن آرد نام
 حال تو لب رسیده خاموس
 ملا حشر تا قیامت لب مک نو و
 سوره حشری که حشر است بعد از سالما
 ما سکر ما انکسین یا قید یا حشر این
 لعل رل حشر حشر نو و
 دکی سحر حشر دست راست
 ما عداد گره حشر ماں سحر
 چونک امداد سحر از حشر
 امداد است سحر است حشر حشر
 مدام میجلد و کم لب و آلس
 حشر است در آن لعل سکر حشر

چوں وای مانع مدام لب لبت
 مادری لعل لب و لری مایه روی
 عین جوانی آن لب چندان نظاره کن
 مدحوری زان لب میگویند که اندیشه او
 بخت لب توان کرد بدست نام گداخته
 بر لب لعل تو نگار در آینه
 حدیث و احادیث لب او را که سید عالم
 لب تو دیده باز بر لب کرده است
 حو حانه و محبت هم لب که مکمل اند
 دل مدسواری توان برداشت و طالع بد
 رنگی که رخت در قفح لعل افتاد
 حال لعل نوار دل کج رو بهیلت
 رحمت آن لب میگویند و حقیق آنداز
 ارنگ بگین چهره حاشده برآمد
 از لطافت سخن حد که در دل داری
 در دلب لعل تو با قوت بر معدن
 لب تو سوخت دل مالتی گوارو
 آن لب حرف افرین چون میسود که مرقع
 شد بهیا لعل شیرین و براب طبع
 و دان کشش که آمد در لب لعل گوارش
 بهار بار لب اگر کم حرف افتاده لب لعل
 طالع ناره میبندد لب مدح پرورد
 اگر چه لب سدا می عین سیر است
 سدا می عمت حو می آن لبهای نامک را
 سوگر و اب در رای حلاوت و دعه نور

ما وای جنگ ستوان لب که سدا
 عوطه درو برای تی که هر می مایه روی
 در شیم مور ملک سلمان نظاره کن
 سیت سید عالم و مهر سیت جهان شمس آو
 مع در دم دست مرا عمر و دمار
 در آب گهر عوطه در بحرین را
 خوهری صیت برآمد خوهر مایه را
 شرباب دس حاست را در داران
 ابر هم میبکند و دشت را هم حد
 میسود یاز لب حو آن لب طالع
 حو حانه لعل لب آنداز او ست
 لب توان مک سوده ارنگ است
 بهیو حکم و رگ ریا لب س افتاده
 آواز لعل لب او با لب رخت
 حو حانه لب لبهای حو حانه
 چون لاله مکر سوخته ارنگ بر آید
 لب رستور قیامت در لب مکدان کرد
 آتش با قوت بیداری شرری لب
 تالک شکر صا اوج من و نام سد
 رسم لب حو حانه باراد لب کرد
 قلم حو حانه لب حو حانه
 مکر لب حو حانه حو حانه
 میوی لب حو حانه حو حانه
 که بهار و دای حو حانه حو حانه
 در لب حو حانه حو حانه حو حانه

صفت دہان خال ہاں

حال داشتہ تا تارن لب سکون کم
 ار سس اسس لعل سنگوں قوت
 ولی ہر اک سببی بہت عوقای کس باسد
 سکل گھسی شستہ مر شاح ساس
 خاکرد گناہ حسدہ آبجیات
 کام حسدہ دران حقہ ہاں ساحتہ ام
 لکہ خار را لب لعل تان ساحتہ ام
 لب اولسکہ شیریں بہت ارجم و امیگر و

حدیقت ۱
 تیر توان مرداب رہد کون زنجی کہ
 د لوس دایم رون ملکہ کرد
 مہر و کسی ہاں سالک سمس سد
 اہل حال لبہ ای نگرتیریں حرکت
 روح سکدر بہت گرفتہ سے
 حقہ لعل قوار حوسر حال ساحتہ ام
 بہر لعل تان راہ راہاں ساحتہ ام
 خال مست گرہاں گویا میگردو

بیدار صوت از زبان اشعار صفت دہان خال دہان

دماں میت دہانی سخی ساحتہ ام
 حال سنگینی کہ رکب دہان یار است
 کتادہ دست سات کسی کہ دل نگشت
 شیریں سطر اسطرخ حرم را
 دار کردہ اصلی از حیرتہاں لہا
 جو میکشد حرم ہاں مگ تہا
 داسم کہ چرا در را ارباب ہر لب
 دہس فکر نگدستان دست
 ہر کسکہ مدیراں دہان مسح مدید
 در رگہر سد م شستہ
 راں او سجدت گفتمہ میامد
 دہیں مگ توسی قلم یا قوت است
 در تنگی آن ہیں سس نیست
 تاہم می مادم راہ عدم رسیدن
 نیستہ سر حید کہ خود را کلمہ سور گند

صحن حرکت کہ اورا وہی ساحتہ ام
 گوشتہ گیری را حکم صی شیریں کردہ است
 دہان تنگ لوار دست دل رلودہ
 گردہیں رنگ تو گردہیں کمر بودہ بہت
 دہان تنگ آن بیہیں لیر جہاں عامہ
 رہا بہرہ جیتہم - نورست ظلم
 نایبہ بچگی کہ طیب دہان است
 ارداس سال ہی یا ہم
 بیجست دہان قوتی پیدا ہم
 طلی رحیم دہان سنگست
 دہان یار یا قوت سسہ میامد
 قلم ار حسی تہنگس قسم داری
 ما سسچہ اران دہیں نیست
 راں دہان فی لعل لوری سزای مولم
 ارباب رلاحت سوا ردم کردو

نما افسان

نعت

نیرا سید

عی

حدیثه از
 در رنگ دانا رنگ یار است
 عقل در کار و نای جنگی نان چرخ است
 تا آسای دانا که در این عمر رود
 حال کج دهن یار است
 در تنگی آن دهن سخن نیست
 رنگی آن دهن سار و سخن را از صد عجز
 لکه در فکر دانا او در دم بخوبین
 حقه عقل است ما حشریة آب حیات
 سر و در رالف صفت دانا را
 نکلانی رنگی چون دل مو را
 در مطنی که وصف دانا بیان کنم
 صوم را پیش دانا تو صاحبان پادشاه
 حال کج دهن بود اشد
 دانی را که نقد پرسش دانی است
 چو در صف دانا نشکست و دم
 دهن را عدم دور و جان شمارد
 مرز ما هست که انشوح دانی دارد
 دانا یار را رنگی صرف
 صیحت تمام قرآنی کس سر
 نکل شکر نوازی ت حور را د
 گویا بهر امله ر حور عقل
 یک سر روی کس نیست دانا می پیا
 نکستم هیچ درد صف دانا
 علت آنست که گاهی سخن میگویی
 بی چون روح تو گوی خودی

۹۹

صفت دانا حال دانا

حاتم سوخته جا رود دس
 کرده یکسور دل صط این مد سپی
 شاح گل دخی است در در نکلان عجز
 مورد رنگ مست که ادا ده است
 خاموس که جای دم رد نیست
 رسد تا پرک طلق قسقم وار میگردد
 در گریبان جو سر بسته بجان سدوم
 مادم یا بهیم با طوطی شکو ما سبک
 یکی ده کرد آسود جان را
 نکل جید که در عالم فتد شور
 غیر از میان چه قایم آید دانا کم
 آنچنان در پیش رود که دانا چون سد
 نکل بهر ارمب پیدا شد
 راز رنگی ما عجز کو نوی دهن دارد
 روی مسوری ارمب داشتند
 شاعران معتز اسد حیالی دارد
 در این اصل دارد سخن او ای است
 نود و چون نکل کلک شکر
 دانا نکل تو بهیم است در میان قمر
 سخاں الدجید نکل و سیر اقاد
 مرگ گلی میش رود و نکل
 دهن یک سر مویت و دهن هم حکمت
 دانا را نکل کس جوی نیست
 در مضمون کسستی که دانی دارد
 بی چون قد تو سر و دهن در حسی

اصفت بدان

از وجه دروغ دست اندازد
 در خیال است که تصویر دانا تو کند
 گویا دهن سنگ ترا خای سخن میت
 رنک کی سرد گرم هیچ جور رسد
 چو خاموشی سد هیچ گویا شود
 از عصب گفتار کفتی مار کو کلمه که رسم
 شکل حرف و صوت سودا دارد
 گویا دانا او لشکر حمله باشد
 در آفت عیامت ستاره پیدا کرد
 دانی که سلام خشک کوثر میراند
 جمعی که در خیال ده نیت برودند
 که دید عیج که از کل شگفته تراشد
 بوسیده تر از حده شو را در لبش
 از لب خورد و رنگی چایج و تاج
 در نقشه کس دید بهای صد جان
 ران صبا سنگ آید و آواز پیر و پوت

حدیثه
 ناس آن که روی تو حوت نکاست
 که مسور عالم از موسی مان تو کند
 باس سبب شکله ای عیج دهن مس
 نعره دهن بار آرد دمدم
 سخن گفت شکل دانا نمود
 مع گسسم آیدان را بار شد و ج و ک
 کرنی بری ریاسی آن دهن نفس
 صبح امید بر در دل تعلقه میرد
 کسی که راه به تنگ دانا جان رود
 نه طوفانها که چون در مقام الطایف
 فردا را در بر سر در درون بهشت
 به دانا تو که حمره ست خندان تر
 چو لفظه سو سو کم که شکر میجر
 به حرمی اردنان بوی حمله و مامه است
 عیار دانا تنگ سخن آردی تو
 سحر رولاف لطافت ادا آن تنگ و

لالی جسم تازا استعاره صفت بدان باری

یاید دو خط مشرق علی تحسیر
 که آنجا معدن لعل است که مرثیه دمدا
 گهر چو جسم گل آب گشت در دهن
 تو گوئی در شمع رقیبت حیات
 حب مروارید مانند آنی و دانا
 دهن از کور کید است در
 چو جسم در میان عیج حسان

از لبت رسته و دانا لوگاه قشیر
 ییاد و ریل آن ملک مدارا با ما کن
 حدیثه از دور دانا او تسبیح صد
 رهی دانا بر لب لعل حسان
 به من اوقتی لعلش معا کحت صفت
 به دانت چو جسم در سخن و
 در لب دانا و دانا دانا

حدیقه ۱
آن رسته های در میان و لعل تست
شادان حس در دمان حسیا هم
توان با لب لعل رگ و دمان نگار
راست لعل تنگ را در میان گوهر
از صفای لب او حوی دمان مدب
چسبیده که از آب گریست طوفانی
لعل اگر مال لعل تو را می شد
و دمان او به دست بر دین و حیا
شده بهشت عیان از لعل حسان
از رخ رسته دمان گوهر اراد

سی لولول
درد و اهاست رفته در حقیقت حیات
که بر دین ملک اگر دانه درونی تاب جو
ماه عید می که هم آغوش او دین و دین
سان قتل در کوه دانه همان کوهر
گوهر هر کسی از ماد و مدیدار شود
حقیق آمار او اگر میدادم مرون
سهم از دست دمان تو گوهر مسد
یاد در صدف حکیده نمک کی معطر است
کساده سیم را عقد دمان
حتم من داکم کردار صدف هر گوهر است

واسطه خورهای سلیم و یاقوت رختان استعاره صفتان و تین باطن با محزون

و لعلی است این رگ آتش ران
یک پیرری می کسب می عمار
موسم اگر رگ او سبب لعل
توان را رسیده قوت لب
راهاست از رگ او رگ لعل
در هر رگ لوح و رموز گلشن
همان در دل سیره اس لاله راز
رسم نمیکند صف از یکر شش
لب گلر حان مال مروارید است
در رخ دمان ماں خاکسب
از لعل لب لب لب حس دگر
دل آفتاب از عین دیناست
توان گفت بر رگ ادنی لعل

که دار و ص اردان تان
صنایچگل آستیان مسار
سیاهی نسو گردود مل
فرایده آن یاقوت لب
لب از رگ او نسو حام مل
خط موج یاقوت نقش حبس
فشارت هم آغوش رگ هار
شکست است چون رگ مال یون
چون رگ گل مرده سار اوست
رگ خود به پیش گهر واکسب
حالت از حون طوطی سکر
که هر کس مری لعل لب است
سهرت جو رشید اندر لعل

صبیح احواد و سایه بخت
 که چون میگذارد رگ حوس
 و چون نکست عصب مسرور
 که درده عالم سے پیکر آن
 محو میگرداند رنگ ناف عزال
 رویش لعلها نسیم ص
 که بر بیدار کند نفس است
 سو بر اس طوطی دورین
 فسیحون مگر لسته
 تدرست اطر طپان آسمان
 بود سر سادات ارمینار
 عا می است ریب کف
 بودار تنی تا نوس تن
 حور باطنی حصر رگ معا
 صفا حلوه صمغی تخیل ناس
 که داد کند گم لب لب
 که دارد می آب در گم مهمل
 دل یار و عاشقان بر ر
 رگ مگر ای افسانه ایست
 نظر بر سیه سحر بیدلای
 تپه کرد پیش تما مای
 رنگ مرخ شد چار مرخ آشکار
 مرمل آغ تشرب حویث
 خوش آمدن آغ تیغ را
 چو خط طوطی تکرستان لب

من سینه جوی ست سرای بهش
 یک دایم در رگ چون جگرش
 رشته نشین من است کرد
 رن که عیب آید است یا
 و یاد بیه عطوفی آنکال
 در رگش رمان حقیق بین
 دل جگر بر اس حاصل است
 آن روی یاد ناس
 آنکو میبرد صمون مسرور
 ساری در ادوات آن کرده ما
 که زبان در رگ حس آشکار
 ناس بود است چون دل
 در اعوس اس رگ طرب
 بود موه جوه در سیه ا
 کو چو به ان نسیم رگ یا
 که می خود گدازد سخت
 ارا سره آراست احوه مل
 این گلها جان رگ یا
 دست بری ظلمات میره ص
 که دایم در سرمه جیم تا
 رگت سیاری رگمای حان
 یک عیج در حلوه آمد مار
 مه مر سار تو صیف حویث
 عمنس می سار در رگ یا
 هم رگ میستی گلستان لب

لکھنؤ صفت میوئی باغ لکھنؤ

کرد و طوطی حس رنگین و است
 جراح عدم عا در روش کسم
 شود گرمی حوں مں - بیشتر
 رگ مں آن بیشتر آسمان است
 خط است لک نشاء ہر کسار
 کہ صحر خط آسمان ارد مال
 ردوں حستہ این دو دار آسمان
 قسم مں گل سرودی کسم
 ہاربت در دام مال ویرم
 سیارہ پیرا ہں صحر مں
 رگ رگ نقش گشت تیج لال
 دریں دو عویم رگ قیہ نیست
 محی چو شد الا غفل تان
 کہ حوم حواں اہل کردہ اند
 روح لاجی دماغ حوشتان
 شہید لب کہ رگ دارد کس
 کئی سرہ سود مرار شہید
 کہ در درہ مایوں حوتم کنگ
 دماں امجد مرا صحر است
 رگ حوں کجاں شد خط سر بوست
 ہد ریتہ دحبہ سرمای مں
 ہار قاطع بیکنک مں است
 چہ حصار سران ہدی و عال
 کہ انسون کہ لسا مادہ مں
 رخصم - ین ریتہ تشو و است

جدیقہ برگ بی آشت است
 کج دباس جو سکن کسم
 روداں گرم ارہ رادہ سر
 مدداں اگر رود مں حوں حاست
 مسم موح سر جتہ فعل یا ر
 مسم مسم مں حیتہ آن را ل
 حاربت خط ارستہ حیتہ
 نظم مں مادہ بوستہ کسم
 چہ سد کر حرائی بود یکرم
 کد علوہ در حیم اہل مں
 مسم مں مانت حس کمال
 سرک مں فعل حواں کی است
 کہ حوم رگ لکسے این گلستان
 کطبت مں ردل کردہ اند
 بود عتاب مں لستق تان
 دریں دم ہر قطرہ حوں مں
 رگ مں ایسی آمد پد پد
 ہر دم مگر دام اوراق رگ
 یک حرف رگ مں گل گیر ہست
 مرا صالح آب و گل با سرشت
 حو جتہ مں حوں سودای ہں
 کہ در عینہ پیرہ رگ مں ہست
 گدیای مں کس حس کمال
 علامید ہاں مں یک حوتم
 رگ مں راجو طراوت و است

محذوقہ اولیٰ
 مرتسم رس سواد دل دیر است
 کار سحر سر داد علم
 یامی کرد و سطل است رت خون
 پر دم گل از جیب رگ حراں
 رنکار یان تا شدم آسا
 اگر رس را کسیر زرد می سود
 ریا ترا صلاح تدبیر می
 دین آتش عیسہ تم دور است
 میرم گدار دل گوهر است
 عالم طلسم بیان کرده اند
 محاسنم آن ماضی اگر
 دم سردی کس بیغم رجوت
 رومل لب یار دام کو یہ
 ادا یان کشت لعل بوحال دل و روح
 از خوردن یان یار می داد او کالت
 از گشت ظاہر رماں آیکان
 تار و نصرت گم عیش و کار
 ریاں مشک ماں نصیب پرواز
 نہ و کرم حواں سرور حیل
 رنگ تو مرز دلی در اسرار
 از خنجر تن و ہما سے ملک
 رسال ذرا تر کوی سبب
 اندیم را ہما سا دم رنگ ازو
 ہمایہ اسو رعیت سووہ
 بر او کس تحصیل لند حیات

صفت سی یان و لوازم آن
 سر استخوانم قائم تراست
 و دیرد کج سستان جسم
 ازین بیت و روح آلود
 دہم سہرہ دار مصابہ
 سید آست گشت سکوفت
 و مرد رس لعل ترے شو
 ق یان سکس ارتقا تیر می
 سوا می من مت عاکسرت
 عدیت من از آب روش تر است
 کہ در عیہ آتش جان کہ باد
 مد قطره اش حوت تہ
 دات اش و کہ د جوش
 کہ ام اسد است جیم سید
 جود اش آمد و دل و دہ رنکار
 این بوسہ - یعام و رگین ہا
 گزردہ رگین سخن در طین
 گردا یان ماسد و اب رنگ ساد
 سبیل عشیق لب و لہر ان
 دما ہا جو زرگ گل آگشیں
 دہا از دہ حقہ اعلیٰ نہ
 جوس را مارا کس از بوسہ کہ
 جیا کن عید و غا سواد ملک
 جیور گشت و لہا ی سر رنگ ازو
 ہا گے ترستہ ہا یار و جیور
 مازوہ مر لعل احوال دایہ

مرقوم
 مستند
 ملاحظہ
 محبت
 محبت
 محبت

حدیقا
 از دست طاق اندوزان
 شود حیره در دوزخ رسید آل
 دوریب پند این حای عجب
 چه بیدار دوزخ را سود و
 چید مرگی از آن دل را
 مایه طبع ازین دوزخ عجم
 حلق خوشحال سود نقطه دار
 پس جرب و برمی و امسون دس
 مسامت نسای اهل حیا
 اگر میدرخد از رنگ ماں دیدن طاق
 سحان شکست با نس عاصیان را
 چون معصی که مروت می کشد سحر
 نمی چون معصی ماقب خوشتر
 سیاهی دوزخ از خشم
 رنگ شبی به لعل است را نمود کر
 شد رام اصلی چون گل سوسن سیه
 می دواته رایتا دیگر ماسه
 این سره که نام میره یان دارد
 از چار مراد محک است مهم
 حورگ یان سید لعل او سد
 سر می ماں را اگر بر لعل او جل
 لش داتم حورگ از رنگ یان سرخ
 مازوس خود که دل انا و سکروم
 در خاک مسم از رنگ ماں را نش

ناله برون
 مریه
 سیرست
 حور
 شمع
 سیرست
 سیرست

صنعت مسی یان دوزخ
 که در گنج است در شکل طاق
 و سدس اگر ماه دوزخ اوکل
 که رنگ می رنگ رود رنگ
 ررعد برادر لعل مرغان سود
 که صدوسه چیده سود وراں
 مستی که دست اهل کرم
 کیروی قسه گردد سحر
 تاں را دواته رماں در دهم
 که دیده است چون او معما کسا
 کستی سج سحر بیگانه تسخیر
 نوگونی پاں رحمت بود ماں
 انجم درخت مشده ماں
 لعل لاله او سر می رنگ انا
 شده از رنگ با نس به شوب
 سود و دیده آئینه مردم
 علوای مررگری نظاره دوزخ
 شت کنیم لکه لهای سی مالیه
 خوش آرمای کلب بار گرد انا
 بدویت که رنگ رنگ او چال از
 کسا و میں که موسی انا
 رنگ سره کماں سر جرسند
 اس قنبر رسیا تحت خون شبد
 حلق گنم رحون عاصیان سرخ
 مسی مالده یا قوت کسی انا و سکروم
 رنگ گلی است گو یا در عزم با نس

صدیقہ ا
سی ناید و مردان سنان حلقہ
مردان مسی ناید و ناریک تند عالم
مسی ررب و اطراف مردان
لب لعل تواریاں حان میں گنگ کراو
ست میل جودن ماں کلر حان ہندو
چشم من دس کدیاں جودن حانہ ام
دہ درلہای صاف آن رنگ یاں است
اگر گرد و سرکم گوہرست تاب طاوور
فاس گیردوی در رہ یاں دارد
اراقش جوستن ترا آمی است
لہای را گوہر ماں سے رسید
دس رار رنگ ماں دسے
نکار مس چہ لارم میل کردن برہ ماں ا
نکس رنگ یاں نمایاں است ارست است
رنگ مسی رلست ارضعت طلوہ مار
دداں چون گہرا ار ماں کردہ نکس
ماکارہ رل حال محنت او مسی
مردان مسی آن شکر لب رده
لعتن است دادن بوسہ آسان
چون لست طرح رنگ یاں ابدیت
ریاں جودن لب حان محبت حان
دداں و ماتوت میں جودن است
مسی ناید مردان گہر تا
نکس رنگیں ویاں شام مسی ناید
رنگیں و گہر و رنگ یاں ابدیت ابدیت

تس پیک حیرت انگیز معجزات
آنماں رنگ لعل تو را فی سدا
لعل تو را با عجز گریز
را برور که صبح آرد و صبح است
گنگ که مسود شهید لب دوست
کو بر دماں آرد و رقیب از سی جود
کمالیت بر راک می توان بر آ
ن نامد رنگ با من
امد و ماں رما به سبب شطرنج
تفسیر حق حیرت انگیز آمار
براست درون لب سکر سکر

ما دی آید مرا دل درون آن کسی
اس عشق می لعل در حسانی سدا
ما دی کیم ماں سبب سدا
بر کس سون تخم مینا می کاس
ماں آمد و سیرد را مدعو بر دماں
احترام ما دیس مارک لری و کرا
کو دگست مکر از خیال نوستا
کو سرت حب اح و دماں را
ما خود را با ادب و طوطی سخا
ما سرت ساح مارک مرغان احمر است
عطوفت آب رلال اس را در شتر

ائیمہ دار حیرانی جهان استعار صفت ائیمہ دیدن حاما

مار حاکم مدل سزار
ارحت آئیمہ راوس دی و دوا
شکر مکمل است بریر ادحس را
مرصع ملکواں مدعاه است و
رہی نظاره از عطوفت حس تو ریور
میسود و محوار روح آتاس خلوات
دیوانہ اعمال تو گریب از جیر
ارترم آنکس آتاس مدد از نظاره ات
ادد و تو خودی که قیاب سدا
فانگیر اداں بحیم آئیمہ ردد
ای یاں اگر دس خشم نودل دیر
ی تو ی از متع جبار و ادا پناه است

حسی که آب ائیمہ را هر کرد
نادر و نا اس است و بر انا
این قصه ز کیم سبب ائیمہ است
این سرت ریاضی و انا است اس
رک رنگ گل از عکس نود و ترم حویر
عکس ائیمہ میجو سبب دیوار نا
و بر کشته سلسله دریای آئیمہ
که اب خلعت است سدا ای ائیمہ
یا دیده که از شوق تو سحر آب سدا
که دما رت حد است و آب سدا
معن بیار از کاس بر آئیمہ
دیده آئیمہ مرغان را سدا است

سبب صفت

سبب صفت

سبب

صفت دیدن معشوق

که مگر بختیم آینه آب ارماسان
 میدر آینه حور خود روبرو
 ارماسان آینه یک چشم راست
 هر کجا جلوه حور شد کدر جاس
 راه است که هر کس بخود گرفتار است
 دل آینه را نامم که بر روی آدم
 ماں مدار رس احمد و محمود
 در آفتاب که گدازد تند و دراز
 آینه را دل رده آفتاب
 که سدل رخ سده دستش
 اندیشه صورت تو دل کردی
 آینه در آینه دیده است کسی
 آینه را حلائی وطن مکیم ما
 که در آینه تامل جوهر عکس تو را
 در عکس تو گشت آفتاب آینه
 شد آینه آینه گشت آب آینه
 میس از بهشت نام علت مردن
 روی باید بر روی حلا و حور
 که آب آینه لوی گلاب می آید
 که از حور شد روی در برابر و در
 روی که دیده است که روی بود دیده
 ترا کشیده در آغوش و آفتاب شد
 که روی تو در میان بودی
 در نظر مردم از ابرو بهشت و دوس
 او در آینه و آینه درو نماید

حدیقه
 میدانم که این آب امر و طالع است
 یو آفتاب محال شود قفا گس
 کی حس طر سوز تو محتاج قفاست
 صافی آینه هباب سک سیر شود
 تو هم در آینه حیران حس حویست
 سحر حور سید لعل راں سر سحر کو تو می آید
 چه دیده که مایه مائی شد و در
 پرورد تو در آینه را عمار بود
 ما خیال محال آن هووس
 خام عجم کرد آینه مستش
 ای صاف دلاں را بخیال هووس
 هر عکس رخ تو که در آینه مست
 به خیم ما را سطراری تو شد
 که در دم دل حور کشته را را بوی
 از حس لونا ف آینه آب آینه
 از پر نور حصارهاں انصورت
 بجاست مرا در عجم و ملت مردن
 در آینه خود مگر سوس لب حویس
 که دام حور گل را کشیده در آغوش
 که در آرد روی دیدت آینه جا دارد
 در حرم عجم که آینه امر و صمد
 به تیره بختی آینه کس صمد که
 می آینه را بداد صحرای
 دم در رخ دوست رده آینه
 روح در آینه آن آینه رو نماید

نورانی
ص

حدیقه

ما سده حله آینه آب در
حرکت ماه را احسن او داد
نیمک را سود روح نوبال نظر
در جلوه گاه حس تو خون برده ای حتم
در ساعه طوری فعل حوس ماس
ایده یاموه خود را می حس نو
ارائه ماب حله ددان های نو
گفتی که عوط روم کمان مرد سل
هیوات مگوه عرق حفظ خود کسد
دست مشاطه نقد پر رجومه سده اس
حیره ات گل در گریان می کند آینه را
اقاب فی روال عارض او را شکوه
گر بر دانتس محال ردیت حس آمده
عکس خط و حال همه باران مشکین غزال
کتور حس ترا در یک نفس شمع کرد
یک نظر جبار او را در دماغه شست
در درگاه حس تو سده عار حاشوق
حسن اردین خود در سر سید اداید
نعمت ما عدار من خود را کند برادر
مرکزیده است ملامت باس کمال
در دانه آب سده آمده ارتاب حش
عبایه رره نوس جوینده است
جیس که حس تو خود سده لظاره کوش

۱۱

صفت آئینه دید معشوق

هر دم در عکس روی عشق که نور است
آینه حله آینه آینه آینه
گر آینه که او را دل نو داد نو
انعامه است بر سر مکه یگر آینه
روی تراست رفته دیگر در آینه
لرزه خود جو کستی فی لنگر آینه
گنجه سده است برار گوهر آینه
آوردن ماثان ترا در سر آینه
مای گهر مگوه معسر در آینه
ماتای تو صدای گهر آینه
طرهات سسل بران مکده آینه
همو مع ارسیه چاکان مکده آینه
رود حواهد کرد خاکستر پس آینه
مکده مراد حو صوای ص آینه
هست اقبال سکدر در نظر آینه
آب میگرد دجان در حشیم تر آینه
هر جومعه که در کان آینه
کار تمسیر آینه ولاد آمد
روی که سحت آماد سرم و حیا دارد
عکس تو آب آینه را شور مکده
حون گرد دات احرا سده سکدر
سر مگان تو اسده سکدر گد رود
گر عار آینه اس و دوش رود

باعث طلاق مان و ران و کار استعار صفت بان و تحاشات

را کسید نقل شود نقل احمس
و کام صد تلج کد اب گہر ا
ما فز علی دسام تو سنا
شکر صافی طلی نویست اموری
دلہ دز اس جان سیر سکر سکنت
عید رہاں نگ سح انسوں تو
دہنت دم نکل سح از عدم برارد
مس تو حرف عسی مریم عیسہ
وہر گز آن درگاہ گفتگو با یوت حلاوا
جوابہ در سح لعل لب سحیدہ کھار ش
کھار کران مسیح دم می آید
بار سح است کال دہاں میگوید
ہنگام نکل لب آن حور نقا
وہی سح لبی از لب او تا مسیح
پیدا ست دور کی رفتش سح
ہی راں مدال تو رنگ عجم دور
مالا سح حرف او از حیدہ گل ماقتد
حرف قصید کسی از تو بحر کمت می
دل عہر نشاند ملک نکل او
دادہ حال اب نقارا لطافت سکت
کوہ راں در کسم از حد راں تو بجا
رہاں سہ برار سہ حال سح است
رس چہاں ورمی کہ بود ماراں او
اگر گوید سح سوال سید گفتگو سح
درد اگر کی میسب ناس سح تو

حرفی کہ سدا ان دول شکر سح
حرفی کہ از ان نکل گہر مارا
حزینت کہ سوراو سکر ساس کل ارد
نگاہوارہ حو عسی تو حوس راں بوی
کہ رسد مستزار کو حق دلہا سحت
در لعل کس مد پد ہاں صد کباب حرف
سحاں حواد کسی را سح آفرین بدیم
تا حرف می رنی تو کسی دم میرد
گرماں خاک چو گل کند نکل حیا مارا
رہی مری گہر روی در احوں حباب اند
نوں روح مرده مستسم می آید
یا ماں مس است از عدم می آید
گوید مسیح و س بود روح روا
کال رہ دد سام کد اس مدعا
رک گل عیاست راں دژہیں تو
رحدہ نکل لب گویر سور
مرد گوشت مس از مر کال نکل بابتد
سحت بوی سرب لب میگوں ماسد
مستبر صبح شکر انگشت قسم او
ماہی چشمہ صحر است راں در دست
ماخت گفتن من میت ستاعت گوشت
ایں شکر رنگ حلاوت و چو ان سح است
حوں معر سیت است راں لڑاٹان او
خو تو می عجم من ویردہ سرت آوار
ما دام دولعرا است راں در من تو

صفت یان کلام کو برتر محراب
 دجیاں سکھیں آراش انور سرب
 ماں لال سد ستر در گریبان عود را
 سر نیست که عرق انگس مهت
 گوشتا موشت خود انگستری
 کول خون حبه جفاں است رنگی دما
 که ارا میر حک من دم سسر مر گرد
 کد کرا حسد او محل قد کد را
 دم حال کست مسجا و کلام تو کعب
 ارجیه تسکنتی که رایتا مال کس
 من راج گنتم دہست را گنتم
 مرگ محل در دس عجم جفاں ساحه آمد
 او در پیش آفتن دالت ہسم
 دیکسا و مار کس قفل است اب مار را
 صدق عرق عزت ارا لعال ہست
 رستم آن گھر سدوف گھار
 رہہ ام کرد ملک حرف فاسک اس
 رہن اس عاوس کات ہست دل ا
 ادرمان تال کد صد جافنام
 آب حسرت اراں آب جیوان بچکد
 کہ تباری گھار طلہ ماتوت سر برد
 می رفتاں رماں در ساحر گوتم کند
 کہ دون آن جو سمد دوشاں آمد ہست گوتم
 جوں گھری کو سس عرا دماند
 امش اراں جیگر م جی حک جامی
 مدرا روجی سد روان مکر ترا

کست دسام لعل و آرد سد
 دمن کرم و وصف کست گسار او
 دسام بو اراں لانا سیریں
 در ان ملک نو گھار ر م
 سخن نہ جوی ہی گھار داس را
 تجوف مل تن توئی راب کست میسم
 نہ ہا آب گرد آمد دامن گسار
 کست روضہ رسواں و بام کست
 مرگ محل یکم کھار رماں کست
 زیر ک قد کمر سحت را گنتم
 در دماں نور گلرگ رماں ساحه آمد
 ارجیب مانی کہ سادہ ہست جو شمع
 حرف نوی ر دل دوق قی سا
 گھر انسانی لعل و ما
 دہتر و ماہ نوہ در در حسارت
 آنکہ اراکم سخن کست مرا حری میت
 در ہاکر لعل و حدیقی تسدیدیم
 سکد آد ستوج لمارک کلام
 در یکم مرکار سہد کست حال سیکد
 طشی حرف جفاں ترہہ و در اراں
 نوکلی کوکر حکم تسب و در عوم کس
 حرات نامی دسام آن لہای جامو سم
 دجویریم آن نہ دسام اراکامو ح
 لطف دسام نو شکیں دل مہوش
 لعل اراں اسام واردر روستا

اراردم گشت آن مای تو
 امتدربست تفاوت رسیجا و صم
 از نیست اگر جز مست لب گشتا کرد
 گلاس ملخ ارک عیجه معلومست مقدار
 ساده لوحیست ارال لب کلم کمی
 لطف مومم اودیم مساید
 میس بود عا گفت بد و شام شریف
 مس اوتام حانان ار سکر سیرن ترا

دشام مس دای سکر مای تو
 اولتسم برده ک یار دسانی خید
 سخن رادل یجوا به کراں لباحد کرد
 لست احرامین دشام دلون سگ می نام
 به قدر حرف بود لب عیض می
 در دهن تنگ آن رای که تو زاری
 مرگر اتری بهتر اری میب و عار ا
 روی طح محراب کمر سیرن پر آب

نورس شیرینی آمای کام تلخ کایان اتجا صفت سید قن و عرق آن

میوه فردوس راناب نگاه گرم میست
 ان لطاف مست هرگز میوه وین ا
 لظون عجب سیم اولطر و ا کس
 سید بیت گرد و درو جو رین اصحاب
 رنگ دلی کایان بلع حال کس تو
 در رکدان تان ماده حسرو عرق سید
 ای فردوس ماه حسن اردوی جیان سما
 ترخ عجب ان ماه یاره
 جمان با عجب در حیرت اداحت
 مسماه یا عجب ان ماه راه من
 انگشت خوردم نهادم گشتا
 سکر از حسرت سید قن سحر خور
 ماه بخدان تو به اصح مسماه سود
 سب آن ماه دلی نظر اهل یار
 تر عذر اراں یا عرق کوتاه است

حون نظر گنج رست سید اس کم
 متوال جند لب سید بخدان ترا
 طلال ماه در آخوس راناب سا کس
 به حال لب که گرد و ده است از لب من مباد
 گرد و گرد دمان سب رکدان دادند
 حوب سستی حیرت لای حاجی مگردد
 اردوی حوی ار راه رکدان استما
 برس کرد بیت دمان ستاره
 کانی مرکب جند دانه ساج
 و آن یوسف برانده ار راه راه من
 رسیب نه الف که سست تیرود
 دست در در بر رخ کرده به اسباب سون
 چند لاله چه ریح میرد این به سود
 بهت میجان طووس ربی ماده مار
 نگهستن مگر این رسته آن آب سرد

دین
 نور الدین

عادی

ت

صرد
 قوامه کافه
 حبیب

عاشق
 بزرگوار
 دین

کمال احمد

خودم

صفت گلوگردن خال گرد

۱۵
 اینک آن سبب بخداں آمدی گردید
 این تری است که سر که جو رطاب مرد
 از تارت آب میگرد و بلال غمست
 علم برار شراب شود طوق غمست
 ر آنکس چه جس بوس رطاب من ملزم
 بر سرالین کر آن سبب من ماسد مرا
 رد و رده مگر سبب آن بخداں را
 که و اعدا کند سبب آن بخداں را
 دل و مادر ساعت سگس کما افتاده است
 در و حاسه پیرا آب حیات
 بلالی کور شیدا آو
 حوس من رختی دحد رخت
 گوی سبب گردن اندر دست

حدیث
 من مستورم رگزار کسی گل چیده
 ماں کس اردوید آن سبب بخداں
 ارگاه گرم حوس میکید لعل لعل
 کر ایچیں مگدی گھرنگ ارشش
 مدو خطاراں عاوه رگزار من ملزم
 می روم گوی صداوت ارمیاں عاقل
 لب غص من مدعاں گرفته است سبیل
 رسو حوس عرق شرم سخت مترسم
 ار رگزاران تو دلایب اسید کات
 رگزاران که سیم نرکا قست
 رگزاران رعب بر ایچیت
 دقت کو گرسم ار سه لطف
 راکه بگام رگ ردل تنه طست

سواد بخش بیاض ابل سخن اشعار صفت گلوگردن خال گرد

میوان دیا ریاض گردن و حجاب
 کیں لسان از اسحات گرجت کست
 یہ بوسہ ہای گلو سوز احباب
 رومک لفظ اسحاب مسار
 میودلی پرده می جید کو مارا کست
 اسامه رصح قیامت تنبیدہ است
 دست را سار دیا ص حوس فانی اعتبار
 تا میاض گردن سبب او شد آشکار
 رده مت را در مع صبح سار و دیگر
 میکند اگر گردن او طس و لفتا ار

چوں گلوئی شیشه بوج اده گلو رگ
 ریاض گردن حوس عالم دیم حتم
 ماض گردن اگر دست من اسد
 بیاض گردن اورا تاں ابو حسم
 ار بیاض گردن دست بید است حوس طس
 ر کس بیاض گردن اورا بدیدہ است
 ر د دستم را بیاض گردن حاماں کار
 حوس چراغ صمد حوس سیدی لردی
 رلف مشکیں کی حجاب گردن او مشود
 ایچہ مار سار یوسف سیلی احوال کرد

مردا

صفت حامل و برودوش

حرام دور بود ما ماس گردن او
در معصا شود دست اریاص گردن ساق
ساده بود حال محبت را نکسانی دیگر است
معصه ایست که حاجت اما تحالین مست
گریه رنگار حوین می تمسک نقل ریش
ارطافات این برق همان بیکدیگر و بچشم
یاص گردن او حال اسباب بارود
صح حور سید قیامت اریاص که دست

حدیثه اگر چه لاله طور است روی و پیش او
کمریون سمع در کرد و روی و پیش او
ار ماس گردن حوین تلاوت میکند
ماس گردن او در کما سحاره حس
می توان دید اریاص گردن حوین
رماس گردن او لفظه ارجال مست
شاره مور بود آفتاب صبح قیامت
و گریبان حالت معکب گردیده است

مرسله گلوی جان استعار صفت حامل جانان

و در این

گلوی جان

لام

مولانا

حوایان کد ار سترن حامل تو
شده است رشک درای من حامل تو
حو جلوه گری شود اریاص حامل تو
که در گردن در اید انسانی عالم آرائی
ما شمی است که گل حلقه حلیه است
مسلسل گندی حامل - من
مهر افکند حامل حو را بر آستان
اسک مسلسل جوگر سوج مسدود
یدا است که یک کرده ام بختی
رضیحه سیمه لام استعلقه
هر برگ او سوگر تسخیر من شده

رعل و گوهر الماس قدرتی او دست
رسلک لاله و سوس گل هم دارد
ساق برق کد حیره دیده عشاق
حامل ارطاف سیمه دارد ماه سمانی
او در گلو حامل گوهر کشیده است
بی صید دل در بریار من
من حامل گل آن ماه اریاص من
پوسده اما حامل حوین آن در گلو
او گل مود و شاح بود حلو من
گلزار قسم خط گلزار بود
ان حاضر اما حامل گل ماریده است

دوست بدوش مشرت مای حشاق داع سر به عارض صفت برودوش دلبر

برودوش برده طبع من را
بر من یعنی همیشه صبح بود در
گل اندر حبیب کرده پیر من را
گره کرده دو در عالم اسرور

صفت بار و نعل محبوب

۱۱۸

حدیقه

دوست ده لطافت را اکتا
که انداره حونی همه حاسب
مادم آن لطف و دوستی تخی حیرت
که بحیرت گز آتیه علامه سگیر
صافی دوستی او تمار کرده
یارد دوستی بری یروار کرده
مرس یوں داد و در حلقه نام
مار صبح بر عشاق مشد در صبح

ستار گل ارطرا دار استعاره صفت بار و نعل لوار

دو روی ساق آن گلشن
خو کند شادترین در حسن
بر صفا آفتاب منصف
چو سیمی طالعوس جلوه گمان
بد کمان صراط رانک
آه ابرو دسے مار دسے سا
عقد او هر قوت با هم
لحمه با سے مستقر است
چرا سے در میان آب هموار
بیراهن مار و نمودار
چرا سے در میان آب هموار
فلک سا ره آن سرور
رہر داه خود نمود مار و

مستقبص سار عیجہ گل استعاره صفت نعل ہوتنری حرد و کل ظہر

حافظ بحرین کہ علما جلیس
صح دنیا سے بہت نو کردن نعل
نعلانیس ہماری حراست
چو گوئی آن نعل را عجم
چہ اعجاز بر مصاست در حسن علمات
سیم عام بہت مار سیمیں
رہر آن سیمیں آید
نعل آن نعل آمیہ رنگ
می رود آئینہ دلہار رنگ
سک بر دستہ دین کا نور
میدان گفت و را حسہ و ر
حیرت و نمودار است نعل
عزت حیمہ نورب نعل
نعل نوہ و خوشنوی مدان
لوگوئی عطر داسے سہاں

ماہی بحر حسن جمال استعاره صفت ساعد محبوب حرد و تحصیل

حدیقتہ ا
 ساعدتیں اور نام کہم امد وید
 انی حوصلے آن سادست یکند
 ہر معجز کہ میگردد کئی افکس ار ساعد
 ساعدتیں و ساعدتیں را اختیار ہم
 ساعدت را مظهر دیدم و اگر کار ستم
 میان آہیں ماروی آن حور
 طوریں ساعدیں ار لکھ صاف است
 سب آورده مکلف ساعدتیں ہر ا
 روست رودلم را صفای ساعد او
 چنانکہ سمع و ذوق راں مامد ار فائوس
 کہ ساعدتیں تو درست توان دید
 رخصت میداد ما ساعد گویا ہے
 صفا دار کدی ساعد نور اوس باد
 ساعدیت زد و سرار موعظ و وساح
 ساعد تو متبع کار نیست یا ساح طور
 گفتم کہ بہت خامس آن ساعدت جو سیم
 محفل با صفای ساعد او بر تو ایس سب
 دیدم ساعد تو دوا دیم دل ر دست
 میداست رخصت آشتیں ساعد تو
 کس را حوٹاں نثار و ساعد کائناتیں
 من کیم نوسہ رحم ساعدت را پیش را
 نظر را ساعدتیں حیران صبح را ماند
 جس ارد در شکست دل نہامت میگند
 روش ار میں ماض گرد و صبح طور
 طوریں ساعد و خام طوریں

صفت ساعد محبوس

۱۹ اسیران موس مددی که در غار تپ
 چون میرسد ساعد او دست میکند
 کند همچون پد بیضا سقا کرد آتش را
 صفای ساعد او سکه گشت آتش هدا
 بازی توح دست نو گرفتارشدم
 خود را موس و س سع کافور
 در جان بخت معلاف اس
 موان گفت که **مخلص** پد بیضا داد
 گواه عاشق صادق در آسین است
 صفای ساعد آن مه در آستین هد
 سوگند دست تو که اردست توانست
 که حسن کردار به ما ما
 که صبح حده صحت صحت است
 مارون آمده ابر حینه کافور و ساج
 استنح هر از پد بیضا است این
 حدید دگت سیم تو آری است
 رحمت صبح سعاد سر لکس حانی را
 ما هر یک سیم دست تو میکتیم
 چون سده ما به کمایدار صبح
 روحی ایچ کون ما در آستین ارد
 گرم اردست و به لوسه ریم ناس را
 برادر گردید سعاد سر لکس با او
 ساعد سیم سکد است و در آج سیم
 در روع ساعدت نواده کور آسین
 سام ایدر نو نو نو سلی نور

72

صفت بارود جوری است
 ۱۲۰ کیم تو سماع دست - کیم
 اکون که نگردم دراد چه کسم

سرشته آرام حمیدگان غمگسار
 صفت بارود جوری و بارود

م حوری غایت دل سداست
 صید سوس حور حسی کد سب

سید حوری نو دیون مار سسل
 که سجد بر گلده سسته گل

یا م یکلون من بدست سادان حوی
 که صحو اجم کسم بهر داه اسان جوری

مود حله اس حور طلع یزین دوسی
 که دارد اشفاق دیدن ست سان جوری

یار مات ل رنگ سرح و سر او گر
 کند فعل و در مرد راهان در بحر کلاش

نرغی رجاک بهر اعیسی که در یکدم
 کند کلد سه دست کلر طان را در جراح

برای هستی دل طلع اتس دایم طاعت
 کند مادر است این دست بهوان جوری

ما خوب یار سیں کل
 مار کج است هر قفل من

حیرنی دارم بحوس آب و مرد یاره آ
 سرشته گلگون ناید ساع گل رنگ را

در دست مار من توان مار مار
 یاد گین نو فلک شس همار من

سه جوری بدستان کار این دم
 صلاح صدقین سعیده اری هر دم

جوری گلگون دست آن بر تنی دایم
 سعه خواله سان مجیا پیچیده ام

به جوری سب و جوس سب
 که مار و مد آن حور شید گرد

کسم بر کرد دست سب این جوری
 گف کج حس را اران مگهان کد ام

دشگیر دل ارک او دگان شمع
 صفت بارود جوری است

الصاب اسان که گدای نگور است
 ماروی اسان توانست دست

توان بچون رگ گل وید یکدست
 ریت دست او خط درک دست

حونی رانی ریب عارب مصلح دست
 دست او حور رگ گل از حیا نمک

ساری به آسین ریه مستور دست
 ای زوی دست ار گل مار و سب

موسی کسیده او رحمت در استتین
 نمود طوطه تو جو و طور دست

سله که سیم طرد آن جو صفات
 تیرس و سعید و صافی آ حرمات

مراغی

کرمی

دایم

م

سید

سیت

مرد

صفت گنگستان دست حاتم جان

حد لقیه

سازگفت ریت دست رتوب
لب و ستنش برکت سیدهاست
لست و ردی تال صبی را
نکس سرجا ریت دست تیراب
کشت راحت ده بر محنت اندلس

گوئی که کف آمده است احیات
اب اردو حیدر آتینا صفت
لست دست تو لست اردو کشت
قنات چوار حام نورین می ماب
بناده مرهپی بر هر دل رئیس

شمع برم عشاق عم قرین اشعار صفت گنگستان دست مارم

لال گوهر داره یا نوت سحر شد
حارارنگ ارشادی پیرا پس میسجد
کف دست گشت و عید سال گلای کسا
ریح انگشت سر را یخ کرده
آن دلا ویر دار و بار بر سر
دست آورد را گنگستان سلها
آری ریت است سکری جو اتم ختمیم

کد ار استن بیرون جوان گلگون قنار
مردن را آسمن ماری آمد کادستی
خودست ادا استن برین کی گلده ناماد
بر رویجه سر را ریح کرده
صرا گشت چون دم قاشم
بر و ار هر رد لمار شمس
صدق درایر گس نامها ما و

رنگین سار یخه آرد روی کشتگان بیانی اشعار صفت حاتم گنگستان دست

آجر جی را اندر گشت تو میسجد
ایچم کساید قره آغوش بهارت
کرداگر ای صفت سنا ظلی است
روی نور که ار شمع سر گشت تو گل کرد
یکره براد اما تنین دست لکایر جیس
مداس میرسد چاک کر میان لکها ادا
بیت نامگست تو انگشتی
سلاطین هر ریت حاتم الماس دست
حاتم سلیمین دستش است

دا کرد نقاب شفق و عید ما لست
رنگ سر ماس بقدر عقد کتاس
سحریت که بر یخه جو رسیده سناست
ناشعلده آسمن یا قوت حالست
ماد سترها سنا کسید سر و حرمان
هر محل که اهن دست نگارین میوید
ست در حنده ترار صتر
عجمای صاج لیسر مدله بر مدار
عکس دایع دل حوی تمیست

صفت جانم و خالص گشتن

۱۲۲

که حیران از دیده مسترس
گر رده از حیدر آسار
تدور حوّل مال گرد مال
در حیرتم که دست ترا چون خاک کرد
دست در جرم من رنگ جلا کرد
نی فی رحمت گویم حوّل شد
این علم بود و نفس گلگون شد
حسّی که رده با صیقل دل این است
شیع ایجا سرگشت حاسه است
دست او برید و دست من یک جا کرد
کمار آئین امان گلزار است
رده مهر خوشی رنگ حسد
خود رای مالی جسته آب
مسق میگردون حوّل دلاش
آه از آن لحظه که دستش خاکش
حانی گردد از آن مایل شعر مکی
چو دست از آئینش برون که گدازد
کأن انگشت مارا انگشت
ستاره از شفق در حوّل بسته
سوی رنگ حار را دیده
کاتار از سحر بگویی دوست ندارد
سراسر حانی گشتیم هر یک جان است
دل بر دل این یک کاییت بسته
این سبک است صفت مدّ آید
رآه رنگ لعل اگر مند حیا

حادثه ۱
دست جانم بر انگشتری
مردان نفس صد آفتاب
تویر نمی رانج کمال
مردان سرگرم است بخت و رستید را کسی
رنگ کل عالم است اگر جوانی پس نظر
گویند که دست را گلگون شد
چون شاه رخ حوّل و شمع میبرد
و نم شمع آتش تحت نظارین است
میدان نور چو دیده عالم و شمع
و شمع گشته که شمع روشن ملال
حاجیون تیر غلظت کرا است در دست
من گردد انگشتان حاتم
در گشتش طبیعتی مستری نام
از لعل حایه نمی رنجد دست حوّل
چون حانی شد از آن مایل نظارین
گزار دست نظارین دل منی قلم
که دست گل است و عیون منی گل
استارت کرده او را انگشت
راش با صحرای رنگ بسته
محمد و یحیی حانان کرده
ما حامود رنگین حیر آناه را
سادم برت حوّل کر بر من عاصی
آدمت و حیا لبر و در دست
از دانه در جگر دایه سیاه دست تو
دست نور انشائی است و در صفا

مردان

دی

عقل

عقل

عقل

صفت

صفت

صفت

صفت

صفت

صفت

صفت

صفت

صفت سینه محبوب

بر دست قمار و اگر سود و حسا
نمک و گیس بکوی حلق کف مار که کرد
دگفت حلقهای اگستتر
کوتیغ میدان سدا گشت
کویت نور حرم صدف بحر مست
رجون دل تو ستم نامد بر برگ حاسوت
از سون مگر گشت خار سرا گشت
خلوة حس تو آرد و در اسر مگر
اگست بوی شمع و گیس رخا شد
از این باغ که عقد دل گستا
حالی آن سر گستا و لکس
حاتم ملیح بدستش نیست
اجیس رنگ کف ساقی چه کار آن سرا

حون می خام ملواریست سس مل کند
این کار دست مسته تعبیر احاکه کرد
بهم موج حباب در در ما
از رنگ مسود و مسیر و
عالم این رنگ حاحو و سود و عالم
سوس انگه گرد و استای دست گستر
حون دلم اگست نامد به کاستد
تو حاستی دس سسی رنگین ستم
حون دل می بود که اگست نامد
بلال و در در یک حا یا یه
دل حون دسته سوار تر گشت
عکس دایع دل حرس مست
دست او حوا هم کشید حای عر حوا

یر آب سمار چشم آینه اشعار صفت صفای سینه

صاف مودارد و در آب گیسود
سینه اس را لکه باشد سرم صاف
موده موج رنگ با ر سینه
عالی اندر صفای سینه دارد
حسی که در کینه صبح میاست اند
دیدم ارجاک گریاس صفای سینه را
سظان سده سن در در صانع در آ
سینه آینه یر در صفا را مار م
امر حلت لعن متیسته ساعت آسا
ناتار نامد سینه ا و

طرح لوح سینه او رخمید
نوسه از لعن است ناماف
برگ موج می در آ گیسود
تو گوئی در فعل آینه دارد
آن سده ارجاک گریاس مدیده اند
من کماں کردم که دار و فعل آینه را
استخوان سدی مملکی صانع در آب
لوح گیسود بر مهر و دفا نام
سده رسد صفا نظر نماید ا
نظر گوشت بر آینه ا و

حد قیفا

صفت لیستان

۱۲۴

یسا که صبح مردان نازدارانوس
چنان آمده اک از رنگ کسید

فرخ سید اش از پیر حسن بود و ترس
که زار دل هواں و دل رسد

آب نامی جگر لیستان * استعار صفت لیستان

ما عانی در لیستان سربکی حوں قند نور
دوار تار و ترسته رنگ ستاح
شمن لولم سر که گویم حرف لیستان آن حور
آمد دو گوی در دو لیستان
نیانی عظیم ریس کوئے
آن مار لطف پر که دید
ما حور طلالی دست افتار
سر بلندی لیستان حویش حره مشو
سختی میوه نام محبوب ماستد
الیده دلیستانس مراں قامت جویر

حانی خاسته از میں کا نور
کف اسیدهاں ماسوده گشتاح
چو لودولت لسی سر سخت و معرود
آسوده ر دست بردو جوگان
از سر و سیده مار گوئے
دست طمع از سہ کشتید
گوئی دد ترخ ستد سو دار
که سرگون سودایں رویا بستید
سر لیستان نصحتی حوت ماستد
چوں تار و دہالی که نکشتیں فر آرد

لحانی سید اش امار لیستان
صبح سدانی ساسی اریه لیستان
نکست لست لسن سالاسر کشتید
چرا کردار مرچاں دو حقه

چو عکس در در آئینه رختاں
حقه جس است مهر عشق مردا کر اید
عکس جیتم کا ورستیں روی فتاد
که دائم سر لهرت آن دو حقه

سج در دوزن میوه باغ حواسے
دوار رخ رسید و مار سید
آد لیستانس دو گلزاراں حاسد
دوار تار و پرک لوهاں لاسد

دوام و دگر پردہ ناگرید
کله بر سر و گی راد کا سد
دورج قلعه جس و حال سد
سدر اتو در حسن نشخود کسی

حوری تو که ماسد تو کم دید
لیستان همه نور و سعیدات حمله لطیف
مردی سید اش سبب دوبار

یک صبح دو آفتاب سید و سیدی
علاج قوت صفت لطیف

صفت دل پهلوی و سحر محبوب

حدیقه

تا حساب میرد رای سحر من دل آ
ماں زخمی را یاد سحر من
سحر من شوی سحر من
دشمن تو یا حیدر را کرده اس

تیشه برگ زل ناموس جهان استعاره صفت دل و شکلی جان

سگ آهیں را گردن لب
سینه ام سگ در لب دارد
از سحر لطیف لب همچو است
ماں گوهر در لب در لب

هم پهلوی لطافت گل تر استعاره صفت پهلوی دلبر

که مای دل بود داتم پهلوی
علم سر کرده حسرت یار میبار
حسد و بدوئی از لوی گل پهلوی
مسکده مهرنگ دایع لاله پهلوی
لک می ترسم که گم دران شکر پهلوی
دس گل را کند رنگ جیس پهلوی

سوج دایمی لطافت و کنایه اشعار صفت آغوش و کنایه

رنگی جان کی کشاده میگرد
حسرت و گشت بند رختای تو گردد
ملوحت کنایه سیر است و دهم

نغمه گاه بای نظم اشعار شکم لطافت

حدیقه ۱

۱۲۷

صفت شکر و نبات

دین نمی که گزاف و بیش نیست
 حکم چون خسته سها قسم کسده
 شکرش حسیه آینه را من گزاف
 نظر تار صفای آن شکم بود
 روضه آن شکم دل ما مد آرم
 طویر بر کوی صفای تزار آب
 رفاه آن شکم هر حسیه نرم است
 سوخته آرزو صفای آن شکم آب
 حریری کاغذی مهره کشیده
 سکر آرس صفا آتیه نور
 شکم که لطف فاسم با حریر است
 ماژان شکم داف در جهان خیال
 شکم چون لوحه بیس نشا صاف
 برده لقا حق سر در لیس دانی
 جوی آب است آن شکم لیکس درو
 سدا روضه شکم تا حامیه داد
 شمع توان کرد اسرار بیان شکم
 گشته آرماس دست محسوس

مردن رمی حمید آگه را گشت
 سری دانه فاف او بریده
 گردن چشم بری بود و عکس افتاد
 نگره را عرسی در مسدودم بود
 کار هر شکم دست ما حسم
 مصفا موج دل در پای سحاب
 دلی حوسید رار دشت گرم است
 کریر طاق ماسد گال سیاه
 مصفا و سکا میاں که دیده
 توان دمن دژن عکس روح اردور
 ربری قشرب صمدل یا حمیر است
 بر آب آمده گرداب متوان دمن
 خط موجانه موه محمره فاف
 دشم بد صورت بارک ادائی
 آت در با مست آب گوهر است
 ورق سد علوه نگاه موج منتاب
 حام حمید اس با آتیه سگسدا
 معاشش نوده گوئی دست ایوس

در حاشی

ج

چرخ
کاش

بجای
عین

کلام

حلقه گرداب آبجیات x اشعار صفت ناف لطافت نبات

نمای است ای که دله کرده صاف
 اس صحت باد لیسدا صاف
 نودات ربارت نگاه آدم
 صبر شکم چون خسته آب است پیر صاف
 رامن اه راست نگرگی بود

گردان و شکم گزاف
 لغت گزاف ار ارسد است
 کسیت اسد اسد اف عالم
 شگفه رد گل سلووی ناف
 مگر گرداب آب رنگی بود

عادت
نوی

حدیقه

ساود دم ار جود رستم
مستانان باقی که مادر گیس نام است

در سنگ سگمت حیات حیات
دگرگی که صفای آسمان

حمیر این سگم خون کرد نقتدیر
کردم از بارگاه اعلیم حسن احرم

در سیکوم که باف آن آری چهر
نورس خوش این باف مدور

از قلمی بزم

فرد
موجودی
لادوس را کاس

۲۸ صفت لیتیت فخال لیتیت میان

کردش جیمیری بود
مکس آن بر کس شهادت دارم که

سر در حال سلامت کسی رو طلاف
نموده صورت حاد رکس دان

لسان باده مردا کتت تمه سر
باف او باف رمن حسن آد جیاب

نود گرداب اندر حیمه قصه
فتح می نمود از آب گوهر

پشتیان یو احسن بر غوط شاعر صفت لیتیت فخال لیتیت

کردی حس را بخت و ساداست
کویت درو مدارد نور مطلق

کرده ام را در روی رنگار است
چو برگ کیله لریه لظاف

گدار دیت دست حوش خاک
کست دروی عییک بر جوان است

هر سوپ است به سیمر حال
کامی نود است قودانی که حبیب حال

ریت او صفای روی آه است
ریت دروی کسان است اخی

نسب او مادر بگام حله کرد
نودتس در عوس را اکت

ریت لیتیت او حور شد ملاک
ریت او حسن گفتن گداو است

کامی نود است قودانی که حبیب حال

۱۶۵

معدوم ساز فکر دقیقه سنجان * اشعار صفت یاری کی که جهان

سوار مار کست ادای میان تو
آر لعل نود و همجو برگ لعل نمودار

کم سراده اوراق دل سوی میاست
که حش حور به ریح دم موی تان باز

ر لفظ معنی حیدر رسد
حرفست که گوید الف بیج مدارد

نموده خوش داود لم را نوده است
در جادو گلگون کمر مارک آن توج

چو س ما سده در آغوش دم سردار
مرا مارک مالی قصد حال تا توان دارد

ردل خیال سالت مدرسه آمد
نقصیر میاست در جسم و چ دارد

صحت

حقیقه

کس دلیله تا سست است بحکم
 امره مرحد حق یکس طاهر
 حرارت کف تاں متود خط سمور
 معان ک حوسه سیر آن گمان ارد
 بود است دراز شکست صواب
 مان این میان ارس محال است
 موسکا پیدا دل اندام ریا کرده ام
 میان او که حد آفرید قیام جسم
 محال آن کمر بر سر مرد حکم
 رسد حق آن کمر کس دلتش خاک است حکم
 چو بر کرد کمر دست از او دست
 گردان نام کمر کردم که با این بازی
 خانه محاربت آموی میان میگرد
 مرخصه صفت صاف برار عضو کرد
 اراں میان که نو داری گشتن اسان
 میان می صم جری بدستم در می ای
 صورت آن کمر شمع چو لافش کنند
 نامر پوست میان تو و مصون است
 رباب حلوه سرور و زدن
 متد و قسما تا استسا هم
 زلف ارا راه رسم کمرش بر گردید
 دیدم میان یار بدیدم دامن یار
 دید کس کمر رنگ دلستان ترا
 خانه چه بسک کیم ارا نامر می
 کسی لسان صامت و از حرکت

صفت میان محبوب

که بر رخ نور گیسو
 عینود کمر رجاس می کمر
 ساد هیچ سلطان حرارت می کمر
 یکی هزار ستار رخ و تاب می کمر
 خیال مارک چون رخ و تاب می کمر
 حراس کان حلقه رحم محال است
 نامر راز میان رلف آید کرده ام
 دقت البیت که هیچ آورده کشاید
 که مور کاسته جیبی در رسته آید
 که جید ساه و کار است یک موی ساه
 سدی موی کمر خط کف دست
 اسبه بار لطافت را میگوید کنند
 احصین دول صمعی را که مادر کند
 موی که مراد ام تو بدیدم کمر خود
 رد حله کمر گردی آن تا کمر راست
 مراں امار که در آخته استند مایه موخ
 ظلم موی رتر گان بر یاد کند
 کمرک می کمر نیست که گشتن دارد
 گره افتاد در موی میان
 کمر پشته اما تار نگا هم
 عاقبت مو میان تو است سیر
 توان هیچ و در چو در دیده صفت
 مصور ادر وجود می کنند میان ترا
 وصف آن مارک کمر جو اسم پشته
 رهی کمر که لسانی را لسانی آورد

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

صحب

مردم

حد لقیه

سج سیدان را سر و راجون را پیکت
کشی موی یا و جیه است حوس گل
رسته نعم نامک فرصتی گردد و گره
یک حلقه کند سلسله عمر اند را
موسکا فادر اکثات دهری دکا رب
رتش بیج ارجو مرغ اخذ و لب
دسته گل را لب میس از حوس گل
مصرع حرسه خود را می نماید و جل
دست سجد دل بردن ماس نس
سر جویه کشم آن میان مارک را
نامان مارک او چاره کرد در لباس
دسته گل در گشتا هس آمد دیگر
نگار بار کس توان بیج و تاده مردن
موی میالس ارگو قزم عاسقان
بید ارم میان حوس دم صف میالس
رسته خال درن موی آتشده ست
رس گداشکی در نظر می آیم

صفت قمر سیرین

۱۳

گلر آن موی میان هموار مسارد مرا
عم میان دوار به بیج و تاب مرا
کر حیس قناب آمو می میان سار و مرا
تانی که ماس رگ هاں می اجت
مصرع بحده موی میان با اس است
کاز مستیر کد موی مانی که تراب
هر قدر بد و میار سنگ حاماں مست
بیج و تاب رفت را موی کمر پیوسته است
هر چه میگوئی اران موی میان می آید
که در خیال بعد بیج و تاب می آمد
رسته توانم در در عقد گوهر بد سجد
مان حوست با چون نگ انگور قنار
داعوس خیال هر که آمو می میان شد
ار رلف مسکنا مردن تاب محورد
که در حرف حوی مرمان عامه می آمد
مالکریج و تاب آن کمر افتاده است
مگر موی میان کرده اند تصویرم

تیرین بیای مدق تلخکامان نغم میویند استعار صفت کمر بند شوق کمر بند

ار کمر بد مصرع سد میان او هان
کمر امار حان امدیران مارک میالس
دهه موردن کمر آن هوس یا می مدو

تیرین
کمر بند
کمر بند
کمر بند

از یاندار و قاروه سیمین استعار صفت راقی سیرین

سرین کوه لیک ادر سیم ساره
چو کوهی کمر کمر را دساره

سیرین

۱۳۱ صفت اندام نهان

دو کوه آویخته از تار یک سو
 تشنه یا سمن لطف بر کوه معا
 که می آمد موج اراده و آس
 جو عالم از عدم گردد پدید
 بی دایح مسایله راز می
 گلدسته سرب را در رسته بیان مست
 حمیر جوده مست از سحر محض
 که سداری کف دریای شیر است
 گر رکاتم مدد دست من و امان
 جو مجلس در طلای دسب استار
 یاز سیری صبح قرصی بسته اند
 که مورخان تنگ سکر بخوابند
 سحر بر سرش استنرم

حذیقه
 سیرین او که خواند بود حاد و
 چه سیرین گندمی از لطف خالص
 نثرین صاف او بهیت رودس
 سر بهما از میاست بند و بد
 سترین گلدسته سربین بهار
 محل قد بر ایوان صورت نگار
 پیرسم از سربین آن یری هر
 چنان در حیرت مری بی نظیر است
 آن سربین توده سیم است ته داس
 نظر از سربین مسعود میدار
 با سربین یکدگر پیوسته اند
 با اعتماد سربین را مان نگر گدا
 به سربین تا که هوس کرد و گرم

سرته گلوی تو زمان استعار صفت اندام نهان

دو انگشت از پدید رت منده جسم
 صدی راتند کعبه تحال لب
 مرعجه شاح جویش از سکند
 کر گلش خود شاح دیگر تکلف
 دو ماه بود یکدگر سده حست
 فرد راں سیکری چون گهر آب
 رسته چون سم آهوی میت
 دال در کام لب بر لب ماده
 در راز عجب مشکفته
 دل عاشق دویم آنجا است اعلم

علم پرور آنجا حوں رمد دم
 سخن چون گرم شد در اصل مطلب
 در فصل بهار هر گل تر سکند
 دین میوه تو عجب شگفت دارد
 در داس آن در با صفت
 حیرتی کرده حاد طاق حیرت
 رسیب نامه آن با سمن الو
 طغیان عجمه سوس را د ده
 سیم سیرین از گوهر با سمنه او
 سربین از آن مادام توام

صفت کعبه و حرم آن

۱۳۴

مدینه

همان که دوی عمت از
 از جمله عیوب عمت اداست
 مشکل که گذر کند از حرم
 در دست می آید که در حرم
 ای نامه از رسته های امارت
 در حاکم است که در اسرار است
 در نیمه عمت پیچیده است

حاجت عمت از این است
 و عید چو در حرم آن شکست
 در حقیقت در آیین سکی
 سرشته عیش و هلاک آید
 حاکم نامه دست اندازد که عمت
 عمت که این است شوالیه است
 ترا محو در حرم است

مد

۱۳۵

شفا لوی لذت بخش در حرم کعبه حاکم

حکم عمتی بود از دست است
 دیگر شکل حرمی که در حرم
 مهر و نم خورشید در حرم
 فی تامل ایستاده است
 چو مار حرم است در حرم
 عیب است ایستاده است
 مهر و نم در حرم
 که شکل بیات کعبه است

پای کعبه در کار دست است
 کعبه حاکم در حرم
 حاکم در حرم کعبه
 گوی سیم جام گوی حرم
 سکار حاکم در حرم
 حاکم است که حاکم
 شکل کعبه را حاکم
 حاکم حاکم در حرم

۱۳۶

۱۳۷

فی هر پاسار عشاق غم آگین شفا صفت کعبه و حرم آن

توان در حرم کعبه
 آنچنان حاکم است
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم

حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم
 حاکم است در حرم

۱۳۸

حدائق

گنجی که مستان تو آید در حرام
 رسد و جو حرام او که غافل می باشد
 هر کس که دید سر ترا در حرام مار
 بر فاسد او در طوطه آید گنگ میسار
 این چون آفتیه رفتار را موسس کند
 حتم حیرت دامن بگیرد و طوق قیاس
 بچه ساه پس سار و نفس مال موسس را
 مساه سر قاست او در حرام شد
 لطف آدمای مای مار و تر
 حلیه که بر آن ترکان غسل
 کفص عجم که را عین رسیده
 قدم بر لستر گل گر گذارد
 بلالی که بر آسمان حای دوست
 به مار کبیت به بیم گاه طوطه قدس
 لگاری مای او به بکین تدری
 نوسم منی برگ و لوا گنجه
 مار رفتار او رد یک مهر گم سار
 سار سار طوطه طوطه حرام
 عیشم به من حلال آن که مای میم
 او رده سار حیم من است کفایت
 اگر حیرت گل ناگدار و رجه میسار
 مساطر حرام من بدست خود چنان
 من مای سار سیرین عمر خود را حتم
 سحر بر قلعه من سار سار سار
 حرام حیرت اجزای که آن سار سار

در حدیقه

در بابی و ممتاز

مادر با عطر و تصویر است در رفتار

ماده ای نگارین تو سار و نگار

میوای قد تو سایه ای آمد و گداز

نگار و یا اگر در چشم غمسل

بر سو که رفته سها آسوخ اسس و

سایه ام دیای طرب نفس کف باس

سبب نفس ناخکرا جز است مملو و گداز

سکه از طرز جام خلوه ساه بخت

محاسن ای تری عا که نکلام حرام

می آمد دمام حیرت تو می رام و

تنگی رخای خویش آن طیار سجود

خوشید سود صد گره نفس سس و

ما حرام دامت او در وار سر بر شس و

ای ره خوانیده را از نقش است الهما

گفتار تو سمد است که عاها کس است

رفتارت امان از عالم ایما و جبر و

عشق را حرام تو وایس میرد

حسک می آید بحسب مملو آسایات

از حرام اولم عا و ان قانع سو

وستان رواج گدستی که الا کرد و

بر کسکه دید سر و ترا در جرم بار

از حرامش نسک کیفیت ترا و سس می کند

عاطف دل سده مرید که آوار دهم

کوه نکس تو تاسایه دریا اسکند

لی

امی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

مفی

جمعیت گفت و ما سبب است با و

انگشت حال نشانی

مسک محب فانی نفاس رنگس مه و

رو تن فامه سحر و حرام تو نکست

حیدر سورم رب خدا یقینی کشت تراب

نهار دار خیال حبه و کل

ار صس یاد راں ره از وحش ساس

حرام موج می محمود طر را به پلایت

دین زرنگ گل ار دست مار افتاده است

رنگ از رخ حیس چون ماده ساه بخت

مختصر تاده هر گام یا میسر کرد

کسند ساق اگر بر صغیر اقیه تصویرش

کوی آرد عرق بر جیره است اما میرد

خو جبر و عا از طایر جبر درین مادر

نیش و دیوار حیل محاسن ادعوس و

از حرمت عالمی آسود را به لاله

و عا رة سیلیست که دل حار و سس و

نکای گداز میا دیتی داد و جبر و

نیل بهار بر جبر کد سس میرد

هر که در سستی ناسا کرد و عا ترا

کاسیم صد صبر عر حسته خیال است

در مان سر و عوس رفتار و نزل کدیم

ار با اگر می فتد از دست می شود

سر با نزل گران میگرد و از عا ترا

نکوه نکیه می شکلی که صد از دند

سسی مانی موج خطر آرام گرفت

آتش است علقه آوردن
 بودیون سره بر سبک دست و پا
 سسی سری که شد شمیم سیدار قطار او
 عیان اریشست یا لست سوت بود
 حورک گل بر ریالین آید
 دل از بهر با صفت بسته حاسله
 شود از هر مظهر حوں علم تن حای او
 بهای یای که کل مار دار د

صد اصد اکوه تکس تو تکس مست بر گرد
 رمان و ص حال س تکس گردان سکت
 ر تکس بر می حیرد عمار بر ر بگردار او
 ماسدان حلا و حیره حور
 رس مکتس ریشست یا مایه
 و دود بر سر مدری پلاس
 نظم راهانه سارم و اقم مای او
 کما بر دای یا انداز دای

و دای

فیمین آریان سبک و زیاده تعارضت یای خانی و سبک پای

حلقه دیگر بر سحر حوں مس سرود
 دل سر رفته است تا آن لعل را دیده است
 قری بر خاک صورت مدد دار لفتن قدم
 بودستی ریا افاده بر صس مای تو
 دو جهان در نظر مشن دست نگارن کرد
 شنی سپر خیال بدین آن لفتن بکردم
 بهار آیه رنگی که ماسد صرف آتیب
 ساراج ص رود است سر رفته بالایش
 کلرگ تاره یجاست کس ماسد
 یجاره حاکم دست گیر چه بود
 لغزش جزو سبک رانی سبک یای او
 سرد مادر میبارد که ماسد سبک ماسد
 حمیر سبک یا لیس بر گرد صبی می شاید
 آتش سبک یای تو را میست گرسید
 رکعت ماه س رشتانی حور است

ساق صس تو تا دانه رختال رفت
 در منتش تا که محراب عمار دیده است
 چون گذارد مای حورن سپرد مال صس
 رس سر در ترا کسیت بر قناری ریزد
 بر که در حتم کسید خاک کعب یای ترا
 گریه را بر آریار کعبیت رنگ خنکوم
 سلفش در شش فکر ایکه نویسی کعبیت
 که از رنگ حاحوں ماسد افاده و پیرا
 مریای او کسی دست غیر حاحا در
 دست همه را گذشت یای تو گرفت
 رد صس حده و دین ماسد حاحا
 حاحا ماسد که امرو به سبک سبک
 ر خاک عاشق حسیه لعلی و ماسد
 طرچی کس را بر کس سبک مای تو
 گو یا که آفتاب یا کو سبک تو به

سبک پای

121

آینه وصل در آتش دارد
 در رنگ لعلش باد حرمت
 دست نامدم کف آن گشت زرد و
 لطافت میگرد از جلوه قد رعنائیس
 موح آب رنگی نصهای بای تو
 بوداری غسل به گاه را بیت
 خاکیا تو قدم گر گذارد میان
 رنگ حاست رنگ بای سارکت
 با گیسوی دوده خود دوخته از سرم
 از لکه جان رده دلاں با یال کرد
 در سر کوبین ترکان خاک میردم اسپر
 بخواب در حین طراعی گل کردار محلت
 گردست و بد خاک کف مای نگارم
 هر کجا هم لعلش مای ادا بخا به چشم
 رفتی و دل استست بخون و قهای تو
 برای گشتن من خواستی که رحیری
 سخت سری زحامی ظلم بخیر حسا
 به تعریف حای مای حان
 سندر رنگ حاتا خون یدیدار
 حاده طحال او خون دلراست
 هنگام حرامش جلوه مستانه میدارد
 زهره میت بای نگار من طحال
 پاناریب در دست است از مار
 سکارس بای او رنگین مدردی
 زهره ! اگر در جلوه آمد

۱۳۹ صفیہ بای جمالی کھنڈر سلیما

که گل گشت ترا سوختار و ر
از گل گشت حیران را حار و ر
د نظرها دستا و ساج گل جوشید نمود
توان رود در جوی آتیه از نفس کف ایا
حدۀ کنگ در می ماند صدای ای تو
دل پاک عالم سر دسگ یاب
که هم صلح نپدیده کیسانی را
ماحول عاشق است که مال کرده
در پای تو نامه گلشن گل ناول
آفتاب می جکد از خاک راه او
تا جوهر آینه راں لعل پییدا کنم
سقا شربت ساری چون عالم صفا
بر لوح لعل خط عاری می محارم
خاک بر داریم حیدانی که آب آید
ای رفته از طریقه حوادث می تو
حمایای تو افتاد در بحرهای کرد
ما عالم روح بر حوض کعب یا کسی
دل گلگون سد حوض شاح مرغان
بلائی در شفق گشته سودا
حله جیم پری گشت رواس
نوبیداری خط سحر بود و حال
کرامت حسن قناده سای او و بلال
حرکت لاله و ششم حوض امداد
سگفته لاله برای سدی
حای کعب رنیت ما با

چند روز

پروپوزیشن

کلمہ
سینہ
کلمہ

مفتی محمد رفیع

کابل کابل کابل

حافظ
علاء الدین

لا اسلم

2

حدیقه ۱۲۱۱ توبه حسن بعضی ایچها بیو

داری رینی ختم مدای در عو ساس
 یس اند می طره یکه ار ماده حسن
 یس برک لاله یوس تو برسد
 کوهای دلتو مرای دل با هست
 او کی کواری ای عتوه برست
 دارست گوید ای سخن در و رست
 مهر با ستد اعمان سنازه چاکس
 آن مار که تید عارب دل در پاد
 ران بسته می سوو چن بود و پس
 کرانه درخت لاله اید است
 مساحت نقد بر و رست کل رخت
 آن روی حورگ ابرو ارا را گرید
 اردش به یگوی ادم دار و لیک
 تارک تو اردوی یک سوی قاده
 یارب کلف است مرع حول مه نو
 اردوی ر دلنقش جانش میکشد
 واحد العی د جیدان کردی بوی بار
 یک حبیبی ترا هرگز ران نیست
 ای آنکه کسی ختم تو هر مدید
 بخارن و اع حجت مست دلم
 سه هزار روح و چک نفس است
 روت جوانه یک طلا و پس ایس
 دار و یک چک ر روح اطالم کمی می
 خنک است که در ختم تو را حوا لم
 حلا مشکس جانی رنگ گوری کرت

یک تر گس اشکته در بر عاف
 یک جسم تو مست است و کر خیم
 رلک بلک مکر و دش و رسد
 ما از از انکو حسن تو رست
 برود دل مکتبه آن رگس است
 هم مرادک دیده تو کج مست است
 احسانی بود حسن گشت کون جهان
 برود دلم طره چگون شب او
 کر شری کی کسایا با او
 تو طس سری که ماه حسن تو نکات
 اربایت مارکی لاله اید است
 دل عمره سوج دلسا را کرید
 ختمش که دوم دار و ارا نگرد
 در هر روحان رخت هوی قاده
 یا سایه رلف است که سر روی نهاد
 می رسد کلام مداد اگر اطلاست
 اقباب از هر تسخیر جهان تهاست
 که در بار بود تقو بر یک جسم
 در دیده روس تو کل نیست مدد
 مرگ یا پس افاده مستسم
 عرق در روح در وقت اطلاد
 حیثت مدوی ساده تر صغ عام کرد
 که می آید فی وقت عجب حسن در پوی
 تا کام نیسیده نو لیکس بکسید
 سه در سان یک سید اید می اقباب

میتاب
 یوس
 حست

مسلطان

توحید حسن یعنی عجبها میو مجنون ۱۲۲

حدیقه ۱

میت لهای مرا ای شکر عجبان عجب ۱	کلب سرس زانان افشاحت جگرست	مهر
آینه مرده دال شودار یک نگاه او	مید اگر در آینه جسم سپاه او	مهر
ار حیل بریر عاں لصدده کیست	دو دین دیا و دیده کیست	مهر
آینه و قفسه را دیده کیست	عالم بر یک نظر سے سید	مهر
لعل لیس آت و کوری رلد	ناله کسک مر می ساد	مهر
شیرین دهن ولی شکر می حامد	به حد که عایده سخن بیگوید	مهر
در حسن گشت بیج تکلیف کم	لرزه گری روح پوست کم	مهر
کوباس سازه ریر دیت کم	صداه راطراف رح سے نام	مهر
کر حتم توی صلاح جبار د جنگ	نجم تو تیر مزه انگد ر جنگ	مهر
سده تر کش عمره تو عالی رعدنگ	به مرده سکه ریختی بر دل سنگ	مهر
مر گرد و عارض حلاقتس عام	سریت سپاه مرده آن ماه نام	مهر
چون مر می معر بهت در اول تمام	سکل حلا او گرد عارض ادا نام	مهر
حسم رحمی رسیده است او را	رحم الهی دیده است او را	مهر
آلوده بخون و د لعل جوخوار مرا	ای سردی دی کرده لب لکار مرا	مهر
آز رده لب از حده لسان ترا	حق عظم لکده دانت تلک است	مهر
یک برگس نار رو در مستانه	کر حاکم شد ارماع روح عاتانه	مهر
حوس میت و حسته حصه در یک حامد	دل کیه گز حال یک برگس اوست	مهر
که غای آله آتش لبر بار بار عال بهت	دل مرا نگه دلبری عدمال است	مهر
دی نکل رحوال حس برگس ماس	آنسج نمزه بر سر حاکم ماس	مهر
اروی تو کر رجه دلمگ ماس	تمتیکر یکس رویدد خوش است	مهر
حسنت دائم بریت در یب بود	در ارماع مای که غای آسب بود	مهر
رمده تر از شکر دسب بود	در دوده من دایع سفید وقت	مهر
دلرا به از حلاقتس آسب بود	سودی که رنج داشت به آسب بود	مهر
مورث سرو باعث ریب بود	کر ساد و رموب قسقی صبی نیست	مهر
لی لی دجهت شکر بر بخش آده است	حال بران لب هموس آمد است	مهر

ملت می و کج و هست ملک شکر
 خانه مراں لسا حرارت جو شید
 ماسوره حس حان آرا لیس
 حان جیم کمود تو حان تو ان مردن
 ماتدار لعل گناگو مایگردد
 معصی حساره او و لساں ایهاست
 میکنین باقوان مکه آن استوح
 رسید جان ملک میت بد صحت مردن
 مت و رنگ عدار مر است اردوی
 یک جیم آن یری در صل عالم فی لطره
 اردوی در مصحح حساره بر ا
 جیم کوه لطره آن آله ارتس حواء
 جوار لکنت می آمد سخن بیرون ان لسا
 ر لکنت مست که در حق ملک یرا شاگرد
 لکنت رمانی سخن بر خویش می لرد
 حشمت تنگی دین و لکنت رمانی
 ای که سر حلقه صراں سیه عام توئی
 کی نمود لکنت تو سیمین
 لساں آله اردو حس اردوی ترا
 در حق رقی می ارمایه سروی راده صد
 اراده بر برگ لکنت مست لساں
 حتم احوال لکوان معنی مجده الیت
 شده اسباب رگس سر تو سرخ مدار می
 گرموی مدار و برت ای ذر جو سنا
 در بود که تو سینه در روش باشد

اگر می می سر جو شید است
 یگشت حساب اردی لکنت
 آرد و ریخاده مردن مردن
 که ماگر برود حور آستان مردن
 لسا و لکنت سر شتر رحم و امی کرد
 تا برای نوسه خاکرد و انتخاب ار آله
 رحم لکنت مگوید باقوان من است
 لکنت رمانی رمانی است
 در اجیره جو شید و برای در ان سرخ
 اگر حسی و گر میزستی گشتی دو عالم را
 سر سوره الیت که قلم در روسته اند
 لکنت حلیت بر حساره تو حای مکه
 در طوطش میل بر و در لکنت
 سخن گرد و دین صد بار کرد و لکنت
 حدائی کی نو اندار است طافت کجا
 حری که کرده رسم آهم شکسته است
 جیم در دور که حال سرخ ایام توئی
 مکی در سن لکنتی تکرار
 یکی مرار شود ماه چون سیاره بود
 دست بر حساره بالیدی را لکنت
 مردوی تو حای مکه است که حلیت
 سرخ طلعان لکنت ایها عالم الیت
 که در سانه میز و کرده اند تکرار
 ارده مناسب کسر حوس باب
 کادر سینه موی آرد تا

ایمانی
کمال
ایمانی
ایمانی
ایمانی

صد بقا
حکیم می رسد ما تو
مرا بر من لاله شکسته و زده
به عیب گرفته شمع او در امان
ارضا و مراد می بخور و
حرف سر بر تو از لکب بود و خجسته
آسمان مشتاق که من تار او گردد و دام
دل حریف مرا و آسمان کم بود
نکته و گیسو مری گسسته و رات
ما صد که نفس بی فتنه سم گودار
گرد و غبار و درسد مری مات
ماں هم بست آن صم یک صم
ی اگر ناله بران چهره عیب است
ب حوی حسرت ریش می
شکسته و دغای و ده چو کسب
ای برده ما من رخت از صبح سخی
ر حصار تو و دانه گشته است بهان
و محال است برگردان یا رفته و
حسن و عشق کم گردد و آسان اند
به از لکب میگوید صم کم
لکه دارد شمع ما که کلام
محاله مرید نفس از گرمی نگاه
داع و حیک که بران حارس و آفتاب
مس ما را حدیثی به پراست و بین
ما من رخت از سر و عیب میست
به صد گریه من سسل براده

۱۲۴
توحیه حسن معنی ایضا علی

رحیم و اساسا شرکان
عکس نشوی که مرگت شد غیاب
حجاب تاوک ترک گز مراعت
میدار کی مادر کی رخت بخواب
چو سخن بخورد لب کرد و عطفان شود
بیره حورش و در رز و در این است
کو حشیم شمع تو ظالم هم آسین کن
که صد از لکب تا حور و می میرد
لایسته از گردن تا رنگ حمار
بران حصار چشم آسمان گون اما سکن
که لکب که خطا کسبه
سر و دین کعبه امید از احتیاج
چو صد و الف ابراهمه شود صدا
لکبت کواد اوست که قولش میرسد
خود رشید و مادر و فرستاد و رست
فی ما سیم که شعله کرده است عرق
که هر بار رنگ از حور اسرار امان
ارضا اس نقد آن که ده است سر طاق
ر سحر جی لکب حبیبید با صم
از ریان ناله کسب و مقام
ان صعل اندازید لکب بار کست
میتوان گفت که آئینه حور و رست
سرت کردم قران او با نای میباید
سگما گرد و مگرد و آفتاب
کل و در و است صبح آه روشن

۵۵ حضرت جان باریک و معطر و ن آن

انکه میبود در گهون آید
گر سگسخت یگانه سید و آمد
این رسته تا گره مشهور و میسو
آتش از سینه قدیل بحراب گرفت
سعی با حوس می اند کرد آن لسانا کرد
شربت خداست در وی تخم بجان بخت

بر چیره بخودان کتاب افشان اشعار صفت از اکثرتن و بطول

حدیثه ا
گفتیم تحت شکسته چوں آید
گفتا که این دواں تنگی که مراست
نی گفتی ز ماں تو گو یا میسو
خاق ارموی تو سدره در دواں
به ازار است که درین سینه پر شکر دود
داع خجک است ز حساره ماں وید

بوات در سترس فعلی صا سحاب
سایه بالای او از کسی بهرین اوست
که از قسم بود و اعدا بر پیر هشت
سگت است که علوی خود هشت
از ملکی آید تن بهمنیست
موج رآب لطیف ادا م خداست
چو عکس ده غور از صاب فی سدا
رمار سایه بگل کج شود کلاه خردا
که طاهر شود از ریشیت باطنش کشتی او

خار ویر موج بوی گل سیرا پس ترا
که از مهتاب تعال بگیرد و لب باطن
رآب آئینه و اعست حایه رگست
رما و جعتن قرباں کبود یا هشت
جران سیکست و دم صدم و گشت
هر که صده کاروان شکست ز قرباں
هما کشت بر ساد سایه بارک مالی را
تا نکست گل حیده آید مداعتن

سکه می غلطه در اعوش راکت توجس
مارک ادا می که عالم است اعوش اوست
رشدیده است سحای لطافت مدس
اگر نکست کل میرس کند در بر
ایچو لطفاست که چوں سرد شود میبار
اراسارت میشود آن بیکر سیمین کبود
بر حایه گلگون صفای اداست
راکت نو سیم بهار توجهاست
چاں دارد لطافت مار و حای شیرین
اودا نکست که افتاده است از لطیف
مدیوار سراجی او نگاه گرم توجاں که
گرفته است راکت رفس بر کشت
مورد راکت او افتد که سبک رود
حال او کجا آن در گفتم در فعل مکتس
رنگ میا رود نکست گرم توان بود پس
بر سر و کلم آدمم گرد که سسکود حی
رقع برج افکند و در مار ساعش

خودم

میرا صفت

کون

نام علی

لالائی
بزرگبری

حدیقه

۴۴ صفت گل عطرانسان جان مساسان

ترشح کرده روح ازلک ادا م
شوی رنگ حاد کف پای ترا
گراں است ار راکت ساسی مرداع اد
ماکت جان بخت تو همراه صاسته
مراک اندرانی رنگ گل فی اسمن داد
گر سرده است صاوی ترا سوی حس
کتیم جگره در عوس آرد سلس
مت آید این گل پرست
حکدات راکت عرق ادا م ترا
مونا م تاره متداری لوی گلگون ار
مسته می تدار پاسین ادا م
ار راکت میشود گشت گل ملس
سرس بحس دره و در گردن است

معطر ساز مشام رنگار استعار صفت دیگر فواج مالیدن بار

عطران گل برب ادرها عیده است
که گلاب اربار پاسته بر دل
فی گلاب است اس که حصار صوس میری
حسن خلقت مست اربار صاچون شادان
ای که اگر گری محسیم مست می یابی گلاب
فکر در دهر هست شده و سلس
مر روی جو گل حفتانی گلاب را
چاکل اندر حسی کلهاں گل پرین استعار صفت
الاس سربین امر و جلال کرد

لوی گل دوست در صر صاچون حیدر
در عری لوی گل یاد وطن
آسورد عالمی آئی ترأس میری
رجو داین عطر اربار و دیگران الیه
نمده احو امید را میدار کردن حوسیت
عطر صدل گریاں لوی حیری هست
متبر حافت گل آداب را
چاکل اندر حسی کلهاں گل پرین استعار صفت
سرور ادر طاهر لری عالم کرد

شوی
مردا
مست
مست
مست
مست

مردا
مست
مست
مست
مست
مست

۱۴۸ مصحف لباس جان و ساسات آن

حدیقه

سیرین مال به برادر لطف مدش
 که در لباس کند چون ماسخان مال
 مرد سس میرا هم گل سنگ بود
 چون لعل کی تواند دل او زگره
 مداسس مار کشش از خانه طیار
 و مرد و سس ی دل ماکسا مد
 بود تاوس گلگون لعل رنگش می را
 تا مکده مکده کند جاده اوس را
 مکده سربست مرد یک دیده است
 خانه گلگون ادرا از رک گل نماند
 است از قطره می نمکه گریبان ترا
 که در پیچیده است دل می نگار و
 حوس متعلقه سیر با طلا مادر پوشی
 طره طلا سر سر جامه یک شتی بیست
 رعبه دل ماکده قسای را
 که گل نمکه شکست است گلستان را
 گر کند دعوی مال خاک گریبان کا
 در شک میرا چوس چاک و چو چو
 در لباس عولانی آن می سس می
 حامه است گوی و سیرا سر بر آ
 اگر آن با عدسین بدست است
 عیو گوی گریبان بود او احوال
 بود و محتر دس با داس میسر
 نمودار به عیو مردی کرد و
 قای جسم لعل میرا گویا در بر دار

کجا دیده شد می سس که شد است
 ارا می که یک مثل است اسح
 در گلستان دید من مساحت
 پاک اندامی که هر دم در قای ذکر است
 چون آب که از دیده یا قوت ما مد
 به سب است که آن سد ماکسا مد
 می او در قای لال گون لطف دیگر ارد
 او در قای صرح و حاشیه مد سب است
 از حریک است قای که تراب
 لعلان از سبست لعلان می حوس
 سده میرا گلگون قیام رنگ سراب
 قای پیچیده دار یار دار و
 در حوس حیا گرم که آتش مدلم
 سرم تر بجا ما ریح فالو سی
 ان گره ماکسا مد که کرده اندامی گل
 حیم شوح که مکده کرد گلستان ترا
 صبح صادق گریه دارد سامی حوس
 و مد حلوه آتی سوح و در لباس سید
 می روش بود لعل رنگین حوس
 نمکه بود که سیرا حبس در آورده است
 مرا چون سس مد حوس سیرا حوس
 گر اردا دسیم آمل حوس و مل
 مانی آن ماکسا مد را تنگ در بر می کنند
 طره شکستش از سوس کرد و
 میا کل حیم حودا و حیمه از سس لعل

مصحف
 سس
 حوس

حوس

حوس

دلم و این نمود از صفت بیست و نهم
از چرخ مروارید و مروارید سر کشی
حادثه را بر این بر سر جامان و دیدم
چادری تو را پوشیدی ای مردمان
سازد و حتی از زر گردد مملکت حاد
یاد نگه که داری مردمان
مهر نگه که سرای تو را پوشیده است
حادثه بیست و نهم ما شانی کرد
شعله کردی از صفت از این طور
هر کس که خوش گشته آن سخن صریح است
که در پیر من می کشد
ترا نمک نعل است بر قای حریر
چون باغی در و درخت و لعلی کند
ترا نمک یا قوت بر گریبان است
گر رسد می بویسد مد ما را رسد
نمک گذشت آن بر این لباس و بر این
در این سال نمک چون سبزه از دیدن
که بود و نام های نمک ترا
حادثه از نمک به قیاس کرد و صفا
وی بی این یوسف رعدا داد و بد
سازد او را که از نمک رنگ ترا
لی که ساعد سیمین حریر بود
صفا حاتم اش ساطع است گر مانند
صدا و صفت او داده از سادی پیدا
گر کش آن سید که از صفت او و صفت

که این صفا سوسه چون لعل و گره دارد
آن قیاس صفت کاتب در لباس کشی
سهم افتاده مروی گل حیدان دیدم
روانده از حضرت طلیسان آسمان
نموده صریح سلی را در حیدان چاد
دل گشته لاله اردی در حید
ما گل امیر از طرف حیدر سید است
در لباس طلی سوسه خود آری کرد
از سبزه در در گریبان است
لایق رانی مرقد او حاد صریح است
اهم آخوی اگر حیدر است
ساده است قطره خون سبزه گریبان
آنکه را حیدر گل صریح کرد
که رنگ با در صفا گل با نام است
عید را آفتاب سوداگر با نام است
سازد سده با آفتاب است و در میان
سبزه کرده حاد با نام آفتاب را
که میکشد بر این سبزه رنگ ترا
نمک گل باغ حیدر قیاس کرد
هر کجا یوسف می رسد قیاس کرد
نمک تو ساحت گلانی صفا نمک ترا
دراز عین ترا از آفتاب رنگ ترا
که صفا حیدر او شاه صفا کرد
که گل حیدر از این صفا سبزه کرد
ساده است که قتل از گره صفا کرد

حدائق

۱۵۔ اِصْعَتِ الْبَاسِ طِآنِ وَمَسَامَاتِ آں

امان تار و گل رسته فاسوس میت
 درین بیک کوساں خوشنمای
 - تماچاک رد عمل حامد ارعاک گشتار
 نکلسن من می خورن دباغ گردن
 مست و کلکون فاسوس طوطی کرموج
 ای قدر رنگ قانع این مانع مرست
 حود آرا ایچناں برعائت ابرسمی مارو
 چناں مرد اختیار ار دست آن سر و ملتوم
 مکتاید قانکسا، دل من
 ارجو ابرعائت دل اتشک سرچ آورده ام
 درعائت سعید حوصیع آمدی ساع
 میشود هر دو طالع راں گرساں امان
 اه سر و که ترا کرم گرفته است ای مار
 ارکس مت حیب قانیه دار است
 حتم لطیف اوتیه میرا پس ساه
 که فانی سر و که پی سرچ عم دستیں
 آن رک آل یوس سوار سمد سد
 ابرکلساں تو زیاده صامعه و رب
 قنات دل مگم مریده اس مگر
 رسم گل مزاج ترا آشتی کسد
 انقنای میگور امید درین بررس
 نوای شور قیامت مامیه میوسی و میرسم
 رود و شید عالم ادا سستد
 ماسود روی مردم اگر کور و دیو
 درعاس سید آن دلبر سیرین حرکات

کو کرمان دیکھ کر ماس بیست
 کد ایک ستمه در کتاب خود را دست
 رهاک پیرس یو عی و انگ پیرس
 مایان ست پیرس افاق رسیده پاکت
 اد کا حق و زان تبه عاں سست است
 مارکی ردس عامه میان ساحت سب
 که مداری رر ارد عامه حریری را
 که امید در نظر اسبک چون مجرا عو سم
 مر کساد ی که مر الود در جیلوی نور
 بکده باوب دارم این کرمان تر
 ساج شکو و دست مدال و در کرفت
 مردن پیرست ارب حرمات طاعت
 دو قی نوس مرگ گل رحما سده
 سیر اس ادا اقام تو سریر بنا است
 ماسه میان اوسیه روستی ماسه
 حرران در و لیریا یلم مرگ کرفت
 مارال حله کعبه که آفتس ماسه
 گره مدقا عیو ای گهرار اس
 کسکه و حیات این سالی مگ ترا
 ریک و حرا نور گلبار کرد و
 پیرساج گل که اسه طاعت یو و سس
 حاطط کتانی را که ای اسه سس
 معتز و سس مدس مطلق سست
 عاں سس اسب لاسس سس سس
 حیثه آمحیات ست ملل و طلیات

7.

حَدَّثَنَا

بار سحر و جادو و صفت تاسع بحوث
 بود بر جادو قاست آن تاسع بود
 سر را بعد عیای خود و دی سست
 و قدر و قاست آن غارت موس
 لطف قدره حاسه بود و رفت
 قاست بهت این الف یا سحر یا کل می
 صرف عشق جو شعله ای که در لعل هم گنگ
 نگر و دوا و گردم و آن سرد مس
 کسی از استی خویش سودا به محل
 از سر و قاست تو تمام جور و
 هیچ کجای نمی رسد و گیس ایجاد است
 کی حوله و سر شکم بدانی حتم ترافت
 میر حرام در صف مارک بهالها
 فتنه بود چرا در قدم حوله او است
 لکه حرف نامنت رد دل بدو ایست
 سر رسال خودی حوله همائی را
 سروی که قدش تحت مله دهن است
 حواجم که کتم قاست او را ر ر
 رستم خون کرد و صفت آن خود
 مرا و سر و کجوا هم که سر و سر ما
 چرا زد و حوین سرد و با غل لایه
 قدرش سر و شاح گل و شمس است
 مصداق اهل روح صورتی سحر است
 شاح گل دیو که سدا ر قاست و لحواف
 سانه خود ای ملا لاله می سری که خمس

۱۵۵ صوت قلم عرب حنائن و ماسات

حوائج حقیق مدار کا حد کتب ما
 کہ باشد صریح مریضی در پسین مردوں
 گور گنج عارض دار صحرای میبست
 مؤذن کرد قد قامت مسر اسوس
 ربی لطف قداسے امتد ره
 یا مگر کله سینه ناع حان آست این
 کر مجلس طاقت این حیح مالائی مرا
 میشود تدکیمت لسان می آمد
 سروش بدق از رسی خود محل است
 بر کس ترا سر کسدار عمر سر حور در
 سرور اما رحالت از قداد داده ۱۰
 حواس ۱۰ ستاره از لطافت
 کر تر م جلوه تو عملها گول کند
 اقیامت قد اوست و گریان طابت
 سه امتش الف اسد لوح شاید
 اول از سرو کشی حاتمہ رعنائی را
 آسوب فیا سرحراستق بیدست
 ادا از طمدست حد از در اس
 علم حوں شمع شده وارو نور
 ممدن است و تو از رای ناصر عالی
 صلی آب باشد مال و بحر در این
 راستی الف حان آومی داد است
 سال قدر آ کر کسید و آمد است
 با حان معویہ است از عجم مار و
 مست معصوم طمدی پس ما الملو

حدیث

میں یارِ آفتابِ عودات حیات
 آمد آمد سے خاکِ مہمان اور تو
 نہ سے اریا سب مردہ دادہ
 نہ دور سے ترانا سرو سب دل کم
 اب عرف لکھ داد اور مدد توحت
 کہ یاد دس مصرعی اساکر دہست
 راں سن مار شور عو غامد مست
 ارامت اوقاف سے در عالم
 تاہم رجا سب سوید مدی اریا لہاں
 محل قدرت کا سن جاں برآمدہ
 حواس گمب اریا میت چال لہا
 سکند پر قدر کہ دہاں سرور
 رفاست تو عالم فیا ہی جاست
 دل در املای جاں گفت
 گنجِ عجب دست جلوہاں در لوت ارشاد
 با کجا جلوہ کمی مطلع صبح طرفت
 در جلوہ آمدی دعوت مریح ساں
 رم امور مریح گل تنود سیلی جو رشت
 آمد ساں سو مگر مرد سب ار و
 سہ جواداں سے والا
 ہم گردہ ساں لاطرح قامت بند
 نہ رسد اگر راں مسہ قامت
 سخی مددواست او سایہ دیوار
 قامتہ ہست ہم نہ صورت اہمال ہم
 سہ ہمارم جہت دور و دواہاں

بیکر

چرخ

سکندر

عالم

کند

سکندر

طی

مردان

رکبان

دیار

آبی

مرد

مریخ

متحد

برلا

مرد

مرد

مرد

مرد

مرد

مرد

مرد

مرد

۱۵۴ جمعیت قدیم و جوانان ماساں
 سہو سہو رعوئی دام سہو سہو
 میں مالا ہی تو تہ سید عوامت کمی
 سالا ار ملا حسرتے ریادہ
 امقدور و فرق دیور دن باکوں کم
 دوارہ سہاں سب کہ دیکھیں سب
 ملک سب میں ار عالم الا کردہ است
 راں لہا درار مستہ براسد سب
 امروز اگر گشت فردا سہ مست
 محرف قاضی او حوں رسید ہی گشت
 شاح گلی بصوت اسان برآمد
 مصرع قدرت رد لوان لہا حوں مست
 مردود مریح لوسہ اسان مالا
 قیامت است قدس گرو مام سہ
 مالا ار اس سمیتوان گف
 فای ریک را الدن گل نگ کردہ
 فی ماسانی نو در سہو آید سب
 در حلت تو گر بی احتیاس
 نصیر اگر ہمار جلوہ ریز و گلداس
 سہا حواہ کہ سہرت ہلال شد
 گفت شہان ریائی الاصل
 قامت میں کیر و قدر بالید قامت
 چرا آہستہ می آید متا سہ
 سورعاسی حیارہ رود دیوار سہ
 ماسی یا سہر دشتسا و بالیوئی است
 یوں الفادہ لسم ہند مہاں میشود

در آن جس که سالک بود خلو که گزرا و او را	۱- رطوق فاحته مادر رکاب کرد و سر
۲- خدو بدوین تواریست تمناط حیار	۳- مصراع سه دره لفظی صحت دارد
۴- همه آن سر بر تالانیم که طوق قمریانی	۵- مسود حرم سرباز از جلوه مساهلین
۶- آسمان و جلا کشیدن آسمان مطلق میکند	۷- تلو که او یک حیایان سبزه را از باغ کند
۸- سر جلوه که در ده ام از سر و فاسک	۹- بیرون تصویر کند را دم می رود
۱۰- حوں جلوه کسی اردو جهان که در یابد	۱۱- دست است در امان لا و امان فاست
۱۲- قد تو به نیست لسان و درم ادرا	۱۳- در دیده هم آب کجاں بر درم ادرا
۱۴- جو سر و تپسته نقدت جلاطی داد	۱۵- آب ساله انهم باید او مسار کما و
۱۶- در بلند ترانه سر کجی گیسرم	۱۷- درخت کام وجودم به بر می آید
۱۸- در کجی و قدر عیسی قیامت	۱۹- این حاصه بلند است سالای قیامت
۲۰- زان مدار اوس در بر روی آید لیس	۲۱- اس تمل شوق را در بر می لیس
۲۲- سر کسی از فامب آن دل را از صده	۲۳- در آسان تیر قدر را سدر سایه است
۲۴- در راه او صفت قدر لیست آن خواهد بود	۲۵- مصراع رحمته مرگ و جهان خواهد بود
۲۶- هر کور وقت سماع آن تا نیست عباد	۲۷- نمی تکلف گل در مصراع با لایحید
۲۸- ساه مار گلستان آن قامت عیال کند	۲۹- بلخ گل را راحه ارک مار و صفا کند
۳۰- چون بهال تو فدا به گلشن نقد بر کشید	۳۱- سرور فاحه ارطوق رحب کشید
۳۲- سعد سو چون و عالم در فدا نش	۳۳- قیامت را در دالامیکند سایه لایش
۳۴- انعام صید عاشق میکند قدر را	۳۵- رطوق در میان تر از کفار و سر لایش
۳۶- جلوه پستانه آب به و نامت زهن	۳۷- حسیم کشا موته در پای رحمت باهین
۳۸- اسکندر کشت است و چون نهال	۳۹- زانک هم گویان کایه نهال
۴۰- تو اما در حان دایم به یمن به تلال	۴۱- نه چون در آو ساه اردو میال
۴۲- فاس او حوں سود و دیو ساه در وقت	۴۳- نه حلتی ابطت نوری میکند و کس
۴۴- سال عمر اند به کمال عیالی	۴۵- کل ماده غایه لطرت است دوست
۴۶- دست میزد و لیک را و د کوبه میک	۴۷- در صده که قامت عیالی در مال گرفت
۴۸- ست و دایان قیامت را انکسم اللهی	۴۹- پیش ارباب نصیرت فاست عیالی او

برگشتانی که آن تمشاد قامت گدازد
در که از سر نظاره آن سر و لب
میگم فاجعه حامه اسرار حله آه
بسته بر بیا رطوق قریان گسه بهیم
مادک و معنی طحال سار و طوق قری
سلم صبح قیامت بر تن حوا سیده است
ر سایه بر صورت کس در حال
لحاف بر درون سواد کشد شمس
بر رخائی قدس بارک مهالار حلال
سمی که در طراوت رتوب چون شمشیر
کشیده قاسمی چون تار مهتاب
بر دین خطار خیال سر قدی میگویم
سردسی که جاسته بود از همین تار
ایدل چو عاشق بیاد دے
دید و دریاں میگفت طوق بریاں
ما حلوه داد و دیانت حرام را
مس حیران به سارم که با سایه حرام
محلی سار خورشید خان در حجاب
مختم عاشق لفته سر و لب است
در جلونی که آئینه سید از خود است
به حیره کس عرق اگر گرمی مو کرده است
ایچو ستم است که حور سید ملک لال
تغیایه میس رحمت جیم ستم آید
حجرتی ناریست مار خور ویاں

بشیر از آنکس حیرت رنگ بر میگردد
کایں تا سار حسیه روح کلاه اندازد
سر و گرد لای رحمت مهال نور
ماگر نظاره آن قامت رجا کند
بایں عموال اگر قامت کشته بر دل
ما فکده است ره سایه قد عیالیش
هر جس که کد حلوه قد عیالیش
ار سکه سکه کشت است قد حو لال
که حو صرح طمد امداد بر یون
قامتی تشنه آغوش کشیدن ای
آرادی علامش سرد آرد
اول مشق حو ناس بر می کشم
چو دید شکل قد مرا بر ریش
دیدار تو تا قیامت امتا و
سردی سالی اگر میداشت
اقدرا و مسکر محتر را اژ و
رگر در سل سعاد ملک چو ستم زانی
محلی سار خورشید خان در حجاب
را که در هر رتبع غنای می دارد
هر گر ستم سدا و کرده
نگاه مارح او آنکس از حیا کرده است
حرات نوسه گرفتار ستم نویب
ادب ستم تو صد عاشق ستم می آید
رویده رانده را در دیده ویاں

میرزا حسن
میرزا حسن

بحیسی خیرگی کردی که سر حسره
 بعد جان از ران ماری که جان
 ای جلو ریزه مار و بیخوسد
 در دیده مشتاق رستم بگفتن
 حس سرم آئینه داند روی نمان ترا
 نفس امارت بر زبان بدیده است
 گاه چون ماسک گرد آید رستم تاشانی
 نسوی جویس هم از سرم گاهی دیده است
 عمارت کج در جسم آید ماری کباب
 در مرده چون بر روی رستم تو جاکرد
 ساد آت نیست که موی و مانی دارد
 می رنجد از تصور نظاره خاطر است
 برم لهر رشت دار مار تو حد آنکه سود
 سود خانه اندام است بعد حسال
 دشت عرق مرم تو آتش مدلم رود
 قدم بر دهن همداه من و سرل خوش
 لکه سدا در حیا در دیده محو است
 از ماساگر آن است حیا است آیم
 اند حال تو مرم از روح لغات بود
 رحم عالم از سر حدی نمی مژد
 لری را گرفت از خاک رفته آتک
 یال سرح سماکی جیان در دل کدازم
 من و طفل که شتو همانود گواره خوش
 نف مطرف ظالم لغات خیر پاک
 لکه حسرت سر سدا مار د مالا

بیت شرم داند و تار و پود ماری مار و هم
 بدگر جسم دل دانی که گز
 عوام گوید و خواند نصدا جان
 رانیده آئینه حوی میگو شد
 نظاره حواشک سرگون سموت شد
 عینم عصمت سر و خواند گرد زبان را
 جو حال اندرین وقت حال مدینه است
 مان سرم دجا گردستان من مدلید
 فکاستن گوشه جسمی که دارد احیا دارد
 که بار صبا مارتن سدا و سر من میرود
 رنگ انگل آئینه رتمالی را آورد
 سده طلعت آن ماسک که آبی دارد
 گل جم رنگ دلوی نوایک مباح است
 آتقد رجا که کس از حلقه اندرین
 گر رصوت دلمای تنگی می آست
 بر دانه بدیدیم که از آب مسود
 نو چو صورت آئینه رب محفل طین
 دیده ملکه داند مهر مکتوب مرا
 تنگ در رکتش ای گنیه تنال مرا
 ترا حیات بد است عجم است بهور
 حور مار قرائت قسم داد اند
 چون خاک مار سید از بار داس کرب
 که از کاعدر و حور صورت آئینه نصیر
 گمزد در کنار هر دو عالم حس نیازش
 حاستر سه میگرد این درد مدینه
 حور لغات که لطف من سودا سازد و دلا

مک

سج

چندین

چندین

هانی برون

مرا

حدیقه

گوچیت الکی دانا او ستید
مرشودیر مس ارقی سرم و جیا
مگر حیات تو در باغ رنگ عصمت
بر آینه رویی همچو رتو معطر اورد
نکست حرمت دین رنگ اوجی نو
کعتم بیا عمر یک دیده ام لیس
گر مسور صورتی آن دستال خوابید
رنگ او ای باره دل ایدست ادهم

اصفت علم و قلم و دین تحریر و مناسبات

ارترم هر گوشت صدف زار و ستید
اگر آینه دواعوش کد تماس
که طفل ششم ارقوش کل حدایت
که اوستوی - سد لغت در آینه منکر
اگر کعبه رسیدی سکار خو کردی
گناه که من کجا - مردم مردم
حیرتی ارم که بارش را چنان بجا
دارا نظر گوشت اورد و حال مس

سبق آموز نوسقان مکتب لوله شوق و جستجو استعار صنت علم

وقلم عهد طفولین و دین تحریر عبارات محبوب خوشتر و

فیلی

خو حور ادر مکتب است علم
علم که اروی و دومان دوش است
جیف که ارم مرده روست
راست هر دستگی بجز مت

ام

سرود در حبه درون و دات
آب سپه جور و جیا گشته ست
کسی که مد قلم در کک مبارک تو

لم

الان دستگیر که دا و ن
دین الود حرف تو ما و ر
سحر سل سخن کاری مداری
سخن راز و کردن میتاقت
کمی یون شوق معنی آسری

محبوب

جیت آن مکر که سه تا راست ایل

ملک درد کور و دریا ست علم
ظرد که هم دمسرو هم رهبر است
شیع کف گری در حبه شوق
راستی او همه دستگیر

یاقه در ظلمت آب حیات
کس بگیرد بختد و دست
کمان گشته کوی رسته درک است
سر دسر کرده رک و دانا
سر گری می رنگین سان سر
لکرمی مسر و مرا می
رنگ حای معای رینه لب
راست تیر گردد و در مردم
در حیدای عالم طای آنجست

نیکدو حسانه بر دار و دشتا
کسوت عیسیان و یکسان یابی
وال دگوا ساکن و بسیار یکین مسک
مرد است کس از عید و قدم
کس از عید مالکان چو امید ریخ
بل لفظ و معنی از واره جان
مدیده چو اد کس عشق سخن
عشق سخن در ارل داده خط
نورب چو می بود در حسانه
دوق سخن چون سود محمد
کس گرم نوسد بر صحنه راه
ده است سر خط حرف وین
ان اسب عید در ان از محمد
نی با حاس لک و خط
اسیه را کسی لیکن یاده
نخل رضا لعلی صد جس پر یک است
نخل و سال با حوال عاسقان
نی داس ایای اتار تهای میس
نخلی دار نوس و سنجیر
ان فصل حمد مدد مداد
نالی که هنوز آمد تشاحه است
مد رطلی قدر گوهر نایب
را میانی گواره حوال از محمد
س آرد دل که سوس با سس آنکند
اب لا شکب مهر و ثنات

خطار و اردو اتسب طره اس
مخرج معنی و لفظ آنکند سکین حلس
لته گل استین و ساسیر و تروان
خواجهت در راه حدیث قدم
رحمت مایه سوز پر ریخ
رپی کینه فیس را نودان
سما نمان و سه اما دهن
بر ان خط مایه سب محمد از لفظ
حدی که و راده حدیث کتاب
دست کسان میکند راه سه
میس حوی یثی رس باشد ساه
میکند سته رنار در آستین
که مصحف نوس است در بار سده
محمد سودا بر سه من خط
کس لالی رمان دائم کساده
عویا میدا شکمه حدیث رنگ است
ام جدا می چه بر رگانه میرسد
که این است کمان آخر شمشیر جواد سید
به عشق من چه که از حسن عیسی بخیر
نگه در دیدن و من مداد
او چه داد که درون دل پر از محبت
عشق در پیش حسن آنر جایک سررم
سوح من آرام دار تا لم طاعت
طریقه کلاری کار سوج طرح آنکند است
رد سخن ساسا هس موج آب حات

کاه من درکت دس بر سرده مسطره
بر می که سود شتر تو چون اسید و اس

هی علم یک دایان سر و آزاد کن
به ده گوشت کبد اهل محس با اندام

گره باز نائی مطالب عشاق نگ در و از اشعار صفت کتو پزنی طارینا

سرری سکوی بخلوه
گرم جو احوطع بر یا یا
رو دور دایان آسمان در
مده گرم لمس برده ار سے
کتو تر بار عشقونی مدد آور و لمارا
کتو دریاں محالی لمس برده وار
ان کورهای عالم حله در و استس بود

راست چون مرغ سوخت در بره
دور رو میجو عسل دانا یا
دار میاں حوتہ پرویس
ار فلک گوی رده در بار سے
که ارجل ملک بیچون کتو رسته دار
ولی رحمت جیل کتو ترن نیست اند
گو سیماں است حل اس می ایش بود

بیک

کوتو پزنی
کوتو پزنی
کوتو پزنی

کسته ساز شیشه عشاق نگ در و از اشعار صفت محبوب بکا غبار

کاهد اوس مار و در و اطلوه گرس
لواکی بر هوا آن شک مسبر
کاهد مار ایر سے غفنی
را که مراد میرود جو بر سے
درما ساست کاهد مار رکیس کس
کاهد ماروی بدست سر و دسم در و عا

شکس بدت بلیاں از دوس بر سے
لسک جیگ سردل جیگ میرد
حرف یا مر و اسید ام
شاعر مد ار حنا مسید ام
تجرب خود را در و گوا میر و ار داد
رشته سحر و اد و سمات در و

کوتو پزنی

دایان احوطع
لا احوطع

رایت خیرت قاتان محبت و از اشعار صفت کتو پزنی طارینا

مرا صححه مار سے بود خطر ار سے
سردج مد سکوی مار سے
عال احسان جو در دست کهای ارشون
ناکحه حاجت باس آن تلح سدم

که میکند ورق کتاب آئینه را
مرا د جو لقتن ستند را مدحت
لقتن مدار ورق کچه بر ار کد
کدتم که علام رر جید تو سدم

کوتو پزنی
کوتو پزنی
کوتو پزنی

کوتو پزنی

صنعت محمودان مستیره

سازان رخ اریک با سیم مات
 جان ابتلا کجھ در دست نیکریت
 و عالم رنگ بر چهره را ترکنداری
 و زول باری رخ خوشنالی بر مرد

ماحت با سطح قن بر اریک القاب
 و درم بیا گشته رستوچی که سر را
 س و دیوانه خوشی که بریا ترکنداری
 نرد که شطرنج جاکستری آموخت

سالم

گر نمای بازار اندیشه استعار صفت معشوقان اهل پیسته

داوی رده و سده را سوخته
 دروین سیم ار که آموخته
 خوش خوش مکان برگ تنای میگرد
 در عشق کاشق جان سیاری میگرد
 هر جا که حسی بود در آغوشش کن
 لی جسم سوی نیست حسی می کن
 سده را حال خویش در کاست کن
 حال و ارداد تو گفت با راست کن
 و در دست تو استخوان من میوه سود
 را بر پیوستم که ما بر من میوه شود
 سستی دل من جو با می اندر آب
 گشتم سهدن جشم و چه تیرم بر آب
 در روی آواره و حاکمه تعلیم بدوخت
 گوئی که چه لبها را یک فردخت
 افتادم در باس من دیوانه
 یک موی بدم میان جیدین ساه
 سواد نگر مصر من سدا آن طرفه لبیر
 آهین جوان هسته یار سوزن گر
 راست که بر همه میحد و گل

ای یار مقام چو نه اسرو حه
 آن ست حوسیم با نه دردی نقا
 سونی من دوست عیاری میگرد
 او برگ بخلق می پیرو همه نفس
 ای کاه فردن کاه سردوش کن
 بر سر کردی که ارنی مصلمت
 ای کشتگر از من دل و دین خوش کن
 بر کشت من در من حاکم دوسه
 ای میوه من به جت سمن کسه شود
 سستی ره دیده در کسان اسرو
 ما به یک چیز شست کردی پرتاب
 از حسرت دیدت چو دام با سیم
 حوله نیکه که حقیقت آموخت
 سود ما و نقد ما میطلبید
 آن شاه گری که ساحت در دل شاه
 یک تو شاه بود در عشق و من
 سوزن گری که سوزم رد کجگر
 دل میزد بهاتس جان میطلبید
 حسن دگر من تو لبید دگل

انهم

کردست تور را ز تنی سده گل
در داری در دایه انقیاس
تا نو که درین ماه دستم گیر
که گوهر گشته بود را حلقه در گوش
گهر را چه صف گرسیده چاک دست
ساییده در جاهای کسان
که سواد برده را ما کرده مار
اندو گرم گردیده مارار سواد
که ان قیمتی گشته دگر دریا
که در ده در پره پره حشر
که گردن چو گردن بود خامه اش
پیرا رنگ در زنجیر رنگ کرد
که انگشت ز حرف آتش بساد
که در یکدیگر در دل سنگ حاشا
رنگ بارون میکشد آردن
دل جویق چون دانه سحر حشر
سراشتن جویق گزافی میکرد
آرے ساسم هانی میکرد
آئینه رسته بود قصه ریائی
فریاد بر او دو که نای ماسه
رست میاں را و دور او شمت
دری نسیم اسب بلالی می لبست
لیلی روتنی کو و دلی محسوس
آئینه رهاک می شود رس تر
چون آب مرج آب ماروی جسته

حدیقه ای مهدی گلگون تنی خوش
ای نور طلب یک مادر سیر
پار شوم مع دست تو دهم
در جوهر و درین آن عارت پوست
بیغم دارد اگر ماسن پلاک است
که اگر جسم اردی و لرا
عدلکما آسمان تیرگر کرده
در ار گل کرده گلزار سو
شبیچ گر گشته گرد آن آسمان
چه سارم رزم وصف مقراض گر
چه گویم ز جام حور شید و شش
سرمه شکم زخم سحر و جگه گشت رود
یک یک آن مت سراسر خام داد
یقین گشت از در ز شاس مرا
نویشتند جدول آن سیمین
نم مکه در راه شمشیر متر
نارید که قیته راسه میکرد
ز حرف حاشیه تراشید دل
خام سحر حشری در حاشیه
سم صفا درت آیم رود
هی آن مت لعل سده لعلی در دست
نیریزه توان گفت در بر عالم لبست
نایری بهفته در جاکستر
ماک سینه و دود آتش آرے
نایری اشتیاق ماه و ستنه

حدیقه

بوستند لب نوحه لبم
 در کبری ری موسی بختم کرد
 گفتیم که در دو کوشن با دوسم
 موسی داری کردیم هم حاصل
 مردم با کس بگر آید سیر و
 و تا و کار اصل بگر بے ری و
 میرند همه قدر سکر آن گسل
 چون سحر بدهای سپید حسی میست
 یار سر می کیدار بار مگر
 بیست علفی حسن سور جا کاه کسی
 دی گندم گول نمودی آنومی کوز
 آن ماه مصور کرج سیکو مشک
 او چهره کسود و دوس از شک جواب
 و دم سوری میوه سوری عیار
 گهم چنانی بدرت یا تم گفت
 ای سنگ تراش دل ترا یاد کسد
 از هر چه تپیه میسب فی رسر سنگ
 آنتوخ محله که دما کم دارد
 اجرای وجود می که اثر شده بود
 دقان لبیکار دلت پیدا است
 آئین سکر می حباب یاد است
 دلاک می از بار بر گشاید بسد
 در بر هم دل داع سود جاسق را
 از سببی می سده میداد کس
 سرور و عمر دگری رسته محاس

میکش

میکش

میکش

۱۶۴

صفت محمودان عتیبه و سر
 با که بوا آب خلق بر دوش کس
 گو سم گرفت و علقه در گو سم کرد
 لب لب می نهاد و دوا و سم کرد
 حوشن آنکه بود معرکه اس سرل ما
 بر لحظه تصویر تے نماید دل ما
 مردن ملک از سینه مرے برید
 از قد لب حوشن متکبرے برید
 با حکمش بعیر می حسی میست
 دامت که در کلاه می لبی میست
 دورا دل کر می بدل رلودی علفی
 عسوان گفست ترا گندم های خود پوش
 گشته جوشن و جود عسرو لیش
 که هر چه دده چشم صورت سولس
 همراه بدر علقه کماں در ما را
 حور و حور ترا علفا لبیر ج کار
 از سگد لهماے قوسر یاد کسد
 شیرین سرور که کار سربا د کسد
 سر سینه کماں دست محکم دار
 عملیت که در شکوه عسرم ارد
 وادار دل سخت لو که چول و لار است
 که دست قوی و دیگ و دوا است
 داعی دل عاشق و میریه بد
 از عایت لطف سیه بر سیه بد
 لطفی نهاد و استم یاد کمن
 بر لب کشتی ملائیکه کمن

لہذا لفظ الہامی

۴۱۶

صفت محبوبان

یوں ارغوی حوی سارا اظہار
 جو جسم میں قلم سے ہر جہ
 دل کی ہر بات شکر میں دہشتیو
 صدای ابرو اوریت شکوہ انگیز
 گری حلق میرے شعلہ ہستی
 ہا ہی کہ روغن معنہ کجیت
 رکھ دے دی شہر کی کجیت
 اتھو کہ نظر آب سحر و حیا
 میرے دیار و کلاں اسیر
 زکوة حیرت کلاں اسیر
 جوں سے مراغہ بندہ ز آتش
 شمع کی آتش کی سیو کجیت
 گدھ چوہہ زارہ ششم گری
 صحت تو جس وصف اور کلاں
 گل دید کہ دیدی کلاں
 اسقلاں تیرے حار میں
 تلخ دہی کجیت کلاں
 آں شمع مودوں کہ کجیت
 ہم کجیت میں و حیا
 عطا کجیت میں
 چوں کا و حیا
 ہم کجیت
 ہا ہی کجیت
 منہ کجیت
 کجیت

لکوی

کسر

لکوی

کسر

کسر

کسر

کسر

کسر

کسر

بر درو رک و خاک بر روی تویم
 تیر ما عجب رستگار و نجات
 گویند که ای سید عالم رنجت
 تیغ مرده کسب سیاه کاری دیدم
 بهر تاندم تمام ساری دیدم
 و هر کم و کار خویش را روی دارم
 بار آئی که میل جان سیاری دارم
 از حده شهید قید یاری میگرد
 دیدی که چه سال شکر که آری میگرد
 هر روز قسری الهیوس معیار است
 در دی قحطی تمام سامو کار است
 و با همه در رف و جور و سخت
 چه شید بر تان بلالی در و رس
 و سنی تیراں میان رده تالک تم

ای طیر که خاک بر جود مس
 تا بر سر شکر آفتاب
 مدته بدل فی سیه امان است
 سدی زدن صبح فام یاری دیدم
 بهر آنکه آو که مارک ارجاں مست
 قبولی لیر که با تو یاری دایم
 در راه تو رفت جوت به صفت دیدم
 جلوانی من که حسوه سازی میگرد
 با لعل لعل شکر چه دعوی مید است
 صراف لیر که لاف با اری است
 لتدل من یو بهان رظیر
 و دیوت کجک جو بهر میل است
 این مادر و دهان قبیلم دیت
 عوام جو بهر ما تو دی میری کسم

منکسف ساز جو شید افکار بلید طبعان استعار عواض معشوق

از روی عیث و پند آن ندان

برو و مسکین خیم سوخت است آن کار
 خیم عیثش لاس شهر و ان پوشیده
 مار که کشته است از جو شید تان مسک
 محبت پیدا نموده نامش یافته است
 سج رنگی بر سیاهی میت تان خیر
 در سودا و امیش خیر چشم طامش
 مرگس میگردن او را بر دود ملو
 یاسده است ارفاق آموچی من شکستگار
 یار منج انگده بحر حسن تیر بر کار
 یاسده است از سید بر لاله ای رفته
 از کار گرم رنگ لاله اود اعدا
 لاله رنگی اید و بر دست خیم سیاه آن کار
 کیست که چون با به خود را کشد لعل کار
 میاید چون سق اود امش سیاهی تار

حمله لقمه
 بوی خون می آید از حشمتش با ناله
 ریزد اسکناس را آهوی رها می شود
 بهر امر تیر و در و در که نهاده است
 اچو دست است چشم جوشن آتشکده
 های حیرت نیست سرخی زخماصن تمام او
 مست جرب جسم او گولارنگ زده شد
 عیتر دی عوالی را زدم آورده بهشت
 یروه سلو می بر حتم کلش تنه
 بهر ساهیت چشم لاله رنگ آن ری
 و در حشمت بهر برق از برده ابریا
 بهر آموشت زو مستی همی غلطیک
 صا مکتب از یاری بختیم حال پس
 لعل تو بر ر شکر می عاں همان است
 انی رسا بودل قهالی در ماس
 اراده دینش تو در بر عسرت
 رنگ دست تو اگر رسته حاشست مارک بر
 مامیدی که ماسن تو دستی آسا دارد
 مار ظرافان خوی آنکحت از نومسار
 بر عین اصول می دانت قضا و محس
 با هر گیس و مصداق موت طسلا
 در رنگ اندسه می عید خون تیرده
 سار و برگ نرم اصلاح لسا فاده شد
 در عین فصلی که از رنگی طسج هو
 قصد قصدی کرد گلروی بهار آیه
 رسه قانون خون گرمی طسج آغار کرد

۱۴۹
 میان خواص محمودان
 استست تیغ خود برین بر حیرت خون شکار
 در قات شکام به آمو سکا
 مرده سلو می بر گوشه اسودی مار
 خون را آهوی حتم سرگر ساند گیر و دار
 که تزلزل سرخ ساد حجت مستان دانه
 خوش مستی تیرند سجاد در وصل مهار
 ساد حجت از حشمت خورشید سسل شکار
 گردید بی قطعه ابر سیاه مالار را
 شهیر خود را نگارین کرده از خون شکار
 از حجاب یرده سسلی نگاه گرم مار
 از حجاب مرده شکر یک چشم مست یار
 خون شود احوال ماری که سده مار دار
 تجا لوان لعل سر از ده عاں س
 حور شید دخت گرمه رنگ مهتاب
 رنگونه نو که عکس حور شید در آب
 طیب میرد ک موسه گاه مستتر کرده
 مسج ارجاء خورشید آهیک مهر کرده
 حوس دار ساج گلشن خون عیش دو گاه
 کر رنگ بر ساج گل چون سدر رنگ آسکار
 مر طرف سر در رنگ خون رو لمانی نگار
 حلقه سسل لفظ نادر و حق سوی مشحار
 سره مسترد لعل خوشید و سسل گر سار
 بخواه عیش و الطافه رسی نگار
 که مال کهکسان رنگ شمع آرد سار
 معن از ارجوس تنو می رو مانی نگار

دست همی در میان حسان حیرتی
 اگر جلست بر روی همی در دل
 سکه در دست او با گوی سپین است
 ایام صبا در حلقه نگهای سر
 حیرت از کیمت آن جلوه بالید ملک
 ریشم فساد در لوح دست و ساعد حیرت
 اسطرا را در جگر گشت آن رگس محمود
 مسر از سر آفت گشت در گس سپین
 شد مقهور مصری گشت از باران سحر
 طبع را از شک جوشن کرد کمر سوس
 رنگ آن کلر که بر سار شکست امار کو
 لکه طوفان کرد تو خیمانی رنگ ریخته
 یار در گزینش گرد و تو مان گشت لبیک
 چهره هم چنان محال حاده و دگر مد
 تا سر این بر کسب آن محل باراد دور
 ماتنا را صبح سحر در بار چاک جگر
 آتش پایک نامیک در کنار شوق
 ابروین خند گسب رفته روی گیت
 ای حوامری که بر کس بر منبت احتاج
 وی نقیض صد ستر و صد و میریت تو
 آیه آخر حرف رطل عیس که اگر تبسم
 حوس رنگ از عوارض سوخی خواره دست
 یار گل ایل احمدی ابرو و تری گیت
 سمع از دست تو خوش تیگ و تری گیت
 که خاتما شد دست احسان تو آمد

اما کار را آرد گشتش گریه عیار
 گو که دست مستی متلح صدری عید و بار
 صبح صادق بخیر شد و در راه گشت
 گشت از آینه گوی صبح حیرت آشکار
 عالمی راسته هجوم تجردی از شیشه دار
 جواب صبح خیر بخیر در لیس سرد آهسار
 حواسیت تا مرغان کسبدهای ستار
 کرد چشم سر را اولد رنگ مسار
 صد کسب رنگ تکلیف روح و رس بار
 رین تا شایع خیرت دیکان شد مزار
 در عیان راری دیدار در عیان رازدار
 شد لکس یک کج دل مان شعله تابان
 میره آورد در ساعد های جسم اسطرا
 گشت جیم حوس گشت آماج خور از زخم
 کلهای رنگ گل عالی شد از رنگ بهار
 دایع و لهای حمیر از حری شد لاله کار
 چون صد اسامه دیباقت گوهر بر کنار
 شد بر یک جسم سیدل عقد گوهر بنگار
 هست من از طنگا کسب مان کرده بود
 باران سبلی تکلیف احسان کس بود
 لبیک دیدیم رنگ یا تویی که طوفان کرد
 ماهارت صید حمیر را یک تیامان کرد
 صبح سوخت جهانی انگشتان کرد
 سر سر یک تعلیمی و دو سامان کرد
 استیعت ایقدر حوس که یار مان کرد

حدیقه ۱۰۰ ۱۱۱ بیان عوارض مجنون
 سوکای که صبح از راه دستوار
 رگ خورشید و لوت شتر نور
 حسین روی که سرگرم عرق شتر
 اقل کشتی برادر من حسین
 سحرآمیزه خورشید بر کف
 رسم حاضران ماده در صید
 محولی گس خون بهاعت معتد
 سخا و درون مرید از جبر
 رای نقد من مرد انگلی با بهشت
 سوی سنج شتر و دشت
 رآمد ساعی در عمارت بنا
 چو ساعد شمس را سندان چاه
 طاعت در آب مار کرد و زده
 راق تجرید است ایام کرد و
 کسنگاه نقد فکر و تا ابد
 رگ گل بر آتش شکار پیل
 سرک موج شتر شتر نشد
 کس رگ بلیطه خور و حکم
 نقد من شد و لری لری افار
 نقد نقد قدی سو بار کاسه
 رای بخت و شتر چهر کرد
 جود نقد کرد با لای استین
 یسین عمارت شتر تاز سید
 جان خوشید گل آری شایع
 آماں رگ رل سحر بر بست
 طشت روی داند سبیل حیات
 من گشت گشت غیر شک
 سرور مرد و سبیل و آتش
 دمن ساد و زو حیات گرفت
 گشت ساد چسین خطا مستند
 ساد گشت خطا کمر و شتر
 سرطانتد کمر کسادی رگ
 دل اسفند و دیده جو ساد و انی
 رگ خورشید و لوت شتر نور
 اقل کشتی برادر من حسین
 رسم حاضران ماده در صید
 سخا و درون مرید از جبر
 سوی سنج شتر و دشت
 چو ساعد شمس را سندان چاه
 راق تجرید است ایام کرد و
 کسنگاه نقد فکر و تا ابد
 رگ گل بر آتش شکار پیل
 سرک موج شتر شتر نشد
 کس رگ بلیطه خور و حکم
 نقد من شد و لری لری افار
 نقد نقد قدی سو بار کاسه
 رای بخت و شتر چهر کرد
 جود نقد کرد با لای استین
 یسین عمارت شتر تاز سید
 جان خوشید گل آری شایع
 آماں رگ رل سحر بر بست
 طشت روی داند سبیل حیات
 من گشت گشت غیر شک
 سرور مرد و سبیل و آتش
 دمن ساد و زو حیات گرفت
 گشت ساد چسین خطا مستند
 ساد گشت خطا کمر و شتر
 سرطانتد کمر کسادی رگ
 دل اسفند و دیده جو ساد و انی

خدا یقیناً

۱۴۳

صفت متفرقه اعضا

ارستر آراسته آرام گرفتیم
چون بیاد نگذرد موج خیال ز کجایی
آن ماه چسبید چسبید صفا دست
چون دهنه نشستن سست و سست

فانوح سده از مرد و حسان گان گرفتیم
آسمان سودن و ترکان سبک گرفتیم
صفا دست سست و سست گرفتیم
آرشاح طویر ساح مرغان گرفتیم

واسطه تنات اعصای لسان و قلوب تعارف متفرقه در توصیف اعضای محبوب

اگر گل طبعی نهاده کین روی مست
صدا نهاده ماد داد کین روی مست
ان جوی همسایه آتشین می باشد
کر و سطله کم مرد دست نکار
نگار روی مرآت آن لب شکلی خوب
گل بر می نوقت می خوردن خویش
این یانگ به پیرایه ساسی نو
مت راف و عرج در جوامد مار و لولاس
مالس جوان دگرار بر سست
صدا عید آدی سرام در گردن ز کروی
چو حرف دانه مالین قلم در کویار و
دان تو سیم است بالا آلف
حسان و حطت سگدگر میو سستند
فانوی تو درین مسئله متوی به و بی
دانت سیم و امرو روی تو فون هست
روپ در زبانی احسن و لغت مرغان
اگر کشتی و حین پیشانی موج
و جویت من و ادم و ادم سبب
کمار و جوار و در عین سبب و عمارت

در سنگ چلی کشید و کین روی مست
اتس همان نگذرد کین روی مست
آنسوح مدام مشکین می باشد
شفا لوی کار دی چسب می باشد
حرکت رالف آن فانت و درون آب
رویاک و عصبه برین روی خویش
در حس نگهید به پیرایه خویش
گردم اوسه حرد و صفت کمال عالم
سوح و انفسه بریر سست است
کوالک سحر ماه نو بی کرد و فاهسا
دوین را گره نام احسان چشم میو سستند
صدا آفسه بر این دوار هر ما
مروان س دل شده جهمر سستند
حطیت برسان و گویا ان سستند
که لغت مرد و یک حاسته ام می
رلفت حیرت و دانت زردان
گرد و عصب و چشم طومان
لب لعل تو اوب سبب و عین طمان
نوکوی غم آب حس و ایام سگد

در عهده

سبب

سبب

دانی
فانوی
سبب
در عهده

صفت عشق و عاشقان

۱۷۸

حد فیه دوم
یکی تو هم دیده هستم آید
تج اردو کتب سے آید
دولت مل او بود دو گوا
حول ماسن چشیده سے آید
حد فیه دوم

شکلی کنش لالار اکر اعی استوار صفت عشق و کبریا و کمال عاشق و افکار
تأراج نمای ملک سلطین حیم حتمت و سلطنت کجایا

کو چیه گرو استوار صفت تهنشاه عشق و عاشقان هم پرورد

گردن صدف گوهر کبریا حسن است	خوسه بجا تاب گین عا عشق است
حوریت قیامت که کدوان همان را	ار سو گچان سه دیوار عشق است
شاه بهیت حسن کردن طوطا کوه است	آن که حیر دار دل اگر در راه است
عشق است که اکسیر با مال در دوست	ار مرد و جان سیر سدل با صرا است
حور عشق و میثاقی ماسن گوا است	سود و سوز چلی سه نه کو بهی شمع
هم سیر مرین را دست مر واد	سک کسان صیغ است افغانه حسن
عشق تا نیست حریع رانی داد	صع چون شد علم شمع گوهر است
عشق سحسی است اردنیر عمل ملکه کرد	متیر کی سار و عضا یی جود و بهار است
دلیل عشق حقیقی است عشقهای عمار	آفتاب رسد شمع آرزو غار است
اول نمای حسن صیجان ادا کنند	آری طعام را ملک است ادا کنند
مرکز خاک است گردن آسمان عشق را	لامکان یک یز باشد لامکان عشق را
مال همچون باطل حشو در آفتاب است	میت آسایش آریس آسمان حسن است
مطالت عتباری تحصیل ملک است	افاد گیت حاصل آری گیتی تر است
میت جو شید ایکه می می مرین جیح طرد	ماده مرعالتی ار کاروان عاشقان
عشق است تلکمار دل با توان	موق است شمع مر سرائیس گیاه را
سیکند مال است حسیه کوثر بر صوا	که هر دس رود عاشق سوادنی کو
عشق و کبر در دل سوخته کاستر و ش	جس آرد که آینه مصفا میگرد

عشق است که هم مده و هم به لولایت
سد مرا از نفس حقیقه لعل معلوم
حال و کوی دوست در دل منکسر
کسی که عشق بود و در اول تا و تن
سود عشق را حرف سوز و صبح کم کند
ماشتغال لعل چاه و در بخت سیاه
اگر آتش حال سوز عشقت مهر و رگزد
حون ارمه پر و لاله را ای دریاب
نی در و کشتاد دل جیالیت محال
عشق عیور یک و بد یکسان است
آدمی که عشق حقیقی شتار میت
در مسلح عشق چرخ بکورا بکشد
گداسی صادق رگستن بگریه
ای عشق گر ماه بود آمد
لعلان سوار چشم بد کس مر ساد
کعبه عشق حون گرد و گل و گیسر
هی نصی که عشق پاک دارد
معدن گرد کردن رفتن وجود دل باز
میدل صوصن چاک حون طبع و نور
ار ستم عشق خاک آدم بگل شده
صد ستر عشق بر رگ روح رود
حوسر عشق را کامل کی عیب بهر گرد
دل جو عاشق سود و رنگ چه بر داد
برق عشق آمد که سوز و حرس تدریاز
عصب چنان گداحت هم را که آب سد
سرا

می

بیت
پیر و پیر

پیر و پیر

پیر و پیر

رانی

پیر و پیر

پیر و پیر

عشرت

عشق

پیر و پیر

محبت عادت داد و دامن طغوت دلا
عشق را امر دلی مست تقدیر هر
کوی عشق است که جوید و چاک آید
به سیر کی را دو کند در عالم
سدره محبت اراں یار و میکیم
کینه الواعفی در دریا عس است
عاقبت سیاه بود عاشق را
عشق یوسف و اویس سودا ساری بود
نورالسن مسوق حال درم عاشق
عشق است بهالی که تنها و بمراد
مسکد معشوق از طوی عاشق دلمری
حزاسهای عاشق بر فرد و حسن رشت
در طو و رشت چه گفت مایه لیلیک
آنحضرت عشق است نگهدار او ب
موان در عاشقی دهن عیار مرد کار
عاشقی روی را طو اوس حیران گوشت
دل که در ع سدر عس آن نگار
دل جوی عشق شد از حمت حق و در بود
سینه ای که شلستیم بر سستی عشق
ای صبحی رویجو امید و دیان عشق
عیرت عس چه آتش که معشوق سرد
بجهدن سر از دهن امر عشق است
گلگون و زسار که گردیتمه است
بج و با عسقی را توان رها مرد پس
فلک ملوم درای عشق اس

چو بار سحر کم کردد ایں ره ره بر سر لیا
عطره رکش شسم دور قهر دریا گوهر است
گوی ماریه طفلان بود املاک آما
عیر شیر محبت که دور ایک سار د
نمار صدم دتو سر دیکر شوم
که چاکلی سودا حکم کودکی معرول
مانسته مکرو د عطر اس مردود
سدکی مامد معر را دگی مشهور صیب
سیر و دی عسوس سیرمه مانسته حتم لیلی ما
کلی است محبت که دل مار مراد سب
ار سرود شمع را در راه یسار دیر س
بریده های رنگم اشتیاق مایه د امان شد
ایجاد سلام رسم است غلیک
این ارض سدس است فاحش غلیک
سوجس عیب مصر ظاهر مایه مریدا
عس ادر واد صورت تست ارض گور
سگ استغوی تست طامش شمار
مرد و رایو جود را نگار ادر ادر
در ادرل مامد این گمید میانی را
دره مسد قد میان هم ادر ایاں پیر است
شمع چون شعله را حاست جور و اس
سراجش ارضان تلم لک عس است
حوادی دوزخی بیدر واد عس است
میس مکن سوخ آرات روض مشفق
رس در و د میای عس است

محمد و انوار عم

ہمدردی
ہمدردی
ہمدردی

روحی و مادی

١١

ویدیو

مطبی

١٠

جنگ و جدوج

-6

٤٢

دومى

4

طوبی

مجلس شورای اسلامی

10

السلامة العامة

10

20

—

حسرت از دور تو باشد حال عساک مرا
 عشق ایش دست خون من میسازد
 در طبیعت مدد و که سر کم است
 ابرامس معوی شخص می باید رود
 که عقل کند مراد حاصل روش
 چون بحر اگر بر تو غشی باشد
 بر می آید و در حس تا نکلی عشق
 حسن عین پاک را تنم چیا و کزایت
 عشق حقیقی است بخاری دیگر
 موان عشق میان اسب و مرکب
 محبت را پس از قطع محبت لدنی باشد
 اگر محمود که کمر بست و گردن
 جان هر چند معرکانات است
 عشق در جوش آورد خون دل اسیر
 مرا عشق تو گاهی پرورد دل گاه جان
 و دام عشق میوه بی کس و اصل میسر
 عشق است میراث عالم دور
 کسی که ای عشق آگاه است میداند
 چاره میسر کس که اعتقاد عشق معوی
 سرم عشق میا و پر سبیه مداح
 نور عشق از دگر دار دایع می افتد
 حواس هم از عاشقی سرور است
 دم آیدین در لحاف من بر آتش رود
 از آموختن گرفت طبع ساجد
 آنکه کم از وقت باشد نکلیش مسرود

سلمی مدد و چار دست عاشک مرا
 کوه خاکستر کند از شعله آوار جوش
 عیار آنگار مرگ مرجع کم است
 در جوار من کم است حس سر کم است
 مشکل تنویر سواد کامل روشن
 صدیم توان کرد یک دل روشن
 پوست از کفان مسودای رجا میزد
 عشق پر دم شمع در بر سگسید پروانه را
 این دم مار است ماری گسیر
 در می رنگ رخ خشکی که اندک علاج
 که ساج محل مودی به از اول میزد
 حواس میل می بردای عشق اسب
 کف معوی از دور می عشق اسب
 تنویر عشق صد هم صبح حراج مدها
 مان آنس که دار سبج از دوس بای بود
 که آند مدگی هم میگوید حواس آنس را
 جرج میان سی حرس کاروان آفت
 که کل جردی نور از دفتر مال دیر طبل
 که من بادستان مهر که حک میگردانند
 حطی که مهر زار و قول دیوان مست
 خانه درسته دل را من یک درج
 می بخون مست اگر بخون مست
 که کده محبت سوار در گر قسم
 لحنای دل یکجا هم مدخل ساجد
 صرار و در حسن لغات ساجد

حدیقه ۲۰۰
 معراج رحمت هم چنین استاده ام
 ۴۹
 صفت استعدای قدیم محبوب
 آنکه در هیچ گز را بخش نیست مرا
 عشق میجویی عیسان آتشین بر لبها
 داس با کلاں دست ملک چنانکه گریست

حواستکاری غم در مازة استعار استعدای یار مه یاره

<p>حواهی آمد عرق آلود در پوست مرا یا شد آری عیج را ماد آست با خط چوین معتر را ر سیا کوری حقیقت آشکار سیا رمیخ داده کج کل عام مع سیر است نسیم بخواه جو در گان چار است لسان معنی رنگین بحر استعار است حال مالی تو تا هست سیا عاده یک مدنگا هست سیا اسحانی ورق دستر ایجاد یا در انتظار تو گلشن یاله در دست است کی چون گرس مندل دیده عالی گرام است در روی ما تا نگردد حایه مردم حراب دل بی تو سحان آمد وقت کما را آئی که رحمت گداری فرستاده کبد عمر گدشته سیریه سرم مار آید کرم عاود و دود آ که حایه حایه است ارحدا مظلوم بر سر مار آمد یا ما مگر گفتگو مبار مرا که کسی نیست بخرد و تو در حایه در آغوشم نما است عالی بودن طایب</p>	<p>گر دانی حد قدر تشنه دیدار تو ام تشنه امید دل از آه سرد محسن دگر گداری سیا باغ از سر گشت است حقیقت سرا یا که موسم نور و فصل گلزار است یحیی صاحب کد کیه تلک در حسیه عیان رانیده آب عکس لاله و گل در دانی تو سها هست سیا دید با سکه بود در را هست ای کله گوشته شکس متوح پیر اویا ساماع کمل رنوی تو مست است بیای نور جسم یا کس از رنگ یا مایت مردک اردیده رمی آید از شوق حرت ای مادسه حواں واد از هم تنهاست یارب اندر دل آن حسره سیر کس امدار اگر کن خاطره قدسی در دم مار آید رواق سطر حقیقت من آشیا است نگذاج سحر س حاک کف یا لیست بود مگو که حال تو چو لیست متوح و عد حواں حوا ماه در آرد در کا سفا لسان معرادی کار تو ام حدا امد</p>
--	--

صفت استعدای مقصود

۱۸ است که در محل کسب تن آفتاب را
خوبه و برده ام سسگلی سس
طندل دل بی مصر عاسیتے دار
ای موسس سس مدی تو رستم ما
سرت اول نظر کس خاک اهو ش را
گسکوی نور مجم برادش بار است
نور وصل سرا اضطراب می آر و
اندر عطف ما دکه تو در جاده را
توسیع گنج اذاع کس سس طلس مراد را
میل آنکه سس نامم یک کار حوا بی اد
ایند و لسا در حد اکیسار میجو اید و لم
مرک عبود کس سریر یوی خود را عیم را
هر ما ما بی حوام که ما ستم خاک را اذاع
جید که یار آمد دار کون او که سس
سراب در جسم کل در ما سس گنج
ممد ام جیرا غلظت ریلوئی به بیوسلے
فی عظیم نو ماید رسد عاں برسات
گای جوی استیتہ در آعوش سس را
در سجدہ هم خاک مدیهای تو نوسم
ما سیا که علمم حوام ما اند دست
دعاں عجز رشکی چو غلغل سس
تا کی بحیلہ دارم صبر گریر ما را
در دیدہ سپس و مردی کس
آسا در سجوی تو ستم در کس سس ما
دعا ریک سو گرفته داس حار کس سس

حد یقین

در ماه و یکتا قسا کساده ایم

عوم سس یا سسگلی سس

ما سسک حدای عایتی دار و

کر میری سوسا ساست جیم سس

سار بر ما کم و کس جوی سسک کس

یا که مردم و در راه چشم عاں بار است

شاس رامت سس طمدن ل

مشا و ما که بر صفت و دور کس

کس سا تو ترس سس سس بر ما را

طلب آمده است عام تو سا که مدوام

و یکتا سس بود سس ارد و سسک سس

بیای تو کل حدان و کس سس سس

دو شمس سس سس که سس سس سس

در را ما سس سس سس سس

ها آند دار اشماں صمت تو

مرگ مردم جا بر مردم مردم سس

سس را که تو یوی عمر سس سس

گجوی سس سس سس سس در آ

سوس سس که سس سس سس سس

سس سس حدائی سس سس دست

یا که فی گل رویت سس سس

وقت است یا که لری سس سس

سس و سس و سس سس

در سس سس سس سس

سس سس سس سس

سس سس سس سس

سس سس سس سس

سس سس سس سس

حلقہ ۲
 یوں گداری قدم کھائے گا
 مرا ناماد آغوش تونی اور وہی آغوش
 ای اور مرا گوس پر ویدہ تھے
 لو پر دم ویدہ نہ اور وہ گوس
 ای سا ستر اسج وگر ترہائے
 کہ جسم نرم تا سپیں پاک کے

۱۸۱
صفحت بعد من
میتود خوش آسایه را
چو موجم بریاں حصاره مر حیا آید
حوس آنکه گوس یای زبیده سی
ارگوست یزیده آید در دیده سی
ماید که نسوی سده فی ترس آئے
گهر لب حشک من لب ترسائی

مستتر آمد روح در حدیجان استعاره صفت مقدم مستوف و مقتضیات

گر سار قدم پیاہ گری می مکسم
مردہ ای دل کہ مسیحا نصی می آمد
مردہ ایدل کہ دگر ناد صا مار آمد
بر کس امرع سحر عجمه داؤدی مار
مردی کرد دگر کحت حداد ممی
دگر ای سرور داں حوسن ما کآ آمد
دود دیوار جو محراب کشاید آجو شش
سباده طلب کس کسنا سد قنانه
ہرور کہ ماہ لیز ورق و اچمتہ است
روح بجیکید تا سیاہی توڑ مسجید
مراہ سن شش رین دگر دین سر
ماش دیت امیں گلوں پر باس
اس گرم قرار آہ بوداں ترار شک
و مقدم صبی نصی و آہ لبیبیم
رم وطن آہ بیاک می اند کہ درگو اتم
پس آنا کس ہر مار مقدم حال را
نمای دسا سرور می آئے

گوهر جاں بج کار دگر کم مار آمد
دگر العاصی حسن بودی کیسے می آید
چو چرخ حیران مهر سپا مار آمد
که سلسلای گل از طرف هوا مار آمد
کالت بیگدلی از هر حد پا مار آمد
گل اسراف خود در گدافتا آمد
که قزلباشی الفتد آمین و دعا آمد
رگ بر لاری از باران دعا آمد
سپاهان میثاق باطن دشته است
ایمن حمید به مقدار عرق دشته است
نوازه تاب گوهر چند ستاد
نه می آید تاب که بر گشت مایا
طالب المودل از هر چه بلای آتی
که توان کرد کای مدست حال تسلیم
بعد از آید آمد و در و دیوار می آید
دل از خود رفته آمد بایست پیداری
گر لغارت عمر در راه هست آتی

42

مستشار عالی

میردامیں

میر

مجلس شورای اسلامی

عبدالحق صاحب

ارتدادی بسیار مسادا که مسیوم
که سم مزده وصل اندرو یواری آید
ما آند و انتظار بر حاسبت
کست تاسیت التروی ارتقدک السلام
اه سدل ماتم چون قسوی هیلیم
هچیمان سیاه و مرل دل هم حراب
وس آدمی و عوسا دادا انا امام
مک حال و متاعیت که سارم حدت
مصطرب حال نه تم هر لغت آید
ی بر وحیم می طلید ای مسلو
لمدیون مسود قدر استمانه ما
سربالین من حسنه حکرمی آئی

ما من مرد و من یکبار گوی
دلیم م سے طلید ای سید امت می
ستست و ردل سارم حاسبت
طیله جو رتید و از حق حشت مادم
سربک چرخ من هم آتانی ریس ام
باری پیچیده مالی کن ایجان های حوق
هزار بار علیک هزارا سلام
لما چه توان کرد که موه دهن هست
میتوان یافت که امر در کسی می آید
مرد و ای دل که یار سے آید
که آفتاب قدم می اندکانه ما
حال مدای نو که چون عمر سر می آئی

آئینه حال ششم و اوقات ستار حضرت عیسیٰ

تو از کنین من از حیرت رانای نه تحریر
فسکه از حور و فده ام چون یار آید بر سرم
بر سرم وصل سدم آب و دستان سدم
ای چو من آن وصل که از حیرت نظاره او
م وصل دل مار حاسبت
ای که محو حسن تو گشتم کهای خوش
دس از سرم نظاره او می تو رده است
میدیم که دیدیم که از حور و میرود بهوش
ما سدم محو ما سیت مدیم خوش را
جواب در صلت سدم وحیم حیراں مرا
چون آید از حله اب آگاه مکتسم

مداں ما که هم سرم ست تصویر تصویر
یک از حور و میرود که آوارم کبد
که کل موم من از آفتاب رد آید
بر لبش لب چو موم نوبه ام آید آید
سرم چو شمع رقص است نالکی حصد
حور را کم نگاه و ترا شکم خیال
آند دایع مصیبت حیرانی مست
حور آهسته سیگورید سار کما و گوتم
شدهاں در دیمه بخون سمع تاسیر می کر
بر صفاست است حیرت و ت گراں و
از حیرت دمدار خواب اسدل ما

ریشه
خستگی
سستی
محض
سببی
در عصر

سولی

فردا
در کف
شکلی
معم
عالمی
صالح
مرد
پیر
نیک

۴۸۱ صحت و فصل و کس و کسار

● 1997年10月1日

مراد و تہ دستدیم

وہ اسے کرکٹس جیسا پریم کھیلے

ایک ایک حرفِ حرب ہستیں

نیز تہذیب و تمدن و اسد فی حبیب

رحمہ دی اور اصل حشر دار بہت کم

در پیس او، درو آج حسنی کی سیکری

سید علی احمد پیراں کی زیر نگرانی

سب سے پہلے آپ وحیرت رانامہ آپس میں

حضرت علی مدنی رحمہ اللہ

در کار راتما کس

ابو سعید و مس رطل محروں ہاں

۱۰
بلد حساب میں خراج و عمت

ملک جیسا کہ وہ عامہ میں

س. مرہس اگر چھیکا فی کرو

لبس گند است و حجاب سدوم

سید محمد علی شاد

مسجد و محل توارض طبع طبع ۱۵

در عقد و حیرت نفس موسی کا و

رہبری ارطغرل خود میسر و احسن

۱. نوسه محمد در دی خوش طاعت است

آری که اساطیر و سحر و جادو

سبحو اہمیر کہ در آہ مستی گشت رخسار

یہودیوں کا کہنا ہے کہ دراصل جو شخص مسلمان رہا

دوسری طرف دکان رسید

[illegible]

مجموعه‌ای در سمارس حلقه

سید شری گوارا میگوید

سائپ و درامتج آسمدگی

715

715

715

طبع نوسه از آن عمل شکر جادو دارم
 کی ناسحق نوسه نعل لب سنگین دهد
 ریح کوی من عشق عالمی مگ است
 ارباع وصال تو که ترست گمهاں
 دود و دلت است که کمار آرد دارم
 گر زبان یاری تو سم هستی گاه چشم
 مدین ساس که مجلس پور بهاد دست
 سب قدر است ملی سواد مائه پسر
 معاتر آن گره ادر لب یار مار که شد
 مستم اراده سماء هصور
 هست مجلس بر آن قرار که بود
 گلداری رگستان همان مار اس
 مارا است به حاجت که ریاده طلم
 کما آب دمای میله طبع تنو یاری ش
 سب صحت معیت داند و داد و دلی
 گل در ردوی رکف و معنوی نکام است
 کوسج سارید برین صبح که است
 در مجلس اعظم یارید که حال را
 نقالی اندر دولت دارم است
 از آن لب یم نوسی یار پیروی ناسد
 سب و بھل ناسد رگ است اس
 نوسه نوسه رسم فرصت سعی بدیم
 اسک اسادی و دود و دگر گان دارم
 جسم من بخوناسای می و مستوق است
 سب و بھل نوسه و عطر مهر است از

صفت نشت و فصل و نوس و کمار

حرارت طبع درسته نسا دارم
 مست مکن گوهر ساداب هم نوس و بود
 نوسه نوسه سوداگر مراد ناسد
 یک حلقه نوسون دعو س ناسد
 تو در کمار من و شدم ارسان رفته
 میتنستان پنج نوسه ناسد
 گرس چو شمع حامیر سد نوسه ناسد
 سلام ویه حتی مطلع اس
 سسی حوق است بدین حید اس
 ساقی امارت عامه هصور
 سبست مطرب را ن ترازه هصور
 ریسیم سایه نوسه نوسه ناسد
 دولت صحت آن نوسه ناسد
 معاتر و نوسه ناسد
 که ناسد ناسد ناسد
 سلطان حمام یکیم ناسد
 در مجلس ماه روح و دوس ناسد
 بر خطره گیسوی نوسه ناسد
 که آمد ما گمان دلد دارم
 چه مستند که نشت این ناسد
 که ناسد ناسد ناسد
 در ناسد ناسد ناسد
 دیر را گوهر مقصود یکیم ناسد
 نوسه ناسد ناسد
 صحت ناسد ناسد

نوسه ناسد
 ناسد

صفت توت و فصل بون کار

۱۸۶

نامم کے سحر سے اس
رات بوسہ کم سردانہ مالش
کو مرصا باسد حال بوی نام
طییدن مکدر مرعالی اسو ام را
حلقه دو مسل او اربوریت
ار مکدر حده بولط مارده است
ر بدن قسم تو ر بوسه است
حلقه تو سرکه او اربوریت
شوکت لب بوسه سحر بوسه است
ایک می مم میرا ریت ما به انجوب
حارا دید بکس کال کل سحر رسد
اساس حان با صورت است
در جاتی گرگ حور است است
الب تو سیرم حان لب سید و را
کریں حق ہیں یار تنگ می آمد
حواقم دو گیس است عازم و تو
سحر اواد و کل و کل میں ہر سریر
ای کہ میرسد آسکال گرماں ہا
یکم وقت تنگ سے مم
چتیکہ مار مادہ میں جیم روں است
کودی لب او سہرہ در کلیم کرد
لب کشای رساں لب او سہرہ
مگر آست کہ مادہ دست سا ماں اند
کافاک قیامت سا کچھ است
دل عیہ عیہ حده حان حوتہ و تہ از

مد لقیہ
کوی سب و مسالم کس
سی کار مدح نام ان لیس
ار بوسہ عازم مرصا کس
تو این رتا در حلقه بون می آئی
موج منت بر ر اربوریت
حلقه نو در کویں گردش نگاہ
یک ستوا دنان وئی تک نیست
و سہرہ لب صدای اربوریت
رات بوسہ کلک بوجا کست است
حای اس دیار سانی و جرجان کجست
و دہ کسای دلا بوسہ دیدار رسد
اور اس صراط و سورا است اس
لاشہ بہت پر سر راست است
حور سو اگر دی لب می می
حدیب بوسہ بیار مم رماں آورد
و تم کہ بغیر گنجہ ساء می و تو
سہرہ لبس مدہ اربوریت ایست
حال بوسہ ران گردن بند مسد
صلح کردم بوسہ و بہت
اس کہ اربوریت مار کس گیس است
لعل بکیم و حاموت آرزویم کرد
تات مقراض مدار و در مارک کل
انکہ گوید بکری تہ مدری ما سہ
ش و حال اگر مد رک دہ واسے
حای کہ ارب او ماراں بوسہ مادہ

۱۰

اسی

تہ

صبح

تہ
مشت بوی
میں بکری

مسیبی
مختار
سہی

بکری
ریت

و درون خانه من یاری محاسن آید
 سزای آفتاب و خورشید پای وصل تو
 گرد ز راه من هیچ گل سراپا نیست
 ایستاده است که عمر من در راه باد
 محمد بنده که سزای سپاه عالم صد صلوات
 دستی بر دست ساقی روی کام ماه
 لب لباب بودیم و حسی که یک چشم
 منع میاید نو شمع رخ ساقی است
 چون شمع زینت در چو لب لباب
 بودم این دهن را از تو که هر چه صد
 حریت حرف گوئی دور وصل او
 کلامی در دلم آید وصلت که در شمع
 آن سکه مرا وصل تو راه بود
 این دور رحمت خلقت سب که سرور
 امروخت یک سبابت شایان است
 هست آردی تو سبابت من را
 هر دو سبابت تو من و کرم کرم
 باری بدست تو من است یا تو من
 تا آن با چو لب لباب هم عرض کردم
 هنگام پای تو خواهم که چون رجا
 کشید آن هر دو را یک ماه دید
 کنار عاشقی و مصون آید
 کل این می که نام دل کید رعب
 سایه رعب در دهن روی عاشقی
 در رس من حقه نمودم تحت من بدایت

[illegible]

مات راج سواد مستخر اجتم
لطف صحت را بنیدام که گویم اسکار
در عالم مای دوس صحت تا صبح
دولت میدار بود و مختص مدار
رسد گرت سرح و سعید او بی
بصابت گشت در دام جان را
نگهدی پوشش را دام چون گل سحر
در با دخت است لبی عریانی لیم
خواهم این لب از صحن بوسه بدمی لیم
گردد کبود از اثر بوسه لب او
کبود از بوسه است لعل آتش شک نمی بزم
سیار در حد سگد و گرمی مجلس
بر بوسه که از دو لیم یار میسد
می بکم آن دول سیکول را
خواهم که آن سیه هم سیه خود را
گرم بگویم را لب طیار بوسه را
ار شرم گرمیست را لب طلب مرا
نمی آئی به میداری چو در آتش من سما
بوسه از لعلت دلیج و خیمه بگویم رودست
آوردی بوسه است از دل مقام لیم
ساز آرد و گل گل شگفت از لعل بگریست
خان دیگر بوسه دلداری با قسم
موسی قانع از لهای سکر با چون گم
میرسد را دل بوسه سر انجام اند
از لب خویش مگر نو بهستانی در نه

چو هوا مهر بر و گشت تا بزم شرم
اوست با من با هم با دخیلانی در م
اما که تنه کوشش حشمت تا صبح
تسور را در دوش حشمت تا صبح
کمان مری که شگفت به کل با دخیلانی
در خانه آئینه و عریای تنه و اسی
ریز پس تو به دل مری من که من خیم
که رم میگرد چون خیمه را پس را عوسم
صفت رحساره او را سخاوتی کم
باشد گل تحالو اما سسی رگ
گل سخالو این باغ را ملو بی تویم
و لوسو حه در پس دیوار ما سد
عمر دواره ایست که کنار میسد
لشائست لکامم امر در
مادل تو گوید غم ویر میسد
گر بود که معایقه از بار بوسه را
هست آرد وی بوسه که در لب مرا
را کس تا در دم بوسه در جوار لبها
حد و ارنگ دانات و طویر بگریست
بهر لایب که شیرین لبها را کام لیم
بختس آرد چون بوسه را دست لکام
عمر دواره از دول یار با قسم
ایین مد مگر رسیز من که با چون گم
گر نقد آرد و گیرم شمار بوسه را
ساعری در جویهای می تمام بوسه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

در خانه

حدائقه ۲

۱۹۰ صفت شش در تقریر وصل

از طبع است که حوسد ملک خوردا	حیات و سرگرمی رب نام تو نیست
از لب سیراب کن اسید از بوسه را	روح ملک مع آمار دیگر است
مطهر و جلیب نوسه شیرین کلاست	راقم هموار عیدی که فی صفا بود
و نه در تن یک لصد جان بود	در یکم یاب بود من مای ما بود
یک و در لب یو لصد جان رسیده ۲	گوگران روحش حردار مسو
رساند روش فکده رلف	رای نوسه کرمش دمان وگر مسد
مهر محس که در راه کجس ناگاه	نوسه راز راه کجس دهن تیار اقاد
این بوسه و بهما سودتنگ شکر	آلوده تمامد کجس ک بودیدلس

گسترانده چادر نو بیدان تمام استعاره شش در وصال لبر لقا

۱۰۰	در مقام روی حوی کرد	حسن محبوب سایه بود
	در دست نشاط گل پیران	سام پیران گهر سیران
	مانی که نواضان شد	سایه اوتد چرامان شد
	کرده و راس حرج سامان	به طرف میں درش مہمان
	ناگوار ای عارت جو شش	لعلی شب شدت بادلو شش
	با معادیر و شش بر آب	نور مداکر و جیم حساب
	شکل نکستش موج آب رلال	فلس سیم موج دریں مال
	تصل صل سرم عشق و عام مدایا	گمزد صبح از سر مدایا بگو سعدایا
	سافا ساعر مشاعر یا ر	شب مہتاب آفتاب مبار
۶	مواکده نور است در شب مہتاب	ستاره حد که نور است در شب مہتاب
	صراحی می نگرنگا سرو سین است	مال صعب جور است در شب مہتاب
	سهر عام طویح است فی روش	درین قلمد نور است در شب مہتاب
	رساندن صحنه ای خودی خود را	که طامد بید نور است در شب مہتاب
	مست بر مره نقویر یکد مہتاب	ساله راندج سیر میکد مہتاب
	امشده و دوست رعبان عالم	خود رسیدتست است مہتاب مد

دولت میدارد دستم خیال جواب را
شب در آن محل که آن خلوت نسیم باز
چون سیر با تپان آید به شکر و مس
به تو انگد به ریانه تا ما آن امشب
به بیت که در من شب تار و بد راه
اسرار هفت خیمه درون من میرشد
و در پس است و عشرت سرایم با تپان به
شبی چون سواد دیده به نور
کواکب در میان چون سدره نبات
به در چون بار بهاران نسکه ترویجی نگار
منوان چشم اردو دیوار عالم آب داد
مشرقی دارد چو سیر به ناموی سفید

صفت سواری محبوب

وادی ایمن گمان مردم شتاب را
یک پاهای چادر شتاب با انداز خود
ماه را از آن در گرداب حیرت انگد
شده در کوچه هر موج چرخان است
سلم شب هفتاب به تو نه مار و
نقشهای نورایم موج جوی میرسد
سم خوش شنبلیلی میکم با آفتاب
چو اعرس فتان چون طره حور
و دست انگد مروارید شتاب
رنگ را سیر کرد از آب گوهر هفتاب
کردار من معر حاکم را از هفتاب
راول تنها میکند ماضی ساعه هفتاب

عنان کشت جهانی بادی سرت قلا شکار صفت از بنی قریب سواری محبوب

رسد ماه زین بافت کلام از تو
از حسرت رکات اردیده چون روست
چو رسید چون بلال تو دیای در رکاب
به سیر موج مرصع خیمه بدو ر
گل و آذر به صد رسیع به مو ر
بود انگشت شاه که م
دیدم نسکه از تنجی سید به تماشای
کسیکه جلوه مستانه سبزه تو دید
در من دست گران آیه تر از عمر عیر
ای تهنوا حس عیان را کشیده
رغن سم ابرش و لعل آن

بلال یک تنه اس شده تمام از تو
چیری میتوان گفت بای تو دریا است
چون مای در رکاب کبد تهنوا حس
عیان سد معنی نور سطل نور
ممودار لوح محفوظ آیت نور
درست او خط به کار عالم
حال حلقه چشم بر می کردم کائنات را
کستید ماده گلگون رکاسه رسم او
حسن او طرب انگیز تر از عذرا به
سپاسی من بخدا دیده دیده رو
زین به بلال است از آسمان

ناله ای

ناله ای

ناله ای

لی

حاجیه

مهرین

ع

مهرین

مهرین

مهرین

مهرین

مهرین

مهرین

حدیقه ۲

۱۹۲

صفت سواری محبوب

آن مرکب مالکی که در علوه گریست
 گمزه تی روان بگویش محو غلط است
 چون عقل نظیر ساه بکشد آورد
 گو گوهر خود در کحل در بر صفت
 بر دوش و من سین خود است
 این حرف مرد صفت و من سپه گویم
 این مادره طره دل آورد - من
 چوین که کشت عیتواست دیدن
 شاهمه ملک پرورد عدل پرست
 بر ساعد خویش لعل و الماس است
 آن گیسو سواری که ملایان درین است
 به پای فوس توام دیده کاسیاب شد
 قند در خانه پس اگر گزین صفت حسن ما
 تو من تو رساند فلک ست تاب مرا
 رکاب آسپایی تو سیدن های نگار من
 نسوی های او نوسدن فالت نمی گردن
 محبت می که خورشیدش رکاب است
 پس خاک مدست آن بر بخیسه
 قند گریه صحرانگر آفتاب کس را
 حوالان نوار کولان و کولان گرد مراد و
 این خانه را مدار که در خانه درین است
 حسن دار در سواری سوکت توکلان در
 هر گرد است این در حوالان سمدش بر پادشاه
 بر دست بر دل من می ای برای بحیث
 مهر چوین صید بر مرکب آن سرت خوشت

و معش رکام و هم و تحریر رست -
 این تحت سلطان است که بر دوش نیست
 در آ آورد و لیک سما آورد
 و گوهر خود در خود مالا آورد
 سامت سیرو این تریاست بر در
 کان کرم است و حیم در یاست بر در
 مرکب و مکان ست سعه اندوختن
 به علوه آفتاب در در بر من
 کرد لایق تان در سبتش راه شکست
 این ابدل کان است که آورده بدست
 صد خانه بر باد احتی در خانه درین است
 همان که دیده من دیده رکاب شد
 هر سر راه سار و متع روشن دامن من را
 میرسد من یای حوالان رکاب امر
 دو حیم آمد و دو سوسه آشتن خانه ریش
 که این بی ادب تعلیم فراسد رکابش
 دوال او شجاع آفتاب است
 خط نورست گویا در رکاب محضر
 که کلکونی بریده های یک لاله من را
 آنکه مدور تو همین خانه درین است
 سمار جمالی من خاک ششین است
 علوه را در خانه درین است میدان در
 وجود خاکسار است را و از هزاره
 بیا که رنگ همان جیب رکام من
 تی تو سیدن های سمدش بر مرکب شد

ایزال جرم اساس اگر میجو است
 اوس بیگم و لال چون کند از رکاب
 حسرو راه گرم بر آتش نهادن
 ای مسواریس که حاکم دای تو
 بر ملک ازل تا عوس گرد و جای رنگ
 اعوس تو زدی بسد اعوس کسی را
 علم و بهر گیتی بوی تو کسد
 حوس مست عشتی و دیاری رکاب
 گلگون نای من چو سوار سمند شد
 چرخ میگردد عیاده چون سوار آتش می شود
 در دیده لعلی که از عکس و سس
 حوالان لعل سیراب در درو گار

۹۳ | نصفت میل و اوقه و سپید عیره

حوس و اورد و دران عله و رکاب
 اوسان عاده و س سر را رود آفتاب
 بر مرین که از سم آیتش نشان ما
 مرعاسری است خاک و دما ی تو
 در گرد و ارسواری چون بلال رس
 صهای وصال تو همین سلو وین سپ
 سسل حدرار است موی و کسد
 عوس عرق از گرمی حوی تو کسد
 باران و رکبید که آتش مل شد
 مه شود در گرد و سها گاه حوالان کرس
 نمود و ملک عشتی رس
 مدیده کس احکرا ادا ر

حوالان نای تهب قلم خوش عیال شاعر صفت میل و اوقه و سپید و آن

چس میل در عود کار را ر
 رگو مست و چرخ دامن مسان
 ناستی او سر و تحت لطر
 مرصع سری از سرش مهر تاب
 بحیرت و حرطوم او حرد و میں
 گونا سا کرد در حرد و ید
 روز قه دریا بخلعوم او
 بحرطوم دارد ملک را نگاه
 گدوان هر سرش نی گداف
 سده گوشها هر او سرو مال
 عکس سپ چون کار سهد و سان
 مدید است سطر سحر و در کار
 کوار گرد و آهس مگرد و گران
 سس کرس را و دامن سحر
 فرودان و برج مشرف آفتاب
 که چس کرده است اچیس آسین
 حبس گشتی چار لنگر و دید
 که دد آب و ردی و حرطوم او
 که ارضت ماییت و راحت و بجاه
 یکی گوش است و در یک کاف
 گنگوه یرده و اسد محال
 مرد آب پر نام ارناد و دان

حدائقه ۲

۴۴ حضرت میل اقامت میباید

از آن جو درو واقم با تیره آ	از آن که در اسرار اعیان
رحم طوم او را بیاید پرا	در آن ملک و در آن عیان
نیلوس مدد و درنگ آ	سین ارگد فایست حترمال
حصاری که سگرتس یک	سورس می رنگها ملو کر
دن سره او دره گوئی نک	در آن رحمت طرف
کلیه در خلقت اسما و	سرا کجک در کف فیلسان
سده موج حسین حسین رمر	اگر ما این گسه در پاس
خود را انگشتا در د مر	بودا حیرت حسته جو فتنس
سدر جواره درای ما	ساده حرم ارک حوقن اب
محمد و حشر طوم او در مش	باز می هسته در مش
از دین هم سسته	مکمل حق را وجود کرده
سین گره شاری از مسو	فلک بر دست بر رستنس
دور کرده داس رین کجک	نمای سعای سارم فلک
کند آسمان اشتراک در لظا	ما حل بودا پس محمد
رای نکس گر متو اسه	سواص حسین رسیده
او جسم جو دین از حد مسل	دار برید رئیس سبل
رئیس مسوا کجا در دای	چو مل نم داس سحر ساسا
ستونهای کاج سن آهسر	عزف می دست وای مس
کدربای نام فلک بر دای	داس سیه های دیران حسا
رحم طوم قسدل او در دس	ی حدنگ لکھا سحر شس
کرمت در مار را ار خا	امن رح طوم اندر حمسا
در رای یکو محمد دار کوس	یسر کسد - لم حل و پوس
چو اعش یا پس را بر	در رخصت همه سر شود
سار ساه اس و چنان می شد	دوری که جان را بدن رها شد
محمد رح طوم ای مکان را	عزیز رح طوم مای و را

۱۹۵ صفت میل و ماته و اسیر غیره

عس کس میداست گادریں

رجوم راند قلم حسد

هنگ کار و ملک حسال

که در سدا و صفا اوداسان

طی چس بقتدار و بر بچار

که دور بد خود را میجی بر و

که حور عید لرزد در رنگ قنار

رنگس بس کرده قیصر کس

که ستاره در بحر لیست هنگ

سواتس در تار دار کام لال

و صفت درق گردید پردنم

مر عجز شیر اده مدش کسد

رود حرف ساکن بر دل اركلام

قوان سیر ایام آیده کرد

قوان باحت پیرون ریمت ونا

که مددگارا میت مردست ویا

کجائی که سیاه از سردمب

دودار میش رقی گرم سدرع

بر انداز آردو نای دور

تراشیده ماحس مای اوست

ارمیت گزست بر رس جولاش

کجا بختش مرف حق مارا ش

گست است ارمال بجزیر میل

بحر طومست آمال را کوستنه

مر بجزیر ماله آراد لیست

میکشت اگر محک دور کین

راه گزین آب گیر

بار اعصاب درین راه حسدال

ما مای رختش انگده ران

چویم سنگ رود حواد همار

کواکب دریس درین آردو

قوان کردین ریور شس راقباس

رسوا قدم عرق رر و گهر

لهور لعلس چیا حست سنگ

اگر اودا میت ماستد سو ال

چاکر های رختش تسلیم

سایه های مسطر کندش کسد

اروشود گر تھے پیام

چو مانند برین ایچیس ره نورد

مور اعل برچیس با د با

ارال میرود رود رنگ حا

گم طره ارجوی او چکب

عس حواد انگده دره مارح

که بر دل ماسان گر حسود

بلالی که آستان ماسه اوست

رختیسا که رجور داع سمد مرد اس

فیس سر رعل و بهیلتس رعدا

قلم تا کتد لعلش لعلویر میل

ردوشس روح رماح شنه

لعل اس برسی و ساد لیس

صفت میل و تاقہ و اسب و غیرہ
 بروں لٹش حدودہ رداں ہاں
 و سمس ان میں و شب درفتا
 حیرت نام ماسد حرائع سرور
 حوسمرع برتہ کو کہ قاب
 نو دستع کا نور ناما ح رر
 کہ کا ہی کدہ است و کا ہی عسلم
 کوہ ریت دسے و کوہاں کیے
 ہیکل گردوں نو دست آفتاب
 ہجو شتر مرغ سیردار دو
 سیہ خود در لعاش ماں ۹۱
 تعلقہ صفت کردہ فاعلت کھار
 رصفت موسے لیتہ کوس
 ہجو خود سے کہ ناید ہمار
 اسی لکھ شوشے دلہرائے
 گرفتار جم متہ اکست آ
 نو عیچہ رتہ یک شاح سوس
 دست عاسفان رگروں یار
 لسان دوسے حوریتند و ہایب
 رمد می کا طرہ حستہ حستہ
 محائی آب گوئی حورہ سہا
 نصدر بریں او محل حواہ بہت
 نو دمارت دایم برہ حک
 اکواں رگرہ بر باد آساں
 یحیم او کدہ خاک در گرہوں
 کمالہ اسار و حکاک در عوٹاں

حورگی رتہ طلیقت حس راس
 ہر سورہ رداں ظلت ردا
 کھک برق میرد رداں بر عور
 سالای او میلداں یگداں
 دو رہتس اربطی رر در بطر
 کدہ حور طوم او دسہ م
 بقدر صر روتن و حوس گنگے
 برق عانی کہ حویل سحاب
 گھنی بارسا کہ سکتا ر نو
 سالک آرا دہ رماں راہ
 ارجو رس ماندہ رر در گار
 کہ ملک آور دہ رستی و حوس
 کردہ ناماں حل رنگس سار
 نو در بر پر ہم ناد مانے
 اسیر کا کلتش حواں لحو
 ماندہ رتہ رداں گوشت گروں
 عاں ارگردس ماسد نمودار
 گنگی کدہ حبیبس علوہ گا بہت
 توصف تندی آن بے محستہ
 رتہ حوی میت اور ایک رداں تا
 رتہ بری کہ اور اور تہا است
 فی تندی دعوی آن حوس آہنگ
 مرا تہ دوس دار و ہر اسان
 چو شہر گم کسے مکی کہارتندی
 حواف سیبی اسان سیری

نقشہ

در صفت آبی

ساختہ بری

ہلال لعل سہرے دہلے کو مکار
سدر عار سس مار لہ مراحت
مرا چشمہ یوں کہکشاں نازم
سادہ صند کرے ماروں مترار رصل
جو گرداد دراید بحسب دیکھ مار
ریواریا ر دسدن سوار حیا ل
درد گردی و حوں گرم عانی خوشن
گرم چیری جو کہ لعل جزای حوں مار
مہدی ر لعل ارعہ ہست علم عشق
رست او شید اگر فارس حال
مثال او کہ جو منصور لعل لعل
مہ استر کہ کوٹا لے سکرو
نورن صورتی یسعید لوستے
ہکل ہا سکوسے پروارے
قطع شت کوئی تہداوے
نکس دو تار آمد جو کو سے
اگر لیلی براں محل استے
جانی را ملی تیرن حور امد
حسری اسد شہ در راہ تسلیم
گویم توں سرعت مرادے
مردس توں سے سالہ سے
رہس و ریدہ دارد مقرارے
سودہ حرف کو کوک تسلیم در
رہس گرم حوں دل سوی لدار
ارہاں رگہ ہمار گر گلگون است

چرا دادیہ کردی ل سرگر ان
نگاہ گرم دسے رجبہ اوداں
وادے کہ فکوحش رو گھستہ صاں
یو مرغ یوہ نور کسادہ دظہرں
اگر عاشق تاسد رگہ حوں
گر واد متواہ رسید ملک ماں
عمر سیری جو صاکوہ ری پیر سلاں
مرداری خود رگہ ویر گیری رہاں
مرد و سوی سو حوٹاہ رہاں
اید ہر دو ست گرداں سواں
نکم کد رتہ تہ اکاک را ماں
ستارہ رتہ کارش ہنگ دور
ملک سرتی حادہ سے
رکڑا دھاں مانع کار سے
ساعت مینہ خاک ماد سے
رقت پو لک صاحب شکوہ سے
دل قیس این صں محوں سے
ر صالح ادا گاراں ماتہ مادہ
مد گردوں قسما نگاہ تسلیم
سم کسی یاد مراد سے
عروج شاکت لہد سے
اگر صحر و صخش را لکھا سے
رواں گرد و بردی صحر حوں سور
سرگشت سسک حوں وعدہ مار
ماہار اسوں پر گشت گرد و سب

وادیہ چشمہ

عمرہ سونہ

علم الیہ

خدا قیام ۲ - ر

۱۹۸ فصل فی ناقه و اسب و غیره

لنگ نیست و صیر نام دم گوسهری
روی تو اتم و مار یک دم خراج کلیل
نوقت طلوه گری چون قدر و حوس و بار
روح طوس بحیدر ایم کار است
ریح طوم است همچون مار کو یا
مود آیی برق در ساں ا و
خدا پس با فان خلعت جیاں
ریں سکر و گرد ما کدر و حل در رش
یک نفس از شرف اندر کمر و در س
صفت تر گر گیریم - میش
قد حور و تعظیم کرده دوتا
تعظیم رسیده سها ده دست
چو در دیک اگنده در رکلم
کمان کندی تیر و خر رتیر
اسی که عارب و اقیان اوست
نن عظم کو آسمان و کر میت
روح و قدری آن برق آئیں
مهر عصا حق ما نیم سفت اندیش
شرنگ را بر عسدم حلال باشد
ما ایبر آتش صنعتی رام تو شد
ای شاه فلک حباب حور رشید سریر
آورد و رسد ما قدر و دواں چوب
مدار حق قمر طلعت و شری نظر سن
سخت سم برم دم گنده سربین کعل
دو آتش بود آن مو سرش سدا ری

نمای معلوم

پایان کلام
پایان کلام

صیر

پایان کلام

نمای معلوم

صیر

حقا طاعت و عتقا تنکوه طوطی ر
در ارگردن و کوا ه سم میاں لاسر
بگه جیلد گری چون کلایع حلیت گر
کو هم بار است و هم سوراخ بار است
کو گبه ای بحیدر و گبه میکسد و
بهن در اریلو سے ران ا و
کونی سکا اس سر گیر در و اں
ترتیکر و در آب بحر حوی بخش مال
هن ری میگر کار و دلاں ایں ا و ا و ا و
دفا رسود صد شتر مار میس
کرشته از هر حد مت و و عا
ر راه اوب نادور و اوب
رامب کس و بد مار و حلیم
حور و کمان در سحر ماگر
کو بهیت که لال درای و در و ایں اوب
ارنگ حاشی - پیرا ایں بادب
مسافر و اطن شد حاشی ریں
کعل دایع استار میاں حویش
حاک از سم آن حیو آب در اں باشد
حون اود که در حکم سلیمان باشد
فلت - قار حاشی - گاه برود گیر
چو حین سده گو سها و حطوم نصر
انگه چون مکر محسم مذد و ن سما
چوب مو مشک یی از اراحت سر بجا
کاعاد اود و ریں لمر ارت گونا

در اقامت محال و آری غیرت
 رنگ لاله است که آتش را خوش نسیم
 و گویم در طوم آن رده - یلیم
 جسم کسی کوست از اهل دین
 حان کرده طلاق لیل و نهار
 ملک محب او عدد معدوم است
 سکن فحاش بدیده اهل نظر
 کشیدار جان ایچاد هرا و
 آنگدش مری که چایکی به گام تک
 آنس مزاج دکه و تان و بواها و
 لنگ است حرطوم او در حاک
 اگر گردن و موی او مستال
 گرد آید رسد کی سمد اطلق عام
 سکر دی که چو کام حسام بر دارد
 مکتوری که در دام مار یا برسد
 دایع موای بر سرین آن سکر و حوت
 رود اس سنگام لظا ره
 توصیف او هم از طبع و ا لا
 مح گردن سار و سر طمدت
 حرطومس باج سدر سید ه
 جمالش در صفا حستان تراره ر
 کرم آهست گرم جولان گرسه
 ر اسادن سلسلتان مال

چون حر و نیست مرت سده راقی هوا
 حریر کلفت دایع سار تمنا
 حد کشته مری در ریاسه سیل
 در مکتب سیاهست و دماں سید
 در سگ محک فقره شاد حد ا ر
 روحهم چگونہ حان بر د معلوم است
 پیدا است که بدالف حرطوم است
 رکالتش ملقه حیتهم ریر ا و
 نعل سخت او ر خاک در رم می گره چار
 کشتی گدار بھر لورد رین سپر
 رودان لود یایه این لنگ
 طالع سده در شفق بلا سله
 فلک ستاره حین کسه سال کرم باد
 نسیم آنگدارد چو کام بر دارد
 طوح کسبه گیر دشتیه او آرام
 بهمگیس در ماد تواند جیراع او جتر
 دو صبح اریک شت اند آشکاره
 معانی بر سر هم میل با لا
 که گوشت او سر سیه کسه است
 در دو میل موی سدر کشیده
 دم او ریندی چو کاکل حور
 رقت سمنس خاک در عسری
 رار باد حبض صا و تمال

آئینه دار آب تیج اروی تیان با شکار صفت اسلحه تیشه جان

در اقامت محال و آری غیرت

رنگ لاله است که آتش را خوش نسیم

و گویم در طوم آن رده - یلیم

جسم کسی کوست از اهل دین

حان کرده طلاق لیل و نهار

ملک محب او عدد معدوم است

سکن فحاش بدیده اهل نظر

کشیدار جان ایچاد هرا و

آنگدش مری که چایکی به گام تک

آنس مزاج دکه و تان و بواها و

لنگ است حرطوم او در حاک

اگر گردن و موی او مستال

گرد آید رسد کی سمد اطلق عام

چشم سحر تو بر برگ
۱- و در تخته حتم و گیس
رای خود کس زین خط سحر
وی نه نصرت سار دستان
اگر مهر بایش مد ما بخت
شود در دل روز اگر شعله مار
سود صحر حیرت از یخ پوشش تاه
سود عدل اگر دکتس سار او
چین اردای عدو کش کجاست
هر دشت از دستان سحر
کدو در حق تیغ معصوم گمان
گوهر جوتی دم واقفان
از شعله در حرم اهل گیس
همه سورجون شعله اشتیاق
سر حرم امان برق بیکر سما
بدیامرشد کدو عکس موج
از ان جسم ناید سیتی طهر
و صفت صفت تیغ زین کرده اند
کمان بدست حاشیه مان افتاد
ان ترکس رنگین که گشتان صفاست
در سایه سرو بوستان شایسته
ملی سید که حد بکشتن بل مار سید
از مس رسید تیرتس روحان نا تو اعم
تیر تو که سیه را بر ایتس رویت
از بردارد حیات مصرع رمل

مثنوی

سرمه
سیم
سین
درست

درست

روپ برگ اردای ستر گم
ورودت آسوب در آس
نی دنده دستان نقشه میل
سنگ کوهها در ترازوی او
سنگان محراب سالامه
متبارد دسا در محوم از شرار
رگوش از کسد نه مهر و ماه
حور دیم که پر است آوار او
شگفتای که حور فارغ از امانت
تس پرستارش دل دور سے
که حستان مالت بر در صفا
نصیقل چو لوح دل عارفان
در دات در حدق حص دیں
محور پر استاد تیغ سراق
رد حرج در بحر حلا چون صاب
همه ایاں را کسد قلم موج
که گردس نقاشی گاه طهر
کیانی که قطع سخن کرده اند
چیز نیست که در مایه کمان افتاد
عمود آیات طهر نام خداست
رودر بر هم افسته حل باست
در کمان کمان مکر حیدتس تند ترس
چون مه دانه تند جمع میکان در سوام
در بیلوی دل ساد چار بار دست
سوفارده او طره را می گوشت

دلاور خاست نامش سیر
 دانه سر سله مقدار ۱ و
 کد در کس حشم را قصد جان
 رهش گریده روز سر کو
 رنگ ارطه لگ او جوار بحر کمان حیرد
 شکسته آتش داده ام از حویلی دم دل
 علاج شک سرهای جوار حیران گ
 صفت که لشکر و دسر مردم
 را عساکر و دود و دیر مردم در آب
 ای حکم ترا داده سدا گردن
 امیطره که در یابی گفت را از رخ
 ای تار و دور رحم حدنگ تو دایع با
 چه تیر اردل کسی در سیه ام گداز یکان با
 شکسته در سیه من تیرانی تیر آید
 صفت من جان میاب آن شمشیری آید
 حدب تیغ تو بر جا که در میان آید
 رشتست صاف اردل گدازم یکان
 بر سرم آمد دل سار و دوا بر گذشت
 در تیر که این تفنگ در یاد رس است
 موقوف اشاره هیت در کشتن حشم
 آدم تیغ حوی طر گدازم
 یادمانا صبح یعت آفتاب آمار ما
 کفایتک گشته حیران حرد
 طبعی عجب در میان آمده
 رسد انور حراحت نکو

من یروا من ح من تیر
 کشته گردن شهاب ماراد
 کس کارش این سب نامش کمان
 ریک تیر پرتاب صد سیر مرد
 کد مجوی صدف در سحر اتم یکان
 عجز یکان ادوی حمت سید
 کد اس حیدوری حواد اتم یکانش
 کونا که راه اعلی مردم
 این آب ربه میرود مردم
 در سحر طاعت ملک را گردن
 آتیت داده میت ترا تا گردن
 اردو عن کمان تو روش حرام با
 مرادل دو که تا مردانه دزابت هم جان با
 صفت اردل جو کستم ناله رحیم آید
 کد از جوهر گوتم ناله رحیم می آید
 دلاور رحم شهیدان را آب بر گردد
 کد از لوی کسان الله فکر رحم مجیر است
 دولت تیری که می گوید شمشیر تو بود
 حشم افکن دگر مجوی اسلحه است
 سوزش گویا رگوسه حشم است
 حیاره کد مار لب رحم کس را
 در راس هر چه گفتم است آن کد او داد
 حیان سدر میل بیجان کد
 کد هم میل و هم سدر دوا آمده
 فاده همیشه است هر اده

بزم آید پیش قیامت است
 در آن سعه بدوقی است تا دواک او
 اردم تیغ تو عمر خاودان جوایم
 بر آستین جاک استخوانم
 منت جوهر تیغ مار اسپر
 گرد آید سرم تیغ نوارس عیس
 صبح تیغش آری یام قیامت
 بود مددی را قدری که سوار فکار
 حو کف نای دری و عا ست
 قیامت بود نشوی بحرس که دام
 لکه بود سری همیشه رسا
 جو مستیر عاقت روای کماست
 بدیم حسرتی در کار را
 رشتست پیاں در دم دار گیر
 دم جنگ این سوه مخصوص اوست
 به تواند رد دل جسم سیش
 در کاسه به گام شور و افش
 بود سکه آورا جسم حان تو
 این گور که شکند از کسارے
 از لکه خورد خون و من جوهر
 زار دیکه است خاک و حسد
 وقت میرد مارها دماں دشت
 کماں او پیاں عید قشماں
 رسید مار و من از گرد را و جوایم
 شستن بر شمشیر تان منی نگردد
 روستن پیاں عالمی حشمت است
 که لاله در روی آمدن لسان کرد
 این جراح آرد و دانه روش میکند
 تیر تو مگر بر جلد است
 بر تنم پوسته دار
 عم اران است که انتع تو گردد جدا
 انما آسمان حصار گرفت
 مگر کرد نکساں رودس بر دانه پیا
 ممش من از جوهر آینه سلامت
 در آن رودان خون انما لسان است
 لفظ توان کرد در می حد
 کاین ماحض حیده مشکل کماست
 که خورد رجا مرج ما شاحساد
 لسان بود چون آب حاکمید
 که گرد و گرد بران بد سمن و دشت
 رد دیک سر و گردن اردت میس
 بود قسمتی همچو خط مد
 بختیم است دائم گماں تو
 دار دیک شایه جان مقداره
 گریست گشت سر گراں شد مارے
 گل جو رشید شل سلاح کماں رت
 میامت آورد گرد سمن گشت
 حاشا حلقه در گوس اردل جان
 که کما بد و حجر من حواله کسد
 که آب ساهه خوردن مدی ناصر دانه

عالمی در موش

عالمی در موش
اندری در موش
دانه در موش
اندری در موش

عالمی در موش

عالمی در موش

عالمی در موش

عالمی در موش

عالمی در موش

عالمی در موش

صفت اسلحه

۲۰۴

حور سیدی و بی تبت قرص مهر است
 مدیلولی اقباب و اقم سیه است
 ار و در تو هم گرفت ماروی ثمان
 حیثی سحر است یون آردی کمان
 ملدی که کند طفل شیر و اکتست
 تی و گا در تن مانتی رک عال است
 حوای فلس را دام دارد چو س
 اسک رین حله و سار شس
 حوهای که اراضی و گیره امان
 دعای سیمی ارده نو مستند
 مرسد آخر کجائی که صاحب تیر است
 شمشیر نو آور دعا ماب نسر ما
 این آن حکیم بار روان کنی کوی مل
 سرده رکاب تحسب عمار تر
 بیدم چو تیر کش تا بخت سه ابد
 ملاست در عه آفتاب
 بگو سرخیه رد خاک رده را
 و هم دل نوسه مرد و در که مشوق
 در آرزو جوان حده روح و کمر شش
 میرسد آخر کجائی که صاحب تیر است
 حور سیه مایل آفتاب
 اردو کمان تو برین چراغ شمع
 جوان شامی که دیوار کس سر زلف
 سوداگر صعب در حقه تیر
 زبان می ترسم شش میل برین کمر

حدیقه ۲
 ای نگه ترا جیل کواکب سیه است
 گریزه نادر سیرت میت عجب
 حور سحر انقلاب روی بوی کمان
 مارنگ طغر روی و دما
 گرفته دهم دلم در دس حدنگ ترا
 می باوک میدا تو آسان است
 لکچ حور سیرت تاب حور گم شد
 دیگر سودت و رسیده سگم
 مدگش بیگد است رسیده کعبه بیکر
 رتبع او که از حور سر مستند
 مع او موسسه دلائل کمرادر میان
 شد حور صدرم مناسک ما
 که در است از کج حور و بی دل
 کار است حدنگ تو حور و کجیر
 حور آرمی که بر سیرت مستند
 کجائی است سیه کامیا
 کسا و اوردی حور گر و را
 مرد کشت دلمها سر سوار سب
 حات عاودان گل میکند در حور شکر
 مع ما دیدم که دستی در سمان رود
 سر در راه عاقله حور
 ان ماره نرور گیکمات دایع فتح
 نویر حور شمایون کس درین بیدم
 که در هرین ارحامید و چون سلس
 ان به هم که تیر کس در دلم مردل کند

۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰

۵ حضرت قتال با دارن جنگجوی بود

لکس میدول تر جانی میدود
 دام ایل رستم بیا تو
 تنم با رحم تیش یا دم لایم جی آمد
 تیج مان آختن تو سداک ارجا کنگان
 جو پست رتق تو یجینا رود
 رسید تیج کف صبح بر سرم دلدار
 مراد دم ن چون عیسای سر زنگست
 میب معد هر کلمه با مستوح
 بریر لنگ اندران مر حله
 دلس میل چون دود را رود
 جو بر مرغی قطره مارن کسد
 رمعار موش جو آید رود

مید بر تر گیر دست دانی میدود
 لنگ ایل رستم بیا تو
 روح شالی لب رحم دلم بر مسمی اید
 اگر کماں معدت در زب آسان خوشک
 برای گشتن من نصبا رآب رود
 کافا کشید است تیج سر مردار
 بری آید نص جان لکون ایدر گشت
 رنگ بانی برای جیت روح
 برادر دسگم هوا آله
 دور با سحاسی کمال رود
 دران طاری دانه حواری کسد
 سر دگر سیدن شود لنگون

ریت

ریت
 ریت

رد گالی بخش عاتقان جان باز سینه شیر شعار صفت حدال

قتال با دارن جلاوت کیش تقرب ررم و جنگجوی لبز

دربای لشکر جوتد رود
 دلس لاد شتیر او مشد بود
 ررم علقه لایش دران دار گیر
 رود ماش دخت جیاط شیر
 صفای صفت شق شد ارتق ورق
 هم تیج در علم دوسته تیار
 دلس تیر مار کرد روی تیج
 در ایدای رمو رک اردور
 سان خاموشی دلها نمود

لکستی عمر با ستد
 حاس سدارد و شهای رود
 شد گشتی هر اگنت تیه
 بچیان صبح بر آب گبه
 خون مردیون طاع گردید عرق
 لب نشد راناب حوست کار
 یر تیر سد می آردی مع
 مشکه سبایه دهنر دمو
 رانی داده رعانی رود

لم

۱۱

صفت قتال با دژ حکم

۲۶
 در مدینه است آب تیج
 رسیده ریح آسان تا که
 بر سر تیج ریحان را
 آید یوتان رور سر و
 رس بر دلیدان شد پرتنگ
 سرگشت آهن تن فی هراس
 بر آهین حما در سستیر
 جدا گشته از هم رتاب عدل
 دوری دران بر سر و سر
 در اگدن محل بردان کار
 شده خود بر سر رگر رگر
 دولک سادرد رحا سستند
 اراں موج آهن علمای آلی
 تار فعل و سان دران پوت کین
 کماں طات در دوار که مرگ بود
 جاب و شد تنک بریدلان
 سا جانی حلی بر گهای حسم
 رور یوتس اراں حوصه بر سستیر
 شد کرم هنگامه گیر و ده
 سیه نامنی یلان شجاع
 شکف ارغل رحما لا لسا
 کلید با تیر ماراں شده
 سر بر رورین کلا باں آهن قبا
 تیرین آهن سیرای رور
 آتیه صرق شده کامیا
 جوی مد عالم کیده
 باں آب حواہ را آتیه
 حان کور مرگ یلور آب
 سده مردم حیم آتیه مرد
 مر رس دیگر سیه ح قفلک
 ح مقراض امل قطع لاس
 سر گشتنما یجو مقراض تیه
 ق اراں شیرین چوموم ار عمل
 یلان رایو تیج آفت کین سر
 شده اژه تمیر ددا و دار
 چو سحاش سر ریر اسماں
 دو صف چون صف محسار آتند
 نایان چو آتش ر تیج حال
 چو اراں رور یوتس کور رین
 که سست ل اریر دلاں فی بود
 که حقیق در قضا خود بهاں
 با اراں الف کشت در لسم
 قصد حیم سحت راه گریر
 چو آتش انحر یلامرا رور
 سیه رگ چون ماتحت استماع
 ستر حو اراں روان با لسا
 مشک چو سر یوتس قباں شده
 ستر آن رور که حام گشته نا
 ملای دست آفتانی تیه
 چو بر الف سر ستر آتیه

حقیق۲
 در مدینه است آب تیج
 رسیده ریح آسان تا که
 بر سر تیج ریحان را
 آید یوتان رور سر و
 رس بر دلیدان شد پرتنگ
 سرگشت آهن تن فی هراس
 بر آهین حما در سستیر
 جدا گشته از هم رتاب عدل
 دوری دران بر سر و سر
 در اگدن محل بردان کار
 شده خود بر سر رگر رگر
 دولک سادرد رحا سستند
 اراں موج آهن علمای آلی
 تار فعل و سان دران پوت کین
 کماں طات در دوار که مرگ بود
 جاب و شد تنک بریدلان
 سا جانی حلی بر گهای حسم
 رور یوتس اراں حوصه بر سستیر
 شد کرم هنگامه گیر و ده
 سیه نامنی یلان شجاع
 شکف ارغل رحما لا لسا
 کلید با تیر ماراں شده
 سر بر رورین کلا باں آهن قبا
 تیرین آهن سیرای رور
 آتیه صرق شده کامیا
 جوی مد عالم کیده
 باں آب حواہ را آتیه
 حان کور مرگ یلور آب
 سده مردم حیم آتیه مرد
 مر رس دیگر سیه ح قفلک
 ح مقراض امل قطع لاس
 سر گشتنما یجو مقراض تیه
 ق اراں شیرین چوموم ار عمل
 یلان رایو تیج آفت کین سر
 شده اژه تمیر ددا و دار
 چو سحاش سر ریر اسماں
 دو صف چون صف محسار آتند
 نایان چو آتش ر تیج حال
 چو اراں رور یوتس کور رین
 که سست ل اریر دلاں فی بود
 که حقیق در قضا خود بهاں
 با اراں الف کشت در لسم
 قصد حیم سحت راه گریر
 چو آتش انحر یلامرا رور
 سیه رگ چون ماتحت استماع
 ستر حو اراں روان با لسا
 مشک چو سر یوتس قباں شده
 ستر آن رور که حام گشته نا
 ملای دست آفتانی تیه
 چو بر الف سر ستر آتیه

کجالتی ۲
 من در دست شاه سرحد و
 رنجگاه دست دیوان
 گرد کرد پیرار در بهایان
 ریگان تنگ شده و سیاه
 کاهار امان حو گشته آل
 علم در صف پوشتهای درین
 در صبح صد گلوهرای حو تو
 در سو خود در رس پید رحید
 علم بودان سیه را رجب داشت
 در مگر صد اول دران حو
 صدای نوب نامی را دران حو
 صدی گردید ار آمدت تیر
 حان اوج پیع صد فامت
 عی که داس در بار و حو
 هر کس روی کردی تیغ فولاد
 نشسته تر از رس بر سیر جا
 حان جنگ از هر دو سو سار صد
 سترالها اردو حاکم که نو
 گردان روی شکی سله در مگ
 در وقت بیگان مدلهای رئیس
 فلم به سر و دستنه رد
 در عتد و سرودت ای روی حیک
 از عتدی مار روی نو روی حو
 سده اندران عتد متکا ر و ار
 من کشتگان اندران دست کین

۲ صفت قتال هادری و حکم
 حو در عتد و حو و حو
 محنت کسی سر حد یک ار کمان
 که با داجسم رف سیم تان
 کساده ره رشتن کیم
 همان در تنق طرف صد بلال
 در صبح کست حو محسرام حو
 قطای میل میجوین بن سر حو
 محسرام یح مدای بن حو
 علمای که در انا محسرام
 حو او علم حو صبح شد حو
 صدی آسک دریده رده گوشت
 در یک شورای محسرام کلمه
 حو میری که تار در قیامت
 در او را صدی هر حید صان
 در حو موج دریا کوه سیداد
 بوده عاریشی در نظر حو
 که کوئی تنگ دست گلار صد
 که در در لب حو اشتد رود
 گمانه حو امان انجا تنگ
 من حاه کس حاه دارد حو
 حو تر من تیغ دو دستی رد
 سیار حو سده که یک حو
 دمانه حو گشته حو حو
 به سر علم حو ار حو
 در حو حو حو حو حو

رف
 سیه

در

کولای

بر

۶ ۲ صفت قتال هادان حکم

کافی عالم گیرد و بدست
 بان آب مدح او را تمام
 حان گرفته مرگ یلور آب
 سده مردم جستم آئینه مرد
 مرد پس دیگر کسی جز قتلک
 حرمقراض مال لقطع لاس
 مرا گشما هجو مقراض تبیه
 من ارجا سیرین چو موم ارجل
 یلان را چو متع آفت کین لمر
 شده آتیه متمیز دماء دار
 چو حاش سریره اسما
 دو صف یون صف محسار اسد
 نایان چو آتش رتبع حال
 چو بای دره یوش گاو درین
 که صفتش ل ار مردان می رود
 که متع در قصه خود هان
 هان چون الف گشت در لسم
 بعد جستم محسرت راه گر
 چو آتش انحر یلا را رده
 سیه رنگ چون ما تحت استع
 حصار چون اعان روان بالها
 مشک چو سر پوش قلان سه
 شد آن در گرگ حام گشته ما
 ملای دست آمانی تبه
 حوثر الف سر سدا ما

حدیقه ۲
 طان مدد است آب ح
 رسید رتبع آسان تا که
 مریر رتبع رجان ما
 راحه یو صان دور سر و
 رس رد لسه ان متد چو متنگ
 سر انگشت تهن تان فی هراس
 هم و اسپین یجا در سستیر
 جدا گشته از هم رتاب عدل
 دودی دران مرم بر شور دشر
 در انگدن محل مردان کار
 متده خود سر سرگر گر ان
 در لشکر مایور در ما سستند
 امان موج آهین طلمای آل
 سار لعل اسان دران دست کین
 کما طات در دواره مرگ بود
 میان حوصه شد تنگ بریدلان
 ساهای حلی سرگهای حسم
 رده لوش اران حوصه بر سستیر
 شده کرم به گامه گیرد و
 سیه باروئی یلان شجاع
 شکف از محل رجما لا لسا
 که خود با تیر ماران متده
 در رس کلا بان آهین قضا
 تیرین آهین سیرای ر
 اناق لصرق متده کامیا

لی

اندر

سینه

سینه

در دره شاه مسجده و
 در جنگات دست و پا
 گم کرد میراد در بهانه ها
 یکای شک ستده سیما
 کما بنا را نشان حون گسته آل
 علم در صف یو ستهای درین
 مرغی سد گویای حون لوی
 در سو خود درین سد رحمت
 علم بوداں سیه را رجب وامت
 درم گشته سد اول دران حرب
 صدای لوب باهی را دران خوش
 صدق که دیدار آمدت بر تیر
 حان اوجای یغ صبه فامت
 عی که داس دریا رود حون
 هر کس روی که دی تیغ فولاد
 بسته تیر از رس بر سیر حان
 حان حکم از هر دو سو سار شد
 ستر با طهارت و حاکم که بود
 گردان روی چشکی لے در یک
 در وقت مکان در لهای ریش
 علم سد و دستنه رود
 در غصه و سمر دت ای روی چیک
 از غلذای ماری تو مر روی هوا
 سده اندران عهده قه کار رار
 من کستان مادران دشت کیس

۲ صفت قتال با دوزخ و جنگی در
 خود در غلظه و دره و در
 نمته کسی مسجده یک ارکان
 که با داحسم رلف سمن مان
 کساده ره ریش کسبه
 مان در شفق طوف و صد طلال
 مرغی کت حون بحسرام حون
 قطای میل میوین بر سر حون
 مصرقی یغ سدان بخو حوسید
 علمای که در انا محاسن است
 حون از علم چون سمع شد حرب
 صدق آسک در دیده رده گوشت
 در یک سورمان محکم کلکیر
 بخو بریری که مار و در قیامت
 در داو را صدی هر حید حان
 دره چون موج دریا کوه سداد
 نموده حاربتی در لطف حان
 که کوئی تلک دست گنار شد
 که اورد و در لب حوا ستر رود
 که ماته حوا آمدن آنجا تلک
 سین حاه کس حاه دارد پیش
 حوقر امن تیغ و دستری رود
 سیار حین ستده که یک حیدر یک
 دماله حسم گرفته حون حیل تلک
 علم صحف از حان
 دره خوش از حیم مردم حین

۱۰۰

حدیث ۲
۱۰۰ و سیاست ساری ماریت
رما و د و لشکر آرد و سو

۲۸
صفت تیر طیر و سار و سار
یک عالم نصیب طره و دلداری
کایه برای ششم دیگر را

نیدر معجبتی تکا این ستار تیر طیر و سار و سار و سار

۱۰۰

ارک که عتاب صوگی کرده تر
عسک حاکم بر در و سار
ات که عمارت سل و سار است
مرد و رختش تو باشد گشتش
سو که یسه دل آگاه بود

۱۰۰

۱۰۰

دور و ده عاصیان و ساحت برین
ما نو که هست دست بر در و دمار
نس و مار آرد پس سار معلوم
و صد کس لغات که عمر ما و ک نو

۱۰۰

ماره من ابری در دل صیاد و کرد
دی گاه سکار کرد دست شیر ران
حدان سرش تن سادتی سان
سار آسوان صواب خود ما یک

۱۰۰

۱۰۰

حوسوی صیدگاه آید و دوت و تنان
نثر ما همدان ترک را ک مست
میتو صیاد همان یکید آنگاه صید
ما را مهربانی صیاد و لغت است
هله مرد و سار ناگوار کتید
هله گر عاقل ما ستد حیات را حاکم
رول گدرد و جو عسرم سیرس
ستم طاهر و لطف بهانی دارد

۱۰۰

۱۰۰

و اند حسد و ای دحد و رشت
حون حلوه کد سادگی مال ایدرس
ایه بکار حاد صد حین اس
ران مقله بختیم او چنیر رین
ا بر و پس سوی حق راه بود
لاری لایه سوی اید بود
حون بمرگرا کایه سیک در و دوار
کا قاتل تو عمر و ده سار
درس حین دگری مال و پر میدارد
فصل گل رف بر اار نفس را و کرد
صد عتاب تو ریسما نعره ران
کوار دگر ت به میستان بهان
ما میدانگه ردی لشکار جوی آم
صدای حده و رحم ترک تیری اند
مارکی در دست موئی یا مش و س
میکید آگاه صید آنگام بهان میشود
دره قفس به بیم حین میان سکت
دست امید من لشکار کتید
صد جرات میرد بر دل و اار سده مار
حور شید لشکار لا عسرم اوس
صید است کتد آن سوچ که لغت شود

من کہ در دایم قدم در دریا می‌نهد
 مرد ام نیکو بیضا بداند و دم بسوزد
 صیدی سر در هیچ حال از من گزینی
 صدش طیان بهر ملامی بد است
 سهل کار است فقر اک سراسر است
 کما سر جو خوشید گیر و حای سست تو
 اگر دست بر ابراج دل به خوش گرازد
 بی محانا در میان بار کشت انداخت است
 لسان بجز نه جان هم نیکو کار
 سوت می صد و کمر و صید دل جانان
 آهوی چشم صید مدام کسم
 حو صید هم حور و صیا در دغا
 جوهر صید گرد و گرم حو لاں سب ایری
 لعل انگیزد صید انگلی
 بیش عادی است که حو کار می کشد
 ان سکار انگلی صید حو کست
 سوچی که ریتانی صید است قرارش
 حسن او را گزینی دست انداز است
 صدائی بر سحر دگر سسل بر بجز شمس
 سرگاه هله را کمر است ماس
 اس قوه که صید کند حتم جو مار
 صدی که هوا گیر شود در لطرش
 رس نورسان شکار آموخته اند
 آن حلال میاه رقی یور تو مست
 میاد و مانی ستم تاره کرده است

چرخم کجا است در دایم تو میم دانه
 دل طمعیان صید پر شکین میاد و دم
 که در دایم آمد صیا و مائل را حور کردم
 میر قصه دار شاد که صید کند دست
 صید را در دگر قش بهر صیا دست
 نصیر اهل و سنی نیست بر لای کس
 میان اهل و امان ترک است و گرازد
 سو شاهین در عجب اهل ام و دل
 بدستم آید اگر هله حای کس
 دسگاه اهل و رنگ است صیدان
 القدر گرد و گردم که تر از ام کم
 من مقیار و یار رس مقیار تر
 جو رود کرده اندامه تیر گردن دا
 نو دجون حتم سس صید گامش
 اوقی بود آن شکار اعلی کزین صیاد
 کرده از سوچی پستان راقش بر ریا
 دامن رس ترک حو شکارش
 شتور حشر گوشت را آرد اطل بار است
 مگر در آن شکار اعلی سب ستر شتور
 از دست کار رفته با چسب ماس
 از مال ویر حید کند رم یر دار
 از حرج معلق برین آرد مار
 بر سینه مار دلخ او سوخته اند
 حیثیت که آه اں سرود حتم اند
 بر می که بر شکسته شد آزاد میگوید

تنگستی سخت عجز و دلان گلستان و در کار ایشعار صنعت نارع

کویشتا خوش و موآره آبتبار و دیر کستی و عجزه تقریب گلگشت یار

رحمت نواره چون برق آه	حیرت ترک راست گلشن یار
میانی ارور دامت	حصائی برادانت حرم عام
که حریج ادیت محراب حصر	محوس قسم میورد آب حصر
مانند حیدر اده اسق لعمه دار	ترک ناخون شده آسار
نواره رد لاف سخته با طور	شمار جراح و سبع ماسور و سرور
چو رسید فیله نادار رسته نور	مر در رتق این چراغان است
علط کغم رداں بیکر باخ	چه بهی ریب در مار و پر باخ
که پیاں میت بر روی راز گلشن	چان آید احوص است رودس
حصائی سری خود یاب گردون	کشد دانتی نواره مورون
نماں چون خواسته بر طوئل	دوم سره بر اظراف جدول
که دما میاں سکیر و گراسار	کمان تپات و لکس تپید قار
محو لسن لود سپهر حساب اد	آه هار و لشکر گل در رکاب اد
حال اچا یار دعو طه حردن	لود مسکن لوسس راه روی
رزار گل گشته همچون لسن ابرنگ	حماکن کرده باشد و سس ارسک
صادر گرد کشت دار دیاسلے	رسیم خام در رشتن پرارے
پنوار و عمره رن مر روی نماں	بر روی آب گشته گرم حولاں
هنگی دان که مار در ماسید	حرد سان بهر چون و حرد صرید
سک سردار گشته می ردال	قدم بر آب مل با سدا دال
ولیک کرده جا در عالم آب	بر پد شک و اتم فی حور و حواب
کمان سکر و لکس متد سردار	چو بروی سان سدا یه مار
دعیت سح ابر ص اذاد و اد دل نما	مرک چو می رداں امام در میس ولی

لاط

کلم

قصه

سلاح می

صفت برکتی و عذری و مغفرت یار
 لک خوب مشک اوی آرد و بوسه
 ماسد اندر اندر پس آب صافی تا گوار
 میسد و گشتی چو اس آب و بوسه
 رطوبت موج عسیر سیه ما ر
 حوس آذواں رترم آساده آب
 دیو و مو حق اچا آب ر لاله
 در دوازه عصا تا چهره ار حاسه
 حونی واره آلت حق آوار
 که دارد در میان خود سیه
 رده که کور خود حور را سیه
 بی و تنید است از نه تا ناسیه
 موی و بزرگ مید لر د
 حاس را یری در شیشه ماسد
 حو تاج ارجواں واره د که
 بخای قطره بکسم ر پر اگر د
 که مکن چو ایاں اسب سدا
 در اس اجداد حلل مریع
 بر سان بجز بر آئینه سیه
 گشته رشتی و تسخ مر حاق
 گواه مایه ر خاکو مسارت
 سیه میده و ارج یلگس
 سوار سیر بر فلک است حور شید
 یه مار یک بیچون موج مارا
 دیور مرد و حور مرع ر شسته مرا
 درفش در مبد آئینه ییم

حدیقه ۲
 هست نرم گلشنی تر کین از ارج حشک
 سده لاگدار در گنگ مارا راولی
 ر حوس ار با و مال است در ایاں
 ساس برگ سیرین گلشن رار
 درون نری روان حور بحر سیاه
 حاشش اسعیه یر لاله
 که آب نبات از سستی یاسه
 چو حوس آئینه حور شید یر وارا
 گرد دی حوس دارد سیه
 در شکست آب حیواں در سیا بی
 در حوس آینه صبح اسلمه
 ر س سردی در و حور شید لر د
 رکس گل که اردل عم حرا شد
 سده ار کس گلها سنے ک حور
 حور در مهابت چاک حیر گر د
 تاسا کس نه نو آب دریا
 که گوئی بس حوس سر مشع
 شدة تیغ دجراغ از موج در آسا
 حلط کردم که دریا را را مان
 حوس پر حار صبح کرد کار است
 سکت شیشه اطلاق سبکت
 دیوار گرم رفتار میت مومد
 در گردیده در سگ آبکارا
 رتی حیدیه همچون موج مارا
 سید سده دیش گر سیه دورم

ح دیار سرختمہ اسرار

رلمرین مدہ حور مستد حسہ

چہ کسی ماد بائی خوش عاسے

سوار اودھوں رد میدان

ہر جاب کستی رد ہا دہ

رکستیای لعلی سد گلکساں

سدای کلمہ اس مائریاں

کیسہا دہیں دربار داسد

اسارت خاب این چتمہ اردور

علاوہ اندام این ہا آب است

محیطی کہ ارسائی سیکر شش

ردراں جراع اریبے آشتار

رکس جراعان لودر سطح آب

جراعان آب آفتق ابجستہ

رکس جراعان دریا حاب

مگردر لطف موص عیاں

دور مدہ چون تیغ گوہر نگار

آفاق در شش سمسائی سد

ارطوہ فائوس مصائی دروشت

چہ دریا صورت قہر اسے

قلندر دار کھ مرل رستے

کرم دتس مگر بحیر گردا

حاب اودر آئی آشتیر موج

آکشی ماداسے حوش عثاے

محیطی مات و سیار دروے

صفت دیار کستی و غیر تغیر گلکستی

چو طعلاں میرودراں رد ہستہ

نادرہ در رہ اریا لیس لاسے

حاب و موج ماتدگوچی حوکان

حور و میل آلس کوہ دادہ

مگردر امداد حاصل کال

کل روی سد کستی شیبیاں

کپاڈ سان گلزار حاب سد

کد گشت دانوار فو نور

کہ حتم حور روی حو حاب است

عظروں توان در صد گوہر شش

لودر لوج سین کہ سد ر نگار

سہری کہ پرما سد ارقاب

ردو سیم ماہم مر آ میختہ

حیام نور است انگوں سزاب

کہ جوہر در آئینہ ماتد ہاں

حوش آسدہ چون ساق سین مار

درداں حیں لالہ ریحانی رسد

ہر قطعہ عروس بارستانی شد

ریحوش کستی گردوی تاسے

دیر کستی اوزار جوہر سستے

مردار تیر ماسے تیر قلاب

صد فائق یاسے استر موج

سوار لیس رانختہ ردائی

ہزاراں گسد دوار دروے

لی

دا

سید

صفت بیادنی گلشن تقریر گلزار

حد فقیه ۲

سکایات مارا منس منست	کی کسی تلخ واد اس است
کی کار و مجس لسان	چنان مردود طبع صحت
وای اندر داسه سیم احسا	جواب واد در سیر تصور
مکن اگشته سار در ا-	چون الف عا گرفته رسر آب
منت انگب اور در نوا-	سو گردون ر خفوه مظنه آب
منت نواره نکل سیاب است	مد محمود عالم آب است
دل صامق آب ره دارد	پیش من گداری کرت واد
اسا ناولط مو سته	آب آئینه اس او دست
بست نکش بحیم صے باب-	لمسه سدر روی کتید آب
نگش آن سر و لید امانی آپد	گل ارالندن خود بر انتقال می آپ
نگش چون برق بر آن گلستان	رمار اساب لملان لوی گلاب آمد
علل گل است صحت اجماع شرب	عالم مشرب از گل هفتاب خوشتر
بر گش کن و صامی حرام آر	نمای گریز چیرد کبک گل ارین ا د
نگراهی که کردار برده مروی دی سارا	دور یکیا کبک اسوس شد گلها میارا
هست سر واره او صبر مر حشر	کره انی و صفت ادعاری نو در پریان
موس اواره خود یکبار نقاش صبح	شغل آبکس حیرت دردهن دارچین
صنایان دوت کس صحت یاران کو	دقت گل چشما و کردنی صحت سحران کو
ره مای خود ای تاره بهالان حسن	مستبید جوان سدر دوان مر خرد
شده به صور در حجاب است	این آمد در دل حجاب است
ان سطر عاده آگ لعلو نوت شده اند	مضمون ره آیت که ارالو ساند
این صبر و صفا که در نالو شده اند	مضمون گوید است که ارالو ساند
از اسیرای ماعان گلهای عینا را گو	حاجت طلب در حلقه لای پر اکث کل است
سایه سروش ای سروش گر مری	دست در دل می و جسم نالا سکے
نما ترش سیر چمن سدر حالمند	از رنگهای گل سده و سب و خامند
فات سرو و دت نمودار شده	کرد دعوی لعل مار گلو سار شده

سجده

علاء

ماط

مادی اکسم
عاطفی

مالی

مرد و دل اس

ارائتنگ
بلفراش

حد فقیه ۲

سال داد که مردارید مار ۱ مس
 میس بر لب قرار و این سخن حارس
 ای آنسار مود گرا هر عیسی
 لایه در دود که خون من تمام شد
 گر گمار در دهر دید ایچیس
 نهر آب و آتش در آغوش هم
 دین مالک بر سر سر کشتی
 حنده مر کسکی فی مادر هوار
 میان گریه و زاری و سر کشتن و تند
 نشان عاشقان از همه جانان
 دین لشکر غلامد اعتبار
 یکی رانی زرش آسمان کاب
 حوایی مست و تند و سرده حو
 روحش نفس ملو است معلوم
 ریسر با میان موج در موج
 که تا کنگران را در حواسه
 نگاه رویش همه او گشته آب
 عاری مد و رمالش سلیم
 ماهوی حاصل ده سال جوانی است
 گشته گیر سیر طالش رویش
 ای حمیه از مرارستان که توئی
 مادر که گو که موئی ایکس
 تا سایه بصر و ملک در کشته
 حور شد مد و چاکس در سایه
 که درون و صف کشتی حامل ام سر

لاطوای

عصاف

سار

رعیه
 مشهور

میسیج

۱۴ مصفت در کشتی متفرق گشت یار
 طلسان آرام را یاد کار راست
 که اوج مردم و جای دوزن گم ساریت
 حس حسین فکده رانده کیسی
 سر را سنگ میردی و میگردد یستی
 که گلشن از گشته گلشن لیس
 و ان خاک تن این از ماد چشم
 که درش هم آمیت و هم آفتش
 حوامدن و دمدم سر آب رفتار
 که تیج مهر میگشتی از دگر کسد
 روان از ششما سلسل و اما
 چو صرع مرسته و آمد از
 ررلس معن اودم حلقه گرداب
 سده ارجا موده چار ابرو
 همگ آن میل را اگر دین حرطوم
 چراغان بود در هر کوچه موج
 رمل او رمان دارد و راسه
 نقد باق و مید ارجا ب
 حال حدیث بچه لیکس ختم
 یک مد و گشته لسی سال راس
 عکس بلال است مآب ابرو
 آرا که صرد و حو مان که توئی
 با حمیه گرد و دین که مسلمان کوی
 گرفت او را لغو بر سر کسی
 دریا سعید و بیخکس در کشته
 و در بحر سخن را آب و مگر

حدیث ۲۲ در بایرود از روح برکنوده
 ۵۱ صحت یا کستی تقریب گشت بار
 توان شد که شود توین یاد و
 بلال از روحانی ترحم نموده
 شود در بحر را نگو سسک پیے
 نسیم بچس کشی مشک
 رود چون سالک آراوه بر آب
 تراود محسوس روح ارباب او
 راحت به تمان طلب رانی خواست
 عسرت در بر دم دیرجانی میخواست
 وادان اسیر برادر میگرد
 آئینه حقیق روحانی میخواست
 آن صفت تضاد و اعتقادش
 کد آن سگ سر روی رین گرد
 سیه بختی که ارسنی کوسا ر
 اگر لعل یابی مانگها نسیم
 مدیم کس حواد صاحب حسراه
 معالین لعل دال عقد راحت
 حوار باب ریامت صبح و شام
 دل می رسم از میس الهام
 دید کعبه سحاب حسام
 انام و لوح شمس گریه
 در دیگر روحی مکہ یاسے
 چه ببری رشک آت رود گانی
 حیات دمع این ریاضاتیل
 است همه خوش لاله را برورست
 از عکس چاهان سخن رنگ در آب
 عکس جام رنگارنگ خوشترست
 چنان آئینه خود مستن صفای
 به کستی شست جنتی در بریدن

حیات
 نسیم
 مدیم

سنت

نور

مهری

بهری

۱۶ حضرت درود کشتی ترغیب و تنبیح

رحمتی هائی مرغان باد با سحر
از سکت رنگ گل سیم قبح شمر و
مردانه سراج گلی ست و مارا
دور و لعل اسب و بخت بک ابله
گل چمن را کافیه در یو و دیو و
رنگ گل چیترا رندی بر آید
ناله شعله سرد سراز در اسب
سهم سو - روح گل اب میزد
خلق با دل ساحت قری سوره اذرا
کرمیو شعله سرای در آفتی بکس
کم کسی دیده کوه - بر مرده
ارداع و از خود رانستی عباده است
گویی بختی و گاه رانوح
یکه - نوت - هزار مرده
مخل بر اسب پوس صد سواه
سیاره ریشم با میان اشت
بیس کوه نموده است آن سبک
که بر من بهم نشای تو از عارضات
از بار گشت این سبک و کده و
ای باد صاعوی تو از هر یک کیت
آه از گری این فصل را و آن
درین شعر را - رسم به و آن
از سر و با اسب و گیس مد گها
دره حامی که گرام اجیم و جماع آم
بیکر و صده گل را از جس لسن ا

حدیقه ۲
سطل و سب طبع از عتاش
مرگستان بود گشت با تو رقی در حین
آباد صاعوی ترا در حین آورد
محل شکست و گله داران بود و گشت با هم
ملوه گرد باغ بر که آن به مرد و میوه
حوا سیر حین آن لوطار آید
الک دایع صوره او گشت در حین
یک صوم لطف گلستان گد مشه
با تخس برک بر و اسب چهارم
گر ملوه او دایع گد ابا گل
کشتی مسجوب ح گد و د
نایار من مسجوب دایع او است
دیار گد مایه از سوت
کشتی که د و در ح سوره
کشتی ملوه کرد آن ماه و د
موش کشتان کشتان دشت
در هر سوت او سبک
عاز است که از دایع صاعوی
کنم دین بهار کی ماه و مجوری
در ح که نخل یک و دایع و د
مست و آره که می لسن را و آن
قد حوسه طرار و گد رتلا و
رنگ قد ای حین آه شکست است
حین سر بر مد سوت و گیس باغ و د
مدا شک کد گد و دایع را

میلانی
اسر ملک المومنان
میلاد فی
طالع

لاند
طرح نام
نقد
لاند

لکد اهرس

سینه
سینه
سینه

سینه
سینه

سینه
سینه

سینه
سینه

سینه
سینه

عالی انداز اس طرماک
 واد بر گوسه تنای سرور
 فی عظم کدر رگ در نشه آب
 ربی عظیم حیرت کے جاں میما
 حرا است مائی قنای اودر آب
 چا انا سیر است کرده چادر آب
 این نالوں حمہ یارب رو صد اجسا
 درین سر سو لصدوح و طالت مسته
 مکتدہ راسن اودر سو طمان در چمان
 عی نعمتی بح را داد دسب
 کسی پس حتم مداد و
 سہ ساء کرد و چو کستی سار
 اسم وحده حمیہ ریاست

۲۱۴ حصہ اول جام و دوری لیس مد
 کو حق میکند بختی اس
 دارا تر تنج گریہی کو سر و
 عصاد ہوا ہزار عاستر و
 کو ترنگ جو سیر است راست و چھا
 رب کریم ساعدہ لای ہیج سا
 گر آفتاب سہرا در آب گیر حسا
 محموداری مگر ار کار کاہ و دیاست
 درہ بر گردن یار اسکر عالی مست
 صفا لہا سک مقصود اجمعت است
 کو درای رحمت کستی شست
 کہ رستم کستی سب درای و
 کسد ماہ کو مہر را در کسار
 آسمانی است کر میں چاست

عزیز

روح

دری

کتاب فشاں حیرۃ خوانیگاں سرل اصطر از استعار صفت

حواب و سیداری و جام و دوری کر دن دلدار

دردن آمد لعل طگاہ حمام
 سعیدی س و سیر سچہ اندام
 گر بدرارح لعل نمل پہ پایہ لوت
 ری سح حول مشرف کر و حمام
 بر آن ماہ رخ دلاک شد و و
 رگسوت بین اصناد ساسا
 کلاہ در صاں ارق سرق سہا و
 ادار سلگون لہہ شعیل

خود روتہ گداری لعلہ حام
 ی گل مقتر کردہ مادام
 ذابہ عطار کرد کلاہ باچی و شکر
 رکس روی او شد لالہ گون حام
 نکل حور مستید تا بافت میدود
 ریب ماہ بر سوداہ دابہ
 در تریں میضہ حور راج سہا و
 حوسں سرد آہ بر لب یل

ترکی

عصار

عالمی

شاد

حدائق

۲۱۸ صفت حب و حمام و سوری و دلداری

خود در سرج آن صاحب منزل
 تن آید روانه راحل در آ
 سرج رنجور است آب روان ا
 مردی باور می است رنجور
 سس را بر دو دلو سر می لب
 فلک را آب در حتم آمد آرد
 سداد را آب و آتش که می جان رود
 موقل کرد دلو سر سر سر
 بر دلو گون تا فاست
 فلک همراه مرداریدی است
 در آب دیده گاه در جواب میگ
 ریب سا و ریت در آب میگ
 فلک اید و لیک بومای در آب
 ر است نگار س تاب از طرے
 سراج از طرے و آفتاب از طرے
 لب گرد دار دیگر از جا گیر د آب
 دم ساد و لیمای آب شور
 دیدیم و سبیل آب اختیار دیدیم
 فارص اوژ تاب می همه آفتاب سد
 فارصق ارشال آن بحر آفتاب سد
 دو که طلال کرده او غلام حریس را
 بطرف در جاده ابرو می طرقتان بود
 از حشاره کجای حیدر دما را داد
 ماه حیم بایده کشتا مگر سووم
 بر سرست و نامش آفتاب شد که حشر

درمانادار سوسى ساحل
مس ريان چو بياں در آمد
کساد از هم سلسل گيوان را
گوى سیرکت آب اردست بر سر
ر بر سر بر مرد اردون دست
یو نقد سینه کرد آن حسنه حور
یبره آسمان گویان میان ر
فلک اگر کجائی نوس بر دین
آب یلگون چو گل سسته
چو ررق آبى اداخت اردست
مچون تو ستا در تنی سسکو دیون سر
رم جوده عالمست رهبر جو حور
انسان گشت نصیان تو اهی در آن
بکتو سینه دم حجاب ابرو پیست
کویت قامت از مر رگست برید
کر دو بر تپان آهین بر آب
معتد و فعل موج کس روی ترا
هم آدم شمع و کمر جبار و دایم
ست ترانه چوین دست نهاد چوین شد
ست ترانه روتی خود دست می گوان شد
ما کسیم را ترج نامه چوین رفته
ست در آن مدیم رخ بر چوین حور
چوین ار حور و کوره روتی شو حور
دوازده حور و دوازده حور
ار حور و کوره روتی شو حور

دواع محسوب

حد ثقیه^۲ میگوید که غایتی در شکر و ادب^{۱۹} دست در گردن مشق و محال طراست
 خواب آن صمیم دل با غایتی با ساد میگیرد
 روی گل را ادب کسبای خود درار
 اده ای شش روی توئی گریه
 دیس صبح و در وقت خود خوشدم
 آنست که رها نشسته صد بیکر اد
 مدبرین ار طراوت حمام است
 بکامی س آرای در آ
 برنام رد چون بوسه برایش
 باغشای چ مشکین و طوطی بجهید
 چو میل آب گرمس در دریا
 بودی طاس در در وقتش اردور
 گوسیس کف صالون در آیت
 برآمد لاس آن حسد اده ام
 مشکین و طوطی داده چو باه
 مرد دل و طوطی در حیرت طراس
 تخیل صد حال جاری دران منتظ
 مکینه ماه چو در رخت بر گل
 خمیاره چو آرد دست بر سر از حارست
 خمیاره کرد دست بر سر دلق کار
 حوئ حکام در آیه من بر حیدم
 با حکام میم بگن آغشای

روانه ساز سحر جان عشاق لغم بر داز بیان دواع شدن محبوب دلنوار

دواع سحرست من چه کار کسم دواع عمر کسم یا دواع ما کسم

میگوید
 ساد
 ساد
 ساد
 ساد

روایت

۱۰

عۛ

57

56

کامیابی
چند روزی

7

حذیقہ ۲

حسنا تو یہاں دایم ہمارے اہل خانہ
دیکھو جو سکائیم و گردنِ جان کو بکس
از مردوں سپہاں و گردنِ مردِ مرا
ایک ہنرِ مردم در سببِ حلّی بیس
روم اردو صابلی تو مرد کی حکم کارائد
حاصل از دایح ہجران سوچی نگاہی مین

دماغ شوہر گسترگانِ لڑائی جی رہا ہے

سرزم ارسک لکر برست ابر سوای نام او
 طمانی تو کسم صوت حسانی حر و
 نعر سحر مرا بجای گرم و دیگر میب
 سر دایح جوم آفتاب حسرو نماید
 سوی سرگردم سعید اما حیا لب و سر را
 چوین میه حاک گشت غم می که در رم
 اتر عکس بختد سعی بر اطلال و ارب
 سرزم حسی مرید عمر خود بکشتا
 جو صرهای لو سو م در در و سر در تم
 میت سااں سر شمع کحر خاکستر
 افاده ستار سر در طرد آفتی
 مس کارها ماسر و ستار عاشق میشت
 در سدم میت نتاج مایه سر مان
 مان اسک دایم خرد کاشه بر
 نه آفس دل به حاج با مسود
 رسا بواب ادغی مرا فرود
 می مدرم چون مع بهما روی آفس

۲۲۲

کہ ہنوں فی نفس دہشتہ میں بالما دارد
اور ماں تہتہ گرد اقرار استادی مرا
ماسد رنگ صبح نفس در کس کم مرا
کہ چاہ رصف لب بازسدہ میرک
جان بس ہی آداس مدحت جانیہا
کہ کردہ بیع سالی ایش مدح سہا
عاصفت میر غشاقی کہ دوری و عشاق

گیس گردد و هر سنگی که گذارم سرحد را
 بسته ام حانه تصور رویی سرخوش
 مار با پس من حریر سحریت
 بود از مدح صبح قیامت تار دانا نم
 او گویا مهال بر این توده خاک سپرد
 زید اگر بسیل زلج حوین شود
 رعایا سیدم بخت مدار جواب جزرد
 یا در دم حاتم بخت خویش سر یزدن
 حای مای تو ام کرد کار بعد از حج
 بر سر سوخته عشق تو در سارک
 مالمع خیره دل کرد ایم ما
 میرد چون گل سرور باد رحم من دریا
 دخی از مستمع کشته سنجیر و
 درین محیط دلم که آن حاکم است
 حوین لاله همیشه داغ مایسور و
 اروع گل جراح مایسور و
 حکیم دیگر این موسسه مهم حرات

الحمد لله

صفت جنس پوری عشاق

ار سگ که کان سرالله را رفت
 قفس از جهان غیر برسیانی نیست
 رجمی من برد که دم شیخ تر گشت
 سروش ایو کلک شیخ آن دلبر و سب
 سیم حواصه ایم حیدر سوس حوت
 از دم خون شیخ آوند و ماں کشید
 بر عکس عای دل خویش چون عکس
 در چو ام در آئی کعبه در هر بزمی
 از سبب کی مافدر عسیر را آن فرد
 آسمان خسرو میگردد بخت پیر ام
 رتبه بختی خود در ماں شدم آگاه
 ز هر نه هوا و باد از من غلط است
 از سبب بختی نازد ستیه کون میگرد
 طالع ما کجوری آموخته است

حلافت کشته بود و کبر و شوشت
 سروشت من و لعل تو یک مصیبت
 گرفتگی طالع من پس بیاس کس
 ریاض گردن محرف رنگ سروشت
 بادارای سوز دگر آفریده ام
 راجه دامن یکسیدم از گریبان کسند
 یلداست سروشت راجه حسین کی
 مرا بیدار بسیار و کلبه آرد و حواس تاین
 لا حور دار بود حسن ظلال حدای بیست
 نینل حتم رحم میداد فلک سام مرا
 که دایم سبکسان حسین کرده است
 بهمن گهر سوز من غلط است
 فعل اندر کف ما قطره خون پیگردد
 می نویسم الف با رس خون پیگردد

مسح خیزی کرد اس گردن را یام تعارضت حسین ابروی عشاق کام

داس تادی و دم امرور در دست
 عایدای تاسه صوفی عشق آفرین
 نسکه مرغان دشت تاصیه بودم آرس
 حسین که حسن حنفی درو یاک عالم
 ز سام بود آن احوال مایه بود حوال
 ای تاسه حسین بر اردم راعده تراب

حدود را درم و حبس حبس چون اگر
مصفا می چیدم آئینه عشق است بیدار
آیت سجده توان خواند رشتنی ما
کند و روحی آید طای حیرانی است
و مظهر صبر و است پیر و محبتی است دردم
قدم بر دل رنگ کاغذ ابری را آب

چشمہ بہ آبِ سمانِ باجی قزو اشعار صفت چشمِ عشاق و لغوکار

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

در کمال
در برادر
در برادر
در برادر

حد لقیه ۲

حسان از میان دلیم هان ازل خود
دیدن جو کایم در کدن جان کو کهن
از مردن سپ جان و کرد در دل مرا
آید بجز نردم در بخت عالی میب
بد م او و صافی تو بود کی حکاراند
جان از دایع هجران سوخی نگاهان من

وای سوس گسترگان لادای حیران

سرم از سیکل بر بیت ابروهای مام او
ملامتی تو کسم صوت مستانی حرد
مدیر شعله مرا بجای گرم و دیگر میب
سردای خونم آفتاب حیرت نماید
موی سر کردم سپید اما جیالند کبریا
چون حد حشک گشت غم موی کسرم
از بر عکس بخت سستی بر اطلال و اربا
سرم بر م حسی مرید عمر خود نکشتا
خوسرایی که سودم زرد و سر ستم
میب سامان بر شمع کمر خاکستر
افاده سست بر سرش طوطی آفتی
مست کاری ما سر و دستار عاشق پیشه را
مردم میب شمع مانع سردمان
مان اسک دایم خرد کاشه سر
لعل آس دل به ماغ ما میسورد
حسان و ایدری مرا و در دایم
می میدرم چون صبح بهار روی آلس

صفت سرگردشت و لعل شربت عسلو

که بچون فی لعل و شربت من بالما دار
از رمان تیشه کرد اقرار استادی مرا
ما سر در گنج صبح لعل در کسم مرا
کو جان و صفت لب ما رسد بر لب
جان لب می آید از صبح ما میب
گر کرد و صبح سامان آتش و سر بهار من

نگین گرد و مهر سگی که نگذارم بر خود را
لشتم ام حله تصویر بر روی شمش
ما را با لب من حریر بهمد رست
بود از من صبح قیامت تار دانا م
آید بی میان بر این توده خاک کسب
رید که گشتیله دل و جان شود
عقاید سیدم بخت مدار جواب حیرت
بیاوردنم خط صوتت خویش بر برون
سای یا می توام کرد کار بعد از بخت
رسم سوخته عشق نود و سالک
خود را صبح چیزی ندل کرد ایم نا
میرد چون گل بر سر و دایم حله را
دوخی از شمع کشته میب
درین محیط دایم که آن حله کایا
حون لاله بخت دایع ما مسورد
اروعش گل حراج ما میب
بختیم دیگران سوسه میم چون سوسه

خداوند تعالی

۲۲۳ صفت حبیب اور بی عشاق

از سنگ گوهری که مسدود دارد رسد
فصل ارجمانی غیر بریتانیایی
رحمی پس برو که دم تنوع بر گشت
سروست اما کمالک تنوع آن دلبر و سب
سمیم جواده ایم خط سربوس خوش
از سرم حوس سیم آخر سر و همان کشید
بر عکس معای دل حوس چون مکس
و چراغ در آئی تحت به در هر خردی
از سیم محی مایه در عسر بران او دو
آسمان حسود میگردد بخت سره ام
رتبه محی خود در مان ستم آنگاه
هر نه بهادری مداح من عطا است
در محی نادره تنیه گوی میگرد و
مطالع مانگردی آموخته است

خط شکسته بود و در کمر و دست
سروشت من و زلف تو سنگ مضمون است
گشتگی طالع من پس قیاس کن
بر قیاس گزین محراب ترک سروشت
مار ارای سوز و گداز آتش برده اند
را بچهره دامن میکشیدم اگر گریبان کشید
میل است سروشت ر لوح حمین من
مرا میداد بسیار که باز آید و خواست این
لا حول و ابرود من طلا حیدان عیب
میل ختم رحم میداد فلک سام مرا
که دادیم سرستان خویش کرد به
همین گریه جوار من غلط است
لعل اندر کف با قطره خون میگرد
می نویسم العار است خون میگرد

سوی چیز می گرداں گردش ایام تعارضت جبین ابروی عشاق کلام

افس مادی و غم امروز در دست است
 ناله های تاسه صوفی عشق آتش ک
 لکه مرغان دشت ناصیه سودم آری
 جیس که جیس حسین درد یاز عالم است
 و تمام کمال احوال ما را موعود
 های تاسه جیس را بر دیم رانده تر است
 حده رل دارم و حس جیس چون آتش
 صفای حیدر ام آئینه عشق است سدا
 آت سجده توان خواند ریتانی ما
 کساده موی آید های حیرانی است
 دو سطر سر و دست تیر و کجی است ابروم
 اقدم هر دو رنگ کا عذری را آن

چشمہ بہ آب سان بنی صبر و آراش صفت چشم عشاق و لغوکار

[illegible]

جو جسم اب رسیدہ ہم سے اے
 حیرتی دلم کوں سد دیدہ گریہاں سے
 جسم ہم را سیدی مرجع کا درست
 قریب کعبہ دارم بخشم راست
 کردہ چو لب در جسم معدوم چنان
 کز کرباں جسمندہ ارشتری و عاشق
 بی نامک حسی کند میمان عشق
 کرد چیک کعبہ کو دسر دیدہ اس
 کعبہ چہ رس رحہ درون سے آمد
 اسی جسم یہ میدان می در سے و
 لیک جسم سعید را عطیہ شد ام
 راست کز چشم سدرہ سید جسم
 مردم جسم عجب دینا دل اس
 چراغان لب آب روئی صغیر کرداد
 گسار گسار روحاں حکم سار
 نہیں خالی س کرد طر حوائی تادہ
 مدد بو دل از جسم سدرہ آورده
 چشم حواس بریں سید مدد ایل اولو
 یازاری دعا حرم صوم حیراں بتا عقد
 ریشہ کی ارمیہ تنگ سے آمد حوای
 مادہ حرم من گنل مادام حرم من
 سر طرک کسوی در خطار سر
 اس نامہ آق مدو صر آمد و صبح
 ادم صبح صبح مگران حواہ ہو
 حرم حرم حکم سود صبح دگر کرد

اکیید صبح در شب چرخ می دزد
 اشک طوفانی من حیم مرا کرد حسید
 مدایب خود در آن خواست که حیم مگرود
 کدی سید حیم لغتی را از اسطار
 دلدستار در بر مرا آفتاب تو
 گهی از مرد گاهی ریح گوی که باران
 یک خطه گریه که کم کور محسوم
 زمانی که سگایه حیم
 سوز گرم راه دل میاوردیده ام عاشق
 مرید حیم گشته بر من مودت نگاه

می دیده ام و پدید بخشیم معید حوس
 القدر حوسس روایں مکر کہ کرد آحر
 دلم رناعت میدار عید مار گر دد
 چنین عید کہ ہا دسے دواع ما
 عالم حرات حسیم و حسیم حرات تو
 سادر حسیم من لنگر و انی تر شکالی را
 گو با حیر ابع حتم من اداہ و دن است
 ردل آنا د حسرت عات حسم
 رائق عات گر دگر گشتی سیر و ما کس
 احمیس اراقی تا سہ مظاہر کیستم

حار و دیدہ مای پرتشاق استعار صفت مژگان عشاق x

[illegible]

صد که درین معدمت دیده ام
 اندر لعل تو بر ختم رد
 منگد جانی حوا در آغوش تر کام
 هر چه که سره لب و است
 اکنون به کم رشته که دمی گری داشت
 من در دیده نگا پی که مرغان رسد
 دوزار مرز به لخت دل با تا دم ریخت
 زبید دایم حس رصوا
 رقص جگر و کف در مرغان
 هر گز به کرد کار دیگر
 مردم به گشت کد در
 کار انگشت کد هر مرده
 در پس ای اده به حار است

حکومت و مردم

قاضی
 میرزا محمد
 مولانا علی
 علی قلی
 محمد علی
 طالب علی
 لاء علی

امیر
مقامی حکومت
پنجاب
سربراہان
دار اسلم
ملانی

لحمی و عروانی

۴۰۰

در دل
مقام ازین
عالم

حد فقه ۲

رنگ مکرر ده که دم سحر ترکان
اواسوس ره گانی ادب - ایم
حل بدن جان گرم قوی جسم میرام
عز و دست بدن نو که ترکان دریاب
نشان تو در نظر نا که بود چاک
روح مرده چون تنج می در دم
ساکه در یب نشان چشم سول سبک

۴۴ مصنف کتب و شریعت

در در محکم عین دیدم شریعت
کور بر لب از مرده انکار
که سید و سید مردک دود چاک
تتمت این در که مقبول و قابل باشم
از سون حال نو گریان لطره
جوانانی عک کردم اسب و پی
فلس سید ام چون فایده پراست

سواد دیده سیه سختی تو ورید گپها اشعار صفت مردک

ونگاه و سر حتم غشاق لعم متلا

لی

آورد ام بدون دم عک مراد
محوس فایده است اگر چه مضمون
نی هر جت لک با ستم سر کار است
دیده سید نگام سیرا
در خیال دیده دول لک دود
مردم از بهر اولس دم در گیرد
در دیده مقدم مردم حکم مر
که دهه جیم - دن لے آید
ارح حس دوتا که حک میتود
ریم حرت بی حسرت دیاری دارد
جودیه مارکم ریح توار حسرت
دردار نورس دیده ماحاک سرگرد
عیر سرگرد دیده و دید
در افکار اولس کوکت میرنگاه

گرا و فاد مردم جیم از لطره
عاده در میان آب گوا حکم رکابی
سید مردک دیده من لدر سیاه
اوس حظایز است که در صده پیرا
نظار چشم ترم آله مر ما گردد
مردک در نظر صورت احقر گیر
آهول ساه به صبح می نور ساه
روح دیده مگر مای در حادار و
مردک مرود حتم فقط شک جیود
نگاه دیده من بخوار اردل مروں آد
کدنگاه و اموش راه عاده حتم
میرنگه مالها خط عار است
اراق ربانی که تو نش نگاه عمار است
رویده مامره صد حالتی می آد

حالت
چون
تجارت
عالم
ایستاد
حشمت
پیشرفت
دستیار

صفت گریه عاشق ۲۲۵

حتو حشیم لوگویا امری ندارد
 که در کمان گسایم در وطن نگا
 حرم حاد بود خاک نشین بدنگا هم
 کوی د خاک سپه کرده ام بر سر ششم
 خاک ای لب الاو جسم است اس
 محسن سر بر راگی حاکم نو

حدیثی از
 ای نظاره محراب سنگام نگا
 که مشت حاش در دود سیاه میگردد
 در راه وصال توریس حشیم را هم
 گمان میر که مرا گسه سر بر سر حشیم
 سر حشیم بر آن کسی که ملک یاس است
 بهر عالم حشیم امر سیه نو

در یار احاک لسان استعار صفت استکباری عاشقان *

در رمگی حوشن مکریم کمال حوشن
 چون آن لب تشنه در دهن عشق
 ناگه کردیم این کودک شکر در دهنه است
 در راه لب حوشن کدوی حاش است
 حاد دیران میو چون طفل اشتد حاد
 لعیر گریه که آید کمال حوشن مرا
 اندام که تک کرده که اند دخت بود
 سک را سبیل تواند سره در یار و
 سین که در ظلمت حال مردان حوشن است
 یک تن اول برین مده بران باک انداز
 دگر حوشن دلم مگر دت داس حشیم
 شود گردان بر کلاه و ریخته دیرا
 من آن محرم که این کھا لاف من بود
 بیاد کشتی حشیم کسین دسر دیا کس
 که ام در نظر از بر تو هتای می آمد
 کجا حرجان مردود در یار انکنداز
 بر هر مرده نظرای حوشن آورده

کس اندر کز گریه بحالم میکشد
 لب مگر مده ام از خط گریه لب
 دهن شین طفل یک از حشیم زور دهنه است
 در یو حشر که لب میکشد
 عاقبت حشیم رم از گریه حاد شد سید
 کسی بر سبب احوال من می آمد
 دل سی حوشن کف آورده دلی دیده حشیت
 دل سگین را اشک من آورده بر راه
 دگر بر مردم حشیم تشنه در حوشن است
 عود از اشک مردم کابل طریقت گوید
 حشر رشک و دام سر حشیم داشت
 که ترکا من بر گاه دست از تن من بویا
 سونق من بر ده افلاک را بهم درید
 سر شکم رفته رفته می تو در یار و قاشک
 جنان بارک شد به بار که کردن بر حشیم
 جیان مرگان حوشن گریه مارا نگذارد
 حشیم که سر سبک لاله گون آورده

حرفیہ ۲

۲۴۸

صفت گریه

قتل کا واسطہ دل ہوں شد ام
 مرواتی بہت سجادہ گستر
 بھونکے اور سیاہ سکتے
 جو حکم اشک بار چاک ریزم
 رسم بیاہد اسکی فی لحک حکر میروں
 اور درک دیرہ صا رم اور د
 سکرموں ہی لکھ را۔ روں ہر دہا
 وقت کو کہ گویم کہ قصہ طوطاں
 کی لکسم بیج نو حوں شویڈل
 عسائی کہ آں ہی مار دماں
 کردوس حج وار کون مگر یہ ہم
 دھندہ حوں صراحی سب درور
 سکرم ہر آلودہ سکوں ہی آمد
 یاد دہا ہم کہ حرا صاف شد
 ان رگریہ میں گشت صلاح محل ہلہ
 خط گزیرہ حاضر آمدہ اہم رہ مال ہلہ
 ہوا مار سور گریہ جو سنج
 دل واس کرد طفل بہر شک
 حوں آلودہ مار اگر کہ رو جس سک
 سمر قطرہ اشک مرا چوں آئید
 ہر صہ آئید ارباع ملکہ طفل اشک
 دل مارا کرد حالی ہم کہ ہم کرو
 ہر عیادت در رسم اس صبح رو آمد
 سک سب ایک لکھ دہدیت اردو یہ ہر
 در دیرہ ہر حکم حوں دل حرا را

20

موسسات

امجد الحسن اویسی

۱۰۰۰

تقریباً ۱۰۰ سالہ

کتابخانه

سید

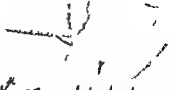
استراحی
ایستاد و محترم

کتابخانه عمومی

10

۱۰۰

اور دوسرے سیردوں آید و
 اول داشت موج در کابل گریخت
 هرگز مراد در استیست
 به پیدایه مرغ گرسا
 که در دوزخ اوجار تها بر می آید
 می کرد باد و سب فارست می دهم
 آوی میکا همانود اوجار سیرد کرد
 سده و می بیامده و میس
 از ارجائی لوبکاس می د
 جسم که از می می روی د
 دوزخ را می که چون میس
 دقیقه ام و یک عول سگر
 هرگز لی عول شده عول می
 تا که مرد می
 که عول در اوجار گل میس
 که ام می ستم در کابل آید
 آتق از سده می آید
 چه توان کرد ماره هرگز
 در جراح لا ششم کار میس
 قطره قطره میس گردد انگلی داشت
 شد دکان کهر رشان دوزخ
 می بسیارست جسم گمان
 تم آورد دانه میس در میس
 که در دوزخ ام از ستم روست
 گریه گرفت در جاحه اوجار



صفت گریه عاشق

حسب سزا و اسلام در وقت بحر مرگان
 اشکی که سرگشته چشم برون گم
 دیده اشک دهریون دل مار
 کون و آنه حقیق من حسده کرد
 فلک ماں تن کا ہندہ اشکبارم ساخت
 چون گرم گرم گریہ کردم چشم گمرسان را
 کھار دندہ من صسط گریہ سے آمد
 طفل بسیار دیدہ ام ای اسک
 ریت حس است از الماس شکامہ صید
 بعد ایں دج من اسک دل بدیز
 مرا لخت دل اشک از دروختی تنی آید
 چیرتی اسکم اگر شد ریزگان گره
 گرموس و ہدی دے داشتے
 دایس عم سوختے سدا ما
 سب دیت کد گر ہماراری ما
 راتک جیتم ترم صاف سد عانی میل
 حشاں من رومت در عاسی حاسد
 لقا شکم را سد از مردم حسم رود
 دمل صد محرت حرج دیدہ ام
 آسین طوبار گلبراست در دم را سک
 ما ای اشک مرا مانع نظارہ تنوی
 مستم نام کرد رجوی اسک لالہ گویں خود
 مرا بیجات اشک از دندہ ہر دم کم ہاستند
 رود قباں طفل اسک ہر دم مردم حسم
 میاید حرج میاتی رموج اسک

می ماندن محبتی و مسود سے
 رزوی من شید و دھوی خون کسہ
 سارہ شمع خود در ویاں دریا را
 کہ این طفل اشکم مرا نود
 ہر اسکر کہ شمع دگر یارم صاحب
 اندام ساحل چون موج آسمان را
 کہ اسالان ماں بدست مردم بپ
 از تو آوارہ مرے آید
 گل رستم مکہ چاک گریاں سکد
 آسحق گم سودار رستم گل آید برون
 مردوں از جا طفل من کس گلہ سوز
 حوت شد غار را در دست و پاکبید
 رو چارہ مرے ہے ہے استے
 در دندہ اگرے نے داشتے
 ہیں من است لعل مرگ حرجای ما
 گواہ عاشق صادق دہشتیں ہاستند
 کر شک یکدگر را دندہ می تو ہند
 گرد او کردم کہ مانج از مردم آنی گرفت
 مردم حسم عک در ما دل است
 مردم حکیم مرا ناگریہ آشتار کرد
 ماری از حکم من امی و صد بارہ سوئی
 توچوں دس سکدی من ہم کمرستم بخوں خود
 بیاض دیدہ ام صبح ہست دلی سلم ہاستند
 کہ او دوسک تو را بدیدہ در رتائل را
 راسد ہچوں سترہ نور ستہ در ربراب

سبب
 سزا
 حبس
 حکم
 گریہ
 اشک
 دھریون
 حسد
 فلک
 چشم
 گمرسان
 کھار
 طفل
 ریت
 بعد
 مرا
 چیرتی
 گرموس
 دایس
 سب
 راتک
 حشاں
 لقا
 دمل
 آسین
 ما
 مستم
 مرا
 رود
 میاید

حقیقه ۲

مخواب بین عاشق و معشوق

طعل اشکم و دیده و سینه آید
 معرکه تنگی تو آب چشم
 نهد دیده و خداس کجوا نام ساید
 بعد روزه معوج اشکم در کجور کجیرسد
 نوگر فایم با گر که کرد دل لارمست
 در او گر پس تو که هستم سار و
 رهاک ریخت آب خود و از نظر مساد
 ای دیده و طعل اشکم مرا برین مری
 طعل اشکم تر سدا و طوفا
 ترسم گر چه جسم مستعد مار شکند
 با سبیل تر شکم به بود نقه طوفا
 مر جواد - دیده و سینه آید
 کی از سرگشته شدم تو این است
 قرار این طعل اشکم کی بخرد این نگیز
 اشک داس گیر یا آخر گریه با گر شد
 موهالی را که مسامد آلت می دهد
 حیدل گریست دیده که سستیم دستار
 چون طعل اشک حاد حسدانی مانم
 به ورده نام بخون مگر این تمیم را
 ز کجور و مودم آتی است
 این کاسه که است و دیدار شکند
 اردی سی عشق بود تا سبیده

بخت سیدار ساز خواستگان لسترا اضطراب استعار

خواب بین عاشق و معشوق حجاب

کمار دم که سیم ترا نمیدام
 نصیر می که ترا خواب دیده نام
 خواستم مای خیال تو سوختم خواب
 سب کجوا س دیده نام و سب کجوا نام
 دوس در خواب بود و دلی میگفتم
 دیدم خواب کال لب معلم لکام و د
 کسی که شست خواب تو نام دلی مسود
 خوابم صد قنات را فانی ردنی داس
 دیدم من است خواب شست و سب کجوا نام
 در مدگی مرگ کسداست کار ما
 بخت حوی تو است خواب هم رسم
 دیده دولت سیدار را کسی در خواب
 یادم آمد رختاب تو در خواب شدم
 میبدر آمد در چو صبح آفتاب در دیر نام
 گر به آتی جسم ریخت که سدا شدم
 کرد آفتاب در غلط این خواب گفتی است
 حوی من معروض مدام که خواب صیب
 بهشتی آمد و بر من در دیر کسدا شست
 آفتابم مطر آمد و سدا شدم
 خواب گران اسده سب کجوا نام

عاشق

معشوق

عشق حسی

عشق حسی

عشق حسی

عشق حسی

عشق حسی

عشق حسی

کودخت زبانه ایست که تو سحر بزمی
مکدام امیدواری روم ایلی تو
سی در جانش بود ای تو یک در کس مکدم
مدت نکس در جواب یال کج می دم

سیع حراس و جگر پاست ارباب هو تن استعار صفت
گوش و بینی عشاق محنت کوش

دین مست گوش گران حوشتنم
ای کاش مرد گوش می اعلی ندی حوتم
کار داشت من مع ربابا صبح
از شکست رنگ حسار هم عیار بیسته است
آئینه داد و بھراں زار زیر مرید استعار صفت حسار و رنگ پیره

رج مدد رسان جسم سیه اندر نظر دارد
غشی در کلبه کیتی با حکم میر عم مسلم
دستم و عشاقم هیچ سد حصار در دوس
بر عکس هست ما میت و حیران عشق
کودای صبح در دم در شک اعیار است
گر در رنگ در دوس واقف صدی میدوس
و حیران در است رنگ در دوس
شکسته رنگی من پس ما را باید دید
سها اشک را در مرا حبه حسته گفت
فکک را بهر کجا می سرد گای بر دارد
که از سوز در دوس خاکستری سیدگی حیرانم
گل رعای مانع عا ساعلم را فاشا کس
مارنگ حود و رایحه دیدم گر بیستم
ترا حیاں که گل کرد و حیران در است
کایس رنگی را قور دی رنگ در دوس
حالت ما فاعل حسد پدای است
حیران رنگ مرا در سار باید دید
کار رنگ هم بر ماں شکسته گفت

بلال و کواکب آسمان کج آدانی دوران اشعار صفت و هنر

لب و دندان و زبان و تکلم عاشقان ط ط

سی
سیع حراس و جگر پاست
سی
بلال
امری
قول
رنگی
رنگی
مات

صفت آه و ناله عشاق

کس او در دالو بتجس و دین کج
 ای رول رنگ با هستی نه دو دم
 در کالی لی سهرک تو کردی کاو نیست
 مراد من از صفت حدیث بری آید
 چون نسیم من بیاد رختس
 با قوت راده نفس آفتس است
 بچراغ گشتیدگان چه سرنگوه داکند
 باهی در مع دوش بخت ارمغان من
 از سید ملک دست به دوش نفس آه
 اگر گشته است سر کجا طوفانی است
 مثل که علم ناله اطلاعونی است
 ابرو چه سرود در من رو در کار ماند
 دوشیه دلم کجا مان آفتق رود
 حورشده مانند انکه آه کسرم
 اگر گیتی سید ام من سوره
 و دام محنت منم ای روح اسیر
 من صحت دآه گرم سبدا ر
 شکی که ناله تنایم حردش کسد
 ارتپه جم تا کسیدم اتقن اصا ناله
 بر صدای ناله ترا میت اتر آه جیرا
 اخته میکم ار آه فی اتر سربا و
 من سیجا القسم سوی سیجا رستم
 آسمان مرتب رده یوتس بیت را جم تا سحر
 مرگاس را شک دمی لی گد سو و

عشق گل و سحر طربان من شد
 که غمزار خاطر باست چون سحر و میگردد
 چراغ مرا باد دست دعا شد
 در گلوئی افس شد رشته ز رنار ما
 که بیداری نگاه اردیده قصه بری آمد
 نفس سرد عطر انگین است
 الماس دایع حده رقی آویز است
 حور هزار ساله تا سه ادا کند
 و آن شعاع خیم من که مرار حواست کرد
 آیم که پیار لف دل آله دارد
 و ز ناله است مرگها اعانی است
 و بخت ماطل گلستان جوانی است
 این مصرع کسد رس با دگار ماند
 رنگ دد و سود و بیان آتش رود
 در چه گوش آسمان آتش رود
 ناله من دل حرم سوره
 که شعله آه من قفس سوره
 حون شمع که بر مرار سوره
 ملک ررق سر بخت حور گوس کند
 بر لب با گرم سب با ست هر چنانکه
 چون شرور دلی سبکس کمی راه چرا
 لیبرو باطل افتد کند بعذر ما و
 دست روان من آبی رده ناله ششم
 آند گلو آه من روی کرد کار کرد
 این شلاح فی سکو بخت عکرم و

صفت

بیت

عاطف
 کجاست
 سحر

سحر

ناله

سحر

ایمی

عقیر اندر نوی
 دلیس مال

مادامه
 دارا شکوه ناری

صفت گردن عاشق

آبی که گشتم بیکدقیقه رخ کو بار
گرد سردی دانات آرد مار
نیراه دارم در سگر چرخ سیه
سارح حانه طعن کمان پس تیر است
هر دم یاد میرد ای دل گشتم
همای تیر تو دل تنگ و اشو د
مرنگ تر سر سام روی تو خوش را
مهمورم کوک بحث ساه خوش را
ناله و ایهام که نظر دگر ایجاد گشتم
دست دل گرم در کوی تو یاد گشتم
حد و مرز رحای تو اگر با گشتم
گلگیر و گلزار ساز خانه صیقلیت
ارکس دست بمدن آدم و ساد گشتم
و درین عالم

داریم جوشن کردی از موم بر م تر
خو ربه هست سیم سحر مر ا
نرمدم و تو قوی و دوسی این مس
که رحم پنج تنهات حایل ادا د است
دل است این که سر جوش سر گما س
دل است این که شد نفس کثرت ما
دل است این که سد لوح نفس دوی
دل است این که از اشک صفا کسید
فلک رنگ امح عمار دل است
سلمان ملک حواپا عداس بر می دل
نفس معجزه بر آب رنگل استند
نایب سیه و محدود از تر ا د
دریا صور سیه عاشق چه میکند
چرخست حلقه و در دو سر ای دل
دل اینجا که هست اگر چه گر سو و
خوشید حسرت دل بسین و سله
مردان و راه در د مردان رسده اند
دل شکسته ضرب حدائی و لهر است
هر کجا دلو را دمار حاصیر و د

خو ربه هست سیم سحر مر ا
که رحم پنج تنهات حایل ادا د است
دل است این که سر جوش سر گما س
دل است این که شد نفس کثرت ما
دل است این که سد لوح نفس دوی
دل است این که از اشک صفا کسید
فلک رنگ امح عمار دل است
سلمان ملک حواپا عداس بر می دل
نفس معجزه بر آب رنگل استند
نایب سیه و محدود از تر ا د
دریا صور سیه عاشق چه میکند
چرخست حلقه و در دو سر ای دل
دل اینجا که هست اگر چه گر سو و
خوشید حسرت دل بسین و سله
مردان و راه در د مردان رسده اند
دل شکسته ضرب حدائی و لهر است
هر کجا دلو را دمار حاصیر و د

میداد و قاف از دل ما
چهارم در سینه و سینه و سینه
کبریا و سینه و سینه و سینه
در سینه و سینه و سینه و سینه
میتو مثل سینه و سینه و سینه
کعبه حرداع که آید سینه و سینه
کباری و سینه و سینه و سینه
ساده که سینه و سینه و سینه
صدی این بود مثل سینه و سینه
تا هر که سینه و سینه و سینه
گو ای سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
په لعل آتش من سینه و سینه
حزین و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
که هر سینه و سینه و سینه
بود در سینه و سینه و سینه
عالم انار گشت این سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
نمای رستین عاشقان سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
فرح گشت حرم انار و سینه
رنگ و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه

میداد و قاف از دل ما
شده و سینه و سینه و سینه
کبریا و سینه و سینه و سینه
در سینه و سینه و سینه و سینه
میتو مثل سینه و سینه و سینه
کعبه حرداع که آید سینه و سینه
کباری و سینه و سینه و سینه
ساده که سینه و سینه و سینه
صدی این بود مثل سینه و سینه
تا هر که سینه و سینه و سینه
گو ای سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
په لعل آتش من سینه و سینه
حزین و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
که هر سینه و سینه و سینه
بود در سینه و سینه و سینه
عالم انار گشت این سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
نمای رستین عاشقان سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه
فرح گشت حرم انار و سینه
رنگ و سینه و سینه و سینه
سینه و سینه و سینه و سینه

۱

۲

۳

۴

۵

روز نخست من مگر بر دهنی مرد
 بر کس که دید یک دلم مار و تند دلس
 سنجیکه دم بر ارد و پس پاک حشر
 کهای یکجہ زد لکه حده مرد جسم
 ارمج کجاسته سو رجه اگر داب
 اگر رجه دجسم لعاب بردار مد
 دجهای سیدہ ام ایسور کردیدار شرک
 لچوم دل صد صد چاک آجو سیدہ ام
 می هم تنوکت رمائی ملایع حسین
 الله دار سادہ آرام سیستم
 حوسم مارم بیتن یادم اور مریم می آمد
 مرسدہ مردم چاک که دل شک ما نسیم
 در دل دادیم دیوانی دل صد باره را
 مگر که بعد مگر مرد و در چاک من
 دارم سسدہ نایع ہماری رجوت اع
 غیر مگر کجہ کهای ذکر گرم سسدہ
 در ملائق سو من حوب کاغذ اس رده
 عکاشه اگر دل شکستہ ام حرمین
 در مجلس خود راه برده پیوستی را
 دل حواسدہ سدا رسدہ مرید کرد
 ار سسدہ شکستہ حکم و صدا درست
 ار سسدہ ام کم تند و در دل نفس نام
 در جاک شکستہ اگر کسی قشر ار
 دلم نج تنے مسود صادق
 مگر من ر عشق مسدل ماشکی

صفت گردن و سینه و دل ماستر

جو مجلسی که در وقت گلاب شکست
 از هم دارت تو سنا محورو ایم
 رسد سرچند ملن در دهن سسدہ
 سیتہ سورنای جسم ادهی رت
 بر رجم دلم بخیر ردن لخت راب ست
 حامان لظرافات بردار مد
 عکاشه مگر کار ششم گلستان شکست
 صبح گل ابدت دیوار گلستان را
 ارک در ای اس مریم کاور را
 سنا سنجیکه ردل سدا را
 رجو سحالی سب کاس رجم دلم ما هم می آمد
 در یاد کار هر من آن تم نفسی سسدہ
 ادهول آلوده مسدع رنگس سرا
 ماسد مود ردل یک چاک ماس
 گل نفس ایسدر مکرمان عکاشه است
 سیدہ سو چکان مرن ماوی است
 دجهای سیدہ ام ما هم شک ادا اید
 شکست در وری احباب ماسد
 اصردہ دل اسر مکنده می بر
 میرد هر چند برست مگر موآن داس
 احوال اسرین که مادل شکستہ ایم
 ای طای بوم بر دک و در چاک کس ما
 برسم که رسد رفته علم دل بر دن مسود
 ماود دیدم گل دیدم و حراں دیدم
 شکستہ لکسی ردلی مار او ترا

صفت گزند و سینه دل عاتق

من تیرد آم که دل مسد دارم یا سگر
رو گشته خاک سینه ام
یا کست سینه را که بوقت روبروی
روم دل را می توانم دست
روگران مرغان جری کتد ارا
ماستم سوز دل خوش گویم مانع
جید سینه در هم آه مگر عکان را
مادل هجوم داع نود و گرم خوشی است
عشر سینه کعب دل دانه ارس
هر داع و پند سینه سب در کس
اگر می حدنگ تو تن کان آتش است
داع عمت رها طر اند و بگین شکست
ماستقارای عطر در
دل رها عمت مدد چرا جارتش است
حواطم که آن سینه هم سینه خود را
داع سینه شس سوخت جیب و سرانهم
بالا دل درد کار بود داع عس را
تا گرد که داع عس کی بخندد داع
ماست در هم داع افتد که متوا هم
سرم عس میاید سینه بی داع
یکم رکنی ترنت نقش داع خوش را
بریده که هر سده داع مگر هم
خا در هم سینه روی داسع
احتیاف لک کتیاف ست و دل
دل دیوانه ام ارد و سدر تن میاید

آتش افاد است در بانی دودوی سکه
نحیه دل مرد س کار افتاد
صده قطره خون رویه سورل در عجب
لب دریا کجا رو گرد
که هر چاک رحم در سینه کاه دارد
دانت اوج و بران که مراد دل نود
صطایه سان کند کسی جرح و س عطا
ای سینه هست یا سینه کفر و غی است
دور س حلاله نود در کما رمی
صوای محترمت سرائی سینه انم
در سینه دل گوی که کان آتش است
ار عیو فقیه گل بسین شکست
داع در سینه مصحف تعلیست
کسی که با تو بود دوست دست خوش است
مادل تو گوید عسم در سینه خود را
بر صدم گل س آب گر مان ست
در هر گلی که عطر مانند گلاب نیست
سبح کم مرود و چون تاره بر دس متود
قام ملکب پند را احاره که سسم
خطی که مهر دارد و سول اطلال نیست
بر مارجویش میورم خراج حوریا
از سوز دل فقیه داع مگر شوا
که در دهم گل دور شک خراج ست
صطر سچون صین سیاه استال
چو آتش شکر در شد آب ابرو علی مراد

حدیقه ۲

دل دست در حق خویش مارو مارو کسم
 جوابه ادا مال ادا مال کسم مارو
 دلم در دست سدا رست دل چایه کسم
 را منظر دل نمی در سیه ام ارام میت
 ار صفت حیا تو ای آیه حوی مرا
 دلم ادراق حوی صد دواقی و ده دانی
 شکستی در دلم جاری و میگویی درون آرم
 و دلس یک تدا حیا رس محسوس کسم
 یکم عشرت بر می نامد دل آرم رده ام
 دارم چه جو اند مرین حوی گرید

۲۴ صفت عشاق خوش مرین

کریں کتاب کسی حال مایب کم و در
 حدار سو کند دل را که رسوا کند ارا
 اگر دست من افتد بر آریه کسم
 بحر رحم میجو در حیدر انک ماهی می طبع
 صدوق دل بسیار شده باره سبزه
 رب س عا رستم رسا سده و باقی
 مان تزیین سواهی که ماه رحم سویم
 سیه را ایتج لشکا صد دل سرور کسم
 سگسار چند و ککم درین کوسار
 دوزین ست مگر دنده داغ دل من

آرزای قلم اهل سخن ستار خات بد عشاق خوش مرین

کول
 من ریزه که اند که افتد از قلم
 نامه استانی نصیر نام ارم
 تم را که صعب تیره کحتی با توان ارم
 ار صفت مارست قاصد نمی کسم
 محتیم من گرا سها حیا ار صفت مالو
 ر صفت من درش آریس در گردار
 دامن توانی بچان دار در شوکت
 سال من نام حوی حای خویش جرم
 عیاست عیان اختیار دل صیفا را
 رها توانی من لوی در دس آید
 صمیم رسده است عاخی که دور ارم
 فی تواری که مرا صفت گویان گریست
 گستم حیا صیف که در جیم شکست

تن صیف درون آمد اگر گریه غم
 مرا کسی که سرم تو به د مامم رو
 که چشم هاترگان تصور سخوام را
 رگم مراست درون کسوف می یرد
 که می آید گوس من صدای می گویم
 نو دیریدن رگم کو تر خرمس
 که ما دکوت گل سیر و ار سگلا هس را
 دیوار گس ار صفت دار و کسم نام من
 در سال نگاه خود رده ارنوا سها
 بنرم رگ روش رگی در روی آ
 رنگه مرده ام نصس مارس سو
 حون حاسم کسم لوح بود انم سر
 صد سال عا که درم دارا حمر

من حوسد از جسم و چار حس است
 از غری که در مادی و حسی می بینم
 باطن طاف مندام چه خواهد بود اقام
 حال صیف مندم و غایت که چون نامم
 نسکه دار و انوائی رتبه در عصای من
 ای مصور و سیر من پر بخور و گشت
 سدهای نسکه کفر و کثرت به جسم ترا
 رنگه و رسد میرد کلس و رنگینی
 جان لب از صف سواد رسید
 رود و عین صفت است نسکه سکر ما
 حوسم که صفت جان کرد و سواس را
 مانیک طرفان جریاں و درجی - ام
 اکتان گسب صیف انکم که گویم میرم
 جان در اثر صفت و انوائی مرد
 داع نو بود لاله صفت رست ما
 کاهنده عین و جان ما را
 دورا رنگ و سار و گوئی من را
 کوب حوس توام من با جمال جریاں ام
 عار و طرا و گسه ام از مایه ها
 هم از صفت جان مند که اصل صفت من
 مرد و حله آوارا هم گوم رفادرم
 نسکه صفت و انوائی رتبه رود و دل مرا
 از ما ساحت هم خود را در وفار
 کاسم حدان که جان و قبال عریان
 جان سود و گرد و از هم صفت سرانام

لک من سدا یک کل و مایه
 سوم گر ما از ووار توام مسوداد
 نگین من مگر و اگر گس میردام
 رسم من خط علی عمار شود
 ساه چون دام می عهد و سب و بی من
 کوسو دار حکم آه کسول و نقب
 رسه سان و دیگر انگین لاسر ما
 سر کلم صلح و جان ساحت ما سحر نام
 ما در و انوائی رسد ام
 شود و مع گر مان حدان میرا
 که جسم انده و گران کده کاسس مرا
 داره اسکم اما اگر گوس جسم اساس
 میدهم براد جسم بچوگاه خویش را
 که در صفت او هم بدل گرانی مرد
 حوس خود بود جسم تو خود من
 ام سده مال گشت سواد ما
 حارست عاده و دیگر مان ما را
 که از من صفت موام را یک شت و کال ام
 گرانده حوی میداستم میرم از اوس
 مال و حید و سان و او که در مری من است
 حوس از انوائی مال مرد و از سب معارم
 می مرد و درون خود صبح و از محفل مرا
 او رنگین و در من سست و از حاسیم
 اسحواں سده و داعی که در دل و اسسم
 که گزادی و در حوس کل هم رسد و اصلکم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

بسم

صفت لایعی تن عساق ۲۴۲

شتر بلو من صورت مسطر گرد
 دلاوری که افتد سازم محراب سگردد
 کار چس موام کرده بردار م
 سستی من پس دما ساه ر سبر مرا
 حاده از خطای رنجیر نام گسده اس
 چون صبح آفتق است نهال در کس مرا
 در آیم کیه دارد یستون ها - ام
 کر جسم خویش حو لظرو دمان سدم
 ناله ام در راه ر صفت سراسم کشم
 یو شکوت که رتار حویش راه رود
 ساه در راه اسیران تو دپو ارسود
 عصا راه بود جسم ما توان مرا
 حال بار کمال صفت مایه لب مرا
 مراقت قدم رنجیر یا ستد
 نص رسیده صد جالسسه می آید
 در میان خیم ام اند مودر ساه اند
 حرسته گدم معرا سحوال بید است
 ساطع کما می مودر شاه کسد ارا
 بهیچره مار یک سد نقاش در تصور ما
 دست و ملبوس کمک استخوان رزها
 عصوی مافده که من و رو کسد
 که سده ارمیل آید و مرا لسان حات
 کای رسته توام گدشتش ارسور
 ارم شود و جو صبح خلدوب و ما مرا
 محوئی دایع من چون میانه سده توان بید

حد لایه ۲
 سده ام سکر رادف این توصیف
 من آسان عالم من بلو تنی سارد
 رتا دانی خود اس قدر حر دار م
 نگار و ناخواه یار من در بر مرا
 در صفت و ناوانی آسمانم گشته است
 سو بو کاک چم ریب عشق من مرا
 ناوانهای من فکر که چون تار ر تاب
 لایه پاد موی میانش جان سدم
 سکر در عالم جسم را به سما میکشم
 روم صفت هر جایی که آه رود
 کاس عشق رسید است بجای که صفت
 عم ذوق تو از نسکه کاست حال مرا
 در وقت تو رده - ار سحت ما سم
 ر صم عصا ار کف را ستد
 ر صفت رسته آیم گسته می آید
 حواسم تاسه بحر استم تا من سم را
 ر لایعی دلم از جسم ناوان بید اس
 رین صفت وجود ارسود ریف تو فیرم
 تا تو ایای مارا حیره پرداری طاست
 سکر در دیمیم بخده گاه ر ما
 صم جان گدا ح که موران تر سم
 در یار حنان اردو ما توام ساحت
 رزی دجوت حاکمال ر صفت من
 رسوده ام جان که دعوت گر سیم
 ر جسم لایع من شمع طلوس امان بید

شتر بلو
 دلاوری
 کار چس
 سستی من
 حاده از
 چون صبح
 در آیم
 کر جسم
 ناله ام
 یو شکوت
 ساه در
 عصا راه
 حال بار
 مراقت
 نص رسیده
 در میان
 حرسته
 ساطع
 بهیچره
 دست و
 عصوی
 که سده
 کای رسته
 ارم شود
 محوئی

صدیقیہ ۲ صفت و توفیق و عیش و عشاق

مواں از صفت قیام و احوال مرا
میں تک جسم من لا عری کردم

حیاک نمای گریاں اختیار اشعار صفت لباس عشاق و مقیرار

مذق و دورک و نوح ہوا مرا
عواں تھی بہت سیر بہت ہمارا

عواں تھی بہت ہمارا میں جسمی
ایکے جوتی قاسمیت میں پیماہ

دیں رہیں گینا مشور عالم کرد
نکل رہم نرزد ہار شش پیماہ

سمیع خاوس ہم لکھاری سالامے
عیر و لکھ سہ اسوی میت ہمارا

گرمیاں کو ہمارو خاک سیداد
نقراں سہ چاک رکھن ماد

گریاں خاک عشاق اور دوق و ماہاند
الف در سید نگہم و شوق اسماہ

مرا گوید سوز وں کہ ہسی رہی لہس
اگر میدا تخم دستی گریاں مارہ حکرم

مرجید کہ ستنے درم گریاں
عم و اس اس سنے کد ارد

مادم اس دوری کہ ارد و دل عادم خاک
نعم عواںی است آماہی و اصدادی ہمارا

مادہ در قید لاسم لکھ لکھی سیر و بس
فی خانہ در گرداں کسہ و ستار ہمارا

ہریر سبک خطاں شدش دلوہ و ہمد
حون طعت و عاراد و ہر چارہ یابی

سبب خاک گریاں نہ جسم میرس
کہ شہ جسم اصل دست و گریاں ہمد

گریاں سنے رمد و ستم
دادار و سب ماد سائب

مرا ار خاک کویت ہر اس بہت مرش
آسم ناس ویدہ صد چاک تا اس

حسن دوری کہ دل طبع سودا ہمد
ماہواری مس ارد اس صحران محمد

س در لہس ست یکو سنے کشم
کہ صبح و تمام بہت ہمد و شام

لہس کہ شش خوش نور یادارم
آنکسہ کہ دینہ لاس عرایس

نعم و مد لاس چلف آرا و بہت
رہیگی ہمد طعت و عاراد و ستم

س ار نہ کسی چاک گریاں کہ تخم
نعم دل نرزد لہس نرزد ماں کردم

میت و دیا مای و یرتاں نام سائی
صفت و توفیق و عیش و عشاق

۲۴۵ حضرت ایام عشق و درک در عشق

حدیث ۲

اینگه گنبد در مسجد روح
یک کسی گویند معصوم چندی می
سکه مدام بر سحر تنم زد من دس
سکه کم کل صدر گداز سر گشتی
او نماز سوزی حلال گنبد من
چندین سکه مارا سب در سب
از سکه که مسمم سحر سر را می
از طالع بر گشته میانی بر سیدیم
کشم ارا که گشتی و دامن ناپه عفت
نات پیری سرم در دامن راد شکست
ان که مرد وادی عظم کورس راه
مقدودا قدم راد عمن آن راد و دنا

سدهایس حواسی متطوع
مای من سکه دوید آند ارد کرد
سیرانی من دمن کوه کشت اسایی
کردن صد باره ۱۰۰۰ دمن کده سدا
باقی مرده عاصم آند کلا ر من
حزینا کرد ست و دهر ا کس
امه لوان شاف رشتن فیم
من عدم با س که گر ان راب سب
حده دار کمن من بر مرد کرد می
سمن سدا حلال کلا می شکست
من عدم عمن کف با آند دارد
سکه اس لام العاصم رسد و لا مرا

سکه تعلیم لوان و ان بدیه حور اشعار حضرت ایام طالع

درس و تدیس عشق طر حور طالع

وایچه پشش رسید سالش
در راه لعل در سیر و احت
مشیت در س من اسنا و
از بر العیش که در نظر نو و
دان چیم که دیری آن کوه آل
لنی که عیاشی شسته محمد نو و
نور ارمی یار نو دس از دور
سکک دل اگر نو بر دست
بر سطر ای اگر نگا یه میگرد

داود در س اسنا لیس
خود دس بود سکنه ما حب
تا خود بر دمنش رسد ا د
سوز عمار حله گر نو و
در لنگار میزند سس و آل
تو را عذ عشق سجد نو و
دان شکم سدا ما د مس
من ص صرچ بر کرد س
از حضرت زلفی آند میگرد

خسته باز معذور خیال اشعار شبیه عاشق بیکند حال

نفسی رطوبت میان اودارک تر	نگین گریه ام رویارک تر	سهمه
ای گلک خیال یک دو دیوارک ر	تصویر من لعلی لعلی دارد	نفسی
صوت آذ را سیگور کس	گر معذور مرا معذور کند	نفسی
نفس عسوس عسوس ارم معذکسید	رسم رسم فراق تو ج خاکستد	نفسی
خون میرسد لسته اند آه میکند	ای عسوس عاشق خاکه میکند	نفسی
سر خدا در دهنش ماسد تصویر خدا	ای تصویر کوکبی صورت آن ماس	نفسی
راگزار تحریر من تصویر من و به خود	صورت مرا رکتش ای عاشق گلک خیال	نفسی
اسک اوردید و تصویر پر یکیدن کرد	گر معذور کند صورت گریان مرا	نفسی
میرود در جواب قاتلش که تصویرم کند	سکرم ارا و اسما حافی شین پس	نفسی

مکیاست حرارت شویرگان معجز عشاق اشعار شبیه و زور

ارور گریه میکنم و آد میکنم	سهاگدم بر صورت آن ماه میکنم	سهمه
خات رو در فراق و شب نهانی میس	لعل اندک مرا از تو سکنا قیامت	نفسی
کرافات قیامت شاره شمع اس	شب فراق اگر رو کردی و داس	نفسی
گوشت فراق تو در فراق است	نمای مرده در دل ابرو صاحب حجر	نفسی
رو به تحریر تو العین شب ابر مست	سام من مرده و زخم من صبح فتنه را	نفسی
در اتم راه گریان درنده است	ان صبح صبح کرب حزان دهنده است	نفسی
گلکس فی کل روی تو در چشم من	مدره جگر سیر گشتام موس با شد	نفسی
که دور اینه آخون سیاه است	حسانه در دهن من بجز رای میر می	نفسی
گر بود در شش بر محل سرد جواب مرا	نت که سار و خم اعوس نوبلیا مرا	نفسی
گر دوس سال بود سطره خواله مرا	دع خون لاله تو که مهر و رورم	نفسی
مقراری میرد سلمات ارا ام	صبح منکره و سیه است از سواد شام	نفسی
گر صفت بگش بیره خود نام سعید است	در شام عسوس مرا صبح اسد است	نفسی

حدیقه ۲

۲۴۷

صفت میرزا و درخت دوان

سبحان تو ای که دلم سوزان بود
سردن کرد و درخت بجز
فی نوبت ادمه روزان
سبحان بی را که اهل رسیده باشد
سبحان گریه بی تو سحر شکسیم ما
سبحان چون که عظمی و عظمی
سبحان عظمی مدد در دست
سبحان که داند که ما سحر جداست
رکش دستم که را دور دید
سبحان که کسی سبب بعد و در قیام
بی تو ای که سبب سبب دیگر سبب است
حسام چرخ بود ماه را در طرزه تو
بی تو ای که در یک دریا و سحاب
گو ما ساد و سحابی سحاب
سبحان که سحاب سحاب سحاب
سستی و دلوگی و طلب سبب سبب است
سبحان که داند که بی تو ای که سبب است
سبحان که ای یاد حوا
ار سبب سبب سبب سبب
نمای تو ای که در درخت گرد
سبحان که نام سبب سبب
سبحان که سبب سبب سبب
القصد که بی تو ای که سبب
سبحان که سبب سبب سبب
سبحان که سبب سبب سبب
سبحان که سبب سبب سبب

یای سبب که ادم علم ادم داشت
ار سبب تو سبب سبب
حون سبب سبب سبب
بچه در دونه ما سبب که ترا دونه
حون سبب سبب سبب
ار سبب سبب سبب
نویا که اول شب در صبح ما سبب
مگر کسی که سبب سبب
که سبب سبب سبب
سی که دور در دیا سبب دیگر سبب
لور سبب سبب سبب
بود که سبب سبب
گرد سبب سبب
ارم گرد سبب سبب
بی تو ای که سبب سبب
مرد سبب سبب
سبحان که سبب سبب
که سبب سبب سبب
سبحان که سبب سبب
تاصح سبب سبب
کوئی سبب سبب
دور سبب سبب
ری سبب سبب
سبحان که سبب سبب
انکون سبب سبب

۲۴۸ صحت کو بھی خوشکوں میں لایا

حلقہ ۲

سرور اعلیٰ

میرزا حسن علی

حاجی

محمود

سید محمد علی

مکتوب اسماعیلی

۴۴

23

داعلم

روشن شود و آقام عالم
روایت ولی شایسته مر روائه
گرچه دل دستی گداورم مازہ اُکرتود
در روز حشر و انکند دمسد آفتاب
حالم بر یارب ف آید
ای یارب من یارب آید
ایریدارد آنگی سبب عاشق سحر دارد
من اگر گشته شوم بهتر این روی است
دیدہ میدار ولی تحت خواب است مرا
عالم را روزی است شب بچران ماسد
صد روز راں نکسب بچران می رسد
عالم شام جسم با سحر می آید
طرز یعنی که رآشکده با گدس
مہر دور و ایسیدم کسی محو ام آئی
سندہ دم تکی نو در حشر احب
سبب محتاب اس اخرو اس
عجب می که دریا سبب اسعد و ایسا
در آرزوی روی تو عزم تمام شد
ای دیده یا سدا که حوائج مرا متمد
هر یکه که گستم سو چشم بچوین کباب است
شب حسن روز حشر ای سبب شکل عالی

فی سبغ حالت ای کس اما -
 آی دروغ سبغ حاور چه ما
 شک که سر موم رچراں تعلقه دیگر تود
 ترسم ترسم دعوی سسای تارین
 رورم - بیات شب آند
 ار کسکه تشدید یارم شب
 دغای سحر گوید میدارد ار آری
 ای اصل در زاق آند و لیسوریست
 سبغ حراں تو دل در تیغ ناله سدا
 شب چراں بوار و در فامب کم است
 نوید و در حشر سایان می رسد
 خواب دیدم که در اندر رورم آن جویدید
 شب رام می رسد و سحره متاب گذشت
 در سب وین عالم که رسم وصل وری
 بید صبح یا سود حسیم راحت ما
 نوازی آفتاب بر دل ما
 سبغ واق ترا رور وصل میدیست
 در در دگر کم عراق تو سام سد
 در غار سام و ما به نگار س
 نیم سبغ حراں حور دشتی تارک
 تو هر رور مرا تری و در سالی

714

دیر از رختبان قصر گردون مسدلت
 چون لباس جوهری بیکدیگر روی گسل
 در کوی دوست مدد دل مارها کتر است
 از عیث رگبار در ده خون رود است
 حای نیرودی که دلی در گمان
 از رنگ سوختن میسبان کس
 شریک دولت خود را نمیتوانم دید
 نگار دیدم از عیث صاحب است
 نود کوی تو سها مدش از عیث آسانی
 ملک سینه آن کوی دلستین برسد
 هر سفا که دارم و در طرف کعبه کوئی
 یام بر کعبه تو تا کام کعبه
 ساط کوی تان سالی حسین آسانی
 لطیف کوس مار من سدرایان درخزارد
 گدو کوی تو گدوم که هر حد است او
 در من رسد و حمان هم دمال بهاست
 اماں ران که برین آستان برادرم
 سدر ارات آستان حضرت دوست
 من که بهتم در ان حرم که صا
 روی تو کس مدد مبارک تو بهاست
 رواقش را محسم ترش شده
 نگردیده اسلے کمر دار او
 در او که در سدر خود می است
 کتتم عمار وار سدر کوشن مسیر دم
 کی باز سدر کوس سوی حرا بختان

کدران است طاق قدرت و سیر و ان
 به شکوه اس عمارت یرمان آسان
 در من کعبه مسد مارا حد اقرار
 لیکن در تیوان کردای تو دیاست
 تا از کشش بر تو قصد حایمیدود
 گزینگی برای حایمیت من کس
 محتم حسرت من رخ نامد تیر است
 که در رای تو چون فاسان بر اصف است
 نظران چون هم حوست همتان گرامند
 مگر دمال تیبان او در من برسد
 که باشد حوب تو سیدین قلی تو حاکم
 حیرت در بر آذ حست فقا دامت
 کار دمالی ماست گوهرای طالع
 می گرد در عیث آسان حایم سدا
 هدر کا یکسان آسان بحیم انگست
 گهای کوی در دست پادشاه مست
 دراز مسد حور شد کیه گاه مست
 که مرجه بر سدا میرود اراد او
 رده دار حیدیم حیدیم او
 در حتم بهور حیدیم حیدیم است
 ملک عینک حیدیم رورن شده
 که سد حایم انگشت رکهار او
 ری سیکری حلقه در سینه است
 دیگر حایم رکهار حیدیم کس
 ماقله نود قسده مارا چو کس

۲۴۸ قصه کوئی خوشک و شکر
 ۲ صفت کوئی خوشک و شکر

حدیقه ۲

مرد و زن

روشن مشهور را تمام ما
 روز بهت و بی شباهت بر مرد
 گرد دل دشمنی گذارم مازده انگور سود
 در روز خست و بگذرد و صد آفتاب
 مام بر یارب لب آمد
 ارباب بر لب یارب آمد
 میدارد آگاهی شب عاشق سوزان
 من بگر گشته تنوم بهتر این روزی است
 دیده سدا در دل یک خواب است
 ملقا روز میامت شب چرخ ماسد
 صد روز را آن یک شب چرخ می رسد
 عالیا شام عظم با سحر می آمد
 طریقی که را نشکند جهان گدازد
 همه روز در امیدم که سحر محو ام آتی
 سسده دم نمی بود و جسد احب ما
 شب محتاج آتش افروز است
 شب سحر که در آن شب اسد و ایسا
 در آرزوی روی تو عزم تمام شد
 ای دیده یا سدا که حوام حرام شد
 هر یلوه که گزتم جستم همچون کباب شد
 شب حسن روز حسین آه در شکل مالی

ای سحر حالت ای محسن اسما
 آی فریغ سحر حاور چه ما
 شب که سر موم و چرخان تعدد بگیر شود
 نرسیم سرم دعوی سسهای تار پس
 روزم به سات شب آمد
 در لککه مشید یارم شب
 دمای سگو گوسد سیدارد ار آری
 ای اصل در ذرات آمد و لیسوری است
 شب چرخان تو دل در تریخ تالسا در
 شب چرخان نوار رو در فام کیم است
 گوید روز خستر بیایان می رسد
 خواب و دم که در اندر درم آن جوید
 شب رانم من و لیسور صبا که سب
 شب درین حال که رسم وصل و داری
 و صد سج یا سود جیم راحا
 ای تو ای آفتاب بر دل ما
 سحر و ای ترا روز وصل پیدا است
 امور و نگریم لهرای تو سام شد
 آمد بار سام و ما در نگار کس
 مرغ که درم عمر و حور و درختی تار است
 ای نومبر روز مرا نهی و درستی مالی

مرد و زن

مادامی

مرد و زن

مرد و زن

مرد و زن

مرد و زن

مرد و زن

بیرون ساز مشتاقان از فرو و بر آراقم اشعار صفت
 قصه کوئی محبوب و رشتک خورون عاشق از عیاز فرام

دروار پر منتظر تھیں کہ وہ مسدلت
 یوں لباس کو بھی یککد پر ہوی گل
 و کروی دوست تہذیبی را پاک کمر است
 ابریت رکات اوردیدہ چون رو است
 مای میروی کہ دل بہ گلاب رس
 از رشک سوختم زمیں سبکس کس
 سربیک دولت خود را میتوام دید
 تک بہ دیدہ ام از عیر صاحب است
 نوکوی تو سہا مدش از حق تاساتی
 فلک برسد آن کوی و لعتیں برسد
 ہر صندلہ دارم رو بطرب کہہ کوئی
 نام برکوسے تو نا کام کہہ
 ساط گوی جان سب فی سمن تاساتی
 لطیف کوس از من سدا راں و درہ ارد
 گدی کوی تو گردم کہ ہر مدت او
 عرض رسد و سعاد ہم و مال ہما
 ان راں کہ بریں آستان ہما دم ہر
 سدا رادت تاستان حضرت دوست
 من کہ شتم در ان حرم کہ صا
 ہوی تو کس مدید برارت قیہ ہما
 رواقن را حکم ترش شدہ
 گگردہ ماسے کمر دار او
 در او کہ در سید خود ہی است
 کستم عمار دار سید کو تیں میروم
 کی از سر کویں سوی جراتان و

کفران بہت طاق تہرت و سیر و اس
 بر بکود اس عمارت یریاں آسان
 و میں کہہ قند مارا را اقدار
 لیکں پر میتوان کردای تو ہوا
 از کشش قول بعد حامید و د
 گر مکی برای حادیشیں من کس
 حکتم حیرت من مع امہ تر بہت
 کہ برای تو یوں ماسقان و احصا
 ظرا حوں ہم موت متانے گراشد
 گوردہاں کیسیاں اوریں برسد
 کہ ماسد حب فوسیدن قلی قاعہ
 میریت در ہر آواز حسے نقاد است
 کار دہای متانے گویہای طلاس
 ہی گرد و خوش آسان حمایتی عدا
 ہد بر کا ہکشان آسان حکم انگشت
 گہای کوی و دد دست ادا شاہ دست
 فرا رسد حور تید کیہ گاہ مست
 کہ برید بر سدا میر و دارادت او
 برودہ دار حسیم حسد اوست
 در محمہ ہور صمد حسد لب بہت
 فلک عینک جیم و درں شدہ
 کہ سدا عامہ انگشت رخسار او
 مری سگری حلقہ در سنے اس
 دیگر یہ جاک بر سدا طاق کد کہے
 ناقذہ نو و قند مارا جو کہ کس

حسب

مال

امر

سہل کم

۵۰۔ حضرت کوئی نہ شک رہو ماسوا

الہی گم تنوی ہی دل تو کم کستی جس میں
معم کہ بیان میں رسی پشیرا
میرسد ماسد است ماسد ماس

لغز میانی پرواز سیریں خانو سم
گز گستره شوم حرم اراں کوئی پرواز

که دروغای هم میارسانی دل
یاران حرد میبد که آن علو گاه است

موتی حسی ارطیڈ عطار سار
ماگدوسی رکویہ یار مبار

کعبه میروم و مایه سرم میسم است
کافان دارد دهن طبع است

معلق باد گوهرن با چار میانش کسد
تستیه ام که ارا با سار حسر

درسته ما گداورم درونی ما قو
کافکاس در دره شد کف موسی

گو است چه مرغ گل کلبه
ماهی که خاک سر کوی نو رسیده است

میرجوں بائیسوں کی کھداد و قس
عبداللہ عمر دم باعظم یقین دم

حرمِ فقیر اسد علی مسائے مرا
ہر دم ارعظافتی کیرم سیر راہِ دگر

ماں دے لہریاں حواہ نا کسی گویدیا
رجس می ہمدانک ۴ ل

نوسه‌اند و در نه‌های امتس سر مر
از پرید دیگر سو ست افزون سه

7

۵۰. حد لقیہ ۲
دلائی مسٹر میگدی تو کوئی مسٹر
مسٹر میگدی تو کوئی مسٹر

ای سایہ میا جہوس در لہر دوست
ارکوس اٹھدیوہ اسحٰن کلیم
گھر آئے مگر دستاویز ہوسر

مکر و حیلات میگردم وستان باغوسم
رخسار در در کار من بل گراں میب
که ای دل من را به دست کسی چون نگردد

کوی نومرل دہا ساسی کون راز
نامہ منار میرابی کوئیسر و د
۱۹۱۱/۱۲ ص ۲۸

ای ای و صا سیم طرار سیر
نامس عارض کوشش رساں
رسووی کوئی دور و غیر محاسن حرم است

رسوئی کوئی خورد و خوراک گرم است
سخنایه بومیه در راه داد و ستد
حاکم که از یک مشت مردم در ده مالک قسم

کرا دایم کدو کوئی نامہ بر حسیب و
ہمدادہ ام جو گھاں سر سر آستانہ نو

دیجاک ریت سیر دکان

دل رکوت کا مسوچی اس مادہ کا کیفیت

سارے کوئی اور امی شعیبہ مکمل ہائی
سیدہ میں اوجا ک کوس لکھو اور امی مر

یہ نو رسم ہر دھندلوں کو پیش کرتا ہے

فوج العظیم درت راند و سال
را بس جلوس مارم گناه و آفتاب

میں کوئی دینا نہیں دے سکتا

مستخرج

۱۰۰

محمد رضا علی قزوینی
محمد محمود دهلوی

موسیٰ علی

ماہنامہ
ماہنامہ

آپ کی طرف سے

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

ریاضی

飲

ہر جا کہ دم حوی مدت میگویم
 خون نوری من تد گیتی داد و ستاد
 حرب مری در قضاں حاکم کار جو سے
 گھم ای نہ مار قبہ رسد کتر پس
 دست رسد معظم قریبیاں کردم
 ای ہوی نوامہ عالم آرا ای ہمسہ
 گامد گر انہ رمی داسے مس
 بر دم دمی مردن تو اطمینان کہ مصورت
 اور رنگت قرب سادہ دلم صلاح صلاح گند
 سو اطمینان کہ ماسد سادہ دمال صیب مس
 جو اطمینان کہ نگار گرد دم در کوی او را ایم
 اور ان کسایں برادر جان نگار دھان کی
 رست را اوصاف نگار مایہ داسست
 این رنگ مرا گشت کہ ماراں متعاضد
 بعد از دھاب خاک میں پس سر کسید
 بچہ اندک عاشق ماسگ کوی تو ہدم
 کیہ سراسی ایشی رنگ جس چراہی دھت
 رنگ آید مگر نہ طالع کسود می
 مگر جو اطمینان کہ میں ہمتیں شویے

ہر جا کہ دم حوی مدت میگویم
 خون نوری من تد گیتی داد و ستاد
 حرب مری در قضاں حاکم کار جو سے
 گھم ای نہ مار قبہ رسد کتر پس
 دست رسد معظم قریبیاں کردم
 ای ہوی نوامہ عالم آرا ای ہمسہ
 گامد گر انہ رمی داسے مس
 بر دم دمی مردن تو اطمینان کہ مصورت
 اور رنگت قرب سادہ دلم صلاح صلاح گند
 سو اطمینان کہ ماسد سادہ دمال صیب مس
 جو اطمینان کہ نگار گرد دم در کوی او را ایم
 اور ان کسایں برادر جان نگار دھان کی
 رست را اوصاف نگار مایہ داسست
 این رنگ مرا گشت کہ ماراں متعاضد
 بعد از دھاب خاک میں پس سر کسید
 بچہ اندک عاشق ماسگ کوی تو ہدم
 کیہ سراسی ایشی رنگ جس چراہی دھت
 رنگ آید مگر نہ طالع کسود می
 مگر جو اطمینان کہ میں ہمتیں شویے

آئینہ ساز انقلاب و اختلاف و آراستہ بیان حلف

وعدہ و نفاق و دیگر جہاں

فی انکہ آمدن قدم رحمانے
 صد صدر کو سادہں مادا سے
 مرد و میرا وعدہ ساسے
 یک حلقہ برای آمدن تو اسے

کمال

مدققہ

FOR

۲ در بیان حلقه و تامل و کمال و کمال
مردم سید مسعود تا به سید
رحیم که گوید اقاواں می است
حزیت که حال اسیران نظری است
کای بر کس و آن حاصه از مری است
شست بر کشتید و دان از اس
عم ماس بود و هم گمراں از اس
مراوی تر سوزی خود کشید و در احوال
سخت بر سر کوی تو عید قرآن است
ولیکن اردو عالی راں حصار باسی
عزت که بار اس و عده سلسلی است
ای ماں عامل شکر ساں قائل
امل نام آروئی گلستان را میرد
از تصویر گلستان را طراوت میرد
و عده وصل امده نادر رحیت
دین مرد نام ماه جو عفا و کیمیا
ول ع و نگ و بکریں گناه کشت
دین حسین و رحم کردن گناه کیست
دین دین خلط عک سبستاد نو دایم
سربلخ تو سبست گمراه و دانا
دایم میگدازد مسیح قاصد را
سای و عده چاسم که نو ده است تو
نو که دی و عده وای با نرمان مس خاکر و
سربلخ و روح ماده در رخ از تو
کشت سربلخ که سربلخ است
با حرم ماسد که سربلخ است

[illegible]

5

۲۰۰۰

محکمہ



11/11/11

31

22

57

میری

54

9

۵۵۵

و

جدیقہ
عارف طرقت راسل دہم دہم
۲۵۶ بیان گلگشت عشاق و درد و حزن
چاک مای گریبان جان همان استعار بیان گلگشت عشاق

دچمن و محراب در عالم فراق و حزن ط

مہرمان
نوی گل و آند ار چاک برگ ماں ہمار
مویں دالست دایع الحسن جیاد ہنس
ماسد لالہ درد ماں تیں حواکہ اعادہ
مریانی بار عالم گسٹ کل تے
ہر جاک کسام ہون روک میری کلر
گسٹ حوں طسیدہ سہد بچہ گسٹ
ماسد مار کل دایع دماہیت حوں
سکلم نام ماہ و فغان گدست
ماؤ گنداری کسدم سوی مں رسم
تراہ ریسوؤ ادر کلن ای مسری
تو دراعوش سر دوس مں خالی زبوسم
سال کسٹ کل بوجا و لالہ دورنگ
وار سحاب داری طوں مں لسن ای سہی
حسام گد دنی آوہ سائی مں کون
رکسٹن کو حلم و دم ہب سداوے
دلہم رس مں دل منکسے آند
ہی دور واد رہے کونو گل گلیا ہما
نی تو در روضہ رضوان اگر مں حای ہید
مردگی سرد راہ گماہ
سوی محرابی مں عس ماسا آند مں

مہرمان

نہر مہر

لماکان

تہ

ریحہ صبی

عیدی حوشی

زیر انگشت

مصحح

پستہ

پستی

حدیث ۴۴

این رسو که نور و رسد جان او در
 اور دخت آنس گل و دوشه حوس
 رس روی نور و حسری که حور و درد
 کدشتی تو حیاں رنج تو بهار مرا
 گساح کلی تو در او سس گر رسم
 مد لاف ملا یهای سر و گلش ای می
 قامت رسم او در تو از سس و می
 رس و نور و در خاکس رسم ای قدر است
 ای صا ان دل صد حک و کلام زبان
 متد گپ صا ن لسل
 لودست حسد یب احرا سے
 علری کر حس به حاست ارا
 ان به سر و آب که در باغ و روضه است
 به گاه که تو گشت گلش کرم
 که در حسد یباں به گل و در می
 اما حار و گل حیاره اما اطار
 سو یلی میسد یاد کم کسی میس
 یک صمدیم نص کسان گد سه
 بهیتم فی تو گلش حار حایب
 گل فی روح مار حوش سا سد
 باح دکل و دل حوستت لیکی
 شب باله گوشت و در مرغ حیس و در
 به برای باح سار و به کما کتس دارا
 صوب لعل بی امر شد از بوی کس
 حریه رخا به دسان ای گل کسان

۲۵۷ کلکتہ میں سید خیر علی صاحب

که کی تو دور شدی مرا به دست
 بر منم شد قشده مرغ حوین
 گریه شد مرا تا به چو صد
 که سرور نظر آمد آن را
 اهی صد و آس کیان را
 بود سرب ملک و آرد ای
 و او ای بعد ازین دریا
 تو گیس کی بود آن گلشن
 ساء آن رخسار
 چون دو دلمه راست
 آتش های دو فاس
 برای حتم طلس تو
 سبع سوس که بر دار
 کل دیدم و ص
 ن خون دل اردیده
 هر کسی چیری مادت
 عکس گل در آب
 سسم بهور در
 لب بهام بیع
 نیاه مار
 نی صحت مار
 چار دگر
 تو هر گاه
 طرر
 بهینه

خبر و حکم

تعالی
نام محمد
شوق
الکرم
لا اله الا الله

خدا فیض ۲
جست ماسان حسن خوش طبع سیکند
موت سرگرم ای صبا و بس کسان کند
ما تله طبع سیم یار و گف
ساری روح گلرنگ تو یکار آید
مای عو و رستاد قسم و سب
رب و ده من لکه گلستان سزاست
سسم کو که در حق قاده است
باعان اهل کرم و من آورده سو
وج میدانی که سسم جیت رودی گناه

۲۵۸
سایان حوس و لوازم او قسم طوق و بحر
عجبه محمدیه و حراس حسن اهل بیگند
اوس گل هم گریانی و خطر تیرگی کن
که عاقل اسیرین حرات می آمد
ملک اوست که مله مار آید
است که نام عیوب و انگشتان گشت
پروچه سعه طبع و آسایان سر سب
کان خطر ار دیده طبع قاده است
بارهای عکس و بس بدان کردم
می ماسان که یک کرده و ده است

سلسله یابی حاتمیه محبت تحریر اشعار سایان حوس و لوازم او قسم طوق و بحر

مها ماز

دوایه مشهور موی حستم
حوس نمی است گو و جیر و بحر اردنی او
سوز و اسیم مداران ماسه ایس
لکه رسد من تیری تیر آید
امور و سوز و حوس و راز و سوز حاتم
بردار و سوز و لک ملک شک حسنی
سوز و هاد اهل حوس و طبع و طبع
سوز و دایح حوس و طبع و طبع
فی نظاره حوس و طبع و طبع
نصباتی حوس و طبع و طبع
نصباتی حوس و طبع و طبع
چ و تاب و طبع و طبع
سوز و دایح حوس و طبع و طبع
حوس و دایح حوس و طبع و طبع

مار و سوز و طبع و طبع
هید و سوز و طبع و طبع
مر تاج گل حوس و طبع و طبع
لکس و طبع و طبع و طبع
یجوت گل ادب و طبع و طبع
لکس و طبع و طبع و طبع
سوز و طبع و طبع و طبع
سوز و طبع و طبع و طبع
ما و طبع و طبع و طبع
یار و طبع و طبع و طبع
کوس و طبع و طبع و طبع
آد و طبع و طبع و طبع
حد و طبع و طبع و طبع
آ و طبع و طبع و طبع

تیت

رکت ماضی و مستعد ماضی
ای محو من استعد و است
مرج کیر و قنای اسیری
و بحیر و دروای علم از یکدیگر من کرده جو
حسوم ماله و بحیر را اصله مداد
تعداد و نوات هم مسود کم حیون ما
نصوای حیون دیوانه ساقان حسن دارد
دران زادی کس ماضی و آدی ماضی
زادی و ایچای ربع حیون و یکدیگر
عرب و دیگر نو و در داس صواصرا
تسار و هم رسالت بتادانی هم
مونه ایم نصیب سواد و حب را
آز سبک گو دگیا سزا که در رسد
نصوای حیون رسد و سبک است
کو حیون کر سبک طعنان ماضی و اکم
مگر حقول آمد موسوم و مده نگار و ب
سده شود و آورده ام اردادی حیون
هست اشعه ماضی کل دستار حیون

ماده ای
که در این
و ماضی و
ماضی
و ماضی و
ماده ای
که در این
و ماضی و
ماضی

گرد و گریه کسب سر واد و بحیر
یکه دونه مداف سلسله ایاد است
اول بیگونی که در طوایف من
بزرگ و گریه جسم رجا بیادست و یکدیگر
و کم سبک است که در گریه ماضی و
چون جسم بر خاک و در جوی من
چون کس خیم خیرانی و کل خاک گریانی
سیاهی یکدیگر آمد و دو گوی خیم آهوی
من این آس که در طوایف احیم و بی هم
مرکا حاری بود و سدی همد را مارا
گراں ماضی و رس خیار مداف و دگلی هم
مهر شیم و حال و بود قاتله
حوشک که بود و گریه و شتاب
کسی در سبک طعنان و سبک و بی لایه
حواص و راحت چون سر و رسترا اکم
در جرد و رسد شریح من گوید و راست
حق سار و ماضی سبک ماضی و اما
دل ماضی و ماضی و ماضی و ماضی

صیقل کس مرآت دلو که ویدی استعاره بیان طاعت و سواستی

و طاعت مسود آیه اول رس
و حق این باران طاعت کرده و ان
طالع کوه در در سبک ماضی و متشم
سبک طاعتی که هم سبک و
مسار و حسن را کج سلامت

چون تمیز ران صیقل نگار دل است
در هر عارض و سبک سوزن کسده اند
نصیب اهل بهر جو حیون مسید هم
چون کس و احب است ماضی و احرام او
چون سار و سواستی گوئی طاعت

ماده ای
که در این
و ماضی و
ماضی
و ماضی و
ماده ای
که در این
و ماضی و
ماضی

۲۶۲ بیان مصائب مشرق عالم و اوق
روں دودہ اگر ہم موست لسانہک
یک کسم ہی طرب و یکسیر ہی حیرت
عشق تو سر و سیت س راہ میں صابری
کہ عمر میں چہ بگدشت در طای ذرات
کہ داد میں سامہ دہ سہائی حرات
حاکم حوں یکجام و در فانی دانی
دگر مسح و دم آفتہ استانی
کہ رفتی چرخ سہ مادہ ماناں و راق
چکاتیب کہ ارد و رکار چرخ لغت
صلی کست حافظ را و سکر و دمان ارد
ناماب دل امر و کسان جواب دود
آری رص طلب سماک در رشود
دگر در ملکات کسم بحواب رود
تایست عشقی مد چہ لبت محصور
ترک کام خود گر قسم ملایکام بود
سگر خدا کہ سور و شس بر راں گرفت
میں من بہت مزاحمت مصر و کمر
کہ بخر قائل پرواہ ما سحر کستید
چون تنع عرف کردن میں ان تہیت
حرف نفس حان لب ادہ ام رگرود
ار ان متبرکہ دور و رجویش حوں حتم ملد
در سیکھی سر یک سزوان ایثار و ایم
ای راحت حان جو حواب متیں
ردمانی میرا گر دود نفس خود با
کمون کنارہ کہ فی حوا جو د کردے

اکوں کرتا دہشت لکھار آرائیں
عج کے سبب تھی دیر ای میں سورست
دعائیں دہ دہاں جانی کہ کہ فرار اعلیٰ حید
ماں باصوہ را سووی حور اور ما طلب
ماں سوئی مسود محکس را اور طالع
گفتم لعلی کہ سلاج عراق حبیب
کس کجراہ کس سبب عیلام خوش
فی تو نامہ می حیدر حوست - مرا
میت امروری صان نامان اتقا
دور اور تو لقا می باشد عذاب نازا
کر سہماک شہدا حلوہ نامانی
ای ای نو حرام رد گالے
بی روی خوش تو دہ دہ دود
دین ہمارہ ماری لکھا رہی بہت
نام کرارل مسلم و دشتای بہت
جدا رکماک میں جو ہار تہ حوں
میں آن ماسد کہ شادی مرگ گردن چل ماس
ماں امیرس لوالف دوست و کنار
چان رہبر وقت بھی بویا عمر م
سوا ہم بعد مردن بیکس میں کس پو
کہتہ آیت نقیب دگر
سہ بیطلی - اسماں بہت
کر مانی نو لستری بود ست
یار دارم رحد ہرگز دلی را
میں سبب علان گدارم تو صبح و لکسانی

لجی گو سگی رس سچی کس کار ہی کس
میں قس کم کہ گئی ار ای میں سورست
ہا کو تہ مار عمر ایام حدائی ما
ما کو تاکہ ای صبر میں ارحد طلب
کہ بہت مل جیم رحم شد ہی تیار
ار شلح لعل حکاک ماد و طلعد و خرد
ہیں ستارہ میں رہسہ ہرام ہوج
قصیح مجلس علم مسق حوست مرا
علی را لعلی یوب گل کوارہ بود
دختر انشس ست معوج صراب مارا
حوریت قیامت دہ دار مع کھما
حدائی تو گدارم - رد گالے
مرگیب عام رد گالے
ماصل شو مارا صرور کاری بہت
مارا رای محب و محبت رای با ست
ہیں سبب ہرام کس گالے
گردن آب و ہوا میں جدہ گاہی رود ہر
رود و ص ماس دیو ستہ گردن میں
کہ مرگ ار لعلی آن گردن میں میگہ در
کہ آتش حوں میرد حوں مارا و سس
آہ اس ہم عید افتادہ
حان بیطلی در استیں ست
ہر سہ موی لستری بود ست
کہ مترسم دران حای تو ما ست
سورم کرت - میم میرم جو صبح مانی

سبب بھی

سبب

سبب

۲۶۴ میان مصائب متفرقہ عالم وراق

فی مات وصل دارم فی طاعت ملک
الهی ایسی دعا تا بخوشی یک اور
اندر کریم گدہ سی کہ کام کردے
چوں کو دکاں روح شد لی رو و جید
نای خویش صبح و چراغ کو مد
خوس و اگر مہارت کم برادر کم
حال میں پرسی دس خودی اما کم
ماکی سمع خدا سورد درواہ خدا
اگر لطفت داس کی داد و صبارا
سمات از مسافہ اضطراب من
دس لی پس دارم در متلم کہ پس
رک کج ارد کج در کجاں کج دستار کج
ای دای کر شکوہ کی آشا لم
ای دل تو یکی ر د بگر اسے
کس نام مرا شنیدہ ماسے
ورد اما حاد می ورد و متاع مارا
گلی بچیدم دگر مان در گلستان پرستم
رم کردن داستان در کشت و دین
عجب واقف و طرد با حرائی ہست
ہر اصل درار کہ آمد لکار من
کہ تعلق دوستی حاد و حسن پیدا د
عشق کدہ نام دگر ہر کار آمد
ار شکہ تو یوں شیتہ می مہ دانی
صبح ست این کہ وقف سر ہر راز شد
واقع اور و دیر دا کہد

حدیقہ ۲
بر دیکت انعام و آریخان کہ گھنٹہ
نکیر سوچم اور سرم دودی برادر کم
شب کمار ی دل چو پڑ حوام کردی
سار حال وصل تو حوام ہی د
ماک حرات روانہ ام کہ در سرہ عمر
ای حوس آن دم کہ رودی تو نظر مار کم
ای خوش آمد در کہ در صال و رزار
مرد دریاں مولواری فافوس آمد
مدد آخر دست من گرماں را
اما گدہ دست مدوار دادہ اس
لعالم مدد لب مر کسی بر صبح خود شد
داس ماد کار اما آن سر اسرار کج
چون رحم مادہ و حہ ارجوں لانا کم
کس مت درس رماہ مکد ل
رعقار تریم در کوتہ گمرے
م دل وردیہ سر و ہم دل دیوار را
حوار من ہواقی تو ارجاں پرستم
آورد من آموختہ ہنگام و میدن
دشمنی سر لستم آسانی ہست
ہمسہ تو کردہ خود سیر و درکار من
گر می تو مرا ہیچ اعتمادی نیست
لہ گریہ اعیار را پوہ و ہم
کیدہ فعل تنگ ترا ہر کہ سحر اہ
ہر جا کہ نام ہست دلم صاحب عراست
گر ستیغ در لحنی پر دار کہد

عالم وراق

عالم وراق

م

ای

م

چپسی

یپی

منجی

نصیب

اصلی

مکہ شاد

سازش

چپسی

راوہ رشتہ میں کہ در رشتہ عزم
اصطرا میں کیوں بوی گل در سطرانی
عدا در دوستان و در گری می هم رفاقی را
در حجر گریب میب لای متروالی
سنگ رعد سدا رس گریستمی تو
مداقت در امر و اعل کر سیر پی ریش
س و خیال تو شهادت کج حای جویس
همانی محقر حوا هم که در وی
نوکر عاریم بریں گریه کردن لایم است
نظم حوں گشته سیمبی ار هم جان هم
هلاک فاکل حویم که وقت گشتن اس
موردی بچ و شند سحاب نور گیس چون
رسل ارگی سد سست مست عمارس
سکراتی که داست ماس یار
ای دست و دهمی دل آری جیست
چیم تو بهت ماست و جواب جی است
عدی جیست که حوں در عزم کرد
و دی شود اگر تسی رل مای لے
ارای که ر سو گداوم بی
لیان عظیم که خود مسداق تو مرا
مای حوس مردم سیر ران خاکستر لاد
آهسته گداری جیوری بر رارس
ساد حلوه حسست سمدین ملک سوادام
اصطرا هم گداود که سیم حاست
رجر لوی کار امر مار م

رواه جمع مور و پیر را کند
رنگ حوم در کف قانی سگریه قرار
برادر و حدایا دامام عداقی را
در رجم ار عزم جیوان مردن است
رنگ سحت رم مں که ریشتمی تو
حق بطون دوست سحران خریدیس
سود وجودی و آه عاشقانه حویس
هم حای مں و حای تو با حد
نوبال که مساسه آتش میده
که طفل است و حومند گشته ام زنده ان هم
ساک مالک سیدان خود هم کرد
همین نور آبرو دریل که دامان تو لایم
گیو اس آسودگی مالک مراد مں
هر با شربت سادات سد
حوی تو دهرت سنگاری جیست
سحت تو بحیم است میداری جیست
میواست طالی کدا رده رقم کرد
مالک نو سیرم حای ملک سیدو رام
مدای صهای در اردم بی
کی رده گدارد که تو مارم بی
که سواد رای حسه خود ستر امار
ساید ماست سید عمار مں
مراد مں سوادام طور هم سیدم برق جیام
اصطرا هم گداود که رجا ر حیرم
دراد حوی سوادام مں بر مارم

۲۶۶ بیان مصائب متفرقة عالم وراق

درون حلقه او اندر مارم
 دسسام جسم کسوں دما
 مان است که از دستش در میان
 زیر جده مان گفت اگر مار
 اسور و غالی آتی بدست مری
 یکانا جنت پرگر سرگر مغانه
 ام هم سار و ما تو کم خلایه
 که گر در بطعم طلال است آن حال
 سسم چه عات است گل آفتاب
 عظم را بهای سارم اتم ساری او
 حاکم نادر داد و سار اتم سار
 عباس آمد تا بعد حدیسی ایستاد آمد
 دلم را عجب مبار میدار گرگر و
 این دلخ که در حال هم آمد و درم
 هجره دشوار بودی از آسان گشت
 م سار یف شکستی و رسید از آسان
 دل من تو و حاسانی تو رسید - سخنان
 عالی طلب رسید و چون نماند سرگر
 کنار رسید و دیگر سستی شود
 گوشت نشد در من ماستم و ایام آمد
 بیکر دماں حال در دوا
 دار کمالی مسا که کیف اکم است
 منی که در گدایی مردم و مار
 دران دار که ایتم عید تراں
 لکل عاسی یزید رحم مان

حد فقه ۲
 مذهب تکریم خواهر تار
 مکرر دود ل
 راقش نو لای سرور و گاه سحرین شود
 کمیس باقیب ابرو برودارم ل
 کلاست اس که بسیار پس میری
 لاک مسکه در عساری رنگ روان
 ده خوش است اسکه قوس می کوان
 یزواج و گرامر دم ران زغال سنگ
 درو میگوئل به مسای کلاب را
 گرد و در هر صل عالم حای او
 من صان گدست وادار امانه سات
 ایامین بران سر نامت برارند
 برتیب خود را حجاب گردنم برود
 فی کجی اوجی ار آتش دوری
 من هم اسان بود آه و صد ابرود
 به سرم گشتای تو رسد امان کاه
 لایم در سر مطر اهد و اجمار یک
 نون ای بوس تو تا عیسی را
 حرم رفته میترسی مسود
 بوس آن دم که در اوج ابرو کایم
 اگر دروسیم ایم رانی
 لم قیغ یاونی عسم است
 روح محمد و دمان سدر جیم
 در کوه سنه که او کس
 به سعاد الوبی مرتبی گرد

موتی لوتی
سہ سہی
عالمی
ایم ای
مراد
سہارن
کشمیر
ایم ای
ایم ای
ایم ای

محکم دلائل سے مزین
مفت مفت کتابیں
مفت مفت کتابیں
مفت مفت کتابیں

تفتی ادوی
ایک برائے
بی

بسم الله الرحمن الرحيم

حدیث نموده اند که با رحمت واسعه و رالو مگرداد
 نتوان خود دم بسپارن و نه ام را ماک
 لک بود در روی تو کم عشق نگاه
 گرامی طلب دارم ز آنکه میدن نیست
 کس رحمتی سوال رواں کرد
 محی دارم بر میم حسود و جواب
 حسی دارم جوای محسوس چه درد
 دل محسود سدا سیرا یا ر
 آسودگی کماست مدام مکنان تو
 دل واسیم دادیم جان بود و عین کردیم
 در قطره قطره سوخ میکان آمد از آب
 چو دلی - اریں رود و بد سیر واد
 حایریم که ما به رها نم دروده اند
 با کاتبان کرده ایم آن دوستی که یار
 می بود در طلب لک و علم محسوس است
 معادل عشاق نشان ما آرد
 خوش میسوزد و لیک میشتان است
 هست جیریم داد و داد و صدائی هست جیر
 دل عمده جان حسرت و محبت و خاطرالم
 رسیده مکن خاطر آن ماه گنگد ار
 در عالم اگر سیه نگار نیست مستم
 در دیده من اگر رویت آفته
 حایریم که سیه سیه تو تا گشتیم
 ساعه بعد از داد و دلم را حرا کرد
 گدانت بخواب عدم سیدین مصل

میان مصائب متفرقه عالم قرار
 گردوش آردین بیلو آن ملوک و زار
 و میسی که کجوا بهد جون نماار تو
 روح تیره توان مست و تا نظام
 اسد عشق مرا و صفت قدس مست
 گف استرسه رسیدیم کنگ
 جیسی دارم جو لعل شریں بهشت
 حالی دارم جو رها لعلی بهشت
 کار خود کرد عشق سده نوار
 عفاگر حردم را آسان نو
 چری کرد دست خواص صبرست ملایم
 یون اسیرین که همان در راه اناس
 که شمع هر لکاش دماغ میسوزد
 محروم بو ستام و مردود استم
 در هر دلی که جای گداز دل من است
 ساعه می مکسم آنکه یروان است
 جان از سر سوز و دریاں می آرد
 کسورس حوشتی بر زبان می آرد
 آماں دارد بج ارس آن معجز بقا
 سیه آه و دیده اسک طمع ریح کجوا
 لک سیه نیست ست ترا آه گنگد ار
 و در دره افتخار عاریت مستم
 رها طو اگر طار نیست مستم
 بچیدن رنگ گشتم با چشمت استم
 آتش دیگری رود و ملاکات کرد
 گل مکتودد مگر رسد عا کم

میان مصائب
 متفرقه عالم
 قرار

چند

چند

چند

چند

چند

چند

چند

حدائق
 عترت چه میکند آن آتش گرفته را -
 ای عترت صد ساله و گرد و قطره ماران
 بیدان سویم آید بیهوشم گدستن ارقه
 سبزه رطوبت شمع اسفندی در دیدم
 چنان لعلی تو کیم که بر رخ آفتاب
 چنان چرخش با شوق تواری آفتاب
 میباید آفتاب کی بارش میباید
 کس کسم عیان دل از دست داده
 دیوید و بار در کمر کو... گشتید
 بر رسم طبیب گفتن در میان
 کسم که عداوت من چنان
 در شمع طبیب گفتن عادت
 حول دل آب دیده شربت در مود
 نمیکند و طبع از این خاک مزار
 سبیل من آموخت به گام طبیبان
 آن دلی حوسه از لب تو گرفت
 بدست و بارون گشت تو مد معلوم
 ای صاحب راز نام خانکء سراق
 گوید در مرگ در جهان چیست تر
 گم ما نیز در یک دیده ایم پس
 چه حسی که در ظلمت این عالم گشت
 در حلقه زلف سیه آینه در بخت
 در آینه گشت این عالم در حسی و حسد
 در حق را نام دیده حوسه
 نوبت چنان کن و مگر سگ

بیان جمالت منوره عالم فراق
 ۲۶۸
 حول در مود حراج تیر اندام سبک
 گره در کارش آمد سر کار یا رنج
 قوار کسری از کجی زاده تعامل من این
 کعبه جاکبتری افسانه در زمان لای
 اگر شربت من گدرد کیاب سوره
 روی کشتی خاک بر سبزه ای نامی
 سرور از جسم آید در لب مسم حواس
 ارست دل را عیسای باطل و جود
 فی اختیار سوره ما مان مادی
 گشتار... دوست بر سر دلی
 یکم بر موی است از هر دو حلال
 ریس عشق راجه میاید کرد
 کسم که عداوت من چنان
 سبزه ما از لب حوان حمار
 م کردن و طبعین حوسه در
 من با مرگ میوای چه کسم
 که... حوسه من تمامها
 سرشته سراق نامگاه حوان
 واقعه سراق تم مانده حوان
 گشتاد من حوان... حوسه
 سبزه سبزه سبزه حوان
 یک ملوه حوان... حوسه
 حوسه حوسه حوان
 حوسه حوان
 حوسه حوان
 حوسه حوان

مذلقه ۳۴
 ۲۶۹ در موج کثرت الیه بر است
 رات تیغ شک روی می یارب که گفته بود که دایم امر را پاست

مذلقه سوم

نصارت بخش خستانتان افادت به مسیح استعاره حد و کثات
 بلاغت امرای مشایخ حایل استعاره شمل موج کثرت الیه علی حال

مذلقه
 ۳۴

لای بازگشته در تو بر آوج ای
 ای قای استای راست ز لای تو
 ای حری تازه عهد تو حلق را
 ای دعو تو ر علی سانه ردای
 ای جهان در انک لطف منکر ساجه
 ای رده معارج سالی مکان تو
 ای رفای دای خوشه حاشا
 ستا بار بار مدد اقبال دقا هست
 ای مالک عالم حکم تراز بر نمکین
 هر بی داور بک کجاست دخی
 ای حرم حرم ملک تو در دین
 دخی سرادق حصه رده بر آوج چشمه
 ای سرایزه اقبال نور حرم برین
 ای حار راده به جسم حار تو دنیا
 ای سدره در عصمت رده بر آوج کمال
 دخی اور تو قانون علی را کسب ر
 ای ملک را سار ملک نو کار ما
 ای دمسود دیوان در دست عالی
 ای هر دمه حقیقه رای میر تو
 هم آفتاب کل دهم سانه
 ای سالی را بر رخ ابرو بر آوج تو
 صدراعبد دین نور دین آدین
 حرم علی تو دارا ایان هر دسرای
 در تو علی تو عالم را سوره ساحه
 دخی نویگاه ما هر ان استاب
 در ظل دولت تو مان بر امان
 استقام در کاسا دوس و سام
 خط اطراف حمارا مدلی تو حسن
 ساری قویست دولت نویسه
 گردی ابر جانک رت باج سرور انیس
 میر داری تو ما میرد سده سده
 رده دای حرم حرم نور احسن
 عصمت ابر دانت تو مصر جو در کرم
 صدور رسید گیر ای ترا صد اعلی
 حراج ملک ادرای تو کسب بر نور
 دی حسن را سار علی بود لوار
 دانت دای تو جمع اعلی علی
 من کرده عهد پای را بر امیر تو

مذلقه
 ۳۴

ای ملکات بقول ملکاتین سمعوا
 ای امارت را مدخل آید از حق مقام
 ای حقایق را پس وقت صیقل باب
 ای ملک دوی سران تو مار و لوطام
 ای مهر ملک نور رو دام گشته
 ای امارت اسرت اهل چهار افتخار
 بهی رعدل تو میا و ملک آبا و
 ای صدر ماه در پس از تو استقامت
 ای آسمان خاب ثار وی در رین
 ای گرفته عالم از ملک لوطام
 ای برای در جنت آسمان دولت با تو عالم
 لوتی که در حق ملک از حیات تو بحال
 ای صواب ملک نور و صمد صمد
 تویی که از سر ملک تو ملک است
 ای زمان قلمت چرخ گشتای اسرار
 بهی اکادم عالم را پس اگر است
 بهی در وی شرف در مآت مکریم
 بهی صمد قو حور شید آسمان سادات
 ای رشوق آسمان آسمان ارمین
 بهی صاب ریح تو قلعه اقبال
 ای رفدلت ماعت احکام دین ماطل
 ای سر پرستج سده ملک الزقاب
 ای شریع را مگو سر پاک تو افتخار
 بهی دولت فقه تو در دین اسلام
 ای تو صبح هدایت تحت ملک تمام

دری ملکات

دری ملکات
دری ملکات

شرح مکتوب الیه ساس صد
 بهی حور شید ریچان سوس
 دولت و اقبال اور سایدت نام
 ای عین عدلت در جهان ملکات ملکات
 اسوده در حجاب لطف تو خاص عام
 صدقه ردمیر تو آرام گرفت
 داده ایرود در کعبه قدرت تمام متعار
 ردولت تو دل اهل ملک ملک شاد
 طغرای فتح و نصرت تو قیوم مسک کاف
 در حرم حلال تو اقبال حور صمد
 سایدت بیاه عاص و عام
 دی ملک شک قامت عال عالم را عالم
 رفوک حار تو کار نامی عالم راست
 ردم ملک تو پیرایه ابد ای سیر
 صمد ملک ای حق تو یک درت سب
 یایات سر سبز دیوان سرف حکم گدار
 بهی اعظم ایام عرق العامت
 دو شست سر حال واجب التعظیم
 سیم لطف تو سمار دوسان بیاد
 ملک دین را حلقه درگاه و حلال
 حرم عود حلال تو کعبه آمال
 ملک دولت را ملای دین دولت آمال
 فاتی بر اهل علم حور اکیم اقات
 دین یامه در ای رسیع کو انداز
 دین صوی تو کار مالی به نظام
 ریای دامت دین حق کلام

ای طریق علم حاصل تو عساج
ای همان را که گفت استعمار
روی او خط تو خلق حدای آسوده
ای که در وقت خطابت هزار روی صفا
روی جیب تمام زوکره نسق
آی صبر فصل را رای سیرت آفتاب
روی صبر تو روش نصیب روح این
روی صبر تو را سر بر قدسیان نگاه
روی وجود تو آرماب و صدر مقصود
روی حسیم وصال تو فتنه عرفا
ای الهام الهی قدسیان آسمان
ای آسمان عمارتی از ملک حالات
مرد تو نام زانکه حارما مراد است
ای نامه پیر بنده نامی را نام تو
روی اقتصادیر کثرت محسن
روی حیران معانی بر کثرت تو میر
و صف معانی تو که حریت بگرازان
در وقت تو هر چه تصور کرد حسرت
محقق است صفات تو اهل تعالی را
ای همت تراعات دست
تو ای که طاعت تو پرور دیده حرمت
ای را تو را ای که ایستنی حصار
ای ترا در یک توین دشت یاد
ای که از روی کار گستر چها
ای مدد سیرر نگاری

خون قسیر را در پس تو لطف اند
عاطت کجاست استار
رو اطفال جو قوی در راه کم بود
پایای سرت را میسر بر روی عا
خیال ابر کلمات تو اتمه و لطف
تجربای دین دیار بیای شتاب
عواصم سخت گوهر محیط نقیص
لای عزم را روح در لبت جو
حاصل کلی در وجود تو موعود
طواف کعبه کوی تو حج اهل تحفا
ار برای حریر حیات در بر سحر حوا
پرورد نسق حوا ارد در کائنات
ایک استادی ملک اعتماد است
صدور در سواد خط مشکفام تو
پر نفس مدان حیا و کجکل
ستار فکر تو چون آفتاب عالمگیر
ای که در وقت عقل گرداب حیرتم
شرح جانی تو از آنکه مرز است
ما بهتاب به حاجت شب سحر را
آسمان با علو قدر تو نیست
حدای پر بر ترا داده آیه های خودت
وی در که مت روی تو مار
دوستان ارد و لکت امید وار
موقوفم است دلمو ار بها
دست ترا تو در وفا دایم

برین

ای که تو نویسی
مائی اهل
دای است

ای که در این

اسدی مل دوستان رفتو گلشن
 ی رلم نصی تا می کم یاد ت
 اصح سعادل حسین تو مودا
 حوں حاضر است کلک باں ارسام
 در صیف حس او و تقریر کہ کنے
 مایہ کستیم دل نسیم از عرف و پند
 کسی کہ علت کس از ازل قفاست مود
 سو بیخ در ارست دیای گلرنگ
 حوں میت و جو رنگی را ریح
 اگر بیخ و تنای هر کسی ستوده سود
 ای تنگناں مادیہ شوق یافت
 یہ ہفتہ صبر میرت بدست فکر
 ای قفاقی خواب ہر سوا ل
 دیکھا اشد سان مای اورا کا حکیم
 ترخان ہر ہمار اور دلست
 جہستان تو ام در جان یا ہی میت
 مریور با صبر رده حوں اہل طب
 سہاکیان تو باسد سر ادا ت
 فصل ترا آت بحر کا میت
 گوید مجروحم ریں مار کا
 گردن کار سجد درت جس ماست
 ای ہر مایہ بقیت قل ہوا شد احمد
 کم بیدارید و کم بولد ہر جا دستگیر
 حوریں در جہا وکات دعای تو نور
 میت و عمل بہ عمل باج نایست

افغانی

سید
 سید
 سید

یہ جانت
 یہ جانت
 یہ جانت

یہ جانت
 یہ جانت
 یہ جانت

حتم ماریں طلعت رود ش
 کہ تخت یکہ سر حال ہمیں ملوت
 آن جس یہ جس بہت تقدیر مغان
 اں کہ حوں دوست ہم ہر رو ہیں
 مرآت آفتاب چہ محتاج منتقل است
 کلاں در تحریر ناگہدہ در تقریر ما
 یہ حالت است کہ مشاطات بسیار ادا
 اساس صیف ملحد و کمد میں کوتاہ
 آن کہ کھر خود محسوس ادا کسم
 تو انکسی کہ ستودہ رشتہ بیخ ونا
 در مخرج رو سبب آت دلال علم
 ردی ہر بار بار نقاب آرجال علم
 مشکل ارتو صل شود می میل مال
 ملک سردار ہم جید ایک ادا ادوں
 دستگیری ہر گاہ یقین در گلست
 سہما سحرایی در حوالہ گاہی میت
 امتداد مسعودہ تو سر حتم ر و ن
 اگر قبول تو امتداد رہی سعادت ما
 کہ ترکیم نہ شکست و صمود ہمار م
 حرر دی سید و جہت مسیاء
 سر مایہ سعادت دیاد دین اس
 ای گہدار تسعہ رود تو ابد احمد
 کم گمیں یاری دہ و موس کہ گوا احمد
 در دس در جہا احوال تثنای تو نور
 موردی کلام و عالم دعای ست

۲۷۴ بیان سلام و اطمینان

حدیقہ ۳۳ گدہ حیات حیدای ملک کستور گیسر

گلزار مستیز و مدوار مدہ بہر سیر

ہم یاد تو راحت روان اسرار

ہم نام تو آسائیس مان است مرا

ہر سام و بحر دور دریاں بہتر

والہ کہ دمای دولت رود احوال

مہر فاطر و لولہ مالایطاف استعار مستعصمہ تسلیم و اطمینان

نغمہ مای

کیا بادہ جس کس گھسگو

سلائی حواد مساستکو

سور آتا رصندق و صفا

سلائی معطر لطیف و فا

قرین تادہ مشک تیار سے

سلا سے چون نسیم تو ہمار سے

سلائی حوں دم عیسیٰ معطر

سلا سے حوں کف موسیٰ معطر

سلا سے حوسترار محمد حوالی

سلا سے ہجو آب رمد گالی

سلا سے حوں حیراع حان سوز

سلا سے حوں تمل رحمان معطر

سلا سے ملیر سریر روح محتم

سلا سے ارد و جیا اندہ ششم

سلا سے ارد و در حق مہر اور

سلا سے لالہ حو عقل مصور

رنگار آں تارہ گردو روان

سلا سے کہ حوں گدہ رود ریاں

کہ روں سارو ارمہ ناما ہے

سلا سے حوں صفای مسکا ہے

کماںد ہم العاس طلس

سلا سے چون نسیم سسل و گل

سلا سے مشک سری حارستان

سلا سے حانہ رائے روح نور

سلا سے حو عینہ شاد لکسا

سلا سے حواد مساسکا

رنگل رود رقائے سسل یکد

سلا سے ہر ماراں کہ رنگل جیکد

را العاس طلس حوش آوارہ

سلا سے رنگ سمن تارہ تر

سلا سے حوں امید کامرا ہے

سلا سے حوں نوید شادمانے

سلا سے معطر حو مشک تیار سے

سلا سے معطر حواد ہمار سے

لکاک حو امدار رود سے نصیر

سلا سے کہ در صحنہ بہر سیر

کہ تویہ رود سے سسم گلستان

سلا سے لارہ برار رنگ بختان

نامہ اقتباس علم و علمہ ناں

سلا سے حوں حو آسما

صمیمی سلاوی کہوں کہیں ہمار
 دواج روح معطر شود در نکبت او
 آسان ملک تنوکی کہیں ستار
 کہ دوس اسب جانی رہبر طلعت او
 ران آستان سبھ کہم
 حوا صبح ران سرود و تحسین
 صبا کہ شود خود را بوسان بیاں
 ای سیم بخوری چون سوی جان گوئی
 صبا اگر کہ یہی اعدب بھاب یار
 تنہا ستے کہ اراج نیست
 سلام میں بیاں اسی قسم صبح برو
 مطلق ہمای سیم باد تحسین
 صبا رانی حد اگر برا محال امتد
 حوص بیدارم سلام تارہ چون طیش مال
 ای صبا اگر بچاں میں مار رسی
 نامہ میں میرود و دیک دوست
 کاسکے خود مادہ خود برویے
 صبح کمال سوت ہیں کہیں کہیں
 سرور اندر را عاقلے موسیٰ کھواں
 احوال دل بدوست نہ محتاج گفتن
 صبا بھائی ارادت رنم مہر و دم
 ارجاں دل کہ متہ بعد ارادت اس
 ہر چند کہ حامد نقد تحسین کہد
 حالی کہ مراست با تو گھس خواں
 ای رانا تو ہر اہر نفسی سوت ریاد
 صبح سور دل میں کار ظلمت علی
 احوال نامہ خود بیاں میں خود

دواج روح معطر شود در نکبت او
 کہ دوس اسب جانی رہبر طلعت او
 کہ دوس اسب جانی رہبر طلعت او
 سلام گویم و جان ہر سلام شود
 یا سلام سرور دار خواں بیاں
 کہ سود گر میں حسد سلاوی سری
 سلام باریاں نام باریاں
 ملک راجہ ملک جان مارہ کردد
 دیاں دما کہ صرگہ حبیب میں است
 تو رود اگر رسی آجا دعای میں بیاں
 دعای میں بھاب مدافکاں بیاں
 مہر ستم حدب صافی مراد بیاں
 حدب باریاں سرور گل و بیاں را
 کاسکے میں مادہ خود برویے
 در ہمال وصل اور قور دے
 عواں میں صبحہ بخوں رنگ میکند
 ران مادہ فارغ با سدا حال یار را
 رسیع حالت دل بیدارم رسی اس
 صبا پاک دل بدوست گواہی است
 حوں دوست اگر متہ نقد صبح سید
 کی صورت حال با تو لہو کہد
 دل خود مرست با تو نقد بیکند
 سرور بیکم لب بادو رما د
 مای حوسیا رکھا عرصہ آتس رکھا
 رچی اران مال کو تر لوست ام

حد بقدر
 کجائی ساچرودم پوس است
 چمن شکر کسید و بهشت که ما پیش بود
 درود و داری آتش سدا کسرت تنق
 کرم مدام سگت نادر و تاسر نیست
 عذره و کتور بار بار کتار و بهر نیست
 ای که در ۳ - نویسد که احوال غیر
 مساعی کویس میوی بخوریم ای قاصد
 مردم و دیای سلم الله در دم
 سوادیده من کرم و مستقیم قدر سوسی تو
 در سوس بیاد و سستی دیگر دارم
 مسود مال ظلم سوخته چوب دسته مسیح
 سحره اور و در حالت معانی و لسا
 مادم حیر و سوس تو در خاطر تمنائی
 اقامت رد ارم سرتابی از سحر
 حوائی نامه قاصد خلعت من خوشی نیم
 سب که سون قسم نامه و لکریستند
 حیات مدد و نوبی سوس و مستقام
 تنگن ارمی کتو شوقی نگاه نیست
 اسوی مراقبا صد سخنان میرود
 فاعله چه آسپاخ که حور استیاق
 و صد کوب لدا سوسی او بر دار رد
 سون سدریت تاره که و انجم بر
 به کبستیا با بر دار رنگ من
 سه ملل چون میان درون الم
 یکس جل آموون بگردا صمم

ه

ص

ع

بیان سلام و تحسین سونق
 حرمین برود و دم سوسی که یکی سسنا
 دقت سونق من از اس سونق می
 به کجائی مرم و جانی - سقسر
 میکم عالی ن - آسای خوش ا
 اس گره سوه مرال کسرت - سسر
 بهر سست حدائی کوی جیر کجاست
 که بر دشت نگاه اولیس - جیم سست
 که در لفظ حریفی کس بیامر سست
 که در سگام حواری جیم سست
 سیر و جیر سست بر آه می دارم
 حرف سوزیل حور در اید و آرم سست
 نویسد عامه حاد سست الله سست
 گوار سسگ یا گردید میانی دلم پیدا
 دست لکری در و دهر و سید آن ناما
 حوصونی که از خاطر رد دار حوصونی سست
 بهر مرقطره که میر بحث کسرت سست
 نامه را سحر به نگاه سست
 دره طای نامه تین بار بار حواری است
 در دای نامه جیم من حوصن جام سست
 حون ماده حور رسد به زاری سوسی کسرت
 نام سورا به ام نالی در و لکری دست
 رجا به سحر یکده سحره سست
 کوی آرم من حون طوطی کسرت سست
 حور حواری سست میکند ارار سلام
 من چه دایع دایع سست به کجائی سست

من بختی / من حسرت خاکماند دل آواره کرد
 من بختی / شرح توفیق می نوشتم دیده جو سار گشت
 من بختی / مدیبت توفیق پس که سوختم بی تو
 من بختی / اشتیاق اشتیاق جان ستانست
 من بختی / نه عرصه باوانی نفس سطریم است
 من بختی / نیست مصون و یاری که اضطرار محکم
 من بختی / با حاضری شکوه چرخ میان بود
 من بختی / حرف حرف نامه ام عوس محمد میرد
 من بختی / نسک کلامه از قلم ساسم از آشفتنگی
 من بختی / صدیگر دم ادا نمی سوی حسامه ام سگر
 من بختی / بر آقا صد سوق آریعل مردن کاغذ
 من بختی / روانی نامه رسم موسوم آن مستر
 من بختی / تارقالی دلم سود آگاه
 من بختی / میویم نامه وستان و دارو ام
 من بختی / این سکایت نامه نامه تابیها بیشت
 من بختی / در وقت میویم نامه واروس من
 من بختی / ز توفیق نامه نویسم ز رنگ مار کرم
 من بختی / ای چشم جان من ساسای توشتان
 من بختی / اسباق ملاقات روانی مار عرر
 من بختی / ای آرزوی دیده دل هر دیدیست
 من بختی / ای بختی روی تو سطور نظر واسد ام
 من بختی / بختی تو مرا بیست بختی ملائق
 من بختی / جیم در ره کوس بر دل طیاران مظهر
 من بختی / دعب جان من اگر گردد
 من بختی / نامه سوت برادر جواب اگر التا کم

کلام بیان

عالم
۱۱ علم

حدیقه ۳۳

دوات روی قوار شمع و سطوح است
اصطلاح دل بیدارم و لیکن نامم
ار برای شمع سوختن مر
برای ما در صد سال استماع مرا
لم ارسوق تو حوست و جگر هم چوست
آینشان نقای تو آرزو و مسدوم
مساقی و صوری ارعد گدشت مارا
ما در جیام ما احباب شریف
صبح سوخته کجا تو آمد داد
حدب اشتیاق حوس و شمع رو کار خود
ار و صدی اراں رو بدیم شرح که آن
دات یک حدیقه که سنج اشیا
آستان سحریت که بود گاه من است
ساک پای عورت که آرزو صدی
من محو در یکیا به شرح حوسا گویم
گرد و خود نویسم آنس الکامه افتد
قلمی است دلت شکو ران چشتم
صد حارم ارعای خود برای دلت شکست
در نامه نویسد که احوال بخیر است
ار برای اما فاصدی در کار نیست
نوسام همه احوال در محبت حوس
حاک در دیده معارض حدیقه اما
نوسام نامه نویسن اسکا که گوی خود
سیگر می ای کور حدار کموت سن
مادان سونی که کموت تعمیر دلی خود

۸۰

بیان سلام از مهابت شوق
ما سرس که حال روی من حسن است
همچو صحن حسنه بر مال کور می بید
حاک راه تو فرستم بر کس است
رصد هر که دارم یکی سال نکند
در درون شوق طالب ریاں سرشت
که سنج آن ریاں قلم نو ام گف
کر و شکست داری طاعت عامه مارا
که وصف آن حواس کر و سنج موانع
سطلی که دلم شکسته تر است
میگویم چرا گویم چو میگویم که بیانی
حاشا نیست که مرقد ماں آید راست
که اشتیاق طالب شرح نام راست
که شوق روی تو دارم صد گاه است
رعد گدشت مرا طاق اوراق ما
که در صد نامه حواس داد صبح و شب
رشیخ چو گویم دو دار سلم را
چگونه شمع و دهار را به اش
ار کلس وصال تو ما دلی دست
این جیره جیره است که ما در حداتم
کار دای اشک نامرل نمرل مرود
دلی طمسند دل را چگونه نویسم
که این عاشر سرم جدا کرد مرا
که در چوب بخوابم رست خط دارم چون
نامه ام آخر بیا من سیه سیه است
اسچون سیه چون مال کور دستم

لکھو دا واسطی اس دین محبوب
 مار سوئیں کو تر مار جیوں سوہم
 سہ جی جسم کو تر صبح سدائی کہ جس
 مانگوئی دوست کو سرمدہ روم
 سون کہ لکھو زبانیں ساں توان کرد
 رشتیان لعل گری نو بہ ہا است
 رہاں شکستہ راسبار ظلم می دایم
 رشتہ طولانی را توان چہود
 درد مہاں را رہاں بوم مطلب بہ است
 حارہ شکستہ دل شکستہ افتاد شون
 دل میں بے طو یا تو سے است
 دل لعلی لشد آرنامہ درساں کائن
 او تر میر گنوب ہر آں دا دم
 رعد گدست موصل تو آسپاق برا
 مراد وفا موستس سے کہ
 مرا موست خود آسپاق فاصدیب
 مکتوب تو اساکم جوں رو داد دل
 ماند نقہ ہجسداں سایاں
 جوں چراغ برید اس را حدیث آئیں
 را رسون دل رساری کا کھد خوف
 صبح حال نامیں میں غیر آریج واپ
 کہ صد امہ موست صفت حساسی
 ہر آں دل میں صبح محاسن است
 پند آفری جھدہ ام می دل حورا
 رسور سید یہ الشاکسیم بر کا حد

محمد جوں سرا ریا جوں محو کونیا
 یدہ سرائیس کہ نامیں را جوں آفرم
 نامہام میر و در در و دلم جوں میگراست
 ماری امیں ہماہ گوہر ساسا
 لکھ دو رہاں حلوہ محسیر کہ
 چہ ماہ یکتہ نامہ ہماہ اوسم
 کہ صبح دل کداس رہاں کہم لغتیر
 نقہ صون محال بہت تقصیر آید
 بوی می ار شیشہ توادہ دل جوں کہ
 کیں در تقریر اکھد در محو را
 سسی اد لفظ کے حد اما سند
 خاکہ شکستہ دہراہ صا سہ صم
 کہ اسطار دہم مرا کسی معلوم
 نامہ تو دکر طاقت نہایت ہرا
 الطار صون خود جی حسواں کہ کسی
 کہ دور ویدہ رسول ہماہ کساں ہا
 متون تو جوم آردو مصوں رو داد دل
 دلو قل اسے یوم الیقامہ
 صد جسدان ہر مال کو تر نامہ ام
 کائن ادا در سخن جسد جوں طو را
 میواں مس ار کسوں واد کتو ہرا
 اندار صون تو صدی طاہت اتی
 ریح سورین ہر طوہ روش است
 سادا گریہ عالم کے ائی رنجی
 کہ شہ را ہوا ہم کست در کا حد

۲۸۲ درسدای سعایت کمریل

مصدق
 بهر آنکه در کتب آمده است
 عامه ام - روم را در دلت هم مسود
 سحر چنان آید شود که موسیما
 سور چنان بر آید اسم و لاد است
 این مصلح گنجینه حصول تبعیات استعاره لها شوق قبل ملاقات

در کتب

همان رتو تا تو عشتما باخته ایم
 و یک نیست رتو هیچ مری با نه
 سوسه و جاگوئی تو بود سبب سعایتی
 نصف هست سسید ام ای دوست
 گل وصل تو حیده ام آقا دست
 کنی و سبیل ام و لسان لسان بهر
 که برای سسید ما قدر شوق دیدما
 بر الطاف اگر آقا و استانی تیس
 عالم شوی میم در دلی تو دید
 بادیه جو دره و دوست میدارم
 مردم بهر دیده دوستیارید بهر

در کتب

بشمار میروی تا چه آمال جهان
 و در دل ما کن خود لودار توئی
 اگر تو بر سیم اربط سایه امداری
 زهر لطف تو که بر قوی من افشند
 های دولت از شاه انگه بر من
 سخن من که گویم چو جاده سار توئی
 که چه سخا ره ایم ما که غمت
 اراں ما قیامان لقا ای سس است
 گر گشت کار من کار تو نیست حرم
 مدای خواست که رمالی حسیا بد
 تسار کار و قیام که کوه سار توئی
 حوفا با کم رطلک سار توئی
 بر زهر قوی ار در کار من به مهر
 نصر دولت تو بکدر و سیم رسهر
 مراد دل که حرم خود لودار توئی
 که کشت تا زهر است ر بهر
 گویم که یوسته گاهی پس است
 سرگشت تو سست ام بهر گناه خوش
 لطف خویش را یاد سایه عالم کرد

در کتب

حدائقه

۲۸۳

درستد عجمی بکتور لیه

نور شکر سوای صدفی جسته که من
لطف خاص و کرم عام تو دم و یکبار
نی ماند کشد از دست این صید و دانا
کرد من حاجت طلب از شریک من
مادر اس بانی که در عهد و امان
دوق الطای تو ای کاس فی یات و لم
مرد ایسین رخا که برایتی بر فلک
از کسبانی لطف نور گشت خاک من
موص حاجت و حرم حضرت محلی بیت
مادر اس لب گوشت و روی القات
ای از کسب حوائی علی سدر مدار
بر حال مرطین الطریق که کسد
ای فصل تو در در دا دوا می بختد
درد دل مار و حدیثی گذرد
هر چه حکم کی چاکریم و حدیثی نگار
ای دل منور این محو جسم که عاقبت
میکنم سبب چیده باز در اری آمد
سالی کار شده الطاف بیکران
آغاز کرده بر سالتس ما همتا
حوس باس گریه در دوش سینه خوشی
حوس از بهت تو نصوا گذار کرد
دریا گوس شاخه گلک دوی کشند
ای کرامتی و حدیث عظامی تو
کعاد دست حاضنه مسلم
ای ادساره حس و ارا حسو شمس

ماده سر دم و بهر با من سوار آمد
کار من خواهد در سب آمده و خواه غلط
بد من با کسیدم لنگستی و عاظم
لیکن احوالی از امید داری مستم
مطره من میرسد جای که دیا میشود
مادر لطف و اکوین مست الم
هر کوه اس تو در د چون عمار دست
آری من رحمت حال در ستود
مادر کس محض باشد در دل ای تو
این صید رانم را کمان تنوان گشت
دار راحت و به خط و گشت کما
علت و مزاج او در مسک و بار
هر طایفه دیا را سر و ای بختد
اسد که لطف تو سفاست بختد
رجال با فقر غاطت در بیع و ارا
اس شام صبح کرد و اس است سحر شود
که دغانی سحری کار گر آید آخبر
حوس و دعه داده کرم ا تمام کس
طرحی نگنده نصایت تمام کس
آخر شام را سحری هست در عفت
موج سدره را رنگ نر هار کرد
رانی که از صیبه صدن آسکار کرد
ماید چشم نکاحه آره هار کرد
تنوان گریه بخت و مر جان عمار کرد
یکره سوال کس که کد ارا در حاجت است

در کتب
نور

از اسفندی
اسی

بوی
نور

۲۸۴ سیل رقتن مکتوب حاکمیت

در حضرت کریم متا حیرت است
گرم بود و شتی اردستان ارم ک
سیلان مایه حشمت نظر باد
در رشتن تو بر لای کس کو دایه
یارب درامی رسان عمار ما
ماده ماد تو گریه مار و
آهیک سحر دجه ام بی آرد
گر سدایم و گر هان رد کلم
مرحبا مستم ماں ساں مردکم
آن سال آرد و دار انکام دل رسان
آورد و ام ساسی لطفت یشاه حوس
مقول نو حرم قفسل حاد مدسد
کلاں دره مار هزار حوسید شد
قطره آبی دریا حواسم
اورد و روی بخت چوں حوسیدم
ایا ده شست ما ہی امیدم
ماں آسان انا می طلی آسان کلب
دولاره کتا مد صدق را مار
حانیکه لطفت شست سم رد و مارست
آن کسیت کور خود گفت شتر سارست
گزارفتات قیود شدم اساک ازان
مررد یک دیده مسامد مرا
در چه کسم طلی حواسم

حدیث ۳۳
ارادت حاجتیم راں سوال میت
نبرد سیم او میکند قصد ملاک
نظر کن در رویان سافریکیست
بر دست ارقام ساسانی ادم ک
مالی مردکی و تدار انتظار ما
بر جد دل حساب دعایت دارد
بر گاه که آساست اند بخیال
دورم روح لیکسنگان سرد یکم
لغش قدم خود مگرد ادم کس
ای ساسان فصل راں نگی که عالم برسد
ای دریا و لطف تو حوں سار ماله
ار لطف تو بیج مده نو مدسد
لطفت مکدام دره موسی و می
کر طرف جواش من کو سته
ای داده و لطف دولت ما و دم
از بین عطیات که بود چشمه سیم
می شام هر چه میگیم چو ابرو مار
کرم سائل خود را می قصد کیا
لطف ترا حو طره ماراں شمار میت
بر اشک مار و حوسد را غلک و مرد
پس سکه دل درج خاطر لم لیکس
ماں روی که سده تو را اند مرا
طعن تو که عام است نعمات محضی

۵

لما تأسف
لما تأسف

۱

۲

۳

۴

بجاک فستان سیرت سیلان و ان استعار رقتن مکتوب حاکمیت

حدیث نمبر ۳۴

۲۸۵

۲۸۵ درتبیان مقدم مکتوب الیه

روان تواند در عالم مستم
راهم گرفت من اشارت دسّم
مکتوب از حوادم و سوسیس و قشّم
مجدد درم از تو که دور از تو کس صاود
بیرد سوق سوئی تو را بیزسم
سوق برم و صاوب دودیه ای آیم
اساره لطلب اگر کسی کوشت جیشم
سوئی تو حوادتد تر سے آیم
گزاره درای سیم یہ غب -

می خوانم و اساساً طریقی هست
 رعاستم و دیگر را مستقیم -
 من خود خواب مانده ام و استادم
 لیکن امید وصل تو ام محراب حب
 که بجز دشت قدم الما در سبک سود
 و هر دو را رویت به پیر می آیم
 چو اسب دیده عاشق و دیده می آیم
 ارجاع شوقی می خواهم آیم
 بار که به پیر و سر می آیم

سماعه اور جوہان جانیان اتھار شیعین متھم کو الیہ فرج بخشی ت

ای محب و ده کمر افق کبریا رسید
لبسنگان ماویہ انتظار را
دل امطرانی دعا مسید سار
ہوا گل بوی گشت و عشق در دروازی آید
مردہ ای بخت کہ حضور محمد مار آمد
صد فاعلہ مانق رسیدار فاعلہ
در جامہ می آمد گداسے مردوں
شادی حافظہ مفرگہ دشت مرشد
نود آمدت میدہد ہر دور م
تاں جان آل حوسن لعل حوس کشامد
مردہ ام داوی کرمی آتی در شادی مرا
سکہ مردت آورده مار مارا
وای وصل اوار لومارم و ذراع آمد
و فالہ نایت مرست میگیر

حور شید و حتی کہ ہر دروہ و ارسید
 آمان ماں طلب رسد آں عاوسد
 مگر دروہ علی حد امیر سا مد
 عاودہ از گلش نگلش مار سنے آمد
 مردم شیم جہاں میں رصف مار آمد
 درید ہر ار کل میدار قاصد
 تا قردہ دیدار شیدار قاصد
 ہر کر احوں تو عسید یہی سحر مار آمد
 تو فارسی وں ار انتظار می سورم
 کان یاد سفر کردہ مار سنے آمد
 ہم حیات رفتہ آمد ہم غم اسید و رفت
 تو امار ولیم مراد وں آورد
 نسیم کل صدقہاں خانانست گویم
 من پچوس منم گوں مرادار بیا

712

حدیقه ۳۲
 خواستگاری تحت لوح و ان استعار طلب مکتوب اینها را بشنوی آن
 ۲۸۶
 و در طلب مکتوب اینها

ماهی اوج سعادت مدام بافتد	اگر تر آگدری در مقام اامتد
مسا اگر گدزی افتد کسودست	بیا بجهه اگر گیسوی معسر و دست
و گرینا که دران حشر استند ما	مراي دده یاد در عاری ارد و دست
مرد و دادد که در آگدزی حوا که د	یت حیر گردان که سارک مالیت
خوش نگویای وی من مای تو بوسم	در سجد مستم خاک قدمای تو بوسم
مرهم بر گرم بر عکر خویش گذار	ست مسرم از قدم خویش گذار
عزیزیت که من چشم راهب دارم	ای حدیقه لطف دوست مای گذار
ای بار تو طبع قدر کاسه	اما دد و لب تو در راه
ار سایه کل دولت بخواهم	هسان آسمان شود خانه
مسدونی پاک همه عذره و اما در سا	تحمل مسرورت رده بر کمر اماریا
حاشا خانه نول پر سده و اربعه و اق	هر بایچه هم ای سحر دعا مار سیا
گشتن عمر را که و آمدت	سیار لکام متون بود آمدت
ار آمدت که تو سار عمر است	حقا که خوشتر است ردا آمدت
متن این بی تو بر مگر گشتی است	مرد و گریه رود و آفت
آنقدر مضطرب در ره شوی	که اگر رود تر آسپه در راه
دل من گاه سوتی جسم لایقی گشتی	ملی سوزاند در حسرتا بچیت و بگرید
ای که آرمش آشنائی تو	ما دلم گشته آسما می
چیز شود که بود در مقدم تو	کلمه مده بیت ما می
یکه کار بجان جان طلب رسید مرا	گدشت وقت اگر میرسی بخرایم
حدولی نگفاه ما ستاد کس مرا	ار مست بهار کس آزاد کس مرا
اطهار طلب وعده و تکلف بجا	حاشا گشت دل ای حاشا را داریا
ای آنکه رفیق گوشتش برود و رفته	حوش آنکه رگش مای برود و می
تو مردم دیده - آدینه گوشتش	ار گوش مدیده آنکه

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

ای شکاری
 ماس

حدیقه ۳۴
 ماهور رسم از حار حشرت مست
 کی سزاوار طلب شان بر کاه رقت
 ی ای اگر رود بر آئی چه سود
 هر چند که نونی گل گل من رسد
 بر دل در مرصع کسائی چه سود
 حول در قدم مست سعادت هر برج
 ای صفا سکنه ار خاک ره یار بار
 شکر اند که تو در حشر تی ای مع حسن
 روان سطر حیم من آسیا نیست
 خاموش مانعی صنایع شمع
 ۴۸۷ در لعل طالع مکتوب و مکتوب الیه
 محام اتمه سیاه نفس با نیست
 اگر چه در لطف قدم رنجه کئی حار نیست
 باسد لسم سحر آستنی چه شود
 ای گل تو رنجه سیر آستنی چه شود
 باس لمر عیاب آئی چه شود
 یک لحظه قدم رنجه مانع چه شود
 سراحد ده دل ترو دلداری یار
 اسیران نفس مرده دلداری یار
 کرم نادر دلداری که حار عاتق نیست
 خاموش مانعی صنایع شمع
 ۴۸۸ استعار خلوص مکتوب سه

و مکتوب الیه و تساوی آن در غنیت و حصورت

مارا چنان بود آئی چه جاست
 در آن دگر فاصله حرام باشد
 معامت دده و عاشق دل پیوست
 هر جا میروم ستون سحر تی ای آید
 هر جا رفته ام از حوس سزاوه می یوم
 چه امکان است در هر کج و جبال من
 ۱ خلوه دینار طمان رویت در خاطر است
 هر چند ر حیم من ما سست
 ابدیده که مانی دائم میان جانی
 من بظاہر گر چه دور انگشت کوئی توام
 اگر چه دست آید عاتق مست نه تن
 دست دمه ظاہر بر باطلعت دوست
 ۲
 آینه ما دره حور شید ستالت
 از عالم رودی و دوری چه جاست
 بدل مجیده ام حوس شک گزیده نام
 دو عالم آسان نیست که نعم کما نعم
 اگر دریم دگر روک مالکون هر کوم
 نونی سطر اگر حتم نونی سسوع اگر کوم
 گزشت مات متناهی ما مرست
 عم میت جو در میان حاسی
 در صحت آریه دوری میوست و جیو
 هر کجا استم حان و دل حیدر توام
 بدل رحمت تو بر حله عاتق میت
 ولیک خلوت جام حرم حرم است

از لعل شانی

ای دل بر یک دور از دید گویا
مات بر رسم جان من جوهر جسم
دل و ده دانه دانه رسال
جان من معکف لب رسم حدیقه
بر رسم دست اگر دور از دهان
اگر لطف سخاوتی برده اظلم است
عصود بر لطره اگر محجوب است
سعادتم حیران آوردن و این میباید
بر او جوهر تو سرخیم در لطف تو حرمم
دور از تره و این لطفه کاریم
خواهی که سر سار گریز کائنات
از غایت این ظاهر با حاشیایم
گر درم از تو عشق تمام بظلم است
سر بر دارم از حاکم تو چون مسلم
نورانی تو از هیچ جایی آب و گلم
از دوریت چو بکس این لطف ظاهر
صوت در حیم حاشیای حلق در گم
چون شکوه کیسم از حد است
چنان حوس محبت گرم دار و دهانی
نست من تو حلیست عکس من
دوریم معصوم و تو بر یک رسم
حضور محبت من است در دیدار و
از ده عافیتی و دلم لی حضور نیست
دل و دل گداری هست تا محبت است
زبان بر رسم و آتش مارا

علا

نیل

در احوال و خلوص عفت و تقوی

سوی می

سوی می

سوی می

سوی می

سوی می

سوی می

سوی می

سوی می

مستی عاشقانی از دل من خاں من
نوعانی همیشه و ما در عوالم
کتن در دواق ست و جان در صال
تن اگر ماده حدایع انصوب نیست
نشانه ام دل و جان معکف از محبت
و گر بفرستی درون اما صیب
همیشه در لطره خاطر مرده با سب
نظر از و نایک رنگ ما دران میباید
سر از انوشیلم هر صوبت رما سدم
نظر ایچ تو ایچ شکی حکم ایچ بود راستی
در میان ما همه کس در حضور با سس
نظر از هر کس که خواهی پس معصوم است
دل تنی است دولت من تقدیر است
که تند سوس کسی از یکد گدا
که در عده تاب از گل من لای و دات
اصلا میاں ما و تو حایل می سود
دیدار و رجحان معانی را از اسب
حاشیای تو همیشه در دلی ما سب
که اگر صد سال دور از منی هم حاشیای ما
تا تو ام که همه در عالم دیگر با سس
ما سده و مصرع که رسم ما سده از
بر پس حال مرا عاتقانه از حصار
بر یک تو دم موسیای دور نیست
در حین تو لب لب اسباب
در احوال و خلوص عفت و تقوی

رہا بیاں تارم کسی حرارت توالت
سہ چیم چو شلم ار حلق ملک قلعا
وہ روحانی اگر بہت مان میں تو
رکال عیارم در دوا و دوی حاصل
مروں میر دم رو ماری کرمای تس
ہر فارہ ام ار جوس در راہ پیویم
دل بدل دین و گوس بوجہ آگہ مست
میں ہم کہ سدا ر حلق و فارہ دارم
گورہ ار حدیث لغت عائم ملک مست
حلق ہر خاطر اربع و ہمیر ارحسان

و گرم تو ہم تو خرابی سے کسی سلامت
سدا دم جو کے سدا وہاں توام
چہ عاود کند ار بعد مکانی دارد
گرم سدا ر گداری بچم ار عیار خود
مخواب طاعتیم چہ حاصل می نیست
اگر رد ملک و ردہ رم عار آن سرگرم
شکر لعل کہ قاصد سام است ایجا
گورہ سارہ حد احوں قلم سدا ر مد
حالی از شش حریت میں ہمید ایم یمن
لعل دودل و اعلا میں رمان از دوس

ارخامہ مراند از شاہ فکر مستقیم تعاریف و مبالغہ خاں خجندیہ

روم لسی عزت دل حاکم وطن
داع مرا سواد وطن مشک مودہا
رگیں قزم بدیدہ نو دار گل ہفت
مردم وفاق تو مالیت مرا
حالیست لعل تم کہ گفتن متوان
روی آنکہ لسی دیار رگرم
دسب ایکہ کسم یاد اس عورت
سلح ار گلن صامہ جامہ وایکند
رستم مای دل و جان ہست میں تو
ہر کرد خاک عربیت مای در گل ناماد
ہر نار کسم خند خستہ ار خندہ منکر
ہیچ جاگد کسم ہیچ کس بر سدا دم
نہ و نہ توں ہیچ کس نہ توں ہیچ کس

امدادہ گاہ میں بیاں دو کمرہ
یاد کسی سادمان داع مستلا
گل میجای آلمہ حیدر عار پا
ہر وہر ہجران تو مالیت مرا
سحان احد عرب حالست مرا
رای آنکہ عار رہ سحر گرم
ہمای ایکہ گدا مہ ر در گرم
در نظر حیری مدار در عار و حش
ار مار اندگان حری مگر وہاں
او گورہ حواب حش میدار طوس
کہ در دیار نو دل بیت اقامت کند
کہ در دلم گدستی سحاطرم رسیدی
میتوان ہنگام رقبہ کردہ انتقال

سدا جان
سدا جان
سدا جان

سدا جان
سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

سدا جان

که بکار
دارد
آنان
لایم

حدیقه

۹۰

استعار طرف متقیم مسافر

دریا با صلب معرایی را	ریش وامن من بکس کمانه
حون دامانی سودا سام ار صلب	سوسه راه علی صد ویتن آمده مرا
بد شک صورت منی محکم اب می اند	کوه کی ارد وطن همراه با خود در سفر دارد
مسوده سام عریان رنگهای است	درین سفر دل بران گمان شای آب

خراب ساز خانه ابنساط و اختصار طرف متقیم مسافره

۷۵

یار سخی سار که یارم سلامت	مارا یار و برادر دم در چیک لاس
حاکم بره ان یار مسخر کرده یارید	تا جیم جان من انش های اقامت
دوس انگی ریا ر مسخر کرده داد داد	من سر دل با دویم مرده داد
آنی مسخر کرده که صد قافله جان پر کور	هر کجا هست حد الماس لاس دارس

صاخر

پرسد عرت بعد پی جو سخی	اراد مر حتم بران وطن را
رد وستان گرامی که میسر و دسر	که دل تنیده مار حوین رقتی دارد
ر رفتن دوس از عمری تعیبت دم	سفر تو کردی دوس در وطن بوسم
بصل سبع تا مان در گلستان رکه شجر	انگی هر کجا ماتی بهار آرد ماتی

سید

رمی دوس از صف مسلل مادم	چون قش قدم گرد محل مادم
جیدی غم سیدی و انوکستم نو	احمد دل مالور بیدیل ایدم
ارس حداسی و گجام جیسین بود	ای لور دیده ار تو مرا جیم این بود
ای لور دیده رقتی و نی لور دیده مادم	مگان و آسیا به جمع رزده مادم

سیدی

دو که رسیده شهر و مهادی	مرد دل من هزار محسودم
دلرم عزم صلب کرد و حدارایاران	چیکم مال محسود که در جم با دوست
یکون لکام دل خود ما تو کشتیم	چنگام مسخر کرد مرا فعل پس بد
ای صاسو ونگان رسیده مظهر	بیج ران مار مسخر کرده بیای انا

ارستان شجر

کرد و عزم سفر لطف حدار تو ماد	حمت ایل بطسره قافله سالار تو ماد
مرم مادم دیده قش اران و مار مادم	حرری مادم ار خود که جریه عیال
ران سرش آید لکام آله مستد	کول مسافر و در حر رسید

سیدی حامی

حلقه سه
 راس مار قوی کرده که گوید پیام
 رمی کوف بریت از دیده روشنی
 زارده و با مسیری سدر یارم
 که گمان داشت که روی تو سحر جوی کرد
 رفتی و گر بحال دل حسیل گریه
 رفتی که جو آفتاب کتنا داشته
 باشد اگر و سبب که تو را سحر جوی
 سحر رفت نام یار و سحر
 ناگفته عشق تو در دل می رسد و سحر
 دیده را تر کنم از آنکس چو رفتی درم
 آه تا کی رسد بار یاق مار آ
 شده و دیگر که بجز آن تو را نکند
 بداشت هستی تا عدم سر و سحر
 رمی دلی تو جان رفت از تن
 بایه جو سلی آتاحت که دل را از سحر
 تا یا عیان سحر کشته داد ست
 ماکنی ویدار مر بوسه جو لیس
 اگر که یکبار جو لیس و را کردم
 ای حوس آمد روی که هم روی جلال تو
 از تو نماند با حذر است و دگر مرا
 طره جالیت که این انس سوز این
 دو چشم در تن سر لک ساری جلوه و سحر
 دل می طبع که حسد یار میرسد
 و عزم سحر کردست و حشر سحر
 سحر سحر سحر سحر سحر سحر

۲۹۱ استعاره

و با یک حسد مسا که رسد سلا آتش
 در دیده انداشکی وین سید رستی
 حوس از روده اشک حس می نام
 روز را از رشت تیره تر جوی کرد
 آب تر آتش بر رفته حای سحر
 در ریز تو حوس عالم آراست
 آلوده بار س که تو آتشی
 گریه هست در سحر و سحر
 رفتی و مقصدی می برقرار آمد
 در حای سحر آب را آید رسد
 اسحاق تو را سحر کجای می رسد
 گریه بر سر جوی می آتی مار آ
 کرده هستی و سحر میان می رسد
 از تو دارم محال می که می رسد
 می کنم سحر که خود را اگر آتشی
 حشر حشر هر از ریه را دوست
 حوس سحر سحر بر سر سحر
 سایه کرد در یکبار سحر آرم
 از سحر آتی و سحر ای سحر تو
 هر دو سحر و سحر سحر مرا
 دور بر میرود و سحر می سحر
 هر جای می حوس که سحر حاکم
 حان در تیره و سحر که دل را بر سر
 سحر که حوس سحر که سحر
 سلامت روی و مار آتشی

در دیده انداشکی وین سید رستی
 حوس از روده اشک حس می نام
 روز را از رشت تیره تر جوی کرد
 آب تر آتش بر رفته حای سحر
 در ریز تو حوس عالم آراست
 آلوده بار س که تو آتشی
 گریه هست در سحر و سحر
 رفتی و مقصدی می برقرار آمد
 در حای سحر آب را آید رسد
 اسحاق تو را سحر کجای می رسد
 گریه بر سر جوی می آتی مار آ
 کرده هستی و سحر میان می رسد
 از تو دارم محال می که می رسد
 می کنم سحر که خود را اگر آتشی
 حشر حشر هر از ریه را دوست
 حوس سحر سحر بر سر سحر
 سایه کرد در یکبار سحر آرم
 از سحر آتی و سحر ای سحر تو
 هر دو سحر و سحر سحر مرا
 دور بر میرود و سحر می سحر
 هر جای می حوس که سحر حاکم
 حان در تیره و سحر که دل را بر سر
 سحر که حوس سحر که سحر
 سلامت روی و مار آتشی

صلوات و صلوات کثافت است علم را
 مات ایام علم و دایه اسرار و
 از طبق دلیله قوتها است و در کی
 امامین که از راه سد مسلمان
 طراز دولت سلطان صفت و دران
 اگر در تنهین حساب است و
 سر دمه اکابر آفاق که شرف
 دیباچه معانی و محمود کمال
 سیر آرای الوان سعادت
 گوهر در حلقه کمال قدرت
 افان سیادت از سلسله
 قدوة علی و سید سادات
 مادر اس و انان مقدس و دران
 صدری که معانی کلام اوست
 افتخار افاضل حکما
 مسود راقا متشهور
 اوست که از نور تعلیم او
 حکیمی که حال میسر اندیش
 در مصاسر علاج عقل
 لعل باح معانی آنکه از لطف ما
 اسرار و عرب لطیف کسید است
 اگر مادر صاحب در و از علم اوست
 جواهری که سعد و ساعد فلس
 فی تکلیف حان صورت لکار و
 ابجد الکریمه و دیب مستود

اصحاب علم و دایه اسرار و
 علم عهد مدت و کامعرب صین
 از طبق صبح قوت و رده جیت و
 راز دایه و ای افان کشت و رانی
 که طار من و طار ملک اسرار و
 اگر گوهر نشان محسوس است
 سر و قوت و دایه و دایه ای که
 سوزش و عالی دایه ای که
 سعادت محسوس و دیوان سعادت
 مقتدای ملک ملک متیو ای ملک
 که هر کس نظر لم بر سلسله
 قتل و دایه و دایه ای که
 ماه ملت اسلام و دایه و دایه
 دستور امتار حقایق نام اوست
 اعتقاد اما حد مصلا
 محراب رقابتش اثرین
 خارج عموم است اسرار و
 رزان باره میگرد و از مقدس
 سلسله محراب سیماییت
 طوطیان شکسایان را که دایه
 در گوش و دایه و دایه ای که
 دایه و دایه و دایه ای که
 در دست و دایه و دایه ای که
 کانی دایه و دایه ای که
 جواهر که دایه و دایه ای که

ایمانی ماست
دانی غایب
دانی مری
دانی مری
دانی مری

دانی مری

دانی مری

۲۹۴ در کایت تم تحریر طو استعد عای

کعد دل رحمت است ل اد
خود دس تار و تار صحن بکس مو
عاطرا هبط نور و اسب
در درای کرامت دوی ارج کمال
سهر کرامت در سهر کمال
حجسته طالع نوسج روح و باری حال
در یکدیگ یاف حیتیم معالی اور در اس
در امان سب دور و در وین با س
دین با کس کلید مشکب با س
رح اقبال و شرف را احسب
در دل حاص و عام حصول اسب
از سعادت مزایج می

حدیثیه ۳۴
اگر صافی سدا رحیم دل ا د
ار عا دس و د و اسلام روس سو د
اگر صفا تش همه صدق و صفات
مطلع مور سید زعت مشیخ حال
محط مر کر امان و امان حسلا ل
ستود چهل و کانی کف و حوید به
صد دیکه یاف حیم مکارم اردو نصر
اگر دیکر مت ارا اهل رباں مار است
اگر مقبول حمله و حله است
اگر رج کرم را گو سراست
اگر اردو سب مردی کرم
اگر داد سب عدای عود حله

سر کیش حیتیم مظان حسرت توان سواد استعار کایت عدم

تحریر طو ارحام محبوب فاستعد عای سال آن

نامه اساکسید قاصدی مید کسید
ار رباں او تسلی نامه اساکسید
نامه ایار و کون اسب گروامد سب
میکد یکوب حشکی جرم مار احسب
سب اسد راری ار سوا مار سب
مر اصور قیامت اهر و مار سب
وعد و صل ایقدر را دور سب
سود و سب در اقطار نو سب
حول طلع در حیم حیم اسب

سو ختم از حوی ماراں و اوجی و کسید
گرو سید ایم کو سید جواب اندام
قاصدان را یق قلم نو سید کون حشیت
وعد لطف و پیام نوشته دیکار میت
مر اسعالم لطفی ارد رباں طلیس با سب
نگوب حیات و سب مار می اید
ما لومی آتی قیامت روه است
لی تو طلع رسمی حوین سب
چون نقش قدم سب ام رسد راه

مشتاقان صد سرش دیرتر آید
گفتم گمراهانه محاط رسم اورا
سرب گردم از انمی شو عامل رکبوم
با دعات اند اوکی در حواجم پوست
برجی گر طعم در شکایت حبه معصا
ای دل رسد در مشکین خط و دم
بحال قاصد یاده رسید و استقام
سود و احسان تو ام که سر لطاف
من بدر نصیر خود ای مار یگویم
پس تو ام لطف و کرم در بیخ و در
سهم ام بره اسطر سام و حسد
سعدی که از ما می نمیدرسد
بر دیگران بومست لسی نامه و صا
رانی گوی ما او صده درد مرا قاصد
به میکست که مرده دارم ابروی
موی سد ام از حسرت سکس قریب تو
سر انکه سوج و علما رس از مار
یکی اند خودم در باب

مر طرف سارا مدوه و طلال اموات مست و ملائیکان و شعاع

و استغفار حرام از معشوق مهربان

اول دل مدوب و سوس طریقت
آنها که در دست بیجائی رسالت است
من هم در دم چو هست بیرون
لطف و کرمه رسد گفتار
بهر صدر خواست آن
هآن که کسم بحد افتد ار

در معدرت و استعانتی جز آن

کرم عذر خواه من باشد
 لطف تو مشکند کرم اعتراف
 که سود عذر و دستاورد
 چون رفس پست من توانی اصمیرا
 حالت را صبیح خوش دارم
 جیم دارم که مرا لطف تو دارد و مدد تو
 اسد عمو که عمو تو هست عذر در
 صاحب کرم کسی است که محمد گناه را
 درم جو غامد از مره چون سناه را
 لغاس در درم و در صدگی گسند
 من حقوت قلب تقصیر اعتقیر است
 در حرمت درم کشت نصیر گردم
 کو صبر که مادر و صبریت بیم
 که رنگ من بران شکسته میگوید
 لغرض حال مرا بر همان می ماند
 امان سافت به ستم و چشم بر کاغذ
 صفا صحت بر روی کاغذ
 دیکم برای بر دل کموب می رود
 این عذر را حواله لطف تو میکنم
 و جان می و داغ خال موان کرد
 منی مار مدعی ابل و فاکند
 کرفا منی قصاصد و ماسد او کسم
 کما حباب لوان رینه السا کردن
 آتیه کی در بیم عذر دار و سی ماله
 که با کرده رقت در جیم باده که آتند

حد لقیه
 سب آمدم که از طبعی کرم
 با عذر العاف و تا خواند سو
 دوی انصاف است ان دار
 احوال خویش عرض نمودن حد حاشیت
 به نصیبی که از بدین دارم
 من خود و در حرم دارم لکن
 ران عذر دارم ولی بهورم هست
 عتید و دم سو لکن اس که م
 رگر و کسم سو عذر رگناه را
 کارم من که سر افکندگی گسند
 حرم من انداره سپوای عطای متیار
 در دیدم لایب اسما عو ظام
 کو ظام آم که عسیت بیم
 میان حال مرا اصباح فامد سب
 من سب مادر و پوی سو حشمت
 کس من حشمت که مادر سو ستم
 سید سب ریت صم دی و ارسون
 اصعب از سب فامد بیگنم
 لطفی بود که دارم ران عذر
 که ترک و داغ کرده ام معدود
 کو فامدی که من تو عرض دعا کند
 دارم که سب فامد خاک پاکسم
 العذر را در دل صد باره عذر سب مح
 میانی عمو را من سب و خرم
 چه عمو من اسفاد حرم عمو سب صبا

مادر دار

بیت

سب

المقدمة ۳

این بردهای تازه در آن سخت است
نوشته که من من عویس را عویس
ار در دست خود فرستم سوخا صد
او دل دلت رای خواهم در دیگر هیچ
دو نداید کردار خاطر عاشقانه را
گیرم یار نامه نویسم برده کیمیت
مرا عویس خود احتیاج قاصد میت
العدد را خود سیام که می انداختم
ما اگر کس سوخا عیب ما کس
را شمع رقم نامه در رسم است تمام
به سان قاصد فرستم تا نامه عرض حال بجا
مست کی در در راه طاف و در بعضی
گفته من دیر رسد و در بر سر
کشی که حیدر حیل غلبت نمید
ای محل رک یار معد و رس دار
مس که بخوانی رسم سپید رسم
راه دار و دانی که راه اسد سالحا
به قاصدی به مسای به مرغ مانده می
به قاصدی که مای سه دار و
من لایم که خواهم در دار رسد
سپید شد تو کثرت که به آلودم
مانده خود بسیارم به رسم حیرت
نگارده گناه در جهان کیمیت گم
من حکم دیو بر مکافات و سه
مانه من است نوشن سو لیک رسم

در معذرت استغاثی چرخم
 عمار و رکار کے نامہ رسد
 نوشتی سوداں میں میاں میں
 سرمدہ سہم جید نو سہم سواہ
 کمون ہی نہیں تمام سید ام
 صغویا میں دل درجہ رکھا ریت
 حریر گف آفتاب کمونیت ریت
 کو نوریدہ رسول ستہ پیرخان را
 حوں کف السوس امور میں خودای میں
 دریاں را رستماناں سلم ماخوست
 ماؤس جہ ضرور تگہ درائش ماسد
 کہ شکم میکسد گر گدرد یک حلالی
 لبرائش ڈو درائش مومانی را
 چون نامہ نو سہم تو مضمون رو داری
 ہنگام سفر ہر دو اعظم رسد
 کس میں حان محبت سواہ دم
 مامہ امادہ کاف ارف حوسم
 رار مارا مامہ می مامہ دکاریب
 کسی ہنسی ماسے بر جسدی
 ہ عمری کہ سلامی ہاں دار مرد
 گز صابر سحرک میں عمار رو
 کہ اوجم سرد کاہد سے کم دارد
 ہرہ گزیت کہو ماد کف ہی نہ
 آئیں کہ گہ گز دیوں ریت گنو
 پس میں تہاں تو طبیعت گنو
 کہ وہاں مامہ جوانی کہ در دام صیت

719

الحمد لله
والصلاة والسلام
على محمد وآله

حدائق

فاصله چو تن سار و دامه در فضا
گر بخوانی خاک درگاه تو ام
بدوست است از دس سدا کار
مسرتا همی گزینم فاصدم
چرا که کس جوی سولید
بر عیب است نفس مایه تو
مگر اگر محال دایست
لوی فاصله هر جوان که موی بر طالع
گرا مقصیریم تو درای رسته

حدائق

کسوت کسی در دامه در فضا
در برای سده راه تو ام
قتیح بار مرد در مال مرد است
چون لنگ حواصیه زلفیه ماعوم
در نویسه صواب سولید
که تواند جواب نامه تو
خود می اندم کای جواب
جواب نامه شوارت پیغام رای م
عذر که میسر دایمید عطای است

آئینه بهای لغوش طلوع صغوت آئین متناقل محبتات

استعاره جواب عد حواصیه و مستغنی تقصیرات خود شفیق و شایسته

بسیار

لغات باقی استعاره کسی
اما بعد در جوابی دسه سیکه
تقصیر کرده ایم حواصیه استعاره
نوع در جواب و ماعوم از تواری هست
فراست توان ارمغان گزینم
الحی مصادق ارنی ایست اسکی صود
برای شکر که حال را لوح مایه
یکبار تقصیر خود سده مسلسل

ما اعتدال توان کرد استعاره از
دلای موده را کرم رده سیکه
صد لطف میانی سریده سیکه
نخل سالی و ماعوم از ماعوم است
حلال مردم کس حواصیه گزینم
مرتبه و محکس مردان مایه
آینه حدیث شادی اگر عاری نو
لکه رحمت از حسن حواصیه است

بسیار

پیر وانه سازد سمع خامه خلاص شامیه و پیران استعاره و روده بر

ارحمت دوست محبت گزینم در بلمان اسعد شامیه و حواصیه

حدیقه ۳

۳۴

در و زو دنامه مع ماه

سرفراز و افتاب بلند
 رسد لب ان کمر و دانه را
 رسیده فاصده و زو زجی و سکات آورد
 بود غافلگی که حجاب رسیده
 ازان حجاب خطائی نایب یکیده رسیده
 ای غده عوام چهل ارمانه تو
 ای ملک رکک بوسه عام گرفت
 سکس لسی عالمه آمیخته سحرگاه
 کمر و دلووار بود ارام جان ماست
 ای سواد نامه اب نور سواد و ده ام
 برآمد که حجاب سرفراز رسیده
 اس نامه مست کفری کله و اعان
 نامه او مراد جان من است
 مزاحطاب مداد و برگرف از خاک
 آمد رسول انکه ماسس سارک است
 حوخته تو رسم رد و لطف نام مرا
 ملک سارک است سیم سحر گلی
 رسیده فاصده نامه کرد جان مرا
 ای صاپه نام نار مار من آورد
 صورت چلی من و باقی ایجا سیم سار
 آهنگار در انچه مسکار داد
 ای صا لطف نمودی و صفا آوردی
 فوجده فاصدی که رسید از دیار بار
 بر جسمی از ان مشکفته ماسه
 اسواد جسمی سار و نور بود

سوی دودنی مردمان رسید
 سرفراز رسد رح و دانه رسید
 به جای دوج که دوج در حواس آورد
 مراد ان سرفراز رسد
 گل مرادس از دودنه اسید و رسد
 صد آب حیات در سدر نامه تو
 دوج گهر از نامه تو نام گرفت
 سوز و آوار و صفا سلسله اند
 خط و رس نور احب روح و دودنی است
 ماه و جان ماسس نامسات من مدام
 سوز و کرامتی فاصده ای دودنی است
 جدار حسن معده و حید در حسن
 نام او داحت روان من است
 سرفراز رسد هم برگرد سار اطلاق
 حاتم دنا که نامه ماسس سارک است
 میان علی سرفراز رسد ام مرا
 مساف ماسی دیار یاد آهسته
 معده داد من لوی و لسان مرا
 جان دنا دود که معیام جیس آورد
 من برانم کرد نگار سمان حین آورد
 مرغان نام را حرم و بار داد
 که رحمان جسمه و دنا آوردی
 نامه دودنه مال کلک مسکار
 اسودت و رسد سحر اسه
 ماسس سار و دودنه و دنا

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

در و زو دنامه مع ماه

حدیث ۱۲
 یکن بر پیش مسجور لقا تاں
 حیات مستطات بوسه دادم
 سر خطره نهاده خودم برین تشن
 کتب ترا که راحت اسدای دل بهت
 دسم جو بوسه بکشتن رسد
 خطه که قوه دل مکس بود
 خطات منه را را خاک برداست
 بر ایت که مقف و ایت ترستند
 کتب و کتباتی تو ارام جان است
 خطس کو قیسم بومار مست
 نامه آورد و فاصده از باغ مست
 بحمد الله که ان مار گراسی
 رسید تا صد و آورد نامه از بروک
 چه مددی ای فاصد کسم که گویم
 یکرار دوس آمد کله
 اس نامه چه نامه است که حق طره جان
 اس نامه رستم از قلم گیت که مادا
 احمد در طلب سکندر رود کرد و مایه
 سال آصف حم اقصا از ارده لطف
 نهادم رسد و در ده حو مار ما کردم
 رسید دنده احباب از و صورتند
 لب ارد را که از رنگ لطف حال
 دتو حاتم است کر حاتم
 حسن سید مار و کس ارا
 مراد صارا حاتم است

والله اعلم

مذی باد

اراسانی بوسی
لای الشکال

یسی بای

یسی بای

در و دو نامه سرع نامه
 که در پیشک داس صد دل بهان
 کمی و دیده گرسه بهانم
 ککون خط تو نهاده ام بر خوش
 بوسه و در دنده خود نهاده ام
 ماری خط و نام و نامه اش می توتم
 بوسیدم در جان آن بوسه
 سرم مزاج عیسی بر و اسب
 مقام جان خط مسک ساخطرند
 سرای سرور دل با تو ان باست
 که اردی خطش جان تاریکی یاست
 دردی از کا فور رسته سر و سرش
 مرار ایینه خود صاحب باستی
 که گشت دیا به صور صورتش
 مرار جان گرامی عدا می سرق مست
 سر سید بی سید اسطی
 صد حلقه فردن ست هرق و تم او
 جان و دل من مرد مذاق مسلم او
 و سید و خط ان توقع مصر اسم
 رسید و اسرودت نهاده ام
 که رستم در و رسته جان را طاکرم
 مقام روح را اسل مطرند
 خاطر عده را سواد سادی رسید
 شغل بر موی لطف رسد
 گل راحت ریح روح رسد
 ایضا کیر آن اک سبب است

مہریش دہانہ سالہ السعایہ
 و بعض مہال و افادہ و سے
 حلت و اسم گروہ او امہ گو کم
 ہر حقرا وں عرب او احت
 ارکت اس مرء اس گشت مط
 یہ یکیں مدد بدہسات ترا
 اس حوس الحان لعل باع صفا
 آن کی اوج سعادت را صفا
 ان مطلق حال سرا سوا فہیں
 آن و دہاں غالب گشتار را
 آن کو ہیا رجوانہ برد گوے
 ان را سحر سجاد و م ر مد
 حدیث تیرا بی عظیم آن
 مردم حیم اری نکریم این
 ان نگارستان میں را عرصہ داو
 آن ماحسان دست خود اسار کرد
 آن ساوا آوار رسم سیمے
 قاصد رسید و کرد معطر مستام
 سرود کہ گات دیوان سرای حلقہ گشتہ
 در جہا طائر سح و در حد و پیام
 حدیثش جو رہا ماں جگل
 مہایش در بر حریف سدا
 من دایم و دل اند این مہیچا دیدم
 این مادہ عشرت را باع کرم کسب
 مینائی دل لعل صدر یک تما است

حرفہ

درستای پیام

لہو اس

بہل

نشان دهد در دو ماه و ربع ماه
 که ز اول سخن میوش گذارد و نیم
 ماه و ربع ماه را هر قسم که بوری شد
 تا به ماهی در حسمه در آورده اند
 کلید باب گلستان و گلستانی بود
 حاصیت در دین ناد و بار دایم
 لسانت شگفت و چون گل و گلشن
 صواب حکمت حیرت میدهد شتات را را
 مطهرش روحانی سلسلستان
 هست نامه موت آب ماه
 بود در آن سال که آمد بر ستار
 دی نور طبر سیاه چای ماه
 این ماه نور طبر است ماهانه
 چون محمد در رلف عجم بار شد
 از گنیم میر و دودون رفس الیند است
 قطره درین ساج که دریا حال او رسید
 ماه از رنگ عین می بخورده است
 اوقات انساب تاس نامه است
 مردک چون خط مائل بر ماضی است
 هم حوام خود که نامی ماه و ربع است
 خیال سر بر سواد و بویان و کشیده
 آورده در جان بر خط مشکبار است
 چون گشودیم عین دل و دست و پا
 که در آن و در آن ماضی و شش
 یارب آن ماه مسلم سلامت باشد

ما در یک ماه طلع و احب
 کردیم ماه تار و ماه تیر و ماه ام
 کردیم سوخته آتش موری شد
 تا صد بار آمد و حسمه آورده اند
 کم کردیم دایم و ماه آب کوته
 بدل به ارجن شکافد ماهات
 این ماه به مد و دگر لاف
 کلمات کی تواند داد شکلی یقین را
 هر گوش چه آرای گلستان
 خانه ماه و اگر مطهرش
 معانی در سوادش و شکار
 ای رفو آتیه ماه نامه تو
 ارد و عمارت و اردل کلفت
 نور می در سواد خط و دست
 ماهام من به آن ماهات گزیده است
 بر هر می و کند مردم کهای ارجاب
 من که بایتم که من معیدر یا آورده
 سایه ام را عاری آمد که اصد بر زمین
 با سواد خط شکایت بحتم خاک و آب
 کی و دیار که ما بچم دولت ماوس بود
 خط عین و نیم که کشی دل و دیده
 این یک ماور که رسید به یار و دست
 بود مکتوبت معانی سام و رو گه
 ماهات حاصیت میر و یوسف و دست
 تا صد بار آمد سر که و سلامی آورد

حقیقت یہ ہے کہ اگر فاضل ترقی اور پیام آستانہ دارد
 فاضل و فاضل محسن کمال کمال کمال
 محضان ہونے کے لئے مروت و مدار
 و مدد بخار دکن دل و جان بکھار رہا
 فاضل رسالہ مریدہ صل ارباب دوست
 حال مقدم فاضل جو تم پر رہا و صل
 کوٹ میں راہوں اسوی پھر طغسل
 و جری فصل اندر نام نامہ سود
 حد مار سیم و صولس راس خاں
 سد ما محبوب خط مد سنگے من
 امامت گر مسیر رسید من
 شادم کہ من نامہ سکین رشتم تو
 گشت روس دہدہ دار یوزواد امامت
 ستار امامت را بر و نکر دم بعد خاں دول
 دل مساق من کی دوس کوٹ بود دیوہ
 محمودی کامن گذارد کہ مصحفوں رسم
 ولا طرح شکات رکاب رستہ ممکن
 مصباحی سمعہ چمد سلیمان اب
 ماس میحہ قطع محنت
 حوں امامت رسید یکسم سد رم
 فاضل رسید نامہ رسید و حر رسید
 آورده صابر طریق بار بیایے
 حوں امامت رسیدگی در حق شکفت
 محنت نامہ رایوں رکشا دم
 مووی سردار امامت حوں خاکساری

بدلتیہ ۳۳
رہنما گری خاطر احباب ماہم
نہر و درمن صاحبی اور لطف گویم
نکاحہ ریت گلکار رسم کل سلما
تبارک اسد میں ظاہر جانوں مسائل
باتہ ماہان سان بخت عاودہ میں ہے
امریگی گنگے در مسار
معمولوں خط انکے اہی حیراں دیدہ گاہ
ایں چہ ماریت کردودہ عال و تشہد
آں یک باوریکہ رسیدار بار دوس
ماہر رسیدہ و عمہ ملع ولم شکست
ساداتی گری ختم ارچہ اہ غیب
نوسیدیم و در مرہ یکا ویدہ ہما
ہل نامہ اب یہ رسد کشادہم گرہیم
فاہد رسیدہ و ماہر ساید میں ہری
ای مہیط کمال را آگوہر
ساں امان و کال عید و جلال
ن کلکاب یو عہد لیب نو ا
لطف کردی کہ اسد رقتہ مرہا
فی لکلف را لای مہو لسن
عہد میں اے کلام مطہر
انجیہ کردی در رس حسن ظلت
ماں رسد خوش این محبتہ کلام
میں تا طبع سے را تا
انتاسے ر مطلق نہیں
اکسد خاطر یہ سکندہ جو کل

۹ در و روز و ماہہ سر مع نامہ
طرقت کس صد کس بودی تو ولایت
میں مہر کردی در قہر صاری را
ازاں وادی میا جتہم سعیدہ بطاری را
محبتہ ماتہ امان لہرہ و مال
در سو او کس روی جسم امہ میں ہے
مر روی جہاں رستل یہ کردہ کلام
عزس باس کہ ارتقا یاد کر ابرہار
ورسین دل و جان دارد بار کس ہد
نور و حسد راں رجا سکسار و دست
میں سام مارسم عمارسد
ماں راں کہ خط اسد و ہرید
ہجیدم و مودہ دل سو جہہ کردم
آندہ یور و مسل تو ادم گرہیم
سہر ہر بای او ہما دم گرہیم
وای جھلنے طور را مطلقہ
ماں نظریہاں فصل دسہ
کل طبع نو آمان سہ
ہمت کرم ہدی را سہ
رنگ نسیم و عہد ت کو تہ
محو آت حیات تاں یہ دور
شہر سے کلکے آرا
وادی گریم چو شے لوتہ
لارم امتاد با دہ احمد
طوف برم را کسد ہر شد
رد اندر لسان مسم آرا

اداسی ہوا

رسیده و آمد و آورد و مراد رسد
 در شمع کمان که عالم رسود
 در رسم پر سید پر رسم که کاسته شد

متمن شو نای نخل تما استعاره گری سید عیون و دیگران

لفظ اسکی ای محسن صدگو کرم
 یوسف داشت کعبه بی از رسم حوس
 اردان محسن سدا و از مو
 ریزا که رسا و دخی و عمار مو
 محتاج نسکم حست مود مد
 ران ها و در و ام ران ای
 رات ریزد و گوسفند خسته
 نهادن گریز و در شمس شاح
 در دراز حده و کلسا و اس
 در سبب دقش در صفا و دگو
 تارا و دمان در بان قاصد
 دلی در یوسف گوید حرف سر
 معر روی جوسته معنی مشر
 گوئی در و در قراب سب
 نایه معجزه کا عهد ماسته
 گریه حسیه او حسم مفاست
 پیا پیوه با آدم هم مس
 ملی می آید آردی نو خاسیر
 حده حله تن او آله ار
 در و ارد خیال و کرا کده
 آب دوده همان در حسیه نور

سکه ماسک پان مایل عالم کرم
 ابریزه بوی دوی آید ان محسن
 آفتند و لطف منتشر مود
 سیم سبب در سلس می و ام
 در و در عظم عفا مود
 که بود دو پیده کعبه عرب ارا
 سری بطوطی خط و کشتید
 حرا با سار رستان مزاج
 این خطه و عرفان در حسی
 عطش گره است بر ما و بوته
 رتی بکیدن چو مان می باشد
 ما در سگر گشتار سب اس
 و شمس چون عارت رنگین
 در و در حلاوت سبب
 که تحریر و صف اشارت
 جان شد و سبب سفا و دوا
 ما اناس اس سخن گوید نکلتش
 بر تن حروان مشتاق ویریا
 چون دانه نگر سبب سبب مارار
 در حوشش گریه حده
 مخمور وین بخوشه اکور

حدیقه ۳۳ ۳۱۱ در رسید میویات غمزه
 دانه حوتش آتش حوتش درخانی همتش آت خیا ت
 عشوه را بسکه گلو سور کند خمر بر خمرهای امر و رکند
 سرایکیده باسد لوب آمد و رسیچی بود جلوائی فی دود
 بر عت اران ترسیح سوده که جیدی ماه بود یک عالم بود
 ولم رادیشه و محسن چو شکفت بر می و بر شیر می سخن گفت
 من یک که نس در وقت تو که خوش رنگ است و خوش طبع است خوش
 به جسد و بر پیوه باسد جیتگر ارده سیرین علاو کس بر
 سرشش به ارادست جسدان که طوطی رشتگر سد مال انسان
 تان حو لعل جسدان بیکشاید گر بهاتس بدیدان می کشاید
 حلاوت نامر احس سار کار است چو طلال درونشگر رنی سوار است
 نود ارمایگی سیرین و سیراب توان در ساء آتش کون فخر جو ب
 بهس حوس بسکه را توان طعام عطسه محمود بود جوان طعام
 لغزه درشتی رکتش عام است غل دانه را گلدام است
 در بر یان عطسه داشتی است ارم کار حسد داشتی است
 هر که در حنقه ادوی بود معی حسد آشت میبید
 ده جبهان چه کت دست گرم بروج دهن او سبلی غم
 پیش مان تو چو طلال بخو سی گنده مان و رفته حسد و کسی
 وصف ادوی سردار دست های بهس این مان مکرم گرم جیان
 که لطف کرد مردمان حور متید مان شب آمده حور در دید
 سد نکاستش بد های حسرات جلوه حس گلو سور کباب
 آنس از پیچه جو سیم در عام یاد اسب دود و جلوه دام
 سحر کار حسد غم سوسه لدن بره و گداز اربوبه
 در دل اهل جوان رنجه دوداد این تنگ چه قدر حسد ساد
 گشت با سر بر رخ تو سوسه در صدی آن تدار سر سوسه
 باسد آنکس که درین دامه دود نمود در نظر سس روی سوسه

گوشت را در دل سر که می
 سرخوشم کرده شاعری
 سرشس هست - ار آب حیات
 نزد در صورت طاکوس ارم
 مست بخ این که دلم برده روست
 میساج برت در حسد و بود
 مست مد مار - ارمسم داب
 بر در که دم ار احاسش
 صبی نام و حسدت دست حسن
 مدار شیر و عا مسا دارو
 میدد روح کاهاستیر
 لذت سمد روان است اورا
 بیت حسد نه قد دیگر
 لود ماد ام جو حتم حوا
 نور بسته حول سر حطان
 راه لطف نوسه عایت نموده
 ن مادام عطا کردی و معلوم شد
 بوصف تیل حون صبی مد رو
 عجب بود نگار در حمت او
 همین شتا اروی تر رایا است
 کسی که جرمه اسس الوده است
 حایع حسن اروی گشت و س
 مسموم ازان محل بر مسد که کرد
 سوختت نکوه - تحسد کم
 میداد - سر - گلگون

میکند وصف مر با سستی
 شتا تحس مر با سستی که و
 گشت مر قاس اردو شایع مات
 نوسه دار دست با صواب مشکم
 در د آتت - صافی مست
 که در دران شده ار ا پر مد
 حدر حوا بر آد ار ا اب
 ان سنگ شکید و مد اس
 هستی امان که شکید و مد اس
 هست طحال - رار ساق و کوس
 آتت سمد - اها دار و
 حوا د آب حرسش هتیر و
 دگر و سمره حان ست او ا
 تحت سری لک حوا سمر
 صرف او شد عه شیر ی حان
 ار حلدت تحس مد افش
 این نموده است صبی راد ایاور
 که محالم رکرم بیم عایت دار و
 نودار مارکی مار یک حون مو
 دن اردو ران ست - کر مو
 که مار رک او رطب اللسان است
 مدش نوی گل حون عیو رس
 ماده رک را مت نگر
 نمدار عمری - ک سرق یاد م
 کم ستر است او مد کیم
 کرده رات رنگ دلد حون

آنس آت جیات نمودن
 مشک را حو کلک را نسند
 بچو سیران مید شور یک
 امه خود فحمه ایست و سوده
 لاهار اعدای خوشگوار
 معده مرص رنگ گلده
 فی گاه ارجلا و د و د
 رین امه ران سید و رده ریت
 یار نامه کسا گری بیت عب
 هم سیره نکهای سکر امه
 در دنده ساقی بهایس فلکست
 برای کیدن خووان می سید
 طهور سی نام و ص داسانگی
 ترخ سیم دست امتار حرد
 مسام روح را در حانه جید
 ران لکس ایا استوار
 این امه ر معرا سحر اسے و آرد
 واکه ده و کان حده و کام و ران
 حلق که مرا طلس فلک مهار است
 در حو کمس رعیرت حور سید
 آرا که حجاب نولاتق سار
 می نوعا فسلم براسی رکرم
 ابر حباب نوس طهای تا مرا کردی کرم
 حاب ارسره شهیدی جیاد
 نود هر مد او حو مد مرکب

سرس سارنگا مح را
 سده در شهیدات مدار
 به ایدام اوس شکر ریر
 حقه ریر سیدل سو
 دستنار اطلای دشت افکار
 اتنی نوده آب رخ لیست
 رنگر حورده جسم صده دیا
 اس صده سرین که آرد رده ریت
 رن شیه که اطلای حل کرده ریت
 هم عطر ساهامه است
 محو رنه مرج حاج اسرا است
 تان را ران در دیا می سید
 رانه سرگردسی ارا ران گو س
 امار سیه شری لسان گو س
 به امه نکه دستموی جان گو س
 کسین راجیاب حاد و ان گو س
 صری چوب تان راسے و ارد
 رطلد ر صده ر عطر اسے

هزار در انحصار اور مار است
 کسا که برویم در محلت مار است
 در وادی دوا و عس شاقی سار
 که خاطر من قطع علاقی سار
 حار سدار صف او در سب من عظم
 که رکام جان حاسی رنه را
 عجب رکب مدی داده بر ص

بجای

در ساقی موم

بجای

فد ماه نال

حلقه ۳۴

۱۲۱

وعدت پند خود و مراد با طلبین آن

مدت یاشی بخش حیات است

سرگرد گومیش شایع مات است

ریح روح را درین شایع است

مهرج حر محزون ابرشیم است

دور در شکر را کی در محرم است

که بر سیرت جان بود ریه اس

از آن که جان پرور اندیشه اس

راش رفا که حبیب گل ار و صر دست

موتی پس را در و ستاد آن دوست

لفظ لطف است گر چه کسر موس

بر موی تمم را شکر می گردد

مهر پارار صبیح دانه حکیم

به پای که ریا طلسمی رسیم

رموده دل از دست تیر جوان

تو در و چون ساعد سکوان

دلهم نور مارح از جیبار است

حراج دور را این روی مس

صاف بی محرم همچو قطره آب

دانه اش ریشک گوهر ساداب

دانه اش گوشتی برده از شکر

تا که او آب خورد و از گوشت

کسی مدد مدین لطف انگور

چون به اشک همچو عقد گردون حور

همه محرم مدت سیر و نذر

سی مانند رنگ عاشقان در و

نهان اندر معنی چندین لاله اس

میان میوه کینه حبس سال است

رمان خانه گردد چای کینه

چو آرد لطف در سلک تحسیر

در شکر محبت بود آن شکر مرا

ای مردم از عطای تو کام دگر مرا

بر روی دلم در صبر کسوفی

راش شکر ریا که کرم فرمودی

هر و کرمی رسد آن اسدوی

من خود که دمای تو موم و دم

حیرت همه سوز آه لطف می مدد

محل کرم تو مانند سوسه مدد

نایب بر دمان شکر می مدد

سکر نمای تو که دل مرا که اوس

حقا که در شاک مدت از ملک

در حق گله که عیایت من شده

تخف بران فوائد ترسلان اشعار غزلی که مکتوب منه

بعد فرستادن بدیه خود و کنایه طلبین آن خط

اسکند

غلامی من ال

مردی مالی

مهر و مهر

مس

امداد

در محرم

۵۱۵ در عیادت مکتوب الیه و اطباء مجاری و

حدیقه ۳۴

عیشم کن و مدار معذور
 در سامی حیرت کار دی حور
 من بر دست عشق گزیده ای
 ان رک حجاب عاں دی سوک دو
 سرالعدم در طر سحری و لطف
 ای مدکت سعادت احرم من
 کرمه پیداست من کور من
 محال تو اگویم دسترس محال
 گریه سوج کسی ام که تحفه یسارم
 گزینم که تحفه و ستم رای تو
 ای تحفه جان پس سوی تو که اید
 طاق به طعنه همان مردون
 اما یکسم که رسم سوراں اسد
 هر تحفه اید مدتش گلده آوادم
 هر طبل تحفه و دیگه بدست ما بود
 مشتاق ترا تحفه پس عرض یار پس
 این تحفه گلی که دران مردم برسد

مائی تمیص حدیقه ۳۴
 کار و دگوهر او سرخ حواس
 ران بار و درده ان است
 در روی کرم من عیادت در بود
 بدست دلی کاستن کوری بود
 در حدیقه تو عیادت در حور من
 در عیادت حور من در حور من
 کیمه مشکین مدکاں جان و دست
 سوی لعل در حیاں سال رکیس
 مایه که جان مار کسم روی تو
 حیا سوئی لعل و رگو بر سون جان
 حارس محمد را نکلتان من
 مای طبعی مرد سلیمان مردون
 حوی لاف مرد گل به سب ستادام
 لوی گل در دامن ماد صا محمد ام
 جان صحت که آن دار و دروغم
 احوال ما کساری من میکند بیان

تغابش عشاقان و مریضان لغت ش محبت کیش اشفاق

۵۱۶ شعر عیادت مکتوب الیه و اطباء مجاری و خویش

ان تا که حصر طالع محاسب
 تو دید قه عالمی و مردم همه را
 علاج در دهر سس و لا اگر بسد اعم
 سار لریگر فادی مرین

بر آسمان ساعر عسرت
 حوں صا و جیه جسم صحت است
 مرار و دگر سکس اگر اسد
 نکلس لود حافظه ای جرس

دعای درویش

حلقه درستی و نیکو تو آ

دانشگاه ما در آن بودیم

باشیدم که رسیدن من آنجا

کسده تر من من طبعان است

در این راه جویدات کند و یا که

ساری صحت لیسور هم بد است

ای ارب تو دل جانی در تاب

ارزنده من تو در زیر عرق

ان متوح که کردید و پس از سیر

سب لرد و در ز گرم گریه و گوا

دست و که رنگ بسته خبر دارد

کرد و بی هم نظره مسا احر کار

بهر اعلام

و جانی است

حاصل

حاصل

حاصل

حاصل

در عین و کتب ادب از برای خود

آراسته قطعه از قلم است

مان من تاسخ است و در دیو و دهم

صحت قتل و پیو هم و ناری ولس

عوس است و در کل صحت و دوا است

کسی سیر یک سهر است و کسده

سرواه چون محوم کسده یکشته حراج

خو رسید رحمت از دست یک مهاب

را گوی سود که کس خبر شد از

مرشد در دعای محبتش مسخود و پر

موراد دل من گدشت و شب اذل عمر

مصاد و حوسیل حوس را گمرا

حقیقتیست که در زندگانی و ای جور را د
 اندر دوزخ و عذاب که سرگشت در دوزخ است

این دوزخ است بر سر جسم و د
 که بر سرش میباید از غصه و
 کور را داده ام بهار خون میم ترا

علم تو عسر من رخص جور سرد
 فکر تو شمس بر جسم من سرد
 دلت ارق ماه در خمر از جور سرد

که جسم تو شمع سد مس و تن آزار
 تا مردم دیده اب بر آید رجم بار
 واسطه دل تنگی خانه شتایان

اورد ز دستم گویم به جوان رستم
 که در آیدم دلم از درد و هائی گذر است
 چون بهار نگاه در گوی تو آمدن شمع است

دل به چهره ابروی تو گر دیدم رستم
 صد یاقوت بر روی پستان تو دیدم رستم
 واسطه تجسس و فاسد عمر که این استعاره و جرات است که قف

مکتوب الیه بر مکان مکتوب مسو استعدای آن طوطی
 این نیست که از راه وفا آمده هست
 چندان نیست که شود عجب نول مار

چون عزم که مرگ سر آمد مرد و د
 کردم بهر سبب سخی که در دسب سانی
 در دیده و دل سجده فراری گریخته

چون دانه بسج بدست ای دور کما
 صد جفن بهار آید و درون هم گام
 رسد و معطر هم کند آفت در دست

که آه های دل خود کسم است را
 که آه های دل خود کسم است را

مولوی سالی
۱۵۸۸

حدیث ۲

سر لعل ساری سوی من حشری
دیانت و شتاب ر نفس
مددای سنج رحل مردار بر خدا
ای گل نقد یکدم مسم ساح ماس

۱
۸۱۸ در تهنیت عیدین و فتح کلاچ و غیره
آن هم بود آن دور که در عالم ما شدم
ایں که ام آشنایے اس
آفتد راس که مردار رسام بودا
مردار کرده میرسد از سوق عندک

تر راں سارا عالمی مغنہ بڑا زنی تہ نہ سار کیا دی تنقار تہنیت

عیدین فتح جنگ و سالگرہ عقد کلاچ و دیگر تقاریب شادی

نہانی انوار

آدمش توج روان کارمادای اقبال
مردہ معدس ارگوس رد گل گرد
مراج مسخ میدان سنات
رایہ تنقار دست مسیحا
اس مسخ و مسد از مسخ دیگر
مسح را از حد و لب مایہم ارکاس
معی مراح سپهر طلال آماں سد
تراہ و عن حیرت مرآں نو و
ایں سالگرہ گردہ رہا دادا کرد
مید حس تو در سالگرہ مسخو حسم
من عمر تو حاد و ادہ حوا حسم کہ شود
اں رشتہ کہ دادہ دیگرہ سالگرہ
ای گشتہ ر لطف ادو سا ہی حسود
مدر تو لندہت کہ من مشدا عم
نگینی ہب مارسم فتح و شکست
ہجیم رہہ این جبین مسخ و یہ
عین محو را یا یک گریاں بارہ کرد

دب من خوش کہ کلام دل من ی آیہ
حدہ اس اسد یوار حین کلام
نور من طغررہ مرکا ہب
جوہی کوہ یں آیہ رہا
ار فصل جدا شود میسر
آفتاب از آسمان گوید سار کیا ہی
کہ کس نہ پید جبین ماہ و ہزاراں سال
کہ در مارا صاعہ کس نہ چوہ
ار ہر نشاط و عشق و حس را کر د
ہر سال رسال رمتہ مسخو حسم
فرمان بہ تو راہ حوا حسم شود
سرخ مراد و ادہ حوا حسم کہ شود
صدت کہ مصطفیٰ فی معی قسود
افعال تو حسد بر ماں مرون جوابدہ
جبین مسخ کس را داد اہستہ
گوشت سیر مصاف سید
گرہ بخت سر جوہار و صامہ سیر

سردار قس کداسان شری ہوا
 میں جلیہ کہ نصرت کا مل عام رسید
 سہرہ داد و سرت رسیدار ایام
 برای عس و دالائی روزگار ملک
 ای کہ ارجیت جواب میرسد انداد
 میرسد ہر نورس رگسایں مراد
 ہی رسد و دوسویں مہادہ مار
 سکر خدا کہ سرت بھی حیدر
 کسانیں گروہ ہا مہار کساد
 لفصل حق کہ سائل مال مایوس
 کی جوں مہر مار و سنے درختاں
 اس سال کہ برسیں عمر تو سرود
 اعزاد لفصل داد ارجھان
 درین تو رگوں حیدر رویم و نقود
 آرائیہ امید ہا حیدر اس
 حیاط رہا سہلے تکلف
 نام تو درامد اوست است
 آن حوس حیدر کہ است کو فتح ترہ پڑ
 مسار کساد سال ورنہ رتہ
 ماسعال اوسید وری و مسخ
 ہلال حیدر جان مار و نور حوس آداس
 مگر شرار حق حور و شب عام ہلال
 مہنداد مہند اراحت گروں
 ملوچ اسان تو مست و اردن
 رسد مکرسم عدد و صلائی حوس دواد

کسہ مرادہ و کام آفتاب رو
 حیدر اسکر عداد حیدر اسکر
 راہ نامت یک روز اردو تادی کام
 دوصاں عسرت عمریج صاحب ارک کام
 حیدر حواد شدن صرف مہار کساد
 میسود ارج قس خانہ دولت آباد
 برس در سعادت دولت کسادہ مار
 مار دگر مسد راجہ رسد
 بر صانی محل و نامار کساد
 و گل شکوفہ رتاج مراد س
 کی جوں مہر مار و سنے درختاں
 ارعدہ کار ہا کسانیں سرود
 این رستہ عمر معقد حیدر نو
 بر روی حاسان در عین کتود
 با حیدر حور رک اسداس بود
 مرقد تو دحت عامہ مسخ
 متی قصا سماہ مسخ
 ماحان سائنس حور و رویم ہیدم
 کہ رستم در مصاف اوست رومہ
 قصداں ال داتم صیم و رراہ
 شرار حوس حق و نام حوس لال کساد
 کہ ہر گھبر کرد و حوسلہ در مہار
 طرب حوس ماہ نو ہر دم ہد ارون
 کہ ہر یوں قدس ارک کک سچو
 مہار رکھ حوس ماہ مسکر دار

الحمد لله

حدیقه ۳۰

عجیبی که صدرا مرورید
 صبح لال که دوازده صبح در
 دست چای و الیاد
 از مرد و صحت را با ما
 است ای که خدا را شوق مرا
 همه شکر که گیسو صفاست منت
 با الطاف تو بافتاد رسم
 یادت نورید و در این ایام
 همه تقسیم بود عید ردور
 کسای از حسن تا نگر
 بوا هم رسا که رشته بتراف
 بطن جان که از آب صفاست
 اوزم در پس من راجع باشد
 نور رسیده در کلبه صبح
 درم درم کل رس های مساف
 عید و عینیه در طرب ساری ماد
 درم و جیح از انگب لال
 عید و مسان طرب ساری ماد
 مال های عید مانند مر
 ای برم ترا ساعده می محمد سوز
 از کشت اقبال تو کان حسرم ماد
 ای حاصل دور و سال راه عالم
 نام دسان عهد در عالم هست
 گردون مراد بخت میب ورت ماد
 مرور و جو شتر هر رورت ماد

لازم

لازم

سجده

عایت

۳۱

خود را یک گوشواره
 که هر در سادی عید است کلبه
 سلم از حرور و دساد عید
 طرح کل انتقاس در
 دل دور و جان رس با جلد
 صحت گل پیش ریخت در سپید هست
 مستی عینی گشت و یکپاره
 مسود و اوس و با رام است
 هم گشته ملاست بلا س نام است
 بر داشت رسیده قشال گره
 حکم نامه همیشه از سال گره
 اعلی و طرب ساری عید صفاست
 قران رس من گفتن من رسم است
 طاق من بهار جیش در قوس من
 استاد و چو لاله رسه ای شرح
 کار و جو حور رشید فستار جاماد
 حور کاشه حبیبی محوس آداری ماد
 ایام نشاط تو در آغوشی ماد
 اقبال تو در طرب ساری ماد
 مرور و نام تو در نور نور
 حور رشید تو و گل لسان افروز
 دی سایه لطیف تو بیا و عالم
 درگاه تو ماد عهد گاه عالم
 حور رشید ملک سده و سور ماد
 در همه سه عید و عار نور در ماد

و در رسد عید اکبر گردد
 امر در علی شصت رخت سے
 تا مقدم عید حج اکبر باشد
 مرد سمن نو تصویرت قسمانی
 اردن درین ساه و حیده سیر
 درین میدان خود را ندگونی
 شکر خدا که کو حیدر افعال و توج
 دولت عیان ملک مد سوار داد
 نس قاصد حاد هم و باطلان مدم
 ابردم و م تودده و دس شد
 خدا محمد که آن مهر سحر پید آمد
 باحسان با سعاد ااین مکان نور داد
 عید آمد و نادر طرب کسان
 بار سهای مد لای ناد م مور
 دل و دستخ و دستخ و کار رخ
 بار چو آن سحر حاد هم می
 گوید طرب سار تحمد آمد
 لایه قصود لایه حالات یہ کار
 ای که از جلوه روی تو جمال عید است
 با سود دار دل عید خاطر که است
 آرد رمضان حلی حیدر لطف اله
 آن سله مبارک سوره نور
 طوره که سله سوره نور فال مبارک آمد
 ماه نو میر و فاطمه اسید است
 اسد سب عید ماه سحان

و در رسد عید اکبر گردد
 ران است که در ورس مبارک گردد
 سانا ملک مکت کسور باشد
 بهواره بر ریح و حیدر باشد
 در گشت عید و آرد یا مگر
 حور شید سب در افق با کسور
 درای دولت تو سعادت سار کرد
 افعال مر سمد مرادت سوار کرد
 امارد گریوی دل آرای تو دیم
 سسما مار و مر گلس شد
 نورم از آدن او مصر مار آمد
 ساس حلی سب محمود احوالت دوز
 در ساه ماه نادر میسما شد
 حلی نور لال رو لقت او رسید
 کلوس سسما در سسما شد
 گرد ریت حوسج کس کار رخ
 سب رعب و حیدر و حیدر آمد
 هر حاد و حیدر آمدی عید آمد
 سسما حیدر و حیدر عید است
 حلی حیدر حیدر لال عید است
 با سدر لال صوم و طرم دو گواه
 وای نام حیدر آمده لسم آمد
 سب و حیدر و حیدر لال مبارک آمد
 حیدر و حیدر و حیدر و حیدر آمد
 در سحر حان همه مردم شادان

در عید عید

در عید عید

در عید عید

در عید عید

در عید عید

تاریخ ۱۳۰۲

حالیہ ۳۴

مدرس خود اس کے استاد مسور عالم

مس را با ادحان مسرور شد

میں نے یہ سیکھ لیا کہ آج

عزیزیت و ہمارے بہت کچھ حل ہوئے ہیں

جس کے اظہار سود و ربح میں

وہ کہتا تھا کہ خود میری اس

عید فریاد اور دُریاں حاماں حال سم
 اے دل سے طالع کہہ دینے چل کر کہیں

عاجل سے کھانا کھا کر باقی کچھ کھانا کھانے کے لئے بچا کر رکھو۔

یعنی مای رسته ان سیریں کہ است

ای ار ایل دعامت سمیرا

آند رحمة الله عليه

مارسح طرب ار مطلع ایدو

مدد الحکمہ مراہیں نفس کہ خاطر می نسیب

سید کا نام احمد علی ہے۔

نور و انوار جامع را می دانست

میری حور رسد سماع کسروا را د
 ای که کسروا را د

اس سالگرہ کے لئے دل لاکر بس

لیں جسے کہ رسالہ ہے ایہ گرجا

سہنی کہ در و جسم ملک حیراں بہت

یادگارِ ماریت مارا سب دورور

و در دست و علی روی اعظم

مسعودی و الجہا کہ

رحمہم ساہ اس کر سے
عاشق کے لئے ہر گز

۱۱. خلق کوئی مسلمان نہ ہو اور کفر کا احد

محاسب معلوم شده از کد حصر

3

63

سوداکی

منه

وہابی

سید رضا حسینی

ملک محمد علی جناح

۴۲

در تنیّت عیدین غمگین و غم
 از یمن و خود صاحب غم و غم
 از جوانان نام و در معدوم
 طلب آثار جان برور شد
 گل حده صاف کس و طبل بجز آ
 حوں حسد و سب از نما بجز آب
 روح و مراد سب پس تارین کم
 من طوف قند و سب پس از ان کم
 مرکب که بموید صفر بر ارباب
 انجمن طاف آمد و حسان قای طبع
 حوں بی سوی ساحل ارباب
 نجات ظفر از گلس ارباب
 آمد آحد و یمن بر دقت و مرد
 بر خطه سلطان و ای دژ اسب
 گوید که حوس آمدن مصافی دگر اسب
 ارکار نامه میکشد و اگر حوس
 من ارباب دستاره ما اگر حوس
 چکانه ورق حور و دران آب
 امر که آفتاب در میدان آب
 برکت طاف است کس معیم
 امر و سبست معنی عوس حکم
 بی ارباب ویرقا سجاد ارباب
 که آن حوکی و دران و دران
 حوں و سب مسوره کی لایه طبع
 بی حوں سب و رای غم کس سب
 دل عالم راه عید حیرانم که حوں

حدیث ۳۳

۳۳۳

در تهنیت عیدین و تهنیت عید نوروز

گر دو سار حسن مانوس عسرتی سیلان
سو می که از و سب مرا آرا دسے
با که سب هم یکا یک کسان تنده است
ولی آمد که رسم حسرت با را ام تنو د
سرودند تو کسیر عایده ادای دار
طالع سدا بر سحر کرم کوک امید
رسد آن نمره ما سدا رکساد
نگ رن جوهر سدا رنگ و سب تو کسود
اس مرده در سمان سدا رکساد
ای و ت نو گد سدا ر حرج لسی
آوار نوبت کسیر کس بر سدا
جماں برام روی عدا بر پال همه کشتید
لیدی اندام از حسده اس ساد م
بره در نفس لصدار و طریق سادی
لعید ساد همه خلق و می صید ربار
لعید ساداران میسم که بار لعید
مای از سرج سرف راو تو حور شکیالی
گلشن آسمه افتد ساد آسنا د
بارک که در آغوش تو گد آرا م
سما آند س عید عشرت او در سب
ای آنگه مرا بر همه سدا با سدا
برور نوجو اجم که نو د عید و سله
عید قرا با رسد حرم و ساد
ای اوج سدا رس و دول راه ر
امید که ما رو در سدا راسته

که مهر سدا صفاست راه عید داشته
رو دار عسم کسیده از سدا دسے
یا یم بر می نسید سدا ر شاد سے
هم پند برار سدا رنگ ادا شوم
بجو آن مهره تر حسته که ای بلام سود
جو رسید ای و دهر کج و پستری تو
شکون گل معصود با سدا رکساد
طریق تو تار سدا حق روی نمود
کم کردن حلق تو لعرب اسد و د
نی و ساد نوساد عالم سدا
چر که مر سدا دار نو نوبت سکه
پال عید و ربار روی مار باید و د
افلاک از آسمان گوید سدا رکساد م
حرج هم گشته یسلم سدا رکساد ی
عوس لعید ربار م ملا عید و کار
سدا و محکس از بار حود لعید لعید
رکاده افتد حلالا سمان و احوال
مدامد سیر از حسن ماه و طال
موسمه عروس محب و امال نکام
سدا رک سب که امرور در نور و روش
حکم نوروان سردل و رعان مانند
عیدیکه در و عظم نو سدا با مانند
بر همه دوستان سدا رکساد
در مجمع سدا ای جمان حای تو صدا
مرور تو نور در ی و سدا سدا

در تهنیت عیدین

جمع

جمع

حقیقت

اورس

حاصل است

در عسم

محتاج کتابت انصاف است بی انتها استاد باری حق را

دراگر می جو دسترس است	دراگر می جو دسترس است
سر آوری مردی پندری کر لطف	سر آوری مردی پندری کر لطف
دردار یون همه جو رسید که در پنا	دردار یون همه جو رسید که در پنا
ره کار بیکوان صانع نامه مدح	ره کار بیکوان صانع نامه مدح
ماوی کنی در حق کس نصیر است	ماوی کنی در حق کس نصیر است
واسب دست حق که دست آوردی	واسب دست حق که دست آوردی

در حق

در حق

جگر شکاف خانه اشعار مفید تعزیت نامه

درانگ آب ریان مدد ایم	درانگ آب ریان مدد ایم
همان بود که مار را سحر کند	همان بود که مار را سحر کند
سهرجم دل دایع دار دار ستر	سهرجم دل دایع دار دار ستر
مداست مر و جیبیلج بر او	مداست مر و جیبیلج بر او
عدا کوس مانند است عدا کمر	عدا کوس مانند است عدا کمر
آب داد عطار در گره صد فر	آب داد عطار در گره صد فر
مدا کمره مرغ رنگو حشر	مدا کمره مرغ رنگو حشر
ریم یزمت دایان و شنگان گیر	ریم یزمت دایان و شنگان گیر
رحم ایل ریم حو نکید داد و پلا	رحم ایل ریم حو نکید داد و پلا
رهایش گیر و سدا کند باس	رهایش گیر و سدا کند باس
کس هست است مادر اگد	کس هست است مادر اگد
رحام دمر می کل من علی جان	رحام دمر می کل من علی جان
دلا حو سو که نار جان و دلا حو گرم	دلا حو سو که نار جان و دلا حو گرم
دی سب به حال است که سو برد	دی سب به حال است که سو برد
اجا ویده راه گونا مده	اجا ویده راه گونا مده

در حق

در حق

در حق

آه ای بی حال بود که عالم حرام شد
 و استراحتی که رفته دل گشته شد
 مکن را - دایع جسم هر جگر بند
 سینه و دام آرا که درین صحرای مرا
 اما بعد ز حوائی این سطلهای آه
 آفتاب از غمبخت او سینه چاک شد
 فاصد جگر من سوخت در معام حرامه
 ای لاله دل سوخته و اس خاک
 ارجاک که بود مرا دایع صحر
 که سر در دایع را برده سر صامت
 ساقی رسید از عدم که در رسم
 بر لب و تر حیا صیبت که در رسم سوخت
 طوار در دایع غریبان رفته است
 بهد ساقی و این لب محبت که طافه
 اگر صد سال ای در سیکه دور
 این سر و آمد این کاف و دلاور
 با و دیان بود حق صحران
 صغیر اگر ملک حادثان رفت
 مردم که در کد که جگر ریس را
 در عزت مرگ م نهانی صحر
 در لب اهل که یس دربان و را
 مسای که حکم دس که مان سحر و
 در باقی تو در سستی سستی که و
 گل حیل قنای از حوائی دور
 ای که ارد سوار ای را را یی صحر

دلدار آتش جسم و حسرت کنار شد
 شت اهل را بر صیبت شکسته شد
 یک دایع یک ناله و دایع و دگر بند
 فرصت لعل که حدیث آن سال کم
 مدخل دار حجاب و ترش روی کم
 طلی نمود درین جسم خاکسار چاک شد
 دل و دپان خوش که ما سید جود
 داری روح بر دایع درون پناک
 ران گل که سارگی در دیکه خاک
 دل دایع سار که در عالم جان گد
 که بر حیل که کرد و حوائی مرا
 به جسم مرده بر پهلوی جانوس است
 این طلی که عمر در راه است نام او
 را که یس لعل رسیدی گریه
 ساد رت برین کاف دل افسدور
 که چون جاگرم که می گوید صحر
 احواله دهر که او را اما
 حادثان نای نای سلمان جهان
 جمعی مسوفا صحر میس تر اند
 ماران عذر از طرف صحر را
 رسا نگذاست حکم و مسلمان او را
 امر و بی عذر که مال او را
 لایحه حوی و دیده در دامن کرد
 قوی مدنیاه در گردن کرد
 فکرتان است از چنان حاضرت

در تخصیص کا قدیم کا رنگ خطوط
 چشم دوستیدہ می و ان سر
 سر و آن لحظه تالہ کہ ترل برسد
 در گزرا دمان پیدر
 رامہ عام دست و حارہ و دوس
 گرد شمع سی حد و صبح سب دمی
 چہ مانی کہ پاک آمد و پاک رفت
 حادسی جان حاد و ان سب پس
 تن کشتی ست درمل ساحل رسیدن
 از صبح مرجہ ہر جا کہ روستان سب
 کایں عمر یک جسم دن لعش براب سب
 دریا اگر گوسد و در شا عوار ما
 مرد رکت از سدنا و حسدالی

حدیقہ ۳
 سارا و حرم سیمو ار سب
 مدد من سو معلوم شود و رج حیات
 دلی در حیاں سنے تبسم
 دس حورہ ہار و حراں ہم آغوش
 دتہ ساوی ہم مست برادر یکھاں
 دتہ راں طبعی کہ در خاک رفت
 تمانہ حیاں حاد و اسے کس
 سحر سب ردگی و سبکس حاد و حیات
 مست روا سی عدم دل دروہ ستی را
 اس کہ نہ رستہ ما و م رجات سب
 گر کل رکت مسوہ او ما نہ اراوہ
 در صا کشتا ح کل و شگفتہ

فی الحکم
 حاکم
 حاکم
 حاکم
 حاکم

رکین نامی بیچہ خواں فرسودگان چرخ پر بیرکت اشعار تخصیص تخریر خطوط محبوب و اشعار برکا حد رنگا رنگ

کا حد مانہ وصل سب مرا آدے
 اس حد میں رسم برکا حد طانی
 حاسما اشک چہ افساں سرری افتاد
 در فعل باشد سرور در کتب مرا
 نامہ خود در حرر روی کل پییدہ ام
 مکتوب من حوالی کو تر سیدسد
 کا حد مانہ حکم نیست گلانی باشد
 لوگوئی کا حد مکتوب من رکنا حاد
 کا حد ارک ساسا رید مکتوب مرا

دل میں مرو و مراد و رجا آدے
 سرنا یا حطام و در راہ اشتیائی
 نامہ ام کا حد اش روہ روی ما
 اندیہ ہمای رنگ اس صبر اسان کو دہم
 جامع او صریح و حسن من رسد
 ار سک مانہ و دروہ سوتی و سالنا
 سک در حاکم روی و حوں سکرم
 موسم نامہ و ار سک حوں میگر کم ادھر
 حیلہ مانہ کہ مکتوب است محمد سب مرا

حاکم
 حاکم
 حاکم
 حاکم
 حاکم

نامداده چون حکایت سده است
 کاه نامه مرورست حاتی نامد
 حواله سدل از وقت از رازی
 کوه گروسم کاه شود حاتی
 این مانه در دست نویسم
 رکاه در دست نویسم
 کتوب خود سعید و سادام در دست
 سرج و دای که دارد دوشه ام
 توج شد کاه را شک هم من
 همان شور من ای سید هم من
 عواید حاتی که دل از ایام من
 عواید حاتی که دل از ایام من
 حال حیران کرده ام رکاه مدیسی چشم
 آن دست نمیداشت رسائی کاه
 مساعدم لعلهای زر رودی کاه نامه
 ما را رگس بخوناب حکر کردم سلیم
 میت سما نامه را که کاه اری کسم
 مش فاصد چون الم الماری صبری کند
 حواله نویسم تو را محبت حیران کاه
 من شفا صدف من گریه سالک گاه
 از هم حیران که دشمن هم کوه من مسا
 دوستم نامه را رکاه در دست
 کاه است از شرار دل ایوان کسم
 نامه ام مرقوم حواله از حالت حیران شود
 یح و زهره دار غم چهره تو دارم هیچ میدانی
 متعلقه را رس ایسا از صحنی لعل هم من
 زهره گریه خود حواله بیا نویسم
 نامدانی تو من صد رنگ گران تو من
 کاه اری نمودم کاه کوه نامه
 گوه کاه اری نمودم کاه کوه نامه
 کاه اری نمودم کاه کوه نامه

سوا جملیت پریشانی بنگ لاف محبوب استعاره متفرقه بعبیه کاتب

احوال ما من تو حواله آن تو من

مرا مار نشسته گوهر حاجت است

حد لقیه ۳۲

مر سطر کار شمشیر جبر مل مکند
 حای اسک ار مره ام حن پی بر برد
 مایه اسب میان مایه اسرار امل
 طو بار ما میدی ما ما کسود مست
 حوون حدس ما کیری می سار بود
 در شکست اوراق جمع تقصیری مکود
 سو چشم مایه ارجود سردار کیم
 ما ارجوس با خدا و بدکار سار
 درت مالوشنه میجو اسے
 سسم نظمی هس گرامی تحت دیان شد
 گد ارتا تمام سود مایه ای صا
 هزار مایه ام ار سیم غیر فاصدا
 لوان ارد و مایه ای ششم داست
 رامیر سس صا مود عجم را گر بر
 در شک ظالم تر و مایه ام دین
 بهو رگر رسوقی نو و سید ادریب
 طوار شکری نو کفران نعمت مستلک داند
 طو جسم سیدکان تنی رجم بست
 سیکه مست و خاطر جواب مایه ما
 مس سنگ حوصله و سانی اس دریا دل
 کمون فاصدی میر جسد و ارج مایه
 حوایم اوجال دل گویم حاتی مایه
 اگر ایم ترا تنها و حای دل شود پیدا
 شکاره را رسم کلف کسد دست
 دسب بار او تا میر سید کل مکند صدا

لحم
اسر
السا فی اوجام

لحم
اسر

حیات با کج

صیغ
میل

صیغ
شد

۴۴۸ استعاره صرقه منید مکتا تیب

اس اسه را مال کتو به حاجت است
 میرود و دود دل از سکه سر حوون قسم
 ظلم بر حوون کدیر که بخوابه مارا
 پیچیده ام در گره اشک آه را
 نظر مطلق نوکی در سادے آیه
 یسکس اند مکتوب هس سر مایه
 شکوه محوی تو رمال سر حوون شمشیر
 میرده ام ما کرم اوج مکند
 حق با شنده میدا سے
 دل ارد سب قورچی حوون کیم و حوون آمد
 عظامی کس سدا سب سست
 بر روی سب حوون کلمات مایه است
 که دله مارا مدحسا هس را سے
 طبل شکوه چید کساید و مایه حوون
 که چشم خاه ار گل طبل ارجا آسان داد
 یک قدم در سمر و مکند هم در وطن است
 که شکرتا سکارا موی ار حوون طلب دارد
 عمار حیره گد دس لسان مارا س
 هزار مایه موتنه را حوون سب
 بر صیغ است که در کور عجم دورا
 همه مکتوب میدا و دوس دود مل حوون
 اگر حای کسم میدا ترا سمانی مایه
 رسادی دست واکم سکرم اوج مایه
 مانکه و دوتی است کلف رعایت است
 فغان ارجو مکتوب حوون سار طلمها

حرف قس

749

استعاره تشبیه و کنایه

به مرغ ماهه مروارید فاصدق مثلش تن
 را شک و آ مراد مراد فاصدق را
 اینست من مرا فاصدق بجان می رود
 ادر این با خواند در مردم جوین کسوف می قلم
 خلق جویت مرا به تاخوانی آورد
 گوید که یا مردم دوسته رود
 ماهه سرگی گشتن مو ستم
 یافت کسوف را سویی او روانه رود
 اگر ماهه شومس رید و در آید
 مکی روانه کار به میغام بر آید
 نظر ماهه ایس خاکسار مست تر
 رودی در اظهار سکات و ریه
 فاصدق در اضطراب دل من در اضطراب
 بالغ به تحلیف و طالب و مدار
 یاد او کس که را وقت سفر یاد کرد
 ما واد اهل مرا خو سمار است
 مرا و ماهه نویسی لوس بریه ماهه
 این دیده خو سار و دل سرگشته
 مردم را و ماهه کسم و من و هم
 دی او را سب ای شته حایه میس
 نو مرگ کخی و اسما و ما و صا
 دوستی طار مت کردن دوست
 از محو و اعی به سار سلامت
 ای تو س حج و اعلای و سب
 مرور و آسانی و میت عجب

که و در پیش یار و شریک خوش گزید
 بخشش و نور آن است بختش در بار
 در قنای نامه جسم سمایه نفس عالم است
 که میدانم اگر کیوب محرم می خوانی
 کل عدلیک محمدانی آورده
 من درین باب عدد را دارم
 شاید که صا و رسا در
 طاف سور دلم مال بر دگر باشد
 دلی حوسم که کصیون بسند و در به
 حون عیلام ایاد صا کلام سرا به
 و ابع حرامدن خط عمار میباید
 محرم خودم و حرمی مران آمده بود
 من سر سیری نوسه ام این سون نامه
 سرواه لبتاب سلسلی موان کرد
 بود اعلی دل عمده و اساد کرد
 احسان لی سوال نقص اشارت است
 که فاحشش سر کوه طار سا به
 محمد دم رحمت و بخون اعظمه
 لصلح خواب نامه سوخته
 گور آنکه فاد که کعبه عجب تو رس
 اراد صا گر گل افتد درین
 در مشرب من که اهل هضم که کوست
 دارم صد سده که چار گوهر با اوست
 علم نیست اگر فادی ار حانه رس
 کرد آفتاب افشده رس

TH

استعار و عایتہ

سم

جدید قیہ مد

فلسفہ

فلسفہ کاسی

صفتی ہندی
سیل
فلسفہ

مسکدورانی قسم نامہ ولسرید
حرف و رسکس نامہ رسد سختی
سیا یا اداں و مر کتاب بھانالی
امرو نامہ دار کھیا قاصد گرو و حواء
امطار و آسمان مسد شد جیتسم
جیت لفظی حوا نامہ گرو مسد و
مقی مسد کرد و پرو قاصد و داس
رہی علق کران حضرت حد ام
دجس بالمل ار رواد لسان کسی
مس بہ آتم کہ مسد و طار و دارم
سج جیتسم گورہ جیت میدانی کہ جیتسم
لسکہ دار و استیای و سل مطلوب ما
دل مسلی شد نامہ و ساد گاس
کامدا حکری محمد ام ل حوا
مارا حد و دوری اعل و فاسد
می نوستم نامہ بر نامہ مسروم مسد
مس حوا و قصیر حد مت محلی دارم علم

رطب اللسان ساز جانی بلطف آسین استعار و عایتہ احاطت میں

دولت قریب حضرت مسد نامہ یاد
سریر و دولت اقسال نگاہ تواد
امال نویاستہ و بحد و چوآن یاد
کک مسکین توکار ملک را و سوراد
رس تابع و جج رام تو ما و
مار و اسرہ ملک سر لای تواد
افعال ہر معام سراں اسماہ یاد
حامد اری سال و مہ ساد نواد
تکلیت حوا سر مہ احکام رواں یاد
حوا و ان جسم دار حوا و حواکات ہر ماراد
سیر و رار رب مقام نواد
راں خلق مہ و سال و رومای تواد

صفتی ہندی

عدل زنده خلق جان با ماه داد
 نوبت و ملک از دوی رای داد
 سعاد یار و دولت همشین داد
 چشم بدان رحاء و ملال خود داد
 نامشند و در کرمیت جمیل داد
 در حاکمیت برار و بداره داد
 رقیص حامد و توکار و معسر داد
 سرکت و حمتید عاصی نو داد
 ملک حرم حاکمیت و یرگل داد
 حصه ملک و کلام نو داد
 سا ایدام کار جهانت کلام داد
 رکب و آفاق یر نور داد
 سائر نور و در اندامند داد
 سایه عالم ماست تا ابد داده داد
 تحت بیدار جمعی نو داد
 دایم احوال و مقصور داد
 ولس و عارضه سخی محضر کرم
 سخی کشید باطن و وقت عرض داد
 سخی دراز کس و اس و مال و عاق
 ما و اعصاب و نعمت و جاه و ملال تو
 سخی با عروحات حیتیم کردیم
 نوکس را ناظر و احوال اندر عالم
 مطیع رای و بیج تو ما و سخت شد
 همیشه که عدل و کمال احسان
 تمام نام و او و اسیر سر نصرت

داب نو در حاکمیت لطف داد
 سرمد اهل شرف خاک کف نامی داد
 حسن خود مست و تمام و احسن داد
 در دولت و اهل جان را مژده داد
 ظلت ظلیل و دشمن حاکم و لیل داد
 باغ ملک از سمن گلک نام داد
 رهیج و رحمت عالمی مور داد
 مهر و سحر اهل خاک نامی نو داد
 کلمه عالم در آسمن داد
 سرور و احراق عظام نو داد
 گردون را مایع و احرام نام داد
 حصار و درت سدرمه حور داد
 آفتاب عروحات و عاودان نام داد
 اقبال حاکمیت از او چتر نام داد
 سرمد حواد بر سنان نو داد
 چشم بداد دولت نو دور داد
 عالم کلام و دوسه و نام داد
 ظلال عاقبت و رحمت محسن داد
 حمایت ارضی تا اندر صیقل نو داد
 جدا که آسمان و زمین را نور داد
 که آتش گوی و روح الامن است
 دولت را ما اندام و ادکاب اندر کاب
 ظلام تحت حراس نو ما و عالم بر
 چرخه کعبه عاقبات اهل عالم داد
 کلام دو سحاب و هراس داد

مادام که این دور ملک
 دل راه نو داد اعایت اری
 عمر تو را سال داد
 همه حیرت جایزه ما بدست
 موسسه و سمدار تو ما داحمه مال
 ابره تراد و مکرار امانی مژده
 ما داساس عمر تو خون و میراث اری
 مرار سال های حشر و دولت و بار
 گل تحت نوار رسم کمال
 ریاست دولت طرارت ما دوان مصداق
 کام تو در دامن امید ما د
 سایه زلف تو عروس طغر
 بر روی زمین سایه اب کم مساد
 جان مسوا بر تو ما حشر بطبیع
 جان دل همیشه سر و پا د
 دموع ما دمان در کاهت
 سایه ات سر کار دوس
 دلت مکرر ما دمان د
 خدا داد دارد ما تو ما د
 اقبال در بر شرف ما د
 همیشه سادمان ماسی و میرور
 جیمه چه امان رعایت دور ما د
 آداب محنت تا مسده ما د
 هر که گوید دعای دولت تو
 عمرت در امان و در رسم شد سخن

عمرت درار ما که درین فصل تو
 عمرت درار ما که درود دعای تو
 عمرت درار ما که مادر ما تو
 سعادت و دجانی روز سیمین تو
 گل بر این طالع همه جندان ما
 دولت ترا منابع و افعال ما را
 سهراب و دریا طبع تو ما
 مارگاه احسانت علیه افعال
 ظل و الای و اهل همان مایه ما
 امر عالی تمام در دران معمور ما
 رایت معدلت لسان تو ما
 صفای نمک سیرج ارجان تو ما
 ام اساس سیرج مو اسوار ما
 حراج سیرج را حکام تو مور ما
 تیار و خامان همه فاه تو ما
 تحت ایشاد خلق حای تو ما
 جهان ارحمت تو پیر نور ما
 دل پر دست فاعل رار ما
 دره احترام حای تو ما
 را ملک بدی ر پر یگیں ما
 مانع دل را مارگی از حسن نصیر تو ما
 دولت منور را مار نور سر آق ما
 دات و الای تو صبر مجرم اسراف ما
 محب اهل حسد ما
 حدیب تو سکاب و قار ما
 ما را تو بر حوریم تو او بر حورست
 صبح و سام را به اهل عالم است
 اهل زمانه کلام دل خود روا کنند
 حدای عروختل ماصر و معین تو ما
 لسم لطف تو ارام در و سائل ما
 داب بود رجا بر در و گار ما
 ماه اهل جان عسسه مع تو ما
 سده حسن احسانت کعبه آمل ما
 آفتاب فصل اراج سیرج سده ما
 آفتاب کمال ارجحسانت تو ما
 فامی جیرج مع حوان تو ما
 ماه اهل سرف سایه طلال تو ما
 دس بی مدد لت تو پادشاه ما
 دایع و پیراها اس تو منظر ما
 حفظ الهی مدام مست و پناه تو ما
 درد اهل صفای تو ما
 رس از دریا مست معمور ما
 در سیرج رجا طرب ما را
 ذکر کردسان دعای تو ما
 کعبه معرفت در آسین ما
 تنیع خلق را در سیرج تو ما
 معانی تو مدح ارمیان مرقان ما
 طبع نشات کات علم را کسای ما
 ریاساد بود هما بره در ما
 کلام تو مرد و سب احبار ما

حقیقہ

۳۳۳۴

در اشعار

یایہ سر بر اوج میری سرترا د	رور گوش ملک را سب کو سرا د
مکنت مجمع اعالیٰ د	طن مالت لا رسالے د
آستاب طالان را قلم مقصوداد	اخر فصل تو بچوں نالی تو مسوداد
دنگ گردن مطیع د و ہر امور تو ماد	دس دس دانا معلوم ہوا تو ماد
ہمت محسن کرامت ماد	روح ار تو انا ص ماد
ار ہمال دولت تو سہرار ماد	دہائی صبح ریح حکت تو ماراد
حایت مرام و دور رات حکام ماد	اقبال مردوام و سری شہام ماد
آستاب و پستان را مقصد میداد	حکت و افعال تو بچوں دولت ماداد
دلیل جود یہوں تو ماد	ظہیر د و دس روح تو مار
امام تو مہیہ سرین سرور ماد	حالی نوشتاد ان و دولت مرصواد
من دریاں یک خواہ تو ماد	حصار سلطنت شاہ نو ماد
محراب طلعت نوار استاد	مجادہ مقدم تو سرستہ ماد
صدر معانی تو ماد	حان ہمائی ر دست رمدہ ماد
ماہی دت و لیل طریق ماد	نومق اکتساب طوبی رشت ماد
دات تو رست حاصل ماد	ریوہ محلس افاصل ماد
سحاب حکمت از الخاف تو میداد	حاکم رایت سرمد ششم اولی الیاضار
مر تو اسراق طوبی کا موسسہ ماد	اہل حکمت یا سو صبح تو دل تاباد
اخر ملک افعال تو در امتان ماد	گوہر ہر تو حوں ہر ملک تان ماد
صبح سعادہ و دور مدہ ماد	دیس حان حان رمدہ ماد
سرا را سر اقبال تاج مارک ماد	دم تو حوں نص صیوی مارک مار
نمک نص ماگ تو قانوں سعاداد	در مقدم تو حاجت ترسہ روا ماد
اعتراف و اراج سری طالع ماد	ہر فصل از ای گمر متنت لایع اد
دس دنگ دت را سر از سیرالاکا ماد	صغیر تقویم نور آب ہر دم اد
حاشی سخن از لفظ کے ریر تو ماد	راحت روح رولی ششم دنگر تد
میں را اری کلک نمود اس رسکرا دا	سحاب حطت و لای محس ا ہر ارا

حدیقه ۳۳۳
 کبریا کی ملک را میست مایه ما د
 کفر آج فکر را سلب مشکرا ما د
 راجع ما بهار مهور محمد میرا یوما د
 سوره مجلس روحانی مسدای نو ما د
 دل از لطافت محک ما ساط ما د
 لوان کسه معنی را مستر ما د
 در ب مقصد ایل اسید ما د
 دل و لطف باغ مراد گلش ما د
 دلب و اقبال نو خاوند ما د
 دره اقبال نو مشهور ما د
 دامت بخت و دلت بهسین ما د
 هدای هر دو جان با صبر معنی نو ما د
 رب رساط لا لگوں ما د
 سام احباب را صبح طرب برور ما د
 طالب مسرعه و مسود ما د
 سعادت ارنی تا اندیش نو ما د
 ما به عمل و سطره اعظام دس
 ارفاق را ی نو اما حال علم
 و از نظام کار جهانی ر لطف تو
 جهان را راجحه دلشد بر العاصب
 از وجود مسد افعال رسب ما ما د
 الهی ما حار را نام اسد ر جان با صی
 حرر جان تو دعای دل ما کائنات
 چگونگی رای نور امس روش
 عمرت در را ما که دلب و دالمنس

۳۳۳

استعار و عایقه

در عادت طاهر سحر آید را قوت ما
 نفس نولوت و ری در درگاه ما د
 گوشت دل بر لب از آوار و مساه نو ما د
 لوی ایل دل از لحن حاضر ای نو ما د
 خان را در گتهای حوسب امساط ما د
 در ب رست دل ایل طسرق در هر ما د
 لوان نور خلق ما د ی ما د
 ر نور لطف ازل جسم بخت روش ما د
 در که نو مسد امس ما د
 جسم مدار در رگاب دور ما د
 دمانی صبح حسد است وین ما د
 دعای رده دلاں سال مسدین نو ما د
 اقبال رمان رمان مسد دس ما د
 روی مدح و است و غم همچون ست بخور ما د
 ساء اقبال نو مسد و ما د
 ریاضه باغ و اقبال بهشتین نو ما د

الاسانی نوام

ما بهت علم فاعده به سوار شرع
 بر مرگر مراد نو ما د امدار صرع
 کار تر از لطف الهی لطام ما د
 حواری صید برین واکا مظهر ما د
 در دلی نو بخت عاصدان و حجاب ما د
 در لب کامات کام حسن کار ان با صی
 گو ما د ص صو نمود محمد روحوس
 سواد خط سبایت کلس
 از بر عطیه که دخت عمر جو شرب

الاسانی لیر

الاسانی لیر

استعاره غایبه

۳۳۶

حد قیبه ۳۳

شمس اطلاق باد قید برار بر جریح
 در بره حالت طهر اقدس در سن
 تا صبح نو عروس ر مرده جاب را
 ادا عودس بخت ترا بی که حسرت
 همیشه ادا را یسید کردگار را
 با دو حکم ازل ماه نو ان طلال
 الفاس روح بر در بخت فزای تو
 سخن رسد نام و وقت عروص ماس
 روح رسید جهان رسید کبری آسانی را
 آتی در جهان ماسی نامسال
 آتی مطلب احسان حاصل در جهان گردد
 حسرت آگونی ملک در جرم و جفا که ماد
 ر لب جان تو طهر سفته در چشم لب
 بار سیراب حاد و شوکت ناشی
 ای گلشن باغ آرزوی پیدل
 ای همه دو لب گدسه را طالع
 دشمن جو طباب جمیع جهان و جو میج
 تا طبل طبع دارد آهنگ ازل
 با سدر ارض گردن دشمن نو
 تا هست جهان ترا عا ناما
 همیشه خو حور گشتی اله و یاد
 مالی در سایه انال بود در احب اند
 کل ریاض حلال ممتد حدان مار
 بر آسایش مانی عسرت و دولت و تار
 محسود لب مدام یار تو و

اشعار ابرار

عالم

سید

میرزا یحیی

سید

سید

سید

سید

۷۲۳

5

نامده طری محس ویا نامش نامده
ارحای عارض او شده آرایش

نامده ارب عشق تو در عم نام
رنگه ماتت کرده سردلم اراد
اپ عی تو هم
نام عمکر ولم
در آن جوئی ساقی بسود رارم
رس جویم سیاه و سگ مثل بنار
سدر
مک واد

چشمه ارب عشق تو هم سدر ار
نام عمکر چه چشمه
سج دلم علی آزار گل جسم ادا یه
گل دل من سر و وات آرد مار
اغل ار گل من
گل من سر و وات
عدا چون گلک از سر بر آورد ارجیب
درخت گل من این بریاد و در جمار
گل
راده

اغل ار گل من گل ترادر و فخر علی
چشمه ارب عشق تو هم سدر ار
اگل کل همان کرده کو کو عی آب
قما بحر عیان کرده صوب و در
همان کرده

لیست یاه که یا قوت ویا است آن
که در حیات لولوی حکمت قرار
مکارت یاهوت لب دهاں سکر
مار رجه نقد کمر ماں رار
لب دهاں
نقد کمر ماں

همان کرده ماموت لب دهاں
عیان کرده نقد کمر ماں
سر را خدا آبیال حال نو سدر
حوال دلب ریاں نور ریاں ار

حال ریاں رار
حال ریاں رار
سرار گوه حال تو داریم حواری
داریم
داریم

این مستعین
تجربیه
چشمه ارب عشق
سج دلم علی
اغل ار گل
عدا چون
گل ترادر
چشمه ارب عشق
اگل کل
لیست یاه
مکارت
همان کرده
عیان کرده
سر را خدا
حوال دلب
حال ریاں
سرار گوه
داریم
داریم

حدیقه
۳۳۹
اشعار مستعینا گوناگون
نامده طری محس ویا نامش نامده
ارحای عارض او شده آرایش
نامده ارب عشق تو در عم نام
رنگه ماتت کرده سردلم اراد
اپ عی تو هم
نام عمکر ولم
در آن جوئی ساقی بسود رارم
رس جویم سیاه و سگ مثل بنار
سدر
مک واد
چشمه ارب عشق تو هم سدر ار
نام عمکر چه چشمه
سج دلم علی آزار گل جسم ادا یه
گل دل من سر و وات آرد مار
اغل ار گل من
گل من سر و وات
عدا چون گلک از سر بر آورد ارجیب
درخت گل من این بریاد و در جمار
گل
راده
اغل ار گل من گل ترادر و فخر علی
چشمه ارب عشق تو هم سدر ار
اگل کل همان کرده کو کو عی آب
قما بحر عیان کرده صوب و در
همان کرده
لیست یاه که یا قوت ویا است آن
که در حیات لولوی حکمت قرار
مکارت یاهوت لب دهاں سکر
مار رجه نقد کمر ماں رار
لب دهاں
نقد کمر ماں
همان کرده ماموت لب دهاں
عیان کرده نقد کمر ماں
سر را خدا آبیال حال نو سدر
حوال دلب ریاں نور ریاں ار
حال ریاں رار
حال ریاں رار
سرار گوه حال تو داریم حواری
داریم
داریم

لا حقیقہ ۲۰۲۰ استعارہ سے تعبیر ہو جائے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ارگن ٹیمپس کو اکثر تھلا لاسے دریں حیات کی یاد و گوہر ابدی

میں کا استاد ماحتر اور کور
میں کا استاد ماحتر اور کور

میرزا محمد باقر قزوینی

یہ کتنی رات عام و معصیت ملعل و ملک متیم از اس علم سد ہ گویہ مار

نامی
داد و دست - اب و طریقت
لیک - ار غم
امی و سر - حاکم صمد
امی و سر - حاکم صمد

ایک ائمہ مرادہ مددگار ملک و ملت کے لئے

لہاں قوت مادہ جسم میں آتے وقت مہر تو مال کو گرسا

گدوس ہومانی لولو آہ گست

که اعطای بود گریست و گریه را
گرچه راه تو آید رعد از عمار

طریقہ مذکور سے لار تو ہوتا ہے

وہیست تو مال کو کہ رہ تو ماحول الہیہ میں

وگوئی عیب خود مردان لہ مراب ملائی بولس استہار

75

حرفہ

۴۴۳ استعاره مستهای

بانت لولو و الفعل لولو و فعل
لولو و فعل و

تحت کلاه توسل هادی مراد
لغو کو کلاه گرت در ره بار

عبدالله بن محمد بن عبدالمطلب

تجھ کہ ادا صا جو کہ سست رہی تو کجا جسے " رتیر عذرا کو جو آست حج و مہر ہمار

مساحل سسریات
 اگروکمان و امرت کرکاد میر
 کرکاد
 سر
 صبح
 یحییٰ کہانگ رنارہ مراد ار سوار
 مانگ رنارہ

صاف و مستقیم است که با مداد و قلم از دست راست
کلمات را می‌نویسند و در هر خط یک بار را می‌نویسند
و اگر در هر خط دو بار را بنویسند بهتر است
ای دوری آورده

مستمع عشق و سودا در دلی حلقه
گر در مکر خط و گسته جوں بر گار

مرکز است را بر شمع تو آوری و دل
 ۱ کو طرح یک بسته از این ماده صد جو شمع از بار

[illegible]

جسور ملک تصاحب نعتیہ سرحد دہلی
ملک تصاحب ایڈیٹر دہلی آؤر دہلی آؤر

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

 T_{FF}

دوستدار
دستبردار
دستبردار
دستبردار

۵۰
درجات
درجات
درجات
درجات

[illegible][illegible]

حدائقه ۴۴۳ در سحر گوناگون

تربار را رسا شد سارقی طاهر / راه را در دین شد طراوتی در راه
مساحه / دین شد

مرا کم جوی را دم عشق بوج اوار / که کرد گل چرخ حور عالم اراوار

شد در باغ دیگر روح می دبار روی / اگر حور و دبار روی گل سکنت دار

اگر روح و دبار روی / اگر حور و دبار روی

مناشد خودم روح اگر روح بدوی / رسا شد جوی حور اگر حور بدوی

کسوں که لاله شیراز گشت کر و دوست / راستی خود در حشمت و شکا سکار

مهر و دست تو حور لاله آتش سار / که تر طمیت که در رم گل حس بسیار

نومس لاله رنگ آتش فروخته دای / دست در رم

رنگ آتش فروخته / دست در رم

لاله شیراز حور آتش رنگ فروخته / دست در رم

دگر چه عجب دل من کن لب بار سست / پان ولی نفس کی نو دو سست بایه

دای عجب اگر حور دای دست / دین و لک سس می خود در حد بسیار

اگر لک سس بر دین متاثر دور / دین و لک سس می خود در حد بسیار

اگر لک سس بر دین متاثر دور / دین و لک سس می خود در حد بسیار

اگر لک سس بر دین متاثر دور / دین و لک سس می خود در حد بسیار

اگر لک سس بر دین متاثر دور / دین و لک سس می خود در حد بسیار

اگر لک سس بر دین متاثر دور / دین و لک سس می خود در حد بسیار

در سعتا گوناگون

۳۲۴

حد قیام

رئی و شمش اگر هم میرا بخور
 اسیر و گشته او اگر هم جسم جیسا بخور
 ماسا اگر هم مرا بخور
 کذا اگر هم مرا بخور
 دلگشا و آرامد ریز مرا بخور
 حوامم لاله بود مرا بخور
 در در سر
 در در سر

در در سر
 در در سر
 در در سر

ماتش اگر هم مرا بخور
 کذا اگر هم مرا بخور
 ماسا اگر هم مرا بخور
 کذا اگر هم مرا بخور
 دلگشا و آرامد ریز مرا بخور
 حوامم لاله بود مرا بخور
 در در سر
 در در سر

در در سر
 در در سر
 در در سر

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

چو آسمان است چو آسمان است
 چو آسمان است چو آسمان است
 چو آسمان است چو آسمان است
 چو آسمان است چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

آه ای لسان چو آسمان است گوی
 عشق نوسه ستایی خوش ابر دلدار
 چو آسمان است
 چو آسمان است

صدقہ ۳۴۵ در صفت های ناکون

لوحی های جان باری در لوحی های بی حد

مادحان کان کمالیست

آنست که در آیه شریفه قرآنی

که در معانی روح او عیان شود اسرار

در لوحی های بی حد

مقام جسم و حاجی من فکند عمار

مقام روحی من

مادان عجب حواء

در لوحی های بی حد

ببین که حکم اگر آری حکم ای فصل

بر آوری من حکم تا فلک یگانه

نمای پیش رو یک و بهم می گوید

طرب کیان در دور جنگ و می کشا

طرب ان در یک

تشیانی آری در عسرت آن وقتی

که در کسی رگ حکم طرب سازد ار

در کس رگ حکم طرب

در آیه اول او در مایه ای

در کس رگ حکم طرب کس

که چون رقابت تو کار دوست ما چو

چون ماست و کار

در لوحی های بی حد

در لوحی های بی حد

در لوحی های بی حد

در لوحی های بی حد

حقیقه ۴۶ در صنعتهای گوناگون
 گماند دارد در سایه قد قوچ در
 دارد در سایه قد قوچ در

در سایه قد قوچ در

که مستحق هم اران روگرمه مالاکار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار

در سایه قد قوچ در

که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار

در سایه قد قوچ در

که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار

در سایه قد قوچ در

که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار
 که با قویه خود خام ماده می اعیار

در سایه قد قوچ در

حقیقت

۳۷۴

در سینه کواکون

تبی رز دلای تو میم دولت نور

همی دهد رعای تو باغ دالش بار

چشم دولت

زوان کی رسوا و سلم و الی سما

عنان کی رسوا کرم حلاج بخار

رسوا و سلم

میست گشته رزایت میر بر گردی

گل هست گشته رنعت نصیر در گزار

ت گشته

میر دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

چشم دولت رسوا و سلم گشته میر

در معنی کعبه

۲۴۸

حدیث ۴

مار یثو یک رجا مسر رکاب اعلیٰ توحس سودگران روزگار

ما در دنگ دور اعلیٰ س گر دور

بهر رنگ تو صادر شود و فکر قلب کسی مار اری روی مبراهن

ر ک س ق ک ی رودخانه را

مار یثو یک سودگرس قلب قادر به کار می باشد

ما در دنگ دور اعلیٰ س گر دور

تو را بر یک تر تو مستعلا ماں بهر کد لطف تو مستعلا

آن کد لطف تو آن کد لطف تو

تو کد ما کابلک و دین باشد جوصل کوه ماهیت می سود مسمار

علم کما ک ل دی صل که ما طعی

آن کد تو ما طعی که اعلیٰ س

آن کد لطف تو اعلیٰ س

مست سجاد تو نیست دین تو محبت در جور تختی رخت رجو ردار

می به س ن محبت س ن

همی است تو حقی اعلیٰ س رری می کسی حمت به پیش بیان کس دنوار

ما س س س س س س س

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

رب حسی نیست حسی س یک ماله نقلی در دین

در معنی کعبه

در معنی کعبه

در معنی کعبه

در معنی کعبه

در معنی کعبه

تحدیقہ

۳۴۹
جنت عقیقہ گوئی

توئی بخت تو بھی معلوم بخت
و جان کہ سسار روح حور
اگر میری مدد سے کوکب
جس جہت کسی کو کس و آ

توئی بخت تو بھی معلوم بخت
جس جہت کسی کو کس و آ

تو آریں ارا روی خلق روح و شت
امار روی ح و شش
اگر طبع نواد صبا گرتی نوی
مرارہ نشان کسای ارا

نرا اماں بختم اور تو جنت بخت
و اب جسم درامی جسم حور
توئی بخت اگر روح و گوہر
کسای آب و دل جسم کسای

توئی بخت اگر روح و گوہر
کسای آب و دل جسم کسای
توئی بخت اگر روح و گوہر
کسای آب و دل جسم کسای

حدیث ۴۵۱ - جنتیهای لومکون

دریم گرم و کریم استی که ... و یسیم ری استی و الی ...

... نماند و است ...
 اگر تو سیم و کس که دود و درسم کو ...
 قسم دوسم کرده و درسم نمکو ...

دریم کوس می دارم دورای کوش ...
 کوش مال مدد و کوش مال مدد ...

... قسم دوسم کرده و درسم نمکو ...
 مال دلی را کوش مال مدد و ...

درایت یم و کاش کاشی ...
 چا اں کاشی ...

اگل ست جان ادین فصل چش ...
 چا اں کاشی ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

... کوش مال مدد و ...
 کوش مال مدد و ...

حذیقہ ۲ ۳۵۲ در سنتہا گوناگون

عام نام ترازمین کسد کسد ملک مع کلام نورس لیسلم ہوساد

لا

در رسم
انسانی و امثال
و اسرار

ع

در رسم
انسانی و امثال
و اسرار

ع

در رسم
انسانی و امثال
و اسرار

ما رجبیہ صورت اسالی ترازمین
ما رجبیہ صورت اسالی ترازمین

نیم سب ملک رادیت و ادکلی
نیم سب ملک رادیت و ادکلی

اگر رہ سار یا سار کسد
اگر رہ سار یا سار کسد

ناب قدیس ہست تاجہ او را میرج
ناب قدیس ہست تاجہ او را میرج

دس ک م
دس ک م

اگر تبا تو دماں تفسر نمودن
اگر تبا تو دماں تفسر نمودن

لوای ما دوست مرا گیسر
لوای ما دوست مرا گیسر

دکم نام تو آور و مراد سیر
دکم نام تو آور و مراد سیر

اگر تبا تو دماں تفسر نمودن
اگر تبا تو دماں تفسر نمودن

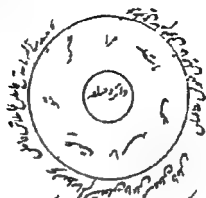
ناب قدیس ہست تاجہ او را میرج
ناب قدیس ہست تاجہ او را میرج

دس ک م
دس ک م

اگر تبا تو دماں تفسر نمودن
اگر تبا تو دماں تفسر نمودن

لوای ما دوست مرا گیسر
لوای ما دوست مرا گیسر

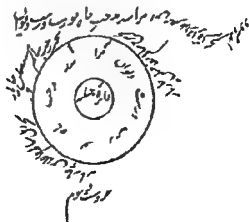
دکم نام تو آور و مراد سیر
دکم نام تو آور و مراد سیر



مراحم رسد در بیان که مات مای حو تو کسی را ترا مار مدار
 کس رسد ب که تا ی حو تو کسی
 بدو چه رسد رسد که مای تو کسی



حواله طبع مراستد مرغ تو کر خاه تو رب و ریت بیان یکی از احار
 مراد مرغ ب خاه تو رب و ریت بیان یکی از احار



۳۵۴ اشعار صغریای گوناگون

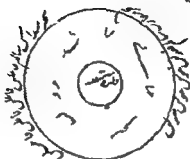
حد یقه ۴

تقسیم قطع را شد بچند اداوت

موسوب حای ترا با استعمار

راسد به وید مسو حای

آه که کلامی بچند ترا شد در وقت مسو حای



و آن که ملک ترا شد در حل ماه و رنگ ترا شد در حقو حای رمدل اکر

مک رسد در حل ماه راسد

مک رسد در حل ماه راسد



چون که من سر ارم در مشکو و رنگ در پس بتای و حکم کلام

من سر ارم در مشکو

من سر ارم در مشکو



۳۵۵ اشعار صفتا گوگون

حدیث ۴

آسارنی اس مایه فوتی حق
 جیس محدث مع تو گشت ام آسمان
 دینی ساتم اگر متراد راه سوم
 توفیق سلیمان کس تسلیم را عوار
 تو را اهل حق گشت کس حق جی
 دارم تسلیم و اهل بیت سحر شعار

در حدیث
 در حدیث
 در حدیث

ساده از حق سخن با ستم اهل بیت
 و ننگ گشت سلیمان سنا بخت

همیشه ما که نود سازه رس مدد
 امام تاکه نماند خلقت رود و آ
 سواد و سر سار ظل ان خود حق قیر
 حاکم حمزه صبح سیر ارا حق قار

در حدیث
 در حدیث
 در حدیث

تو که نگار و داسد ام است بران
 تو امداری و داسد هم آب حدنگار

کامل تو که ساو اس دمرار را
 در مالک رودی کساد رودار

در حدیث
 در حدیث
 در حدیث

مقام ما دل را ای تو گردون
 دست حکم تو آسان سده همه شوار

تیم ارحام لب طرف سته ارگو
 کبر ای کفایت لعل سته ارحار

در حدیث
 در حدیث
 در حدیث

نموده حدیث تو دهر برین آرزو
 مسوده حدیث توای دس ار سوار

کساد ما که گردون سته برین
 کساد سبک سبک سبک سبک سبک

خبرنامه ۱۵۹ قطعات موشحه

قطعه موشح ارشدایا

صاحبا سائیه حور تید نورالس
سایه ماه تو را عالم محمد داد و هست
عالم حکم تو دارد ملک جسم گیس
گیس جاقب مهر محمد داد و هست
مهر عوان امده ایور رارل آیین
نام والایات الدین محمد داد و هست

قطعه موشح ارشدایا و مصراع اولی در صنعت کائنات

صفت صدور مسدود ستور
می مدرب هست رین
ملک تختت مدل درم
همچو روی سبک تختت رین
تند روی تویت شمع قوی
تند عدل تو مل ملک متس
لغت تو دعوت ری و ملک
لغت سمه ستور و سس
هست در جبهه کشت تو قلیل
پیر در گنج و معدنست و سس
دستت بدولت تو درم
که توئی دستگیر دولت و درم
تو گرم در سحر و سحر
تو گرم در سحر و سحر
همدم هست در جوهر سهرت
همدم هست سحر و سحر

قطعه غیر منقوطة ارشدایا و مصراع ثانیه

ملک ملک کرم سرور و هر
سالك راه نلا مهر کرم
ملک او صومعه دار الاسلام
دارا و مور و والد و سس
مطلع طالع او محسب کرم
مارس در گره او علم و حکم
همه روانه در او روح و نور
همه دمام دل او در و دام
کار او در همه عالم اصلاح
هر او در چه دلمه و سس
ملک او حکم رسل را برادر
دم او در ملک را محسب
راه او راه کرم را سالك
ناله او عالم دل را محسب

وله و صنعت و اسع استین

ای آفریده از عالمی یاد ر
 رقص تو بر بجان دل عاشق یوسف
 اندر دل عاشق توان گفت نصف
 آن ساه سعادست که در نگاه سعادست
 ای ساه لودجور سیدی ار که چو جوسید
 لودجور شده ارجوف مستیج و موصور
 نوساه جانگیزی ای ساه جاندار
 ای قیصر قرص و دایم شده مار
 زمار کو حواء تو چون لاله سود رنگ
 مادر گن آمد نگارم با عذار ناده رنگ
 شمع شمع آتش کوسه دارم
 در خیال سیر این تو من سردارم
 داریم آرزو که حکایه کنیم مات
 بر عهد نه دید رخ حوت ای میسم
 قند دها کدام دوستی
 من در ظلمت گرد عالم
 تند و نوحه رنگ ماری و دم
 یی اس او که تارک ارمان می آید
 بزم ماسای کنار حوض
 قصه که بهای سحر لغت چه بود
 غنای ساهی و سیار سار و تریز
 مادر سدا تو با سیمع ماری میکند
 حق قدا ری تو محراب ابرازده
 بزم ماسای سیمع و دم و دواران
 مردم کل محبت میکندان ختم است و با

[illegible]

۴۰
 گفت با هر چه سازد گمشد یکبار گفت
 گفتش چسب از راه طرم از سر گفت
 گفتش که خردم سبب بود رفت
 گفتش من سوختم در این خاکشود گفت
 گفتش مراد چشم بدین مسرود گفت
 گفتش من رده گردیدم بر جبر گفت
 گفتش من هم حسانی ارک گفت
 گفتش که بافت این است چو گفت
 گفتش دیگر گو گفتا گو دیگر گفت
 گفت دیگر که در خاطرش با عظیم
 غزل رام سهای روق قتل بر جای خبر

شاه چو تو حس و حسال
 گرس خادوی تو هم حسد ال
 حلو و حس و راق کمال
 هست راضی تو حسدنی حلال
 دخت روح تو ارام محال
 بج گل و خوش قد تو حسد محال
 می کشم از سوی تو سحر و حل
 حیزه دید و به آفت رلال
 رواق حسد مرا امید محال
 دوازده دل از هم تو رفعت ار
 حسد و حسد که قد تو ادا گل
 غزل مولانا عبدالرحمن جامی قدس سره الهی

بیاد دارم در روی آن در
 زده و زده در روی دل خود
 ۳۲۲

مدرسه

141

۳۴۱ در شمار صنعت‌های کونگون

چوں کاست گوی مسدقت و
 حلت حد کحت مشک مت
 محکم مقیم محبت
 لمسا سنج کش حصیه
 ای دل رورود آورود و اور
 داوروس آرای واورود و اوش
 یج رور و اول راری واورنج اول
 دو ی رور و اور و اول رار اول و ی
 ار رادی آرا دی در اه ارادت
 آج گرفته فال سعد راه روت سر
 و تسمیه که شود کیور و وسم خود
 نو سیدی خود عمید ار حسم
 بناد اندر کھا و آد سے حو
 آت سود اول اگر حو کار من
 آئی ار من دورها محرت مت
 من با عم حقت ای حسم بر ایم
 آحد سے ای تیغ حسم بر ایم
 آئی است میرا مسخ و گریکائے
 من رل حسک دتہ بر سلیم
 گویم لب سید و دده بر دور
 چون گفته که سراب سراب آرو کند
 سنگ حدنگ ار کیں گس
 کویت ابکھائی گری در اند
 رور و س حوا هم سے ار کرد کار
 سید و عید

یہ نوک است مدی گوشت
 تن سیم فعل است یک
 محبت محبت محبت
 طاعت مسیح گمبوس
 در درو اور اور ای و ر اور
 آوار دلی آرای در اور دل زار
 ر درو و ان ارر درو دادا
 در و ج روی آور در ر دل آوار
 ار در و در و در و در ر ار
 دی ران روی تراور تیزر بر سر
 سرا جو ووس بود راحو ش بود
 جبری کہ بر یسد هم گو شتم بود
 مدین شمس و عودش گرد و حور
 آجریست رانک داس گداس
 کہ گویو جرموی سد ام رالو جاس
 گار گسے رماہ عسم اس رانک
 لاد کہ گسے لطف و کر م رانک
 ماید کہ سوی مدہ فی ترس آب
 فائرل حاک اب تر ساسے
 ولیکن ہر مقامی را مقالیست
 دل استہ نو سیتہ دایم اضطار
 ماسود ریک رہن یک ران
 روح شیدی کہ شکست ان سر
 اسرت ماسد عتیہ تا حد
 بسیار گویا

744

نیم این ماه تار . احسن و مثال ۲ - ترجمه و گوئی که آن مضمون
 ۳۴ شده خوش آمدید گیت ۸۰ یارب که ما هر گیت مسم و مل

صفت نبل شاکستیم

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰

سورہ ۳۶ بیان لغز و چستان

حد لقیہ

تیر کا تیغ تن تسبیست میں	تیر میری مرن زنت حبیب
میں ممش بریں بریں میں	میں مکتی مکتی سن و ریش
تحت مکتی بہت حبیب میں	سپر ش تحت مکتی سے
میں مکتی ریش ریش میں	اے میری ریش ریش میں
راج حتمی حتمی ارجم تو سیکو ترید	ای کہ فی جیم تو جیتی جیم جو تیرید
جیم میں ران جیمہ حرمہ کو ترید	حتمہ نوں تو دار و حیدر چوال و لیک
رجورہ رجمہ یاد حتمہ کو ترید	مناجاتا بندر صواں کو جیم حتمہ
راکو جیم حسمہ بحیث حتمہ کو ترید	ستم اس دارم کہ ارجم سراپہ صیہا
جیم را حسمہ کو ترید حتمہ کو ترید	آوردی حتمہ تو جیم میں صر و دل
میں یار دارم ار سیار سے	میں یار دارم ار سیار سے
میں ار و گشتی ہر صر ار تو گشت	چوں ار و گشتی ہر حیر ار تو گشت
مروارہ میں شمع میں کل پس آجوت	اور دقت سوس و حاتمہ در میں
حای آمد ار و گشتی شہر گرا و دار	در حوں حرا ار و بی ماں جلوه سار

واسطہ یا لغز عقل اعویہ گریبان استار غمہ لغز و چستان *

یک حمت کو تر ایں اے بلق چشم
پر دار آہیں ایں اے بلق چشم

رنگش جو رنگ و عریان ریا و عریان
ادار و دیرم ہاں عاں گواں گواں

عائن صورتی در تمام دیدم اگر گویم کسی تاور در آرد
و حتمی ریش لوجی یار آرم دریاں ماری کہ دم و سپر در آرد

لک حیس کہ دور میاید مشکو صدا بہ شمس ولی سکای گون

تذکره

۳۶۴

بیان لغز و بیستان

گروست ری سوزنده سوزی همیون دل عاتشان سوز و دوا

کمان حلاج

طوبه جیه که او محبتی نو د از سحر تا مسلم در ما له
انگدار دانا بحسب ساعت کبطوف و کابطوف ترا له

ایهم علم

قفل

چیت آن گمشده محبت و دور که در دوحه است یک دوحه
ماگهان اندرون شود و سیرا کسدا اندر دو پای دوحه سر
چون را با هم بسته دارند این اراں در گردن آن اراں در

رضائی

عجب دیدیم محبت چویتش دست در تنور کرده یک دل را از دوش
محبت کای دو تنور را ده آن کای خراج شان محبت مذهب معیش

عقل و روح

مالای محبت طاق مقوس در گوهرید لکن کائنات سریه در دوحه است مرتد
یرور دکان سایه حدس اندر ازل گوهر پیدا گریه باوصان گوهر اند
نی مال ویر بحایب هستی کشاد مال نی آفتاب غلوسه سبزه پیر
ار نور ماطلت و اراوح ماحصین ارا محتر بحا و روار محبت نامرد
هستند و نیستند و هاند و آشکار چون دات و دالحا ال بحکم و بحول
تحقیق آن که ماضی خسرو عالم است کس که گوید این دو گهر از یک گهر اند

متب و ابتاب

ماعی مردم سیاه ناسد داد آردی مرغی سعید چون سرف را داد
این طوف که در ماسد ام سعید یرور نمود و میبهر زین واد

تعب

یه جیه است آن مرغی مال ویر آرد و مادر عید و پدر
شش تا تری گو یه سحر تنس راه دتری بر پرده

سی

انته

سوز

حدیقہ ۴۶۵ بیان لغز حیثیات
 حیثیت آن روح رموزک ایازد
 حرفی دارم کہ میں آن روح لگاؤ نشی - انگشت گوہر راستہ ارکھ رایگان
 منبع صوت جو ترکیب جو تخیل بہت - یوستس رمویہ یاد آور دو دور بچوں

خصوصیات

حیثیت آن هست ار سردردہ گہ سودر مدہ کہ شود مردہ
 چونکہ اور اسرد گور بر مد گور را دیدہ سے سودر مدہ

ایضاً

حیثیت آن هست ہمایوں سر کہ دہیں دارد و میان لاغر
 ہمو طرح حیثیت و ملاک است ستہ دریای خود و دتا لنگر
 حوں سود کر سد سود ستہ حوں سود سپرے شود لاغر

حیثیت آن چار عشر دارد سر یکصد ستصت پای او سگر
 نام اورا صریح گفتم مں گور تراقم بہت اسے دسر

بادکھاں

حیثیت آن حیثیت کہ مارگ مایہ دارد حانہ سوسی دسر کلاہی دارد
 سید اش ماگ ناید سر میں راترید حیرت اس بہت چہ پیارہ گاہی دارد

تفناکو

حیثیت آن رگی کو لہر جس گل تیند دو داوا مدہ ہوا مجیدہ سسل تیند

از ایند

حیثیت ماری کہ آن دسر دارد درد سورج سر در آرد
 مرکبکتاید این معشمار ۱ دایم ار غاسقے حسد دارد

حیراع

حیثیت آنی دانا حکیم ادبیل دلیں اسیں حمتہ اند مرغ و دیہ دلیں
 آب ماسد قوں اورا مارا شد قوت مع بہ ارجوں فی افس کہ دو مرغ و دیہ یکاں

ماہتا و القاب

بیان مسیحت

٢٧٧

حقیقت

حقیقت ۴
۳۶۶
بیست آں ادا و بہت اقصیم
یاں اسمیات
ماہر ایں سوار سے ٹکرو

انہاں مک سواری پیدا ہوئی۔ آدھ لوح شہادہ رسم و

سوار سدا مادہ رواں آمدن کا فور حوالہ کسان
رویاں حیرہ رنگیاں و ایجا حکمتیں مار دریاں

العیسا
مست ایجر و کیا اس حیوان خورد
بر سب ساه اعت فلک اسکی خورد
بر تہ مرکب فی سمد و یاد ہرود
گر در قس از یاد محمد فی سر خورد

حسبی نامی حقیق شعور کیا بد اعتبار شعور صحت معیما
 باسم حلال

ان کا کہہ سہیں متالے ا دُری اُساں اراں اُج اُساں
 ماسم حس
 ہر طرب ابرسم می ا وحتہ مادا شہدہ ماسداں اراں و مہاد

بہت راد محقق رائے ہے : ارمہ اوسر شکستہ دل سوختہ اور
 ماسم معین : سدا گو صبر جمجمہ جام :
 کسا ہر کس را کہ قوا چمن اسد :

ماہنامہ اشرف
کتاب خانہ مولانا قاری محمد شفیع صاحب
ریاضی ماہنامہ حوالہ سید مل اسٹیم بھول

نہایت کہ سارے جگہ ار جگہ نہی آمین ہنگام کسی دل ار جگہ سے
بہتاروں رنی حدہ طیس درو امیں ہمد می طر گ و

ماہنامہ
انجمن ترقیہٴ دین و دانش
۷۲۳

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

حقیقہ

ماسم علی ، در بیان حیات

راہد کہ بروی خود فاقست کے
حاجے روارنی علیؑ نیم مداغی
کاں - رعلما سی پائیت سے

قد جان وطنی را دو مسمم کجی خواں مرد و را و پرور گمدر
ما ستم مضور

آن رسد و صورتش سر در آید
از جوابه گس قسج در داشت

مردم کسم اگر گریه کوی نو ترا
 ماسم ماستم
 ماسد که حورم رسد دلجوی تو
 اردی چو کشته طره پیدی تو
 ستاره چو زلف تو گوشت سارامت
 ماسم شمعان
 دل سوخت شمع را کد سوخت دل عیال
 دهم که سوختس چو دل احسان

ماں حاکمیت آن گیسست آناک میگوں کہ جاری تحسیم
 ہوا وہ گوشت تی دیس عامی ک
 سچ در لہوئی نام صرف و اناس
 سراجی مام چوکرم سولس ارنی و خام
 ماسر ہا

ہر جید لودنی ہی دھام امی ساتے
 آکر کرب تو عیش دھام ایساتے
 خواہم کہ حنا کسم اراں اہما د
 کردن رسد رماں کام ایساتے
 یاب حاجی دق و حدت کی
 راں ہی سدو دل جو ریا
 حواہ دور و صلت ہا عاسی دھی
 آنکس فتار دست یب تو عیش میت

الحمد لله

انجی که شب وصل عبادت رسد روز عجم مایه رسد

اسماء

مسلم راہ عمل و سرویاں رو

ایک طرف

نخل بدو گرم مدام دوی چرخ از هر دو جام دهنش گشته بر روی و

ما سحرها

در باب این بیان که دست قتل و دزدی را سرکشی او را بر مایه سرکشی

ما محمد

مردم کو گستاخ کی طرز پر بخت مونس و خوش محنت گردانید

پیغام اسلام

دور دنیا کو مل ویں تو حسن

41

نوائے مطہر سبوح الہامی

154

کے لئے یہ سب کچھ ہے۔

1

ماہنامہ گزشتہ

51

اسم ناج

12

باسم ایں جن

۱ | رقو

ماہنامہ

51

ہوئی

037

Tr

بیان مقدمات

2.

15.

[illegible]

72

حاضر لقیہ ۴

۳۷۱

بیان عیامت

کئی راگر کیے اندر کے مای
تو بہت تو نام آں دلا رای
اگر ورتید در شہت رتوں بہت
سج میں شہد رتوں بہت
اس میں مہر میں ماری کہ بہت

ماسم یوسف

گرتہم بیتہ آں لٹ مدداں آں
داناں را ارد نام داشت پہل

ماسم عثمان

بی نام خداں حور شیداں
مردار ہم دوا گشت رگوسار

ماسم علا

علا می رہیں ملا تو اعم ای دوست
علا می رہیں ملا تو اعم ای دوست

ماسم احمد

کرات دل حوص دیای مدحت
کرات دل حوص دیای مدحت

ماسم علی

مسی بحواں لودم مالگاہ دلمر آمد
مسی بحواں لودم مالگاہ دلمر آمد

ماسم مالک

یک گدرا کر دی ای در لطف و کرم
یک گدرا کر دی ای در لطف و کرم

ماسم عالم

سوت دل را پس اسنی او حیدار
سوت دل را پس اسنی او حیدار

ماسم قاسم

تو در کائنات بہت بریم اعلیٰ مان
تو در کائنات بہت بریم اعلیٰ مان

ماسم حاج

دل را بود کہ آہ سادہا دسد
دل را بود کہ آہ سادہا دسد

ماسم احتیاج

کردی آفتہ و متدا بہت تیداں
کردی آفتہ و متدا بہت تیداں

ماسم عیامت

دلاں گل بدست و مگر است
دلاں گل بدست و مگر است

حدائق

۲۷۴۳

بیان محرمات

و است آنکه یقوت محمد لہاں ایچہ شہاں موداری سدعیان

محمد بن عبد الله

اومی را در او فاسد نیست دوست در دامن سری رده ام

ماسم الشجر ورجل

امام حق میفرستد اندر حق است

جہاں جیسے کہ

ایرانیان ایران پر شد مقام و کما بر دل امیران مه شد نام

وہی ہے جس نے ان کو اپنا گھر بنا لیا تھا۔

یا سبب یحیٰی است

نور احمد روبرو گدی لگا کر بیٹھ کر حرف ابرار میں درباب ایوان

نامہ علیہ

مال از دیو ایلی چو سدا ہے کہ یارِ حرم و ہمدرد مائے

وہی کہ جس نے اسے دیکھا ہے

نایب‌السلطنه کارنی رهبر است

۱. گروه که در این کتاب

مردی خوش صورت ایستاده و در میان دو کتا

گفتند ایستاده باش و بگو که منم که میگویم

تاسماد

۱/ "میتبت" پاردوم حاس "میتبت" متاع قلب دارم حاس میتبت

وہاں پہنچ کر انہوں نے ایک کھیت کے پاس پہنچے۔

عبدی اردشیر دوم را

نام و نام خانوادگی: نام خانوادگی

ندم بودی مکتبی آن خول افروز را هم! علم اریاد و در پستان رو رفته

ماہنامہ
ماہنامہ علی
ماہنامہ علی
ماہنامہ علی

ماہنامہ قطب
ماہنامہ قطب
ماہنامہ قطب
ماہنامہ قطب

ماہنامہ
ماہنامہ
ماہنامہ
ماہنامہ

ماہنامہ روح
ماہنامہ روح
ماہنامہ روح
ماہنامہ روح

ماہنامہ جان
ماہنامہ جان
ماہنامہ جان
ماہنامہ جان

ماہنامہ
ماہنامہ
ماہنامہ
ماہنامہ

ماہنامہ جان
ماہنامہ جان
ماہنامہ جان
ماہنامہ جان

حدیثیہ

۳۷۴

ماہنامہ

۱. تواریخ

ارکس فی صدقوای مار من سامان

آئینه صورت های حالات ارمنه و اوز استعاره و این سخن بدست شعرا

تواريخ وفات وقرح المترجم انصرت على الله عليه وسلم

عن معمر بن الدرداء عن الحكم بن عتيبة عن

عمران است، و فتد آمل ان عباس گشت شصت و درگاه

دور مولود و صل آن محمود
دلت شاه مجید در سیه بود

لیک تیار کیج لیج احم
 سالانہ قسم دیکھ جاوید

سال فلسطین جس میں ہم افسر امتد
 حاب زردیں ریت و دریا دریا شد

تقدیرم سال قبل اس واسطے۔ حیف بی احمد ست دین واسطے

ہمارے سال اقل آئے ہیں بدل دردمند و ماضی حسرتیں

میں سے اراعیاس اور لود

از تاج فقل او در ریاست
 یزدکی رفت عیشک از اصحاب

سوال: بعض رسائل نامت است
جواب: بعض رسائل نامت است

سائنس اور سماج
سائنس اور سماج

[illegible]

بال قتل گویا و یا و کرمیت دے ۱۱

فصل ششم در بیان رومیان

توان گفت در ردیا شد : بلکه گویم که حق ردیاست

تواریخ حالت قصیرہ کتبہ شریف لکھنؤ

لَا تُسَاقِدُ بِاللَّوْنِ / حَذْوِي ١ / يَا حَمْسَةَ حَذْوِي ٢

تواریخ حالت تصریح علم حضرت عیسیٰ الکریم علیہ السلام

انکہ اوصاف اللہ دہ یار ہمیں خدا بودہ

سیرت پیام صادق الاتوال هجری اشتهاد شصت و سه سال
 در سیرت علامت ارتقاء دیده و دو سال مادرش
 اگر تاریخ او را گویند در وقتش چار سه گفت
 ست و در دم تادی از وی بود که در القاشش نقل بود
 عقل سال وصال او شد بود در سن خود رفت مباحث خود
 قرا و حب قهر پیوسته هم قرار است بگویند هر
 تاریخ رحلت حضرت محمد صلی الله علیه و آله

شده و غره محترم بود که عمر نقل رس همان بود
 لشکر عدل سعی و کوشش بود رحلتش هم سال که چشم بود
 سال نقلش حدیثت حوا وای صد وای عدل یکس بود
 تاریخ رحلت حضرت عثمان غنی رضی الله عنه

تو که آواز میروا حیا بود در سن دوازده رحلتش بود
 سال خلق کوثر و اولاد که واد حیاتش بود
 تاریخ رحلت حضرت علی رضی الله عنه

آنکه راجع تولد می بود این هم رسول حق بود
 گردن خاستن شهادتش جو سه باقم حیران می گوی
 این محسوس بود مصاحبت هم که سه باقم است این باقم
 در سال شهادت که حلیست یکسان آورد و حق علی است
 تاریخ رحلت حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنها

فاطمه آنکه شیدا در سبیل هرگز پرس - بخت سبیل
 سال موتش - تقسیم بر حوا باید و باید ماتش بجا
 تاریخ تولد و رحلت امام حسن رضی الله عنه

اس آن مادره کون و مکان کیت او او محمد بود
 عقل سال ولادت آن شاه مات حرا محسوس بود
 یک از روی اختلاف گو سه سال است سال او

جذیقہ تاریخ ولادت و وفات حضرت امام موسی کاظم رضی اللہ عنہ

۳۷۹
 تذکرہ موسی کاظمی امام ست
 قندور و درکار امام ست
 طس را داری حی و حلی ست
 سال مولود او امام دلی ست
 سال طس حمت محمدی دین
 کک الفرس و حیدر علی دین

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام علی موسی جعفری رضی اللہ عنہ
 آن امام تیراں طس دین
 گشت الف سردے و طیب
 سال رحیل آن امام رماں
 سال طس احتلاف عوام
 خدمت گشت صاحب امپاں
 گشت صاحب جان امام

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام محمد تقی رضی اللہ عنہ
 آن امام سنی عجم و ایران
 درماں بود مسافر و دانی
 سال سم داوین تقی رماں
 سال طس احتلاف عوام
 گشت صاحب جان امام

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام علی نقی رضی اللہ عنہ
 آن نقی رماں امام اسام
 سال مولود آن زردی سمد
 سال طس اتفاق حماں
 سال رحیل آن امام رماں
 خدمت گشت رب عبد و حماں

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام حسن عسکری رضی اللہ عنہ
 حسن عسکری که معصوم ست
 سال مولود او طس قدر
 سال طس براسے رجواں
 بهو آئی جو لیس مسوم ست
 مظهر الحق رقم بود کسیر
 سال طس براسے رجواں

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام مهدی رضی اللہ عنہ
 آنکه امدی ست تا دینی حلق
 سال مولود آن امام رماں
 مادر روی اختلاف حماں
 دات ولای دوست سای حلق
 دوی طس امدت نحو امین
 مهدی صاحب رماں رجواں

انما هو جوف مسدود سال قبله
 حيدر ابي في الامم الى اسلام
 رحمت حق شفاء او آ د

۱۔ مستخرج ولادت و شہادت حضرت امام حسینؑ

لعلہ سیدہ کسویہ بختی مین پیکان اظہار امام حسین

کرمی حق یسم اللہ

سال مولود آید ہستی بخیر می بخشد چنانچه برای اراک و دھری میں

ہمیں خلیفہ کا نام اس وقت

محمد علی محمد یوسف و
درستی علم امام علی علیه السلام

موجودہ پاکستان میں

۱۱۔ نکتہ حکمت۔ کہیں کہیں

تاریخ خلافت و فتوحات امام زمان (عج)

آرامگاه شاه محمد تقی (ع) در قم

انگو اور است رہتہ سے سہ سال و لادس ہا

مناجیہ علاج اس سے ہی محسوس

سألتهم عن عظمهم وعظمهم

۱۱۱ - کتاب النجاة و کتاب النجاة و کتاب النجاة

آن امامی که تا قریش را بهر دست

حال مولانا مسیحہ رسید

والاستقامۃ فی شہدہ و در این

تکرم و ملاوت و وفات حضرت امام محمد باقر علیه السلام

و کذا و هو و حضرت امام و ق

سال اول و آن سید علی و یحیی باقی اراج مهرش گشت حبیب

کروا اور حسرت دور لیں سالِ فطرت میں جہاں خزان

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام موسی کاظم رضی اللہ عنہ

توالتیہ
نکد موسی کاظمی امام است
قدور و نگار امام
سال مولود او امام و آن سال
سال نفس محمدت محمدت و آن سال
تاریخ ولادت و وفات حضرت امام علی موسی رضا رضی اللہ عنہ

آن امام مزاراں طے مر صا
ادی و محمدی رحال و سا
گفت افاق ہر و لے و لقب
سال مولود او امام نجیب
سال رحیل آن امام راں
عزم گفت صاحب ایمان
گفت امام صاحب جان امام

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام محمد تقی رضی اللہ عنہ

آن امام تفتی ہجرات ریاں
لعل لعل و طاق داراں
دیماں بود صابر و افاق
سال سمد و ادون تقی راں

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام علی اکبری رضی اللہ عنہ

آن علی راں امام اسماں
سال مولود آن ربوی سعد
سال نفس الطاق حساں
سال رحیل آن امام راں

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام حسن عسکری رضی اللہ عنہ

حسن عسکری کہ معصوم بہت
ہجرات ای جویس مسوم بہت
سال مولود او عطف و ستا
سال نفس راں ستے رجواں

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام ہادی رضی اللہ عنہ

انکہ او ہادی ست ہادی حلق
وات والای اوست سادی حلق
سال مولود آن امام راں
سال رحیل آن امام راں

سال مولود آن امام راں
سال رحیل آن امام راں
سال مولود آن امام راں
سال رحیل آن امام راں

حدیقه ۴

تاریخ تهاوت حضرت امیر محمد

تواریخ

نگارنده سید السید اسد که خدا و رسول هر دو کوا
سال غلبه کم را سیدوں را اہل دین را تہاوتوں سے
تاریخ رحلت حضرت عباس علیہ السلام

در حمان بود انکہ سید اسد امام امی او کو عباس
سال غلبه سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے
تاریخ رحلت حضرت ائیں علیہ السلام

محمد و اولی او سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے
سال غلبه سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے
تاریخ رحلت حضرت عباس علیہ السلام

مس مصری آن سدا آگاہ مقتدای ہمدان
مس مصری بہت با حق و ست اہل دین را تہاوتوں سے
تاریخ رحلت حضرت عباس علیہ السلام

سدا را تہاوتوں سے اہل دین را تہاوتوں سے
سال غلبه سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے
تاریخ رحلت حضرت عباس علیہ السلام

تاریخ ولادت و وفات حضرت امام عظیم العالی
انکہ او نو دہشت و محبتوں سے امام را تہاوتوں سے
سال غلبه سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے

تاریخ رحلت حضرت امام ابو یوسف
میسوئی تہاوتوں سے امام را تہاوتوں سے
سال غلبه سیدوں سے اہل دین را تہاوتوں سے

تاریخ رحلت حضرت امام محمد
سال غلبه سیدوں سے امام را تہاوتوں سے
سال غلبه سیدوں سے امام را تہاوتوں سے

سال طش راجعت طشت
تاریخ رحلت حضرت سید علی

عمر ادا سے سقطے
قدوة العباد سے سقطے

سال رحلت ان مدعراں
سیدہ قوم زین عدین و خاں

تاریخ ولادت و رحلت سیدہ انور
صاحبہ صاحبہ مسلم رحمہ

مشترقی راجعت مسلم بود
مکانات دس مسلم بود

سال مولود آن نگار و طاق
حرم گفٹ ادا سے آفاق

سال مدح نقل ادا مسکب
صاحبہ اہل بیت گفٹ ملک

تاریخ رحلت حضرت سلطان
امیر الہدایہ دہم رحمہ

نوراد مسم کہ بود ابراہیم
صاحبہ رحلت طشت مسلم

مریدت مقرر سلطان بود
مستش تاج نور و طاق بود

صاحبہ بود آقی سلطان
تاریخ سلطنت سیدار دل خان

اصیاء طوق سادہ گرفت
نوب بود در العز و مائدہ گرفت

سب جمعہ سال رحلت ان
عمل مصباح عدل گفٹ بحر ان

تاریخ ولادت و رحلت حضرت
سیدہ یار علیہ السلام رحمہ

موس یار علیہ السلام سے
نوح اللہ رد و حلا سے

سال مولود ان مسمتہ دس
سیدہ صوفی مدون صدوق و طش

سال رحلت ان کامل حق
سیدہ مسم یار علیہ السلام

تاریخ وفات حسین
سیدہ یار علیہ السلام رحمہ

شاہدار سوای عالم بود
ہست نیک حسن س معصوم

سال تاریخ نقل او نیک بود
مدہ اہل بیت گفٹ ملک

تاریخ وفات حضرت شیخ
حمید بغدادی رحمہ

مدح مسلم و مسلم طاق
سیدہ الطائفہ حدادہ اسبا ان

صاحبہ مدح ساق مار
شہر اس اگر و ادا

مطل رحلت اللہ رحمت طشت
گفٹ اللہ حمید و اصل حق

حدیقہ ۴ تاریخ وفات حضرت شیخ تہجدی

سح شنبی کو بحر عرب میں لود روزِ خمس صیدِ مہمان لود
 اس کے دستِ انصاف و ل تنگ و درید اور شروع و اصول
 اس سہیلی ستار کی بہت تاریخ آن سلاطین دس
 تاریخِ حلت صاحب صحاح اللغات ابو نصر علی بن حامد الخویری
 انکوائس صد صفات آمد حوری کا سف اللغات آمد
 سال رحیل اور روی حساب مظهر ارجمہ العیسیٰ دریاں

تاریخ حلت سلطان محمود لوی

انکھم و عہد لوی لود واپس عہد سے لود
 سال سفارتانِ حد لود باہم گفت ساہار حسان
 تاریخ حلت حضرت ابو الحسن قانی

لوہس لود آنکھ حہ فاسے سہدم سال اداسے
 سہ تاریخ صاحب حر قان لوہس رب حامی عدل و جان
 تاریخ ولادت و حلت حکیم ابو علی سیما

آن حکمی کہ نو عیسیٰ سیما درجہ علم واپس و سیما شب
 سال مولود و ادول سیما گفت قابل ابو عیسیٰ سیما
 سال نطقِ مسعود عیان بہمت رحیمہ ابو احمد العہد مرگفت

تاریخ ولادت و حلت حضرت عبد الفضل

آنکھ لود و سدوۃ العباد نگاہ مرشد صبار و کار
 نام آن عارفِ خدا آگاہ حوالہ میں بحثِ اعتدال
 سال مولود و سالِ رحلت او میان انصار و اہل حبس
 سال نفسِ تاحلاف عسا باہم گفت رب حبس دا

تاریخ حلت حضرت امام محمد غزالی

ان محمد امام عہد اسے صاحب کشف و رتہ عالی
 سال سفارتش اصحاب دور و حاد و ان شاہار عدل مکور

حدیثہ تاج محل حضرت حکیم شانی مولانا محمد تقی حقائق

آن حکیم رہاں شہانی نو نام اردوی سرود شانی نو
درجہاں بود آفتاب المصرا دریاں بود احسن العسرا

در صاف او جہد صحرایا تیر علی دیوہ دقیقہ ۱۰۰
سال ملک پرستہ تر ہو گشت گف آفتاب ری کل حس

تاج محل جہاں در زری حسا تفسیر کشتاں

نور او بود صاحب کائنات ولس کیسہ دگر در صاف
نام ہی او است مازا حد حق اللہ فی الجہاں سواہ

سال ملک تہمت و ورق در رسم رحمہ العسلہ الحق
تاج محل ولادت و خلیت حضرت سید محمدی شاہ سید القادر الہی فی

اگر یک قطب رہاں نو د کجاں محبوب سہانی نو د
سہا سہاں شیخ عبد القادر است دلتیں د و لہر او د لہر است

سید باقی بسعہ در او لہا است نور جیم مصطفیٰ و مرستے است
سال مولودش را روح کشد را محف اگف رست تاج اولیا

سہی مولودش کس کس رست سدر جیم محبوب عبد القادر است
عقل سال نقل آن عالی شمیم صاحب در و پس مالی در رسم

سال مولود آن معنی ساں اگف گشت کا شفا و دوجاں
تاج محل وفات مولوی می غوی رح

سج رہا دین نظامی نو د صدہ اولیا ی ماسے بود
کوہ گنج دین مستدہ مافیس نظیل و عود آن کا مل

حمسہ ہوی ر جمیع شمس برادر صحر علی تا طبیعت
سال نکش بر عقب و یکب سدر رسم گنجی کل حس

تاج محل جہاں حقائق

اصل الدین امام حاقاے علی نو علی مستدہ اسے
عبد الہی سہا نو د درہ اصحا فی صفا نو د

سامی بدست آن مقبول اندیش گشت گویا مقبول
سال تاسع نقل او رسواں گفت طوطی چیست حق حواں

تاریخ ولایت حضرت امام محمد الدین کسری

آن امامی که مقرر شدی بود روز محمد در لعل امرو و

تاہ میل آن سیزده حاصل سکماں بودہ استوال

سال میل نقل آن خوشتر و عہدہ اہل حست گویا

تاریخ ولایت شیخ ویرالدین عطار

شیخ عطار حق پیشہ پیر الایں آفتاب سپردہ دست و دیں

عمر او یکصد و چار ہجری سال نوراللطاف امرد مسال

سال میل آن سیزہ و آن نقل اہل حست دست و دیں

تاریخ ولایت حضرت نجم الدین کسری

نجم حر سید سید او بخت زبے الملقب بختیں کسے

نعم باہر مہم و ستلہ و کور یہ محملہ کسے نام محمود

سال تاریخ میل آن محمود ہر دم مقتدایے دیں برمود

تاریخ ولایت ولایت حضرت شاہ الدین بروجی

عہدہ الزمانین کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

تاریخ ولایت حضرت خواجہ الدین بروجی

میں کس جہاں بخت و یقیں خواجہ حق ما خلیق اکملین

گردن حامد اہل حست ارادت رب برودہ نہایت اربہ نہایت

سال میل آن کسے فی الدین مدوہ الکاملین کتاب اکملین

تاریخ ولایت حضرت شیخ محمد الدین بن علی

حزب دست و جسم

لکھ عاص اوست مجھے الدین مرشد گوریاں و برہمن میں

ہندو ہندو اور ہندو ہندو کدرا قاق سد جو حور رحاں

جوں سدواتنی مجھے الدین سال مولود اور ہندو ہندو میں

شد قسم سال ہل آن ساسے قدس الدین ہندو ہندو ہندو

تاریخ جلوت حضرت خواجہ قطب الدین مختیار کاکی شرح

میں کتب میں صدق و نص قطب خان خواجہ قطب الدین

عقل تاریخ نقل آن محمد و احمد قطب الدین ہندو ہندو

تاریخ جلوت حضرت شمس الدین تبریزی شرح

عارف فی طب شمس الدین شہر تبریز سکستس - یقین

سال تاریخ نقل او رسواں رد قسم شمس الدین ہندو ہندو

تاریخ جلوت حضرت شیخ فرید الدین گنج شکر شرح

اقتدار ماں و محمد و رین شیخ دیبا و دیبا ہندو ہندو

رد و ترسیل آن سہ شمس داں کادربین میت حریف شک یگاناں

سال سہ قبا او غلبہ آں رککلات او د لیل آں

تاریخ ولادت و جلوت حضرت جلال الدین رومی صاحب مثنوی شرح

اگر مولوی روم و اہل یقین لورکوں و کلاں طلال الدین

سال مولود اک صد آگلا شد قسم آتات نام چاہیما

شدہ تاریخ نقل او ہندو ہندو ہندو ہندو ہندو

سال طعن راجہ بہت طعن ہندو ہندو ہندو ہندو

سال نقل سہ استہار ہاں ہوراندہ ہندو ہندو ہندو ہندو

تاریخ جلوت فخر الدین عراقی شرح

عارف فی طب شمس الدین کدرا قاق ست نام آن یقین

سال تاریخ نقل آن مرحوم ارجو حواں جلوت سد مرقوم

تاریخ جلوت شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی شرح

سج حدی کہ عارف میں ہندو ہندو ہندو ہندو ہندو

سال نقل سہ استہار ہاں ہوراندہ ہندو ہندو ہندو ہندو

سال نقل سہ استہار ہاں ہوراندہ ہندو ہندو ہندو ہندو

آنکس میں عظیم شہادت ہوئی اور اس نے خود کو اس سجدہ میں
 دیکھ کر حاصل کی تھی کہ اس نے اس کو دیکھا اور اس نے اس کو دیکھا
 ریح ہندی جو تہہ سب سے بڑا ہے

تاریخ رحلت حضرت ناصر الدین قاسمی صیادی ح

اگر اوپر دیکھا جائے تو یہاں تک کہ اس نے اس کو دیکھا
 و اہل قاسم کے لئے اس کو دیکھا اور اس نے اس کو دیکھا
 و اہل قاسم کے لئے اس کو دیکھا اور اس نے اس کو دیکھا

تاریخ رحلت حضرت سید حسین صاحب ہفتہ الاربواح روح
 سحر و ماں و عظیم سید حسین

رہہ سال قسرت رہا اس وقت
 عقل تاریخ لکھنؤ و قسرت رہا اس وقت

تاریخ رحلت حضرت نظام الدین سلطان اولیاء روح
 نظام دین و اہل مدینہ

سال رحلت ان سیدوں میں
 تاریخ رحلت حضرت امیر خسرو دہلوی ح

تاریخ رحلت حضرت امیر خسرو دہلوی ح
 سال رحلت حضرت عثمان و قسرت رہا اس وقت

تاریخ رحلت حضرت امام غزالی صاحب طبع
 سال رحلت حضرت عثمان و قسرت رہا اس وقت

سال رحلت حضرت عثمان و قسرت رہا اس وقت

تحدیث ۳۸۸
تاریخ رحلت حضرت شیخ نصیر الدین حسین علی مدنی مرحوم

آنگاه که در آن مسجد راه یافتند نام ما سے او نصیر الدین
راست او را از آن مسجد علی و آن ملک حور سید مرد عالم حوالی
سردریا و آن نصیر را آن سال فلان می رسید

تاریخ رحلت حضرت سید علی مدنی

مدنی است سید محمدان
تقدیم سال آن و آن

۱۰ - تاریخ رحلت حضرت خواجہ بابا الدین نقشبند رح

در میوه ای طریقی صدق و یقین
سال آن تاریخ نقل آن محمد و خدمت خاص این دین بود

تاریخ رحلت حضرت خواجہ غلام شیرازی رح

اصحی طبیعت شمس الدین
محل آبیان آفتاب

بود عیب الناس حکم خدا
سنگ یار محو آلود

تاریخ رحلت سید جلال بخاری
مجلس سید محمد نعم جهانیان

سید سید نصیر الدین
دین ارمی واد بود اسرار

حد او سید حلال آمد
مکار ختم بدلت او است

اوست فی مشقه ماکمال علوم
سال تقار آن عمر بر ما

سال توحید آن خدا آگاه
گفت رموز گل مشبیه

جدیقہ ۴۴ تاریخ حلت بافتح الفصحی کمال خدیج ۸۹۱

آن محمدی گرام اوست کمال
سال تنقار آن منسج عجم
تاریخ حلت صاحبقران اول امیر تمور گورکان انار التدر بر نامه
یکم او صاحب قسداں بود

سال ترحیل آن شیخ مسعود
تاریخ حلت ملا سعد الدین قنبرانی صاحب مطلق مختصر

تقدم علم وجود ما بکین
گلشن یار باغ قنبرانی
منسج عجم رخصت
سال ترحیل فضل سعد الدین
بر تہ طلق دوس ست و عیاں
ماصل فی لطیفہ سعد الدین
مور شیخ و حیدر باغ قنبرانی
ہم مطلق خط در تہ طلق
یگانہ ار کمال صید و یقین
مطہرا صاحب است سحران

تاریخ حلت علامہ شریف علی الخرجانی رحمہ
ماصل فی لطیفہ بہر شد یفا
سریح و تقصیر علم مطلق روست
سال تعلق گوشت بکراں
ضم او مجموع بود
نگاہ ستارح مواہ اوست
باقطب بہشت اورادان

تاریخ حلت حضرت شیخ مغربی رح
اگر او شیخ معتمدی بود
سال طاعت گمراہ
تاریخ حلت حضرت سیاح حشری کیوہ انرح
اگر سید محمد سن نام د ست
یکانہ سید اہل ایام ست
ماصل فی راکشیدار یہ آر
عین محمد دوم دیں و دیا گشت

تاریخ حلت حضرت شیلہ نعمت اللہی رح
اگر دوس برادر خود نام اہست
ساہو میں نعمت اللہ ست

قدوة و دوستان آلی است

که متعلق به سر دوس است

تاریخ ولادت و حیات حضرت علی بن ابی طالب

که ملک دار دنیا بود

تا سار رواق سلیمان

عمرش تا ده مطلع الاوار

سده سال طلوع آن یقین

سال تزلزل اوجیان و دست

تاریخ ولادت و حیات حضرت محمد بن عبد الله

مهر فیه وصل و طاف اله

عزت و دوستان ابرار است

ارباب سر و تن حق نشو

سال فلک کوه استاده

تاریخ ولادت حضرت مولانا عبد الرحمن جامی

اصح فی تفسیر مائے نود

تسبیح آن سلسله تیاں

باقیم گشت سال رحلت او

تاریخ وفات مولانا حسین واعظ

نامح و یاس مولانا حسین کاشی

دیش در راقده بر سر عرش ارتد

گفت چون شد دعای بر سر عرش تمام

تاریخ ولادت شاه علاء الدین محمد

عاری راه حق مسلم و یقین

لفظ محمد و علاء الدین

تاریخ ولادت حضرت سید محمد رفیع گویاری

صبر و سیال انتقالش من

۷۲۵

مسہ الاولیا محمد عوث مسہ الاولیا محمد عوث
سال نقلت - قلمیہ رسواں عوث لی لوث رد قسم رسواں

تاریخ ولادت و حلیت حضرت شیخ احمد غفری رحمہ اللہ

سچ احمد کہ مہر سے لودہ صاحب سلم موسیٰ لودہ
قطب حق لودہ مراد ار حق مد قطب سند یک مسق
سال نقلت سروش عیب نوت غارواں حامی احمد امح بہشت

تاریخ حلیت حضرت شاہ علی گجراتی رح

سیدی لطیفہ شاہ علی ملہرات یاک لم زبیلے
سال نقلت امیں سہاچہ رشت چردم گیت پوراوح بہشت

تاریخ حلیت حضرت شیخ علی شقی گجراتی رح

اگر اودادی حلی و حلیت ست سقی رامہ تیج سے ست
سال ترجیل اور قسم امتا وارث الانبیا بحق جاں ترا د

تاریخ حلیت حضرت شاہ عبد العزیز شاہ گجراتی رح

شاہ عالم کیوہ محروست ماہ عالم کیور محروست
سال نقلت کہ اس وجوب ست گیت ہاٹ کیور محروست

تاریخ حلیت حضرت شیخ سلیم گجراتی رح

مارق لی لطیفہ شیخ سلیم مرشد اور ہمای بہت اقلیم
سال ترجیل آن دے کریم احسم گیت مد رعلیہ ۴ سلیم

تاریخ حلیت حضرت شیخ جلال تھانی رح

عارف دات ایرد سعال قطب عوث رامہ شیخ حلال
دات اولاد ار قدم ماسر گل حور شید یار تھا میر

سال ترجیل آن ستودہ حبال سند قسم در بہشت حامی حلال

تاریخ حلیت حضرت شیخ حبیب الدین گجراتی رح

تدوۃ الامعیاء حبیب الدین عالم حق تا و حبیب الدین
عقل آج نقل آن سویت بلوی صاحب حال بہشت

تاریخ حلیت حضرت شیخ فتح الدین رح

حدیقہ ۴۹۲ شرح مال حبیب شیخ ۱۲۸

تاریخ وفات ہمارے والدین امی

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

تاریخ وفات میرزا محمد ستوری

سال تاریخ نقل حیات ۱۰۰
منظر الحق دے اعظم ہو

تاریخ رحلت حضرت شیخ محمد عبداللہ اداوی رح
شیخ عرفاں پاد مایسا ۱۰۰
سال تاریخ اول ملک مسقط کتب تطبیق السیاح مطہر حق

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام اداوی رح
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

تاریخ وفات حضرت میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰
سال تاریخ وفات میرزا ابوالکلام دس ۱۰۰

حدیقہ ۴۹۵ تاریخ وفات شاہ حیدر - تواریخ

شاہ حیدر کہ مگر حق ہو و سارواں وجود مطلق بود
گفت تاریخ نقل اور سواں مای حیدر کو ترو بچاں

تاریخ رحلت شاہ جهان پادشاہ
چہ تاریخ لغزش یوں مگر سبقت حال خدا پادشاہ جہاں گفت
تاریخ وفات شیخ جمال الدین محمد ریح

عالم فی طلب شیخ سال سال وفات او ترو بچاں
عقل تاریخ حق آرا شیخ حیدر گفت داد حال مای حق حیدر

تاریخ وفات شیخ الداد قادری ریح
شیخ الداد بود و اصل حق مای ریح مقید و بطریق

عقل تاریخ لغزش آن مسعود بود ریح مای ریح
تاریخ وفات میرزا الفخر خواص صحرایی ۷

اگر دہ و ہر یاد را نصرت یکجاں مای ریح خواص
گفت تاریخ نقل او ابرار مای ریح خواص

تاریخ وفات شیخ معصوم ہندی ریح
قلب پر شیخ محمد معصوم عسکر چوں سواں حال مشہور

سال نقل حیدر منظر حق بود ریح مای ریح
تاریخ وفات حضرت شیخ راہب

اسید سے نظر راہب بود از تواریخ مای ریح
سال نقل میں مای ریح مای ریح

تاریخ وفات حضرت شاہ نعمت اللہ نواز
سایہ عرفاں مای مای ریح مای ریح

گفت تاریخ نقل او ایام نعمت اللہ ہندی مای ریح
تاریخ وفات حضرت میرزا علی میرزا اللہ ریح

قلب آفاق میرزا علی مای ریح مای ریح

تعالیٰ جل اور دس سال گشت رین جان نصیب آمد
تاریخ وفات قاسم خان

قاسم خیر نود قاسم خان سدر دیا جسم شان

گشت اربع نقل اور صوابان جرن علی علی قاسم خان

تاریخ وفات شیخ برهان شطرنجی

شیخ برهان که سابق حق بود عیود و رات اک اطلاق بود

سال نقل جرد خان و سمیت صاحب ملک غنیه برهان گشت

تاریخ وفات میر احسان علی محمد بن علی مدنی

مارف حق و حق آستان بود جس مکدر فیض و صفا

سال مالین حسد حق ما کف حق ملک سید خدا

تاریخ وفات شیخ میر محمد لکنوی

شیخ میر محمد آر دیا سدر مهر میر سوری سما

در قادی دوم ر دیا سدر حاسه ادب جبر و اذات

سال نقل لکنوی شکار ستمت شیخ الاسلام بود ذات اکت

تاریخ وفات شاه فرید بن علی

آل سادات باه باه لایه چاه که خود جس مکدر عید حسد

سال تاریخ نقل اور صوابان گشت سید بر فیض ر بد و جلد

تاریخ وفات شاهزاده سلطان محمد

شکر و ادوار و کرامت جیم خان درین جوش کج بر سلطان محمد بن

در دوشستم شوال سال نقل او سید قسیم سلطان محمد صاحب ملک

تاریخ وفات میر محمد عاقل بن میر محمد صالح

بریا مقتدر شیخ چان میر عاقل که مومون بود یکو حاصل

حرکت سال رسالت میر محمد محمد بود مسکن میر عاقل

تاریخ وفات شیخ عبدالرشید

شیخ عبدالرشید خان حق بود رنگ لعل و دانش صفت

تاریخ صل آن مرحوم ۱۳۹۹

تاریخ وفات مرحوم زانی ۱۳۹۹

جواد دیا گدست آن مرحوم ۱۳۹۹

قسم یہ سال غرض ظہر الحق ۱۳۹۹

تاریخ وفات قاضی قزاق ۱۳۹۹

قاضی کو حق ہمہ راستہ ۱۳۹۹

تاریخ گدست محمد تہا ۱۳۹۹

تاریخ وفات معین الدین مختب ۱۳۹۹

معین الدین حوسدار دادر ۱۳۹۹

تاریخ وفات حضرت خلیفہ ابوالقاسم ۱۳۹۹

رب رس دار قاضی حنیف ۱۳۹۹

سالی لعل دیا صوفی ۱۳۹۹

تاریخ وفات لطف اللہ شہید ۱۳۹۹

آن حامی دعارفی معارف ۱۳۹۹

تاریخ وفات شیخ جلال تنویر ۱۳۹۹

حامی فی لطیف شیخ ۱۳۹۹

تاریخ وفات محمد الدین حسین ۱۳۹۹

قرالذین حسین حائے قدر ۱۳۹۹

تاریخ وفات میر محمد ۱۳۹۹

تاریخ وفات میر محمد ۱۳۹۹

تاریخ وفات میر محمد ۱۳۹۹

تاریخ وفات میر محمد ۱۳۹۹

تاریخ وفات میر محمد ۱۳۹۹

تاریخ وفات ملا علی ہادی
سلی سده ریحان ثاۃ برہمان در ہزار حصہ توسل طس روحاں
تاریخ وفات سید مصطفیٰ شرح

علاء الدین حق مصطفیٰ مجدد مہد۔ معبود رو بہ وفادہ حسلہ
روح ملک سال طس ملک ملک کہ گھاسی مصطفیٰ در حسلہ
تاریخ وفات شیخ عبد السمیر شاہ عالمگیر

سج عبد السمیر و لا تمام عرفان و سنگاہ نوہ مسک حق ساس حق چہاں حق
سدر قسم سال و سال حق سنگاہ ابو عبد السمیر مسک حق ساس حق اولیا
تاریخ وفات میرزا جعفر شرح

رت حصر موسیٰ و لا حسلہ یات ارحم حق لعلی حسلہ
سال طس حصر مظهر گفت طای حصر مہر اہل لہ حسلہ
تاریخ وفات حضرت شیخ باہر حسلہ

حون گدست اہل و اتقا فی اہل یات نصر عادلانی یات ارحم
سال طس مظهر الحق ربوہم یات سدر آفاق آہل یات ارحم
تاریخ وفات شیخ محمد زمان متوکل

محرمان ماہ صحت کمال رحمت گدست اہل سراج حسلہ
ملک گفت سال سیدین سدر اہل محمد طس سراج حسلہ
تاریخ وفات صاحبان سراج حسلہ

مولوی راہ سدر حسلہ بطور حسلہ سدر حسلہ
عقل تاریخ لعل حق مصطفیٰ گفت سدر حسلہ حسلہ
تاریخ وفات شیخ طالب حسلہ

شیخ طالب کہ طالت حق نوہ در محرم سدرہ ریا و
سال ترجمین از زمان سدر حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ
تاریخ وفات حواہ وقار المشہر محرم حسلہ

واہ وقار محرم حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ
تاریخ حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ حسلہ
۱۹۵

حقیقہ نم ۹۹ - تاریخ وفات آقا مقرر اصالتی تواریخ

دوم بود و در هر حید و دو دستہ

یک تاریخ نوشت بر فلک گفت

تاریخ میر محمد جان نقشبندی

محمداں صدیق شسته

کلمہ ارسد اکرام تاریخ

تاریخ وفات محمد وصال

بجالت محمد وصال واصل حق

بر بالہ سی کہ راست سال جلستاد

تاریخ وفات نواب سیستہ خان

میدہ معین در کم ستایتہ ماں

سال نقل آن اسرما کہ م

تاریخ وفات میر محمد فاضل برادرزادہ

عارف حق ماں بحق واصل

عہدہ در دواں مصطفوی

قشہ دوم از ریح دوم

دل جو آفاق را بیدار غم دید

لہ سیر احتیاج گفت در ل

قصیدہ فخر علی خوساں گریاد سادہ عاری

شہد علم ہست اہوس از مصالح تارہ شدہ تولد یارادہ سلیم لہی نور الدین محمد ناگیر

۹۶۳ - پادشاہ محمود سے شود ۹۷۱

مردا ہوا علی شاہ و حلال سپہ سالار

ظاہر علی شاہ آستیان شاہ وجود آمد مردود

مکھی لہیکوہ محمود مردود ہر حیس

سادہ شدہ لہا کہ تار از آسمان عدل داد

بار دیار بدہ سد گر ہر نام نہاد

احمد ملک صلاح و عتد اهل حب و
 او سیدت و اب احمد ملک علوم
 اسعد اصحاب مویدیم سید
 شاه و سیدم طلال و صاحب سید کمال
 محسن و الامین سید و سید و عتد
 دارا محمد و در شید که متا دگر
 قلعت اهل احمد اسم و اموال و عتد
 متا اصحاب کمال شاه اهل محمد و احمد
 نام و سید ای اهل کام و ماه و دگر
 حاجی افان و سید و سید و سید
 صادق و کامل و لا و سید و سید
 حان مادر و اهل کت و اهل و سید
 گفت ما لا سال میر احمد و لا و سید
 تاریخ آمدن همایون یاد شاه و یاد شاه را و دگر
 دولت و سید و سید و سید و سید
 سید و سید و سید و سید و سید
 طایب و سید و سید و سید و سید
 ابراهیم و سید و سید و سید و سید
 ارمات و سید و سید و سید و سید
 تاریخ آن و سید و سید و سید و سید
 تاریخ این و سید و سید و سید و سید
 تاریخ و سید و سید و سید و سید
 حان شاه و سید و سید و سید و سید
 ارجس و سید و سید و سید و سید

از مرزا طاهر تاریخ هر سید و سید
 سید و سید و سید و سید و سید
 احمد و سید و سید و سید و سید

لاشع

سید و سید و سید و سید و سید

احمد و سید و سید و سید و سید

حدیقه ۳۰۰
تاریخ در سده میر علی شیر
تاریخ ۳۰۲
تاریخ در سده میر علی شیر
تاریخ ۳۰۲
تاریخ در سده میر علی شیر

چون حدیقه صاحب میر علی شیر
چون حدیقه صاحب میر علی شیر
چون حدیقه صاحب میر علی شیر
چون حدیقه صاحب میر علی شیر

تاریخ وفات تیمور
تاریخ وفات تیمور
تاریخ وفات تیمور
تاریخ وفات تیمور

سلطان ابو سعید که در مروری
سلطان ابو سعید که در مروری
سلطان ابو سعید که در مروری
سلطان ابو سعید که در مروری

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی
تاریخ وفات شاه باصطوی و صوی

حقیقہ ۴
 ملا حسین کاسمی تاریخ اخلاق مجسمی کہ خواتین کو گفتہ خواج

ماملک کفتم ای که رسیده ای قدم
 اطلاق محمی تا منم نوشته
 مولای حتمی یزدی در تاریخ شهنوئی
 شهنواظر و منظوم یک مصراع
 کچماز تاریخ از منظوم میرسد نقطه دار و بی نقطه
 و الفاظ متصل و متفصل
 کتاب اطر و منظوم که حسب پیش
 مورد دولت و اقبال میرسد مقام
 سرور که این تاریخ و نظم و نثر گویم
 که کسی حلقه رنمیری که گذشت
 یکی رنمیری که در این حلقه هست
 بنوم این کتابی که در اصل هم

در مقدم و حتمی حق رایت روسی
 تاریخ هم نویسنده را حلقه
 در مقدم و حتمی حق رایت روسی
 تاریخ هم نویسنده را حلقه
 در مقدم و حتمی حق رایت روسی
 تاریخ هم نویسنده را حلقه

تاریخ صلح قیصر شاه جهانسیار قاضی محمد رحیمی مختصر
 نامتو مردم و ستم کارکنان را قتل جو کرد و محکم احتسار
 ابدی تاریخ گرفتیم قلم
 می افقال درین کسبه و
 ولایت تاریخ بنای خانقاه یادشاه البسه
 این قاضی که سوده در هیچ سرش
 تاریخ ساخت خانقاه
 و تاریخ فوت نغزالی شهدای ری و خوی
 قده و نظم عده ای که سخن
 بهار طبع حصاد و نوشت
 آسمان بر ورق او نوشت
 سه نهصد و هشتاد و هشت
 عقل تاریخ و فائس مدو طور

تقدیر لقمہ ہم ہم بہم تہ تاریخ

ار شہرت و تاریخ زفاف عثمانی سلطان

میں سرد و مرد تو شاہ کے گھم ایک تھل سوہری روح آلی گھم
تاریخ غریب و اسے سرد سے عمدہ سلاح کل ہمارے گھم

ار سر خوشی و رالعاظم

رہب سوا صبح چکر دم عطیہ اید محمد میر سوانی یکسرت
میں ہم ماس و محسن ہو جواب مای علی عشق دوست سرد و باد
ایسر خوشی عکس دگر کا دیکھیں افتاد تعداد سوانی در ماس
میر و سمیر و عہد و عشق کی مئے قوسا شاد و شہر ہمدی رات عول
سر جو من عکس این کہ اتفاق مجید امتداد سوانی کتاب اکمد
مار و محبوب ماشی و آفت عقل و درار و شہد و کوثر و قد

ار غنی و وفات طالب کلیم

حصہ کار اس گلش یہ یہ طلائع آن گلش ماغ عظیم
عمر واد آواز ریر میں خاک رسید کرد قد سے دلیلم
مانتہ ایہ استیاق یکد کشتہ احادیس ہر سہ در یکجا مقیم
گف تاریخ و فاب اس غم بطور معنی لود و روش ار کلیم

تاریخ وفات اکبر شاہ ز آصف خان جعفر

تاریخ اکبر شاہ ارفضای الہ کشت تاریخ و اب اکبر شاہ

تاریخ وفات جہانگیر بادشاہ ار غنی

سماء جہان ساء جہانگیر کہ دس مل اور آسمان رت
چو نور الدین محمد لود و مائش اران اور غمیں نور جہاں رت
ارن اتم سراجوں رحمت جہاں گلش نشتہ ادار جہاں رت
یہ تاریخ و فائق حست مرگہا جہانگیر ار جہاں رت

از عمدہ الحلیل و فتح قلعة ستارہ

چو شہ امام دیر حصہ آ نور داسم اعظم
نور گدشت مصوح و احوال رت و عدو شد یار و پارہ

راکتهاں سہ رفقہ اسام

بیدہ دسکل سال عمر سے

تاریخ غزل حکیم ہمدی از شیخ امام بخش باسخ

افتاد حکم از میاں

ارحای ملکیم سست گر کیسہ

تاریخ تولد شاہجہاں یاوشاہ گراہر ہمدی آید

صدا و دلفا دادہ عالم اسکاں

بر لطف پرداں و دین خود چہاں

چہو شاہجہاں بادشاہ ملک آراستہ

تہ تمام دت او را و احسان

بدست ترقی او این شاہ ملک نو د

مزار سال چار چہرت آمدہ یونہو د

ہم از دل ناماد آں کہ ہر دم ارد

تاریخ وفات ماہر ناو شاہ

پادشاہ ظہیر باہر اکمال عدل نو

سال جان فکریں ملک و دین کو

قصیدہ شہر تہذیب و تاریخ جلوس احمد علی شاہ یا شاہ صفا و د

ای صلیت اتنا مطلع اقبال و ماہ

بحر الف و دوال تو سان قفسہ

بر سر گردن دوں عالم حرام و محمد

مولو سلطان صاقل بادیدہ آسان

حوں ہر و لیس پیچہ در دین عاری

مور از مایہ نکس جسم و دین لسی

دین را بدین دور و ساری از مرد

عکس ناماں ہر مدہ یک دت سپر

ماہر ملک ترویجی ہمدی شاہ

در تاریخ
برای چہاں بادشاہ کل چہاں
نود باہر و آگاہ آریں لیلیاں
مدیا در شاہوار مدعیاں
درم آمدہ انکاف و قدہ سادہاں
اک صد قواں بیدایں بہاں ار او راں
تہنشی کہ ہر مدہ سگے عالمیاں
نویز و رحمان صد ہزار شاہاں
و اہی احسان عالم مصد لطف الہ
عاقی مرد و دین اندگریدہ مار ماد شاہ
نارکاب تو دواں صغ مہا این ہر واد
کوہ اسان معلوقی تو کم ابرک کاہ
لہا سب شدہ احمد علی عالم یاہ
صغ مادہ را دہی ہجی آرم گواہ
لکراہ خود دہا و لطف ادہ ساری گاہ
حاصل بار احسان ولای تو جاہ و سگاہ
دو دین حاجی نو دخت علی شیراز
ماہر ملک ترویجی ہمدی شاہ

سده دم ششاد کمی روشت دال
 سدر طال را اگر تارین تسلیم
 معروض اسحوال چو موم گداخت
 باحدی که گرد او در حاست
 بود یاق میان ریوس جویش
 فوسس نعل داشت در آتش
 که عرق یخسید حیل ملک
 قیسرین جو رشید تند شایان
 ز گدگونی رخ آی از میان رفت
 مدیانی آب همچون کاغذ باد
 ز شمش آرد چلی خط عسار است
 چو آب آلوده پیده لیس بود
 می قیسید چون لهای مردم
 قبل از چندین کساکتس و نمودی
 مدنی می آمد از طوقش زنگنه
 ز تیر مکرر آسمان گشت
 که چرخ مهر تیرار پست ما قش گرنا
 هوادانه روی گهر دار شمال و صا
 محس که تیر تواند نهاد و ماسدا
 چو اگر سیاه معدوس است استلخ صدا
 محر سومر مید سکس ریوس ما
 اگر نرس شود دار باره

دی آب تلک اساره

شدت میر کش معده معان

سحاب آب قناعت وجود بود

ز پستان سیم سحر گس سوم
 بار و یگی که جسر و اعظم
 گوی ارق سوم گداخت
 آب و یاق و پید که و کاست
 مرغ که آب باست مسکن قش
 مرکب مراد بود سن سیر کس
 آن کو آب میوه سب لعلک
 بند عرق سیر روی تابستان
 نشان بار باران لعلک رفت
 سوا گرم آنکه آری طوطه گردا و
 دوات از شک حلی بایه دار است
 اگر یک قطره آب آتشین بود
 بر مانی و پس بر سر مردم
 چو زش چش لاله گرا چوب بودی
 نمادی فاحته که رهس اندر
 چو شکل بان مقدم ماه پیدا است
 دین بود به ار که کشه گرم بود
 در طریق که دامن بر آتش آید
 چسب که سطح رین سحر حیدر بود
 کو بهار سایه لمسید کرد آوار
 طریق میرد آمد وحشی و اسی
 سلسله میته محروم بر رهس آید
 بحر که دیو آید اگر شود مرقوم
 که در شب خاش آفتاب سرست
 سوار حلقه وارده دایه سید آب

صدی

مفتی محمد تقی عثمانی

№ 9

صفت تابستان

از سید عالم شود بخت ملک سور و مسلم
 بر دلا که در افتد متعلق جگر گوشتی
 اگر بخواهیم مست خلق را که رود
 آتش گرم سدا را با هوا آتش روان
 همچو دو دود دل عساق مست را تو دور
 سید را آن بجز سید مدد کند خاک کسر
 و دوح اید لعلکاری آتش هر دم
 خون سید سرنقش برین قطره آب
 لقا و سیت از شکست ایام
 بر شکلی سید آمد بر لب
 حجاب حیا را در دور اطلاق
 رہن گرفت بر احوال مردم
 اگر چندی رحمت در میان ست
 کما ارس درین خطی که ان شد
 در خطی سید آمد مدد
 پس آتش سید سید در ست
 مراغ اگر دانی فکرم
 در کشت زار سینه نمود
 اگر از هوا شست سید بکشد
 ریختی اگر بر سینه سید نمود
 بر مشق عمار البند و حیرت شد
 این قطره ۶
 داشت موج سوم
 رسی سدا رسیا بر حتمه سار
 اگر عوی آتی بود در

رسد زہر اندر گریختن سودا
 دہاں سدا سدا کسودہ لڑ در دہا
 لعل کلاخ سبب اعم سرور حرا
 کورار آمد آمد صدی بعد سرطان
 ہر امر دور اگر آب سردار عمان
 کہ دریاں رود رسا ہی شود سسایہ آن
 گریہا لگی اور و دایں تالستان
 گرسد زہر حمار عاد ویرایہ عیان
 سیال استخوان و سسایہ اعم
 میچ و تاب چوں ستار آب ہو
 شدہ حوں جتہ ساجت برادر خاک
 نادر و یکا مرہ در جسم گسدم
 حدت روی گسدم گوں مان ست
 نکدیاں مردمان اسر و دایں پند
 و دہا صیت علوایہ سیواں
 تودر میں آہر میچ و سوریہ
 ہر یاد ہی حست آہوں سپید
 کھای رگ تو رسیہ سخی مات و دود
 جلیش ہمار سید رہے دیدہ
 ہر ارادہ پشانی یول رمیہ
 کہ آفاق یک صوفہ تیوریت
 سبب گشت ہیچوں لفظ در کتاب
 کہ ولادہ مریح میتہ موم
 ماناں جو آنکہ موم حعمار
 و جکی دم بیع حو حوار نو و

صفت تبرکات

۴۱۰

حقیقه ۴۱۰

مادر

چون بر دانه می شود و کتان زدن
کرده است از تنگی نیر و بل حین
گرم شد از گلستان میں هوای سوز
کردار است از تنگی سنگ گریست
تبریک را برادر صورت جمال
خوش بر سر سراج است ریشای جمال
سطح ملک است تار قفسه
آذر مطر حوسه افق دیده
در افاق خود تافته سد کوره کادن
امیده حواری گدا و شیر اربستان
درین طلق ریش درق درق میگردد
هر چه که بچوای عرق سے گردد
مگره مسک را غمائی محسوس
عالم خلق بهجت پیاده سور لب
کمار اسما- استین ولادت بر تنم
بود ذوق حلق حق مشک

سکده شیشه عالم از مرغ آفتاب
ایات داره است بر سطلوه گرد و صفا
علی دگر نظر داشت و خاکستریست
مست سوی تیر عاری در ساطع استون
گداخت سکری می نور حسد خیال
رنگ کم بر من باز سیده حضور
از سکده پاشان گمراخته
روی من بیره رتاب گمراخته
ارشدت گمراخته در ماحود حان
عمل آنکه در صد گشته رفته
در گری پند شک شق میگرد
گرمیت سسار حواری است
گر گری کوه را ظاهر شده درق
ملک براتع کاوردیسه مردان
خاں حور شید و اهل گاه مست گرم
تنه حواری حرارت در درج شک

۱۰

۱۱

۱۲

۱۳

طریق ای سیویش ای مانع از خیال اشعار و پارسیت شکال

بیشتر است ایجا تاکارای
که سد گزین می و گنجه آت
در تیرای تن یک عالم لیس
حسرت نگاه دل بهیم تر آت
تو نماء لیل سورتن بیل
که معصوم دل می سد آت
عشقم سوخم این جینگ و دست

روحی از همین رتبه کار سینه
ریک می خاک ست اما یسا
چو برگ گل در دود و دیار م حیا
نجات و صواب و مگر آت
موق اند گواه مستی میل
مگر در اعطای کتاب است
مادی گرفتار قفسه حوست

۱۴

۱۵

۱۶

۱۷

کو حرازی رقتش دوست

ری د صبح حساب کی سرو پا

کوئی منہ مرا میت

چنان بر آں دارد سرو تکلیف

سالدار میں آ آ سناں گ

گزار وصف قرح گیرد میان رنگ

حزین شکل حسوں عاتسائے

سپہ رنگ اگر دارد بلا سائے

کہیم تیغ ست و دم ست و دم

مید ایم یہ سحر ست اس پیا موس

ناید میاں ساع و سینا آور

لہ آں ذکر بدو سے دریا آور

اذاں حسد ار عالم بالا آور

ایو حیا میں ریش خود سے گویم

تکھا پڑشتہ پیل سحاب مار حسد ام

یکسہ مرق شب در در در کجا دست

ز زین سبیل رحمتہ فکر زنی بر کنوا اشعار صفت خزان بگریر ہیا

ادار اکیمیا اگر میکد فصل حراں

حاک را دماں سرد میکد فصل حراں

خطاطوس در در میکد فصل حراں

طوطیاں سرو س تختس ایجا در ا

آسمانی میرا حریکد فصل حراں

اربع رئیس سادماک را در یکد فصل

مگدا را دست دلیکد فصل حراں

نوسہ سرو شش کا رقتش و نگار و غریب

کارا را اہم و آریکد فصل حراں

میرد تھانہ و گلزار را در یکد گر

کو رک میں سر تہ تہ ما اجماست

رقص رنگ حراں دیدہ متوانا مست

ستہ رنگ ر متاسائے صیتا

چس را ارد در قناسے مطلا و صیتا

ستہ مریح حراں دس مہ مکران

ہست مریگ جاری کوکھ رگر رخی

سرفایہ سر ر سر خود رگان یا ہ رخ و اشعار سرت با صفت تہا

چوں گہلے فقرہ تختائے میسا

گشت آما در ستہ سردی سرو تر

در پردہ دست پر کس اکوں گرفت طحا

بیں میں کردی آتش و عوای سرواری

عوفہ گلندہ چوں گل میں لہای دریا

گل دستہا کشیدہ دستیں جو عجبہ

در سب لعل خواہی در ار کس تات

ہرچ خواہی مگر سارح مقل

چو تکیہ نمدس میاں پیدہ آن

یو گمر لالہ را مد اس کوہ

مثال آتش و انکشت چون جراثیمند
اعل عالم بر انقلاب
گشت حیران به خود فقر و سالی
دره کتان برین حواصی
انقار ای که بدل مای کمر و
گره بر دست عاصرتست
موسم سردی تند و گرمی مدتهاست
صحبای دلم ای میکی گستر رخ
ما عیدار نگاه و در آسبسی سرف
مش اهل مصر تو کی در اردو ای
برین بخت که در نام سردی می کشند
و در گام دولوع سلازم بود
اندیش قیتیح را سر رستمها میگذرد
کس دین سبای یا در نشان رختی
اردم شیر مسل است در تنبایان
لکه رحم تیر باران جور و در سلاطین
سر راههای نام آریار پای رخ در ام
ما که در بوره آتش گلکش ارجار
داد و داد مردم جسمی که میگرد و مسد
آسمان چون موج خلاصت اگر در تن بحال
گشت هر لب گردید میتر مسل جمع
صل سراسر کنگر و دستها افتد کار
نویستان کرانه یوسیدی مائی یک تنی
ظرفی چون کاسه در حق طعنان آید را
همه بگش و در کرب و دل آید گوش

✓

سید ابی

هم در آمد و سج و سیه چو جسم صاف
نور و ماله من شده سماوات
رو طرر مائی لغره ماسه
چون گل سیری ملک انکسر
دود برآمد بر مصفا سس سرد
کس سر امهر را بر دست
لطیفه سیه نوید لادگر و در احاب
کاش می ختم او خط معارض آفتاب
مر را بر خور سید گدیده دو حیلیم حباب
ختم میگرد و سیدار بر امید بخواب
مائی دار در کبر و دلی برین بوی آب
رستنس مد نامده خود بیخ تاب
کرمودی سخت دار مردم میگردید آب
آسمان تری سایی کی فکس بار میان
مضامی عهد صبا بخود دمان و تاب
مرع تواند بر پیاد شایع کمان
حصه دلی تا حست و صر مردان
کاسه کعبه است عطر آسان لیلان
ملاع یدر میان تاسه در ششیل
مردود و رف و در البر و بریران
مار سدا محمود در سده ششیل
محو امام حرا و نگ رراں سار
اوس را بر رف و زکریه رحمت بر آ
سرا گدیده می سده و سلسل حرا
آسمان گشته می سده و حرا گوسه

[illegible]

۴۴
گفته اند دکان سه اشئ آشار
چون مگر که سوده الماس کرد و جواهر
که مراد چو سارافس و ساراد و جواهر
برنج و دو راسن چو دلف ار و تی ار
که می حم و لایعک برود کردست بار
گر بیا شد کیده بریا میں میگرد و قساره
پرویده سپهر مان شد مکان روف
بجاده عامل است در و رساں روف
ار بیا دگی عوام کسیدش گمان روف
هم پیش لشکر و حورستان روف
کوه لشکر و بار بار گران روف
سیر رشته شه و رسل و ریل می
رکامد روف در حای دایستایات
آگاه رمی نمود و کشید حیات
روح و رویش نیک این روف است
حاکم کلش فلک این روف است
صل حنون بر یکبار است
کعبه بر کعبه رور کار است
تسلی طایر از سحر است
آتش از جویستگان است
همچو عالم شد آفتاب است
در قنای دور رخ افتاد است
دود او تلخ و درک سسل شد
موتل رسم تو س جوش ساحت
فل برک بر سید صیقل کرد

کتابخانه
گنجینه
میراث
دانش

۱۰۰

32

—

34

اصول

اصول

اصول

اصول

اصول

اصول

اصول

اصول

اصول

حدیقه

۴۱۴

صفت بچار

سج آن مرغی کلام روئے	سج پر مرغی خام روئے
آس رستان رگل دل جوستر	مرطبه اس رصوت طل جوستر
دیش و دسم مردم سراور	دودش بودار دسمه سسل جوستر
احمد و شدار باو حراں محسن	نعمه مرده شد سسل دسردس
ملوک حراى راهل حساب	شست از ماران دکنه اری کس
ارادین رجب حراى دیر چوستان	رایج که کولاد دور بیان گرد اری حراى
ارشد سح بود اگری صبح سهای سنا	طن سرور که بیدار بدن گرد که کسکه
مرکز کسی ماهه دایان سلس ری	گفتی که مقده ایت جان دیوان مرد
تند بیه دایه که در پیه قسبه ست	اوام کوه پاشده بیال میان ری
نام سرور که در آتش تاب	ات سنجیده و پنج را کرد آب

بیر سیر مانی خایه گلستان صفت ایام بهار و بهشت آن

مرگ رگ ناک از گلستان	نیز دین سنده حوشه در میان
مخبطار تاشای میش ستراب	راشد ریم قطره عام حساب
مقلد نیسای عزت بهار	اند مقده کسک در کوه بهار
مگر کشتی سرور حق رنگ دوست	می کلاله در عام ستار دوست
قلع بهار آفند سرور حشمت	کوه کمال طافس سحر کسب ست
پایه برداری بوشتا	دخلی ست در باغ دهر آشکار
بهار آفند رشاد دارد	که ست سب هرگی مرگ دگر
باماست اراده رنگ مست	رهر برگ گل عام عسرت مست
چاقی که از نمک وصف آن	رگ رگل گل سده صحران
رسم مجیکه رنگ گل از بهار	چو عام سسل لرزای نفس
بازی که چون میس آن گل کسد	رجیاه رشاح کماں گل کسد
معمور آدین فصل عسرت حسیال	گل روم رده سدر رشاح عسکال
خبر بار خوش خوش سید رگ	دم گوهر بار عاریت نهنگ

خدایه ۱۴
 زانیه تنو و مسای بسیار
 من مارار من طراوت اداست
 رطوبت چنان شد که جسم اسید
 شکفتن بحدی که آرد بر آت
 بمزاق قدر شد عالم عظم
 زمین بهر دلیکه از بسپین دم
 اگر سایه رخاکی بپاییده است
 چو زار اندیشم این بسیار
 اگر سایه امتد روی زمین
 اگر اردلی ناله گیرد هوا
 عارضهاست در سایه سر
 نصواها را آفتند در خطر داد
 عاری نصیحت کرد و طبع
 حیایان نظر شد عیبی است
 غلبه است از سود است بسیار
 که در ریاضات میسای سم
 بیارست و عشرت دام بود است
 رس موع رنگ است بیابان حسن
 چنان نام شدن از بسپین گل
 حان گلشن از جوش گل گشت رنگ
 محیط سبزه شمس موع رن
 مساط همین میزدی کرو سار
 به نام غمیش راه دستگاه
 توصیف گل مشیم امدوداد
 کمال است از خنده مدد و این

۱۵
 صفت هراس
 شود قسم انگار بگر بشته دار
 چو آید دیوار جوهر سست
 دانه دل رویه حوین خلق سپید
 عمارت عادات کل التفات
 کار رفتن مال ماکد قلم
 قون چید گلهار لاش قدم
 در قوس آوری یک جانیده است
 نص مال طوسه کند آشکار
 کف خاک گردد در مرد گنیں
 شود سر حوین سبزه سستایا
 چو طوطی جوهر در آئینه سر
 که ناماد همیشه شد گرد ماد
 کور گردن از کسره دارد کند
 که هر موع سلاح گل ست از حاس
 ملامیر دار لبا و بسیار
 لوان رفت چون اردو پای سدر
 حطی مردار شود ناماست
 عودش گل تیج جوهر سبزه شس
 که پلورده عار ناموع مل
 کیچه هم مالی بر دار رنگ
 توان کرد در عیبه سیر حیں
 که از سهره دانه درک حوین مار
 که حیم حود در روی گل سبزه
 سمحا حوین گهر سبزه رود
 در گسی حیں میخورد و جهران

حدیث نمبر ۱۴

۱۴

صفت ہمار

سفاقی تمام لئے آسوں کہ
 چرساں برکیت صدم
 ہوا لکھو اور دیکھو اس کا
 رطوبتیں ہیں مخرج آب
 برہمن سلج کل سید رک
 امان کرو ہم نہ مادی و ر
 رہا کس اگر اوج گیر دھار
 رعن موای لطافت فقا
 نواہ کل ہر دج گرد
 بود یا تن لکھو رسد ویش
 مساکتہ عجبہ واسے کید
 کما در سلج ہیں کستہ صف
 شکر مدہ عجبہ یا سس
 ہیں نو ہمار طراوت اساس
 یار حضرت پور یک کلم
 حالت نور ستائ ویش
 سواد عیار خط ترک محل
 آن رسب طراوت کوں زمین ہمار
 گندہ تلخ مائل ز عجبہ در گردن
 ہمارت مر کس قرح مر گرت
 ہمارت ای خلوتی مردہ مادی
 ہمارت طلق مر آردہ عوس
 مادی دم از مھر عیب سے
 دہد ہمار تا کشت جسم را آب
 رعطار مافستہ یا سس

عربی

کہ سورہ یحییٰ السردن کہ
 نگہ دار ترکان عجبہ و قدم
 می از تنیدہ شد عوار عوار گ
 سادہ نگہ زیباست در حساب
 مراد وہ سہ معنی رنگہ رنگ
 کائنات میں راست ہیں اسطوری
 سوا لکھد اور با قوت ہمار
 رشتم خودت کہ صبح آب
 رشتم رشتم گدازد سپید
 مسوی رہد از شکوہ ویش
 گریبان صبرم قیاس ہے کہ
 دلم در زہ تیر حضرت ہفت
 کھمیرد رد دل ریش م
 کہو عجبہ حیم ست مال خواں
 یار گندہ خون مادی مسلم
 اگر قبح مہاشہ نہ سس
 خود روش از صفا عام ل
 کواستہ بدل سسکا شکوہ گندار
 دید صبح غلام مر کس بیار
 مدہ جی جس لاد ماعر گرفت
 حسان ہی تنہی مادی حساد
 مدہ بہت حیای غفلت جبریش
 جان کس را مہارک لوسے
 راوی مویں کرد سبیل تبار
 مہارکوں کس ملک حق

کیفیت اعتدال - خوب
 رلف مصالح یکن در هم
 میان گل و لاله دوست تو
 مجلس ریس تار گویای سحر
 هوا سپید بر سپید گل بهر
 بوضع خود که تر شود که چشم
 کند گوئی غیر تا مراد
 شیر شد رطوبت خالصی از شکوه
 ابرار را دوست گل گشته در هم
 خندان طراوت لب و آرا میخند
 سدفات آنگه سر سو هر قطره
 آنس بچشمه قطره چشم که کس
 ز دوش شود ز بر خیزان رتوب
 خنای پاک و افاضل گل سده کار ساج
 خوش توان بدین سخن بهیچ نمید
 سده نظری تو هر گاه اندیشه
 مار را مار دغا رسد به دست
 من پیش برگ گل که در دهر رسم
 دیگر رایحه مطرب که در هم
 دانه عجم خندان کشتاد گیسو
 روح لاله گل مار رسد و یار
 روح قطره چشم شدت روی من
 مانم دانه عجم که موج سرو و گل
 بهار گیسو در مار فام بیرون آفت
 سکو - اراغی ساحل بر میداستند

حدیقه ۴۴
 سن چون گزماں سن ساگوس
 مائل که گل ساعدت ست
 ریح در امتت نفس مادر رفا
 آری ستم از خود چون دگر جسم
 کند کربار طعن عیو و ساس
 سست پای گل را اوسه داد
 رعد گرین کم که ساسے
 حار ریحان عسرم گویم
 در متف انصری بدوح لیل و را
 حسن تمام صبح تند را عیاض ماه
 مال متع صفت آب میدگل را
 چنانکه متع نایب ررود و اوس
 نگین کسین قتلج میشود هر دور
 ریس در سر و سره در تگل
 رطوبت حار که ارم هست
 سرم ارداع سودا لاله را رست
 گوهر گیس بخونی جیم ما هست
 در صبح سلا متع ست میدود
 همار شد که حسن عام بار عیوان گیرد
 ابرو شکستش گلشن بوس و صیبت کریم
 ابرو دامن سترست هوای ساقی
 ارسره طرد صرف جو مار ست
 پیرس گل تن گل و عارض گل دلداد گل
 نکر ساقی سیرای گونی از گل ساعد
 آمار و بر کس در هر طرف گلشن

صور چون حرایان دوش بر دوش
 گلستان از شکو و شیرست ست
 عیان گوید از سیاه استیج
 خور کس رود از هر قطر ختم
 کوی و بار ویش لاله با ساس
 کسری پیش ما اوسه نهاد
 ریاں گردد نکام و عداست
 سیم مشک حد در شکو تم
 سنگ گل نام گشت بر ر
 حاده و برسد و گل کوشه دسار
 حسن عار د ابر در اعیان در کار
 عیان بود در دل تلخ آتش گلزار
 رفس که مادر حوس از هوای نهاد
 همان گردیده انجوت در مل
 رفس موجی تر گردد استین ماعار
 حوس گل کرده امام هاست
 گوهر حتم ست او عده چنان هست
 کما من سرور و در حوس عود
 روض سرورین رنگ آینه گل کرد
 عار عار علم ایام حیرت بود
 حوس بود ماده حورید عیوان ساقی
 ماع از همار ستاد گلگونی ماعار سد
 اعیان صبح سست و درین طر گل
 دست گل با گل من گل هر گل ماعار گل
 واکرده حتم گوید عانی نگاه ماعار

الزبور

حدیقه ۴۲

نور آمد گویا در گهی از ارسل

۴۲

حقیقت بهار

سلطان و دام چرخ و حب و ارسل

در ستودن کار من طبع داده است

عازلگر دور و دور و میر و دشتار گل

بجوئی سخی که از شمع و گریه و سود

که عصاره تلخ گل گدازی ارد و ارسل

گویند کس گل سر که کویت مسود و عا

بجوئی سخی که از شمع و گریه و سود

در من صبح است سجاد داده است

در حدای قنبره رست ا سار

در دلا کربین را من کشیده است

رقیبت هست از دل ایسه بهار

رای آنکه در میان صبح گیرد ستیر

که مسمی محمد طبعی محمد را میدار

چنان در هزاره که در صبح از بهار

که دود و دود و دود و دود و دود

چو در سنگ ریش بهار میست

که دود و دود و دود و دود و دود

در بلع بیت عیان صبح سوس آورد

که دود و دود و دود و دود و دود

نور آمد و من دریا سالان گشت

که دود و دود و دود و دود و دود

از گرد و گشت که حاسه از دوا بهار

که دود و دود و دود و دود و دود

عوض سوس و میر سابع از دست شام

که دود و دود و دود و دود و دود

فرده ای ماه حرامان که رنگ از بهار

که دود و دود و دود و دود و دود

من در دلا و اودیت شمع ریخته است

که دود و دود و دود و دود و دود

نور آمد و من مساطم گشت بهار

که دود و دود و دود و دود و دود

سود و سود و سود و سود و سود

که دود و دود و دود و دود و دود

ملل یا سابع که دیگر بهار است

که دود و دود و دود و دود و دود

رای که سالها ملل کون فعل خود

که دود و دود و دود و دود و دود

نور آمد و دلا در اصفای کرد

که دود و دود و دود و دود و دود

نور آمد که تار و سبیل گل را

که دود و دود و دود و دود و دود

می طریقت کرد و دلا کس فعل بر دلا

که دود و دود و دود و دود و دود

می چشم گل امان رسا

که دود و دود و دود و دود و دود

فصل صبح و صبح آ

که دود و دود و دود و دود و دود

ایست بر دلا کس کو بهار

که دود و دود و دود و دود و دود

تغزل

سبک

بیت

مثنوی

مثنوی

مثنوی

حدیقه ۴۴

۳۴

صفت بهار

من هر سیدی آن دور یک
از حسن نسیم جوگاه
عمر من بخیر در موسم گل ساعت
هوش میر من کی که شاهد آن مستند
شد بهار و در آئین گلستان نشسته
صبح جده طرب گشت که گشتای گل
ارست و لومار و تل خاک جوی و سس
از من بهار است من یک طراوس
هوا یک خوشه مروارید شفاف
ماک را سپید کن ای لعلسان در بهار
رنگ پریم من رطوبت جان
بهار آید خوش لاله و لاله و دانه
بهار گشت من چشمه یاد ساری رود
دیدم رنگ و حال طرب سار آمد
و گریه طرادت سب هوای را که میتوان
بوی بهار آمد که منقش من از پر گل کس
صلستان دوق بخت و محبت یاران خوش
چمن شکفته هوا از و بار جهان است
چمن سحر شد ساقی گل و گلستان آمد
چمن جان شد و عقد بهار سبب مدد
تیره گون آسمان از رویا گون زمین
دیدم گردن جوی حطر نگاری
هر سید صاه دق در میان حسن
ایمیی و اگر در گشت گفت که من
از سره معصدا اگر ای لاله دار

رادر گل کرد و در ترازو سنگ
بر یکدیگر رود چوستان بیابانها
و حقیقت شعر زخمین را محسوس کرد
قزاق بر سره امر بهار نشسته
ماستان گل و عطر بر سره گل نشسته
از گریم بر سره حیدر و جوی برای گل
ساقی سار آتش آتشی هوا میں
طبل غمی نیست مرا در یطراوس
رمن یک قطعه لعل آندار است
قطره نای می تواند شد و گویا شود
ری چو نام هوا بر سودر آب و دان
مست بهار شکفتی می کند از دل بهار
جوش که شاهد گل عطسه گویا رود
نوع و حسن من رفته بهار آمد
بر سرین گلاب صادق روی گل
لوله چ عید را صوف قانی گل کس
دست گل خوش اذکروی وقت بهار است
گر تو به شکستی رسد به نقاش
در جامی که دیگر راجع را نیم و راجع آمد
بهار ای من در کلاس مدد
شد درین حوال آسمان آسمان سحرین
ما و در قدح افکن سراج گلزاری
باغ سر کلهاست به گل در گلستان
گلها گفتند جستم گلشن رویش
هر باطل سحر الهی کرده و گویا

همین که
حیدر
عظیم
سوی
لا اله الا الله
حکیم
راشید
چون
میر
حد
حرم
سیادت
ایمانی
طرا
خوانده
شاه
نمیر
نظیری
را
سلمان
سلم

برخیزد خاک کون اطفال بهار / سوسه الف مسک کسدار رنج
 تندس جویان خلیلی و سوسه نمون / روتش ملا گل امس ! اما
 رنک مجید است اختر سکود و خاک / سان کاکسان سده جیاماها
 جوی استیوایک مرا رجون کسید / اسکود ماهانی سه کتای نوام
 رومار چنان ریتو نام گرس / سکود روی دس را سیم عام گرس
 سکود مرصور را ریبای کرد / دایع لاکسرتوه راح اعان کرد
 مدار مرگر بیاں کرد و صبح / رسک رنگ دلمار دود در کجاست
 حوقص درجه سده دیار طبع ارش کل / مال مغان گشت و رنگی آغوس گل
 می طید بهاک و برین طیل مسار داس / ایو بیگه سیم مسعود و رنگین گل
 مست دار تیش متانی در ساطو بهار / العدد و سکه کزین آردار ماکر گل

بنو اسار بار بد نژاد ان شعار صفت مطربان غنا و قص

فهرست نوزم عشرت عنوان

سبت گرم ای مطرب چه روی / که بر بوی حوا و میر عولامی
 ریح فقه در کار جویتید گم / زلف حلقه در گوش ماهید کن
 بیامطربا بد و سار / طربت پیر و ایک او ار کن
 بهاد و در دم بر دغان لب / که رنگین به و بهمای طربت
 معنی بیار و در و دار و / که در مجرول عکشت آتو و
 ما امانی بسرو و کشت / ریحیم هر قطره رودی کشتن
 رمان گریه من طرح طس کشت / ریشک بر نام و برت و خجید
 گل غیر اراه حسد مش / کم تر و رتبه ساعده من
 عرق رنگ مهره در شش / گدایان بر مرده در خشم
 رتبه حرم ریح و رای نو / در رجه رقص صحای طور
 بهادان آهور و محمله می / ریش چرخ اطلس و دمای صبی

حدائقه

۴۲۳

صفت طربان و قهرمان

در سر سبز و در دماغ	در سر سبز و در دماغ
که خوشبوی غنچه در یگ و عود	که خوشبوی غنچه در یگ و عود
مقل ملک ان که در	مقل ملک ان که در
در جی بر ملک در خون رسد	در جی بر ملک در خون رسد
خاکید از بهای تر آب	خاکید از بهای تر آب
شش تراز و کدو کرد ما	شش تراز و کدو کرد ما
که گشته سیر خوش جوان صدا	که گشته سیر خوش جوان صدا
که در بحر غم شش سس کد	که در بحر غم شش سس کد
کلیں با سایه و این همه ما	کلیں با سایه و این همه ما
سحاب هم بدل از عام نایل	سحاب هم بدل از عام نایل
ای ریخ بدلیق مسدلی	ای ریخ بدلیق مسدلی
که یکدل در بدل گمران گلکد	که یکدل در بدل گمران گلکد
در حص سوتی تان یا مال	در حص سوتی تان یا مال
چیدون با می در دود بد شش	چیدون با می در دود بد شش
اصل از در و داتا امدار تیان	اصل از در و داتا امدار تیان
در طحال سلین مار و ما پید را	در طحال سلین مار و ما پید را
یک مداد گیه پست دست	یک مداد گیه پست دست
گردن در انداز شیب دقش	گردن در انداز شیب دقش
هموار صد دل بهائی کر	هموار صد دل بهائی کر
نقد و عده در نفس لوح میار	نقد و عده در نفس لوح میار
که خون با دمیچد صا در کد	که خون با دمیچد صا در کد
که برادرک هم کشته آره دار	که برادرک هم کشته آره دار
رستان را ان که سیر لضم	رستان را ان که سیر لضم
لی شاپرک نی دجه	لی شاپرک نی دجه
در سر سبز و در دماغ	در سر سبز و در دماغ
که خوشبوی غنچه در یگ و عود	که خوشبوی غنچه در یگ و عود
مقل ملک ان که در	مقل ملک ان که در
در جی بر ملک در خون رسد	در جی بر ملک در خون رسد
خاکید از بهای تر آب	خاکید از بهای تر آب
شش تراز و کدو کرد ما	شش تراز و کدو کرد ما
که گشته سیر خوش جوان صدا	که گشته سیر خوش جوان صدا
که در بحر غم شش سس کد	که در بحر غم شش سس کد
کلیں با سایه و این همه ما	کلیں با سایه و این همه ما
سحاب هم بدل از عام نایل	سحاب هم بدل از عام نایل
ای ریخ بدلیق مسدلی	ای ریخ بدلیق مسدلی
که یکدل در بدل گمران گلکد	که یکدل در بدل گمران گلکد
در حص سوتی تان یا مال	در حص سوتی تان یا مال
چیدون با می در دود بد شش	چیدون با می در دود بد شش
اصل از در و داتا امدار تیان	اصل از در و داتا امدار تیان
در طحال سلین مار و ما پید را	در طحال سلین مار و ما پید را
یک مداد گیه پست دست	یک مداد گیه پست دست
گردن در انداز شیب دقش	گردن در انداز شیب دقش
هموار صد دل بهائی کر	هموار صد دل بهائی کر
نقد و عده در نفس لوح میار	نقد و عده در نفس لوح میار
که خون با دمیچد صا در کد	که خون با دمیچد صا در کد
که برادرک هم کشته آره دار	که برادرک هم کشته آره دار
رستان را ان که سیر لضم	رستان را ان که سیر لضم
لی شاپرک نی دجه	لی شاپرک نی دجه

ی لاله گوی بر دود من لب
 ساسدیرالمنه رگبیس و ر
 برامایست دی مقابل شو د
 دل ماه دایع ار حلا حل شو د
 ر سینه پستان سحر دود سار
 در عدل ایوان ممر در گد ار
 دودع آبخان ار متاعل دود
 کار دایع مال حواسل دود
 دل ارقمه نود گد و د سال
 یر کاوس گلدسته مایع دود
 معقن حو دیای صبرا کی
 در سربان مارک اندام تر
 بر دایع محی کتی مر کران
 مراکت ریرا همتس لاف لاف
 دمانی که ار مطر عجید دران
 ارقص تان دلی نمادست نحای
 نامد رمان صراف اندام سار
 سادانی مان ریمه تار آهوست
 راناک صا تحت سلیمان مار
 شگانه رقص سیمین ستار
 وانی دی دلی دوانی دل ست
 دقاوی ردون بیت سار طهور
 سدوسر آهنگش ارجیب مار
 رودمه ارمانه عجیده است
 ریشکی دود حوی مارش سار
 اگر نمه راحلتی در سار
 رداوی تها حواص سوریکه دوان
 که ترتیب این مسطر جیتی دود
 رصدا راناک صدا حاصل ست
 رصدا راه مقصود یکا مرل ست

در حدیقه
 در حدیقه

این آثار دول من توده رس
 سنی راهبک بی ما و کس
 کلید درشتا من سحر است
 مردم صد کی است اسس حرام
 این مانتی سب سارستگرف
 صد کی کرس بی بود در کما
 ریاتیرا من نصها جا و
 گروه دبی پی گره مو ا
 صد میکدی بی سک سدا ه
 ریاست رس جز اعصای اوست
 عروسش باقوان میدد
 راضا حقی داس ار رگ دمار
 یا مطرب ای ماله پروار و دل
 به دست همه مرد و دوش و د
 ردی کی شود همه دشت و دوش
 حاصل گوچس دانا او است
 رقص ملاعل هجوم صد است
 خط صوب آشکارا پرش
 ریلش رری ارل صفت
 کمان متوان دامت و دستش
 ساندیش کس آتشتا
 یا مطرب ای سابق برم سوتش
 به طور جیبی محمد است
 نه سورتی کسد آشکار
 کمالی که سورطرب مار او است
 که زبانی سوتی حق ار غیر کس
 طرف ارقید هم آراد کس
 لیم گل همه صوت بی ست
 که سبیل و مانتا او اعظم
 ری بود اسست ست حرف
 سور همه سان و لشتن جان
 سراپا گره کسته اعصای او
 حور بخیر این حلقه حیرت صد
 من رارل جوار دانه گاه
 به معرفت ما استخوان تو سب
 مانگس حیرت سان میدد
 سردار راه من ار عسا
 حردش افکن رده ساردل
 کس حلقه دستی در اعوش و د
 صد رارانی مانتا رگوش
 سر مالک حوش اعدا اوست
 هم حردی لب نکلم و است
 دود آناه حور دجسرتش
 جان یوست را استخوان طلق
 که معرفت دریده دشتش
 نگردد نفس این نگین است
 که بخوری همه دارم چو کوشش
 که موکاسه اش رار آن صد است
 که در کاسه اش صبح صفاست مار
 که در دست سجور ای مار اوست

حکومت

۴۲۶

صفت حضرت ابوشن

عجب سحر محمودی کرده بوش
 ابرو رس گونش و دست
 ساطع و عالم و احوش دوست
 من سرتی رامت شتار
 ریح رنگ بار الف با
 صبی کس ابره انگ را
 طرب چو دعا و عتاب دوست
 کو چنگ اوج طرب را طال
 میدان حسرت کانی ست حک
 گمانس را و گرا جان
 رازهای سکر او و دناست
 حسان کرده شش راست هد و
 رسد گوشتش از صیعی و دناست
 ره باز آوازه کرده و
 صرم نفس من ارمای جوان مارش خود
 سب که گشای روشنی از طاعت مانا دست
 سحره نواز را طبع گران عانی ره
 گور نگور را است مانا
 کنایه و قفا حرمش با دامن
 صبح شد ریح مطرب با تال سارده
 گرد و گشت سحر محسن در حوس
 آن مطربی که سرده مار ادره و پ
 حاس مطرباره و دست در وصل مهار
 گریه بی رود و صفا و لغو و پیداست
 گریه سراپای او که صبح حسته است

سہ ماہی

که دم سودج روستن نمکوس
 کهادی را حک ماس و امس
 می بود در ساع کوش است
 که گرد درگی رسا سکا
 آری چه همدما یا
 در استی تو مت چنگ را
 رزم نه با سے صواب است
 صرق عم و عصبه یغ و مال
 که در صمد حسته دارد مدنگ
 هم در ناله کرده ام این گمان
 نمکوس صدا می شود بلاست
 که در الحید و محمد بن عصا
 حوا دم سلع کل حش اداست
 تا این سلاب و ریه بل
 ملک ارانی تشید غیا تار منیر
 تنج پس حطم ست آتسرو راه
 مرکب قیاس کلون تار و دهان
 ماقص و سود و لای لال
 اع شط و اار و ش
 عیبهای سب پس گشته ما آقا
 که در دست صاب و صاب مای
 رقص ملک و رزم نه صاب ذای است
 رشت کدرسته و عسرت بود تار را
 چون عصای موسی و حوز علم را
 هر سهری ارد و تر مع مدالماست

صفت مطران و غنی
سنان جیم و شمس کور و ارم

هست در بر ده قن مادی و حسن
در گشت لشکر عزم تیر روی یکش است
ما من تا کام اردو لوار در افتاده است
صدای جان و اراد بر روی و غم
مازی صدی مایه اردو است
چو سخی جیم بدار روی او دور
این کنار روی مار سیخ
مطر با هر جداست کحام ار غم
کوکی کس فیض رسو رجه اعمار
مطر باراه را نموشن کاحوس سحر
هر کشتارک خویش صدای رکش
صوت طلوع دلیل است ترا را عمار
مطر لبی عار تا دین مولی امان کسی
موانی نو در بریده هوا ساری نیست
هر دو مطرب نسیدیم بچنان است کس
عاشق صادق و راست مرا سطور است
ارضا بای چو کی سار لوای سحر
مطر با دل آرامه و کجواه محار
نهارت سر و قصه ای بی انقضای دوم
فی اعمه بر عین کس گره واکا
سارده حوت را هر مجلس است
میر قاصد در باغ جان لاله
در مطر سبغ و راگی
بداین سرم خوش حساب
از سر و نمش تا در امان است

در کلا عقده حاجت اگر گشت حاجت
اه سرو و چو در درخت بر منی کواست
یادم روح القدس در آستین مریم است
این کرسته متنان کله اردو است
سنان جویدان بید تا قدم حور
لبا او بچو فصل آستین
دلبری کس قسی مار را نام ار غم
سار این قالی بیاں حوسحا گو
سهد گفتره شکر مانع و شیرین هما
و اختیار برده با قوت لوای رکش
دور از کاسه چوس کت سید است آوار
آفت طاقت و بهوس چو در جان کسی
در و اعاده دیات هم آواری مس
قولی فعل در بر می دیدم و بس
راس ما راست گراید متلی مشورت
ره بر روی روار دیده ای مطرب
هم بر سر و در
فرس رایل خواند سحر راه محار
هم دست لعلیستای او سکن
ار صوبه ریاست و جوی غم گواه
توین هم عهد دار و را
دو بهت بر مار و ده ساله
لطافت گردنش بر و است
کوسد بر طایر در وی کرم متنان
گردد بگردن سنجور است

در ج

دین

میلان

حقیقت

۴۲۸

صفت طربان و غنا

خاکه آرد پیش آرد چو سیاه

رساند و عس و رشک ما

دوران سحر ما سدو سستا

رگ چنگ و راسا آرد حاست

یو عود لہ کرے ہنگامہ عود

دہا گردن مرتب کروا سید

دساروں جو سر کس گس مرد گ

راگس مہی مار طسپور

دی چکی میں کہ ہم بدوس سا

دلنا کہ عکس از روی آمدہ نو

سماج حوں دہائی میں دس دہاڑوں

ان مطرب بچست رد دست سم

نی نا علیسم کہ دستہای مطرب

رقص سرپوشی مردہ رپر پاک میر

دستی قہ و در دست دگر پاد میر قصد

دوستی میں مطرب کردہ احترام

ما صبح نگر و شمع رویت فارغ

بر روی کہ کس کسم اسیر حسن آوارش

خوافند در میں ادا دارا کوہ طاقا

سوئی میں ساں امام میر بخت

رقص آن سوج فراوس گرد و گر

یارماں سارو آمار سما

شع دل دساراں ستمت جو اور فتا

طنوہ نا گردی کہ اقا و امان طاق جیج

کلاک مویر تان بیتہ در غلام می کرکھا

علی حوں مست و حلاوت میں سبایت

دلہا پلاس

فرد

انی

فتیج

ج

ز

ج

ج

ج

ج

صفت میخانه و خواص آن

حد ثقه ۴

لوی ساقان نشاطت رده تا ای
 لرم من من جرح و زخم ساد و جرد
 بریت که بر کشته مشهور است
 است سود خاکیان سلیش
 در رقص چو آمدن قیاس ایجا و
 ی نام و میرود جدا حیر کند
 حوله بری مجلس از استند
 در من عاد بد گردد به ا ر
 چرخ مالی را در میس طرف
 سرچ پستی میان اند و قصا مات
 راجح ماری طرف چاد و ساری آید
 چنگ در بر طرف شکم گرم عشرت است
 ای ماری تو چراغ کاسه محس
 نقاس مدی و گشت ماهام پیش
 طو رقص تو کم اند و قیامت خود
 آند بی رقص و در صد دل تند و دل رود

هر چه جرح و زخم جرح و زخم است از آن
 براید که در جگ و زخمی سدا و جرد
 بر سطح میس که کدک است بود است
 کس عالم علوی که سرشت نور است
 چون سله خمد سدر و دله سدا و
 اس بون عرصه که حواهد امار
 رقص اساه سار ما عاستند
 را شکر می سره اشت سار
 و ام می آید از خنده لب
 گرد و لب که از خاک شهید طریقت
 کسب ماحش در دل ربه آورن آید
 آفتد و صفت می باید که سر بالا کند
 رقص شده از کس صحت عای محس
 رقص تو بود گر به شش عای محس
 مسین کیمس ای عفته دران مسین
 تانی مکر و ادولم رار میان سر و

خراب ساز معجزه جوش به اشعار صفت میخانه و می نوش

به چاه در پای وحدت کنار
 صابین تناس آمو شها
 عمار کس و میدان ردام هوا
 به چاه پر گرم قدم
 لب جامه املد الحمد حوا
 داسر وحدت قصه اگر است
 رنی گردن سینه آرد به

به چاه صحرائی کسبت عمار
 عدایش وجود رهن هو شها
 سواد کس نظر لسن از اسوا
 به چاه آئینه دار حسرم
 صراحی به قل هو الله سیان
 مکه میم حیدان و مه الله است
 طاسم قسرا حسن الوری

خلاقیت

۱

صفت میخانه و میخانه

اندر گریه و در ری کار
 میخانه اوج کمال طو ر
 میخانه میخ میشت حضور
 میخانه سر خیزه افتاب
 ساین جوعه کرم پاید ار
 بود طبعه اش دیره آفتاب
 گردن و حماره غصه قدم
 لظیف طابع حوسه سار و ار
 هر دست بر سر هر یک سپو
 سرخا در گر تان حیدریت پر خیم
 طحیه ساس سدا فکده شگه
 نگه سر خوش رطلها تی گر ات
 چو خیم گواں تیاسه بوشت
 راهنا چو لعل گو حیدر کلام
 یو نظاره پیاپ اما حوسه
 فلک مشی ار دورن میشت
 سر افکده گی در دمیهای او
 که رد گشت حصر یا شنیده اس
 دایم اندر در حیده ار
 که شنیدیت در راه پا جمع غم
 مادم میا در شب گوت را
 که مکر گوید حوا سنجیک
 کوشت لحد ساحت ار لای می
 که تند در حرما ت خاکس سوز
 اگر عیت مسواک از حوی تا ک
 که در گو یکساید ار حله در

حَدِيقَتِهِ

مری میری جانم میں میری جانم ہی ہے
 عشق تو دل کو جو بھی پایا نامیجا
 سم کہ کوئی شہنشاہ نہ پایا نامیجا
 عام اصلی نامیجا کہ حسد امانت است
 مادہ دوسرا نامیجا کہ اراقتی کی
 دیرای نامیجا کہ مراست گیری سے
 امانت و درماست مادہ دوسرا
 کہ کسی نامیجا کہ عشق غورای پاؤش
 نامیجا کہ لای می تندست تمام است
 میری و جام تشہیر و مجلس
 دہتا و دای قدح پر شہر آب
 لب سال پر شادی سم می آید
 کہ شہد و دل تو امانت مراست
 و صبح صادق لعلک کہ بلیق میری
 و حیران مرم میجا کہ اس سال
 اتم میری دیرای میجا کہ
 میری کہ پر کشیم یا و سے
 دل یار و میجا کہ عاشق را
 معان کہ دانه انگور آب میسار
 حوس ان می کہ از میجا کہ دراز نامیجا
 اما حوس می گلش کہ صفا را
 میں مرم یہ رست کہ آب کمال
 میں یک ساقی حد سے ملا مال
 دلی تو می گرد مادہ و جام است ایجا
 و حیران مرم مستلیم مقام است ایجا

صفت میخانه مجنون

چرا که ده تو کردی و دیوار آورد
کار پای حمت روی کوس کور ارم
دعای وزیر معیاں در و صبحگاه من است
سلاسل احمد داد اکله این ثارت کرد
تسلط سلط گن خود مرطاب امتن حوا را
چون حوتنه ام ای محسب اراک سادر
در دهر بادان حرامان نار است
این شاعرت کورن کده سبب است
پیکس تو در دوا حوتن قسٹ سبب
لط و طلع قمرانی و غلس
وزیر معیاں کف کشاد سبب
رمین شکده حوتن جاک سبب
سربایع دل حبت لب حوتن است
بدر معانی ساقی امامین گرد سبب
تدانا ساد ساقی رسر طلیدن سبب
کمانی رد حرامان سبب دیوار سبب
ران مین کمر کسده سبب
گوگرد سینه و دشم اس سبب
ستاره و شکده افت سبب سبب
کلی گیر دگر ماں و یکی دستار م داؤد
حوتن صراحتی طلی مایه گل سبب
نوشده می حمت از حمام سبب
در می که خود دیدار سبب
سعی می حوتن حوتن سبب
عیش اتقی لب ساقی می و ام سبب

نقد لایقه ۴۴
 ۴۴
 صفت جناتی

ایرینت کرم رزم سالها
 ماده حریصه صفت آه تمام حشاشا
 سیر خوشی بخش مخموران خنکده منتظر از اشعار خطابیه

نسوی ساقی آفتاب بیدار

کرم غمزه

کرم غمزه

پیکر

الا ایسا اساقی آتوز کاشا و ماوینا
 مراکتی صهار اکس ای ساقی
 صبح است ساقا مدحی بر سر کس
 راین بستر که عالم غالی شود حراب
 ساقی یک پیکر که وقت جور رساد
 یکجائی و صورت ساقی نمی صاده
 ساقی و سبیه مامر لک کرد
 ساق و دید صبح علاج حار کس
 برای صراف اکس می لب ساقی
 و شلم کرد و سبیه سبیه سلامت
 ساقی یار ماده که ماه صیام رست
 ساقیا مایه شتاب یار
 گل اگر رفت گو سادی ر و
 عقل طبل آه نامه سجا است
 یکجاء صبح چو ساق و در شتاب
 دلم می برد لطیف ساقی و دست
 جیگرم که سبیه سبیه می کند
 چای ماده کشتن رگس متوه سبیه
 چای ماده حده را میس رو
 کمدان حوا ملات و دهن
 که عشق آسان شود اولی هاد شها
 که کشته آمد کوئی کس و در ساقا افار
 دور یک در یک تدار و شتاب کس
 آزار عام ماده گلگون حرات کس
 کما این همان محال و گر رساد
 آزار حوش کسان حده مدحی ماده
 چای غمی و سبیه ارباب طرب کرد
 چو سبیه را ر پیده است اشک کس
 که ساقی رگس می لب ساقی
 و سبیه که مرا کرد حوا و سبیه
 دوده قدر که موسسم کون لم رست
 یکدو سبیه سبیه راب یار
 ماده آتا چون گلاب سبیه
 طبل مشیه شتاب سبیه
 دلم در روی سبیه آتا
 که گشت پست معشوق آتش رست
 رار و کرم سبیه ملا می کند
 که کرد و صفت ران سبیه
 صفای گشتن و پیدان کرد
 ریح بهال لطافت و دهن

حاجی تقی

تفائل ای چکای محال
یاساقی ای محمد موج سما
ایا ساقی ای قسده مستقیم
یاساقی ای سحره معدت
کامرور استوت وصل مرام
یاساقی مه رم سرج شدا
مستی دیوار داور نگیرن
مستی طریحون مستان کسد
سرج از کبابی لعل جشان مده
ولی دارم کسب عام ساقیت
اگر دوری بود دورای عالم است
دایع ارمیده امی میسر سام
آهوار دک شعوری دارم ایاتی
ماده در حوس استلار بدان منظر
ساقی حال حیر کند صبح عبید
ساقیم دست چو در گرو صامیکو
ای ساقی ماده محبت حاسه
ناکی بدی تیر تفائل مستم
سای سرد قد ماجو رعایه حیرد
ساقی دمی صبح فوج پرستد اسکی
مستم ای ساقی لب چو دار لب بن و دوار
یای ناکی ما ساقیاست لب حوریم
رق چیک نرن و طرک کو سنازن سیر
یاراده که فصل شکوه بریرا شد
مرار اطاعت ساقی می توان معید

تعمد

صفت ساقی

گود مرد و کو سیه ۱ ۱
سای گلستان رک و فا
ف رد و تعد مسیم
یای صیب میا معیت
رحمی طید معن آعوش عام
کس ار نام می یخ آفتاب
سیدست یوں سایه جو یشت
گو نگیه ر و ش ترگاں کسد
عرق ر حرق دو ملطان شد
مهرم سودا یرست نام ساقیت
کایام حوش است ایام ساقیت
ترا کج ماد شام ساقیت
سجیم ست خود کلیف کن ایام عالی ما
ساقیا مذمعا دوع انگه ر
محکم اند نصیح حد یہ
مهر آئند دوار از تیر بیضا میکند
وی قاصد کوی ولساں یتیا سے
فطی تهرے تھے دشایے
ارلس ساعری مام خدا بر حیرد
اور ری گرم خود خط می را کسا کن
دره گرگستانی واقع شود معد و ردار
همه ساینه سیم و آفتاب حوریم
ساقیا سااں ساعری کز ازل میر
وہاں رخنہ دیوار بر رویاں شد
در صبا اد خط ساعر خط ملا می است

۱۰۰ و شصت و هفتم

قادرانی
شعر
۴

حاجت
سوی رقص محبت نایب است
ساقی یاری سس انتظار چیست
یا ساقی نگر در آن جام می گردی گزینم
یکبار به سدم با قوتی بی کمال است
سای دهم را تو بهما شتران را
در سبب آیم ساقی آفتاب را
ساقی بریر داده عسکریان را
حای مدد که دور ملک سد کلام را

بیا به تلالو حاکمی حواریان کجاست
و اضطرار اشعار صحت و قوت تراب

طرح احوال

مهر آفتاب بخشنده است
محیط کمال آسمان و قمار
دل رو بسحر گردون حسان
گرمان او مطلق آفتاب
هنگی که بحر سس کلام اندر است
میل که هر قطره اش گوهر است
ظلالی و اسرار کس کم است
حم آسمانی برار انجم است
مهر مدد طالع در گوشتی عام
کله بر سر ماد احوش عام
ادامیکه جستم عام از حسان
مرگ و دیران صاحب حکر
صفتی به موج صفا طو ر
بختی رنک می لاله گون
در سبب است از موج می یکدش
درج را حیا صافی صرب است
صحرای دست حریفان خوش است
صدای لیس همه فی لیس است
درج صیت مرآت صبیح است
عوض افتاد در صمیم اهل شود
مراجی سوی قسده عام مل
نگار میانه ساعه گلی است
مراجیست فادو صبح شراب
کدانه ادراک کلف رستم
مراجی صبر صبیح عالی صاب

حدیقه ۴ صفت ظریف شراب

مرا می مالی ست مستی همار
 بهائش روشنی گردد حرا
 رنگ گردن او را ما ملی ست
 سرخ چو دارد پیش بریر یا
 مسافر در خون سحر سحر
 اگر بر سرش افکند سار و
 سار که ورت دل رو سست
 گوشت پسته را پسته بر سرست
 به میای می پسته دارد و گوس
 آب و گشت درد آید صفت
 رضای چو آینه ی عمار
 رس بر موی ست اطوار او
 خنک رس ادا مله قلقل می کند
 ساق گردن پیاچان کسی دارد
 می رود حده ران مار مرا می کوخ
 آفتاب خام اگر از سرق هم سر بر
 جیم صبح سخلوه میای ماده آسا
 خام سداب مرهم و لمانی حسته است
 قطره سراب که را در بون او گسست
 اسد خم ماده مشرق اختر رر
 کس میت سرم ماده یکا به کس
 سسته می طعنت سری سالای می ست
 سموی ماده بدقت کسی که سایه بکند
 کام می کند در هم برستی همت پیدا
 فی عام ماده سیر گلستان تمام میت

مرا می مالی ست

مرا می

مرا می

مرا می مالی ست

صفت شهاب
۴۳۳۴ - حدیقه ۴۲ -
سارادور توت و لب ساسی
یک تنم میا شکست و لب و گنگار
دعای یکم شجرت که چون شیر می
موی بود سید تا گردن و تن میا
همان نام سحر رهام بند جسم را
گیر جام که حوای گرت عالم را
از کسکه تیشمار از پهلوی محمود است
بیا - بار طاعت ست الحرام کرد
سیه ست ساز خانه فصاحت عنوان استعار صفت

شرایط شهاب و کیفیت آن ط

نورانی
مجموع کوی ماتر مد گے
ارو حرد حو حصر باید گے
اگر کس مانت متد بر حار
سیمی بحر ار یا قوت مار
مرئی که ار گردن طلق عام
عید یا قوت رید لال کلام
ارو صعب باید اگر یا و ری
رمار کند شد اسکندر ری
سحودی که گر ار او تم کند
در صر ماتت عام کند
کلای ارو قطره در گوس کر
در سر گوتی ویم گوید حسد
روریش اگر سب شود بهره در
خود در حق حال حسد مفر
کد طوطه صبح صغای ستر اس
مراجی بحر مستید بیلو ر مد
کد طوطه بیان آب و ما
سترانی کرد در وریع پروری
تخیر تمسیر ر میای او
همار بر قوای دل اسد و رتر
معتازار طیس طسم مشران
توا صغ قوا صغ بر میای او
رعاش چکد قطره در و دات
همار دواج بر سیه دل سور تر
حواس اگر حوی لاجیا ر مد
گوارا تر از تلخ سیه بر رمان
رساو کد شش جو غریل دل
نویسد بر عبرت جم رات
دم حیکار ری میجا ر مد
سور عوط در غور قدیل دل

اود ساقی طایفه محسن
 اگر ساعز اگر گریس دم زد
 اود همه عام هر رسید با
 گزار نور بعض مافی رستم
 موسی اگر نام اود رکاب
 کرتش رفتای سرگ حرا
 بر صفت اگر رکب گیرد سخن
 اگر عیبه یاد رو بس و راج
 گرفتند این می حکام صد ف
 رموش اگر عام یاد رمان
 شد مدتی که تحت سرجم کتابت
 می که رسا ساقی اگر قد مست
 می که گردد در خیال می گردد
 می ساطع ساعی شکفته سارولی
 می که در شب تا کنش لم طک گیرد
 می که دست اگر ترکد اراں ساقی
 می میجویم و محالان ارجیب راسا
 چون استم که می عدد یی ست
 می دو ساله شاطس کم ارجانی سا
 سا که مدام کند اهل حیدر اعطست
 جیس س که سر در ستم کند گیس
 می جور ما گب سنگ محور عهه گر کسی
 حال حرر در نور چشم است نگر
 هدای در د خود اگون اراں صغی
 که سزیدر سود شیرین میجو اسد

اود هر که خاک نکین و دمن
 خود رستید آلس عالم زد
 اود صیته آرا آفتاب
 شود رسته صبح مال قلم
 خود در سطر چون سحر می تیغ خا
 دهر ساه اس حلوۃ ارجوان
 چو گل ساعزاده گردد دهن
 رزکش توان کرد روش چراغ
 گهر ماده گردد سحاب صد ف
 دهر در سن مستی بحیم ستای
 صبح ستره سحر می نگر ای لایت
 رنگ لعل در قطره دانه خالی
 خط شعاعی خود رسید بیسته اعمال
 که آرد می رمانی در رات لال
 در رستا کند روی رنگینا آل
 دهر در رخ هر انگست اوسان طلال
 گوید محور ماده که دین را اعداست
 ماضی حرم خود دورا که رست
 سراسر که کم ارم حاد دانی ست
 ملکه می مسود ارم صحت ادا اب ندام
 ماد حور در عیش و دلا کند کس
 گوید ترا که ماده محور گوید العصور
 که در لطف راحی در ده بلی است
 که در مزاجی علی و ساعز علی است
 در تراک محکم حرافی دارد

صفت ننگ

سبح حتم امان ارباب در دست میشود
 اهر که خون خنجر در یکماه رخت
 هم شکست و در خنجر در رانتم کرد
 خدا او بی دوی را که بیایکند مارا
 بری در خنجر نوگردد اما در عا
 کس گل در آب یگوید که بی دوشه کس
 ردی چشم و آرد بی قدح
 ردی تان عسرت انگیر بر
 سید مس کرد و ران دژان
 فطره چون در صدی اما دگر بر حرد
 میکت هم حواهم گل اری حسیم آفتاب
 روغن اگر صافی است برود و در جوع
 کوره گل بخته خون گردد و منتره در آب
 اری برای آفتاب گل آید اس بیسود
 آرد و هم یک فطره می حاصل بود
 که مویانی رنگ مشکسته است تریا
 در کرم های عصا گردن بیا مسد
 تقسیم قسم دم اری لب ماگرم است
 سر سبزی بختن نهال خیال ارباب آفتاب و فرنگ اشعار

۱۷۴۸

حقیقه

طبع مسافر از سران ملت و سر
 دستن داماد و رسولک جنگ تر
 بی خفت مدیر کما بی عظیم کرد
 خود یک لحظه بود در دستن از
 سر مست به صافی اب در عا
 سولیل مید و ادم ک مستی بیسید کس
 می مایه اساط و مسر ح
 رطل حوا مان مستکد ر ر تر
 ارم صافی لسا آفتاب ماهه سان
 داده در حیم و دل اک سرید اشدود
 دهر در ارنگ و گرم افتد و حجاب
 حری حیس جور بر صافی دما ع
 آدمی مالکی رما می دار و اری اعتبار
 فارص لگ رنگ اری تنوع ایس میشود
 علی مرکته که بر سر حرج مشکل نو
 پس به مریم دلمای حسته است سراس
 می چای کرد مردم که اگر سر سوم
 اعمار اوده می که میجا معد بسیار
 سر سبزی بختن نهال خیال ارباب آفتاب و فرنگ اشعار

کونانی

دین علی بابا
 مالت
 فاضلای موی
 اسرور

اسفندی در دام
 علی

ادب
 صیقل پیری
 صیقل پیری
 صیقل پیری
 صیقل پیری
 صیقل پیری

طراوت آثار صفت ننگ

مرا انگ ارباب - اتفاق است
 سخن آفریده راکت رسی
 که رگس اریه حقایق است
 صحن گلستان بعد رت حسن
 سر سبزی در کعبه اریه اعلی
 میگوید تشکیف سیر عالم بالا مرا

حدیقه ۴
 رمزدراکم سبب دلی آن می ماند
 کجا دو دیده مردم مردم لعل حاد
 گنگی رویم و سدرنا الحق سدا سکار
 بار ارس گیاه صیف می گمان بود

تریاق الکرمیون شتیاق و شتر شهابیان تریاک مسرت گنجور

عار و دهر بر جس عالمگیر ایون را
 چه بازی در سرت این لیلی یک تهر میون را
 در جبین مگر بهار کو کسار
 لاله عطای در کباب کو کسار
 گره ایون حوس را بر کسید
 کم سدران اعتبار کو کسار
 سنا دار و مُسْتَرَا از حمار
 شوق پرکاری نگاه کو کسار
 محسوس رارست غری مردان
 المثل باشد بار کو کسار
 سنگ رس میرد از مگ آن
 سنگ تنگ آمد رکار کو کسار
 ورد بهاس اگر تنوی ماده پرست
 در آنکه ری کاها افسیون دست
 فی مروه رن در عرو و در رده
 فی حصه به سیدار به پیار دست
 ضرورت از فی بریاک حور و نای
 گوادر اسکیدی طحاسای دور را
 کاهش دامنه این سنا با یکدیگر است
 محمود ایون ترا جید آنکه ایون کوی
 ایون صحرست کیف حوی دار و
 حور شید جان نیست ولی چون حور شید
 عار و ستم ست رفت درونی دارد
 کیبای به ارا ایون مود سراس را
 اور طلوعی و مسرونی دارد
 شاد این هم قفل و کاویست

مار الحیات جان دگان ظلمات ظلم نان اشعار صفت قنوه لطافت آن

داستان طای هویت انتهائی هویت
 انتهای عشق یاران انتهای قنوه است
 هوه حریاو مدا در دل عار و مطی
 هم کس بود در میان حردای قنوه است
 رنگ سیاهی حیم کویا
 مود عین خلعت دلی نور امتان
 اروسه دار سبب چتم دوما
 این مود شد تله اسان هما
 چان آب شد حال ازان سلا آمار
 کولما و چون اشک مهر حیم سار
 فاکتر او و کیس سدره
 خاکس در سه میں سدره

سحر
 در جبین

دلی

حور
 طحاسای

قنوه
 حریاو

حور
 حیم

صفت قلیان مایه صافی

آبی بگاه گشته به جان
سکس گنگی در اردوی مار
عش سیب آبی بگاه است
سایه اولود رمان و دهن
سردانی که میل او ست بگاه
واج در دل صد و مرد لستر
هیچ معنی رلفه گشته درون
دارد اوراق قمران طحال
حوضه حوس سنگ سرد به جوشید
ارود در ماه عید گیروی دود
ارودنداده در آهوی شعله
که مویانی کل کرده قوه گرم ست
که آکا سیاه را مشی بر میران باشد
از حوس گرمی طبعیت طان داری
یعنی که خیال لب جامان باری
آنجوان درون تا رکیست
ارغیر گرا نایه که میدارم دوست
آدم که درون تنه و تم شکوست
او قوه حور و قوه حور دآن طان
طاهر تنه حورشید جان دلیات

حدیثیه

انگ ست گره مار مرکان
حوس مردک آن طنج طار
اس که در سرد گرد راه اس
دردان سعل اس طان من
سرد صوفه رنگ خیم سیاه
رحم در سید و درد محم
مدلی بکیمیه رفته درون
سرد صوفه در بهار خیال
روح قوه ماسوح گره د یه
دل عمر دوا عشق سوخت حوس عود
رنگش و سحر مر اردوی شعله
سکس حوس تنوی ارسج راه و چن
مادر قوه لودن بهر راه بر شمشاد
ای قوه نشان آب حیوان داری
دندانم تو هموس سو حنه
روده گستم رفته ارات آری
مرحدهاں و کار او حله کوست
آدم که حور و دود و دم قوه بود
حوس قوه لب رسا دآن طان
عکس روح او صوفه دغم گفتم

امری

جراحت

دریاست
نام

دسان بنیو ایان کتاکتن مان استعاره صفت تنباکو قلیان

دین که عیو گاهی گل رقیان
ایس طوطی تنباکسیان
دم دود و حریفان معاصه

موسی

ارد سگانه اعلیٰ طرب گرم
حالت حیرت ایام روره
ای عاشق از مستوق خود کام
گمی چون طلیان ررم و سود
کمی چون عاشق از خود فراموش
رسم چشم نامہ رود آتش
چاہ مونسہ لباب تو رسد
همبارہ کستم من و کمان ہمدست
من از نی طلیان کسی کار گر فتم
فی فلان مرا از نوساد و ادب
خانی مد سگر از مجلس ابرو داد
می توان آموت ادب و کثرت رازی
قلیان رلب تو ہرہ در سگر د
سگر و روح تو دو دہما کویت
سرم سہ قدان عشق بیکانی تو طلیان
نصدا کہ در میدان سخانی مد گوئی
ما قرطبی جو نامہ آہو کو
در سہرا اگر ۶ من دو روح نیم
فلان رد و دما و دجہ انکار سد
طلیان کہ ہر دست جو گل حای بود
گلزار دماغ تہلہ آستان را
طلیان متعددست ہنگامہ طرار
اس طرد کہ اد کو کرد آفتق مدہا
حون طلیان ست د لہری کیاب
آن لعت رہا ہر سوست و مہون

دل سگستان از گرمیش ررم
لذت دود او حوس سامہ رود
فی او نوسہا دارد بہ پیغام
کفای سرج و سر خود برآمدود
مرداع و طہا آو و دل حوس
حواکل بر سر حوان ہوس
ہم پختہ ہلہ تا میان نور سد
من سورم و طلیان در بان تو رسد
آخر رشتن نوسہ بہ پیغام گر فتم
ہم شکر کسی کم دہہ ہمالوی ہودی
مار سدش نگویہ حرف من کہ کترے
سر لہر پیچید اگر بر سر ہدش اکرے
فی در دہن تو بہ شکرے گرد و
ارست کہ مرگرہ درے گرد و
رود و دل جہ کاکل سلسانی مو طلیان
حم اہر حم رنگ لہر چکانی تو طلیان
حون حاحہ با چند رعم کو کو کو
فریاد را درم کہ تمنا کو کو
عالم مار سستارہ و مار دارند
ہر دم بر او تنج ہد سر سود
سر حیدہ آتش سد و حوار دود
مار چہ نکود ز نودہ گوئی احمار
دودش رد بان دگر ہی آید مار
دارد ار دگر ہی مجلس احاب
کہ ہلوی او مو افتد آفتق و آن

صفت طلیان

رہبانی

وہب

رہبانی

فرد

ماقم

دیہات

تہنای

کمال
 از
 علم
 کمال
 از
 علم

حق یقین
 که ما را حسیم تنهایی
 صحت کسی گو که اگر میباید
 نت قلیان کسی دارم که یکدم
 در میان ملوای ما دوست در میان
 من صد آه و جان من و من و من
 خدا صیت جزا دل کند میل در د
 در قلیان مکه میں جسم یارست
 اگر می تو ما چشم کشاد و
 روی می بحس و نفس است
 در در می قلیان صد هویدا
 قلیان ست در می ای حمد صد
 در در می و علم یار یارست
 میکند آید دل صاف تما کو کش
 آن طایفه تما کو کشد
 ار خدا رقی حق سلق آموخته
 جیم کس از کشیدن ما کو
 تما کو مرا الفت اراست
 محو وسیله قلیان که هست به چشم
 دود او ادر هوای مجید و سسل شود
 جوخته دم و دوسور کس نخواهد بود

بیان تو شکستن منجوان
 ماوس شتم عالم تنهایی
 قلیان کا صیت مردم تنهایی
 حور گیسو رسد ادر درن میم
 غیر ما کو مدیدم دود بی حلا ادر
 مرادان پیغام دادایر طلیان کشید ما
 گل در در می و دود می در دوسیل در د
 ر سحر ادر می و سال دارست
 در در می و علم میکشاد و
 حطر شود که ر لعی در در می
 در در می در میانی ناله پیدا
 در در می به آمد ناله حبیب
 مساقی عرس گویا سبب در است
 رنگه ایما دود را حاضرت و کش
 اولش اشد آخر بود کشد
 در در می سیه ر عل سوخته
 دل سوخته را رقیق دل سوخته
 که دودش حلقه ر لعی تالست
 نفس شمرده در دن کار عاقلان د
 طره تبرکی که بعد از سوسن گل میبود
 که دمد هم کس تلخ رو در دوار د

موهبه الیهانی حمدیه بیان گلزار ان اشعار تو شکستن منجوان*

اگر چه ادر دل سنگین و لراں سله
 کس ادر که سنگین تر از قوی می ادر
 در ادر محراب کاران نصیحتی یادست
 مای تو در دین نرم دیر کی ما مد
 که می آید بگو سم در شکستن تو آزادی
 که تو به ما به خط شکسته می ماید

موهبه الیهانی

حدائق رقم ۴

حله لکھو ۴۲
 لاریکستو توہ عالمی کسم
 ساقیم حصہ ست وی آہ حیات
 مانگوں موسیٰ گلی ترکی ہی کسم
 ار سکے سکستہ مارستم توہ
 دیر در سوئے شکسم ساق
 ارلس مانو مادہ حورم پر یہ پجورم
 توہ تاجہ رلعا حواں ست
 کوکہ توہ سکست ساقہ ارستم
 ملن توہ در صبا ساق سکستہ ایم
 شکستی توہ سچ و مانو پستہ ایم
 سیل ہی ارطری مارن ہارطری
 مانو کر مر از سیتہ نو د اماند ایم

۳۴۳ بیان خطایات نوریت

چون رفیع من عود نادوستی شد
 تو- اری چون کم یل ۱ ب
 من لای عقل مردم این کار کی کنم
 عود و بکند ردسم و
 امروز تسته شکستم تو
 سود غیب که بود ام از اسلکد
 حوں شکستم حوتما تر شد
 که کاسه دادیستم که تو شکستم
 سازه یار که چان شکسته ام
 رقص ای حام ار سادی که لکس لکس
 حایه تو به حاره حرا سب امروز
 صد شکر که غیر تو به دیگر شکست

وانه نجش منك چنان قول الزل في الكلام كالمليح في طعام

اشعار طلیات و تریات و دیگر کلمات لطیف و فصیح

دکرا در گس حرات انداز
میں ایں گفتہ اداہل سلف
درم ثوت دیگر ماسقے ماند
آری آری ایں مثل حوش گفتہ اند
حال اگر سر گس بخار ہو د
ماسقاں را میں گشتہ آرسے
عقب گیر دارم محب حوی دوست
ستیدست آتا رگس بچسہر
ستوای حسان گمرو برورده پیر

لاکوں حر شہاب ادا
 کہ کوئی کس دور اس امداد
 در قیص آن سختی و جاتی مائد
 آن تدرج سکست و آن ساقی مائد
 لاکوں صفای یار نو
 گس ہمد ہر دار نو
 کہ می آید میں دتمں حد دوست
 خواجہ مع و نگریں مراد ان لکوس
 شہی گف کس کیر مانگس دلیر

بیان مطایب و نہایت

سوساوان رسد انعام خویش
 عالم گیر باشد هر گوید کتاب
 یومرای فی گوهر ادا را
 گهی از تری مسوی مشاوار
 دریاری ای کس رسد دوست
 کجای دسلح توان از دست
 یک پای استاده در هوا
 رسام تمام کما مسرور
 و خاکسارین تیر تیران من
 جوئل حده کرد و شکست و گف
 چه مدگر قوی سر بلند و درار
 هم معدن فیض امار دوست
 هم غلت خود داری مگر
 سروروی خود عرق در گدگی
 تیرتی داوی تنوی مادر دست
 مراست از اندگی روح غم
 محال است کشتی ناچارین
 که ترک صحتش کار مسرور دست
 که حل چه کیست پایا به کثاوت
 گزین خوره عروس مراد دوست
 که این سباه رغال مرعرا دوست
 سرخ رود غسل بروری جدا دوست
 سوچی یکو کس عتم سرنگار ارا
 که از آب رنگا و دگشت مغللار
 چنان برود مدار دل که ترک جلال

حقیقہ

کہ ایک کس کس محرم حرام خویش
 رایت میں سرور احسان
 اگر میں ماتم ہوا کا رتہ
 گئی جیتہ حوں تنوی گدرا رتہ
 راحت ثانی و مادرک صفت
 مادرہاں قسم ماہ از صفت
 ہم سر وستان عشق و لولا
 حکام تمام حکام تو و ر
 میں ای کس کس شکر احسان میں
 چو سارہ کس این صحبا شصت
 کہ ای کیر بر سخی خود سار
 ہم محرم گوہر رار و دوست
 تراست رطلت خود حسد
 اگر بر سر کون تو تہ کے
 و رفتی کی مسوی رار و دست
 ترا اندگی سے شود و سد م
 قوت اگر کم سو سے ناگہاں
 میں اس تم کہ ر علوا حسان گردام
 کسی محرم کلام بر خود بر سد
 ذکر گوئی کہ اں نوع کس سر و صفت
 دوستہ ہست مدحی بھرہ حشی
 صدیہ مہری ای کارہ لیس بر شحق
 - مہم رجو گاہاں گداری چہ لہزار
 کہاں آہوی ویرہ اگر داری عیسیاں
 حال ترہ مراں و حسن و سر و

حار آتی مشک و زعفران حار شود
 گوشتی حاق جمع حوت و گوشتی
 می گرم رود و کز قلیه حاسله
 سو بر حیدار در مر میه
 درون رسته آن حوتید تلسم
 چو ارم سے درم مرغ مس
 رس مشو مدت کل حوا
 اگر ردی مصافی آدمی عش
 پیدا د مدس تیرار کل
 ای کاسه تو سیاه و دیگ تو سفید
 اس سسته بخت و مگر امارا
 مای دم ارم رفته کار سس
 ساسد احتیاج ستر عورت
 و دماش سراپا رحه حو دام
 رورون لکه میرید و دران گرد
 فی عمل آگر و آرد مای و ر
 ناص طاس آبی ار تر مگر و
 بسته صس اس گر مایه سرد
 متفص آن قدر باد و بسته
 بودری که میاد و ر مایه
 بران در کرده نفس افساد این
 رقطه مسگ مایه درین طاق
 جو گوشت آگس که ولاک آیس میتن
 شکله پوست رانای گلگون
 حد در تیج آن حلا و مایه

رنگ و نوعی حال و طیر حاسر زوی راز
 کرم علم تو امتداد ملک حد تیرا
 فکر و رقص سے گل حاسیل
 دوش ملک الفیله سر الیاسیل
 کان الشمس سیه حو الیاسیل
 تا ادری یحما عن ستماس
 کو تو اں چو ترریں وصف کرد
 مدح عالی رحم تیج گرد
 ولی نویر داد تیر و ر و
 اراتق و آن هر دو سرده امید
 دلی گرم می سو مگر ار حور سید
 ریسی گنج قارون در حصار
 که دارد عامه واری اهو ظلت
 مدیه اهو محمد رورس حام
 ماب او تیمم مسواں کرد
 که عدد احاطت ماک رسد
 حو آن دستکی مایه راور و
 رنگ کاسه ممسک حج ار گرد
 که تو اں راه رقت حریسته
 دری مادر شمال پوره مایه
 که مایه کندن و بر مایه واد
 حودقت سرح سوو ساقی ساق
 هر دو دست چید رسر حوس
 که مورا اور واد ریش پیرو
 که سربار نیست ایجا سدراسی

درین نو و سید
 سید سید
 دریا و حو
 ارشد

سید سید
 سید سید

سید سید
 سید سید

رمانج جو دہرے نامعائے

کہ کس ماں دیروں رحمان

تھی تند مرا راکی مسماں

رمن ما تو فی حدس کستہ سم

ن اری بعد تہمت حق مال بود

و دہاں جس جس کدی درار

وجود من سکھر رمال گس

سینہ در دوستی ادوں گس

مرا در یہ من لآخر سمیت

عش یکا قدم بہ صد کر دست

ہارا دلیہاں مردہ حیواں

بھی حقد رما چون اسب تصویر

رمن باشد ہم جاریت کمار

علف صانع کد پوستہ چون راس

گداوہ رو اگر سوئے علف راد

موی آب مرگہ رو بہا دہ

حوی فی در سہوہ در اہام

لکھار صف حین صی مندہ بود

اگر دی مادر را رواں گاہ

اگر تیری تار طرد مرہا

پیر و بود یا ہی سرعاستہ

نویس ادوہر دن مات حیات

مردہ ارگردن فرور پراں

اورواں سوی مرگہ درنگ دیو

سواہم ارا سب خود سخن رانم

مائی لکھنوی

سیاں سلیات

رہنما

رہنما

یہ ہر آئینہ گیتے نامعائے

صل توہ آسما سوید اندام

کہ رال فلک بود حقیقت حواں

طلق رن سدہ فسخ و می ہم

کہ تو حق میں حور دن سال بود

کہ ماں کسد سد شلوار مار

ہیں درمنس ماں گراں ہو پس

برآرد گئی ہر آن د علف

کہ ہر مویں درسا دیا کسدیت

مرکابی راہ او چو کہ دست

رسد مٹی سناظر لنگ لنگاں

کہ از سم دست دپاس رہہ در پیر

گردہ خوش میکرد و چو پرکار

نکر و سیرار دارہ دیہاس

عام شکوت احمد گس دار

چو کس چش در آب اوقا دہ

دگر گئی کتیدہ اندام

اگاہاں اوش آمد و ر بود

مادس امرور ماگماں مگر ت

سیرانکد تا شود سیرے

تیرم نامعائے اوکماں باشد

دیں رماں حواں میخوہر و حواں

اھو شچ گسٹ آویراں

شکم او سدہ رواں رار

این ہوس ارکمہ ر بود عمان

کجه دیوار عمرش ادا دی گریویش سایه یستیان
 عم وار در اول ما سور گدروتر آجر رصان
 در حردنی طسایح خلا در گوی مطالب دومان
 کجه کاهیده سد بردکسد راج مقار ترو سگ دران
 مار سطله سگ که از مهران عالمگیر با دساره نو دگر ویش اسف غار طبع و حاجی
 داس در الوی با دساره بر در ادا حیر از کار تو بود چه بهیله اما چن آن میله احدی نمانی
 دران باب قطعه گفته ایست

روعی چون بر مد صرا پید استخوان ار لوارم دارد ست
 بر دس دس یار سطله انگه کسان بود بد کس و دوست
 گر کد این علاج گردن ادا متیک از برای ما یکوست
 نصی از رمر کجه کفتم که هاں حوں استاره اردست
 متهمائی که ما یا کردیم در را بهما چه مگردن اوست
 ما است سست در ادا کور حوار شکوت از برای ما سر
 مردگر برگ کاهی را کم مار در دما رگی حوں کاه دیوار
 رصعش به هر جا که اسناد یوعل حوتیش ادا در افتاد
 اگر حوں اسپه طرح افتاد یا مانگشتن توان به داست ادا
 اداں مویت حیم را ادا را کورق مو باشد تا بر مو را
 در سر و دس کس فکدر برسد در سر نادر عرس و سر برسد
 هر صرع اداں که لمده ادا دس ترسم که ما و صرع دیگر برسد
 تنه در در محد و ما طالا بی حیفه و میوسه در تکست
 مگر قول بی غیرش یاد مست کدیاست مردار و طالب سکس
 آنکه لغرت و دگر ادا حه اند دانی رجه حصیر بر و ادا حه اند
 لد لطفه موج حیر دریای گشت مضطر شده اند لگر ادا حه اند
 حرفه است بهیله آموج طعلی را معلی مد حوا ه
 العاود بهاسه او میوست گفت مهیدین گفتا آ ه

صبح زود

در وقت غروب

در وقت طلوع

در وقت غروب

در وقت طلوع

الکمال

حدیقه ۴

۴۴۸

بیان مطالبات

بیکر مرا آن محتیر سپید
قسم کرد و گنگ یکن گفتی
خو سید جی صبح با لعل چو قد
پرسد که خورشید را نه
ی گفت چکمی که کس و حجت نکلی
گفت که حواص ما جو سی حواص ترست
لکس یک ساقا دارست
من ماک و صاف میگویم
یکبار علیه کم مده را سار مسکی
ماران و دوستان مسافت و تند
شاه به بند راهم یزید به راه جدا
ماں موی را تزاران تست
ماں خود را سخای رن متان
کیرد لقص هر سید کس عید به
ای امه قو حو هست دون حودت
دهد بر امه تا خود نام و سال
خواه از لکس جو عین سب
سنتش از آستین سردن بایه
دامم چراغی که از معصا بدن
عزیت که مرده و سپور از لکس
رتو جی هست من کینه ای و بزدلی بزم
ای ناموسه بی بیج من حواص و محل
چون طرح دس نام و چون گند و مارغ
نظام بی نظام لکراوم حواص
مسلمان حواص من سید که مو د

بوفانی قادی

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

بیکر مارانی
دو نام لکس

دو گفتم که ارا حواص اند
در جهانیه را افسا و افسا
خود را سر سیره کیرم انگد
لکم که متد آفتا سا یک سیره ملد
ماں صحت می در سبای سبای
گوار سر کیرم خو صتی مرد س آئی
ماطر س زمره شد کفکس من
گد به ی گفت ام نگه دوی من
در در را کست من حویس بیست
کس نوع حوت بیست گفتا کسیت شیا
کس هریم دار سردن کس سار میس
کس به میدر جو لکس و لکس به
دان طلب را سردن کس ارا حواص
دستام اگر دیمه اوس مدد
به شتم در دوی او سردن حودت
دین قو حواص ما و در کون حودت
فی التل عشق سرده را ما د
کیر سب کرده را ما د
ما و دگر مش نهاد هر مویس
ماں را مود قوتا سیر و رفتن
کس عابیه دایا داران سر زام
در در سرچ یا د حیسیر بی کال
حوی کیر بار در در و چون عاید دل
حواص که کس را مود و دوست
دردی را حوالی حودت و د

تضمینات

۴۴۹

حد تقیه ۴

یکسان جان گوید یک رنگ
 در آن رنگ تانند آب جیم مردم
 کسی ناکو ساسد آب در جیم
 بت پس تن و سس سیاه
 ارتقا صای صس کافه کیش
 مایان ترس برین او کروم
 مایان ترس برین او کروم
 کبش مال صیب گفت سار
 مری در دکان طاسه
 داشت در حیات تا کاه بر و
 نام او را کو سید است
 کیر در کاه گفت ای قوم
 چپ تر از چپیدگی برین
 چپ تر از چپیدگی برین

چپ تر از چپیدگی برین چپ تر از چپیدگی برین

دوشبه کوی میر و نشان
 اکنون رخسار سد گرا نم
 آراسته آندوه چه آید استی
 مست و سر اساه رخسار
 برهم بر کارگر و قی بر حیت
 پوسته امیا اصل و لم و بر حیت
 شدنی حایه دلم بر آینه خان
 باران تیر و جسم استک و ر
 ای ساه و سخت و گس بر ساه
 صدوق خود و کاسه و ساه
 کرد یکجایی و لطایف استوان

یاه عمار و حسد ی م
 رد و ادم و دلدرد مردم
 دل حواست صوره دل حواست
 دده و شعله چه رهاست
 شد شکم که حوی یارم یکوست
 دس به کد چو مهران ساد و س
 استوارنی حون حکایت میگند
 ار حد ایها شکات میگند
 آخر تو یک و دگر زمین ساه
 عالی کن تویر کن که من ساه
 کای سدر گنج معانی تقسیم

حد تقیه ۴

تقصیبات

حدیقه

یار صلاست در دست لک قیام
 هست کلید و در کج کلیم
 گویای برسی طس لکلی جهنم
 بخود و لولم گواره بر روی
 نوا صعد کمران را این کشت
 گشت برین حشرت چیست بود
 هست در دستیم حاصل احباب
 ای اردو حاکم خاطر خواه ایستاد
 ای ملک درین صحن کبریا
 ای او صبا این در آید
 ای سرو جان من بسیار
 ای تار صبا این چه آید
 کسی بچس آب چای در سید
 ترک آید این چه آید
 ده نوبه ایم ریا لعل
 که بر دور جو شلیل کس کار شین
 گل دلد لعل قند مرادش
 یاد سحرار میا بهر ماست که کن
 گل گوشت او کرد و لعل
 ماه سحرار میا بهر ماست که کن
 لعل لعلش چشم تبار و س
 ماه سحرار میا بهر ماست که کن
 رستم که قله یاران ایستان بود
 کای لعل در بحر انوار
 حرا او صیف جاور
 در سحرار میا بهر ماست که کن

هست در انجمن کمال آبی سلم
 کت قلم هست حصار هست
 تنی امرای همکست
 اما حین قدر پس صبح
 مرای و گشت لعل
 سدوی یم که هست ای عشق دو
 دروغم گشت آن آید باب دار
 رشته در کج تخم افکند دوست
 ای ارباب خاک به در و دشت
 گل سحرش و لاله هست گیس محور
 ای آب در دل سحر و آید
 ای محرم دوس باغ در دشت
 ناز و حیرت چشم و تیار
 این مل در زمانه مشهور است
 مکتوت سیرایم حورای شعی
 رگزار سعدی تو هم آگه
 روزال در دعل ار کا بس تن
 گشم سق و فاکه فطیمت که در
 میکرو فغان و آل لعل یکن
 گهم که بیاموخت کل فی رمی
 تند خاک جینی روح گل سکنش
 غمت آه بخاان که رسد حشری
 مدوقی تار کاه سلیمان زوگار
 که م او اتخرج و شانشن قعید
 ایسی گرم نمود آفرینش و طیر

الکلی

ملک

مسلمان

سکندر

محمود

یوسف

سحر

سحر

کہ اسی کی چون کمان شکستہ و حو و
 ار سکستہ خود رخنو ارگی حو و
 لہا کتا دس کہ دہ ان نظر کسم
 گھم درین نامہ مدور کہ آجہ
 باکسش ار ویدن ادی میان سکست
 حو عاقت راہ عدم رقت خجل گشت
 کس مسم ار بوسہ حال لب
 رہ مدہ انیوان و بوسہ لب
 اگر سعادت دولت دیدہ بوش و حور
 و گر بحال طبع تویدہ و ساجو
 چہ طرد گشت درین قطعہ میسوی نگر
 حوای کہ دل و لہر تو گرم شود
 ناری کس و در و کس در لہر ست
 گر نامم ریدہ بید و بریم
 و در ویم عددہ نامسد پر
 دیدم کہ عسائی ورمی سوا حاست
 راں کرمی کہ در و دود ہی گشت
 ناگر رکیں گاہیکی سخت کما بے
 اہ حو و دن آن تیر رانی شکستہ
 حو سک نظر کردہ و حو و
 لستسم دوس در کچی کہ سارم
 دران وادی عیکی در گرد نو
 برساں حالی تر و دم اران رو
 مرا گد کہ دار و دی مرا هست
 بیا تیر سرت عالم کہ روید

سبہ تا قدم نصیری و استخوان بود
 بچہ اخیل قالب اوزا سکاں بود
 چیری حو و حبس حو و حبس حو و
 گشت آن راں کہ آدم و عالم تان بود
 حو و راجل مار گر ان سود
 مارا اریں گیاه ضعیف این گمان بود
 میارار مورچی کہ داه کشت ست
 ہر لواتش کہ سار و تو ما و اس سار
 مد و ستان سراں ایہ ار تو ما و اس
 مر و میر مر سکاں و حو و دل گذار
 رہاہ ما تو سار و تو ما را را سار
 و ریدہ و سرون آید و بی شرم شود
 در و سار و لاد ہی سارم شود
 و امی کہ وراق بیاک سارہ
 ای سار و رو کہ ساک سارہ
 اندر طلب طعمہ میر و مال سارہ است
 ارد رہہ ملک حواں میر پر است
 تیر ی سرہ آورد و قصا و سر و دست
 کس آپس و این تیر یرون رکاحات
 تیر ما تو آورد و کار است کہ راست
 سر گل را بر تر و طہ پیاں
 مرا حو و ویران رو گشت حواں
 راجل اوستدم خاطر بر پیاں
 کران دار و سار کل راست دران
 ترا ویر سار و حو و حو و آن

بیجا
 راجل

کشیتم از غرای و گسب

کشیتم از غرای و گسب

دین شور سسل - یا و

در دهم اهل ملک کردان

رسد شان سو قد حواس

شی در ما من خود معان

پر کشم کف از سون

کای محسود ما دکان سنان

فی عوام در بر رخ کار و

کدام محسوس سل یار و یاران

مدغم بر روی و دمد

کای چشم در این ایام

من رحمت حق داد سدا

چین فرمود جی در گشتان

میت شود سسل ر مار و

در دهم اهل صانع کردان

متبیه آفرید محمود لوی شادی

سلاطین کیش سید گوشت

یکی سرور بی سار سرور گرس

سید نور پری منته حور گرس

صانع عود یاد و گشت کای محمود

نسب سو گشت و سب سار گشت

می شنیدم در مردم دانا

کرتا ماراه احمد کار

میت از درم کرم طلب

حاکم از خود کلاں دار

مشک در بار خون آید بود

سنگ بود ست ابتدای گرس

ارحال بر روی دوی گد

آویز با ختم حال مگر

دل آاد من از حور تان شوی

سارا نو عدا با دل و پراسه را

ایمان را ر کم هر مسلمان دود

یاده هر تان بیج مسلمان را

بایلاق انکیای جواب اشعار مناظره سوال جواب تعاریف غنائ

مناظره شب و روز

تسوا زجت گفتار شب و روز

سرگرمی کرد دل و در کرد مدت علم

مهر و ما حاست حلال سستی اصل

در میان رخت وادان سخن از قدیم

گفت شب و روز از سر و دل آمد آید

مهر و ما حاست حلال سستی اصل

قوم را می بر مات گفتار کلم

هم تشا گشت عدا لوطر مداد و ستم

فرچرت تشب کدو نمیدیم

سوی صراج تشب رفته هم از مسم

است

سے پوشش سے	نایاب و نایاب
سے رو یا دانا کہ حق است	نایاب و نایاب
سے اس سادہ کہ عظم من سے ایوان ح	نایاب و نایاب
آسان از جو جو جو کی فرستش کند	نایاب و نایاب
مردار سے ساج سید این سدا سدا	نایاب و نایاب
یور در اعیان طعمه کی اور در کس	نایاب و نایاب
رور و طعن که دادد مرد سدا	نایاب و نایاب
عمد اوید منج عود عاشور	نایاب و نایاب

سوال جواب قدح و شیشه

قدح که در روی رما سوال	کای از نور و س دل و حد و حال
قدح که است سدا و کوار سید	دل و شست صبح انوار سید
است از مرد و در سدا	تد و حوا گل از سدا و حیتس از
اگر اس ما است قود جاست	وگ او ما سدا سدا کرا سدا
ر مثل تو حصه حقیقت سدا	مید راه طریق خطا سدا
ر و شدل این سید و سدا سدا	کارستان کج حوا می ست جمل
این رنگ طاعت مدیده است کس	فقه مار اختراع ست و سدا
صراحی و حیرت حق سدا	حقون ما که مردار سدا
کای حقیقت از نور حیرت سدا	مداری را صانع دهر آسگس
مده حسی دشتی سدا	مید کوسی دار خدا سدا
ما سیدین گدیو عین خطا ست	اگرچون سی سدا دارد ردا ست
کار سدا حق درین انجمن	سدا عاقله تشنه حوا من
حوا هم رکوعی سدا آدم	مرا دد از پید معده سدا
گیرد در سدا حلقم حوا	کحون حکر پیدم از حوا
مدام این کرده بدامس نال	تکارد بر حوا حق حوا حلال
کداده است رقتل یا صلاح	که گفته است حوا سدا

حد فقه ۴۵۴ اعتراض سوال جواب
 میرا ہم دل جوں - ہم حرا اولیٰ دیا محمد م ہمد

اعتراض نعمت جان عالی مرتبت گلستان الفنا السان قول ظہیر

سدا ای حالی کسی کر سست
 سدا کہ سعدی غلط کرد رگت
 ہی اوم اعصاب یکدیگر
 کہ در آفرین ریگ جو سر
 جو مصری در آفرید در درکار
 در مصری در آفرید در درکار
 دریم درین عمر ہفت دسال
 کہ شد یہ قطع مدد مقال
 حقت نمکس سدا ای مجلس
 کہ این قطعہ کہ نامہ چس
 ہی اوم احاسے یکدیگر
 چو سے سے اگر گھر
 کی را حور در میں در درکار
 حور سعدی اس مجلس میں شست
 کہ گھر اس مجلس سعدی ست
 دران سعدی شک حوا اعضا مد
 دریں سعدی ہم سر کی قیاس
 حور سعدی تو ماہ ماہ دروش
 کہ گھر کہ گشت در حور
 درامو خط است کہ حوا مد خط
 پر دروہ کہ وہ دروہ و وسط
 سعید مد سعید حور مد خط
 ارگہ خاص ما ارعای خط
 سرا حاصل دروہ امام مد وین
 کہ گھر یہ دروہ مد و کو تررا
 سعید حور سعید حور مد وین
 ما لطیف سوالی کہ در شام حور
 کہ گھر مد سعید حور کہ خاص مد

طیعت
 سدا ای حالی
 سدا کہ سعدی
 ہی اوم اعصاب
 کہ در آفرین
 جو مصری در
 در مصری در
 دریم درین
 کہ شد یہ
 حقت نمکس
 کہ این قطعہ
 ہی اوم احاسے
 چو سے سے
 کی را حور
 حور سعدی
 کہ گھر اس
 دران سعدی
 دریں سعدی
 حور سعدی
 کہ گھر کہ
 درامو خط
 پر دروہ کہ
 سعید مد
 ارگہ خاص
 سرا حاصل
 کہ گھر یہ
 سعید حور
 ما لطیف
 کہ گھر مد

مکم رگه بید است گریه صیاد / کرم مید و دستاج چه عکس الیه
اگر ساعد و دست جوهری دارد / چون گره جان که دست مالاید
قاسمی مری و عمر کوثر از حواد / قرارگاه اقصی را غنچه و رایه
سرد در دام یک پای ستادست مگر / سحر

سلاست تو دود کرد دستش بای دیگر

مستحسن صفت بحین حای دیگر غزل

ایمان ستم پیری گشت مرا / کاداک شده اردو چون پست مرا
گرفت مسوی او دی حواس کم / سیدار که صد صبر است مرا
هوا لعلی سیت رگی گشت مرا / رودی سودا و دگر سیت مرا
قوت به جای که با تواند بردا سیت / بهتر بود از دشت دود سیت مرا

مصرع اول از جهانگیر بادشاه و ثانی از نور جهان بکیم

تلای عید را امجد ملک بود اسد / بکشد بکشد و گم گشته بود اسد
وله مصرع اول و لایحه مصرع دوم از نور جهان بکیم

بریدان و تهمان شب ای تاریک / لعل سیم آهوی چشمت تاریک
گر در ویکه نام در دایان شک او / قطره قطره میچکد لعل در جان تاریک
گنجش لیلی اسامی دل جو محزون شک او / سر جوهریم لیک بسیار بخت تاریک
عشق تا خام سناخته شده با من شک / بعد معراج حسود را کی حیا بخت تاریک
جان گسم در در داغ سسود و مار / مامم که در دشت شک در مار تاریک
روغن جو ساد در سبکد یا به / به سود که در دشت شک در مار تاریک

مطالعه وزیر مینا از جانب وزیر ولایت

ما محفل طایر کبابی مده فار اسما / در احاکوهر احاسب احما اصهار اسما
درای که دام من خود بخوانم مکنده / سر احای سحره احما مکنده اسما

مصرع اول در املاء گلانی از مالکیر بادشاه و ثانی از شاه جهان در پیش

رن جو مقرر سب که دیدن به / دران گره و اعدیه سیدن به

می دانی
سلوادی

حدیقه ۴

۴۵۶

سوال و جواب اشعار

ما که از سیراب عالمی از میانان در مدار
سلطنت لبس حدود از شای هر کس

قطره های مویاد سد حیران گوهر شود
عکس و آیدیا نوار شد حیران گوهر شود

مصرعه اول از ناور شاه و تانی از وزیر جعفر

مار داده که شای عمر لرزه
اصطیغ ملک در پی جنگ است
اسامی رو گام درین محرم
میل دور است معصوم هر جنگ است
چون ساجی روه ملک عدم درین است

مار لعل را دم احسبه جای بر دست
دل این عاده بسیار تنگ است ایجا
نخه کشتی امانت ملک است ایجا
جنگ دل چون ستوی تیر و تنگ است ایجا
را که در هر دلی کام ملک است ایجا

امضا

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

نور

مصرعه اول از مرزا صائب تانی از میوه و شش

نفس مرور دل گدرد و کمر
مصرع اول از سلمان سادجی و تانی از ناصر الدین بختانی

من قاس و روش دل صدار و خوشم
ایجا در هر کجای دل نگر و نوا

مصرعه اول از شاه جهان عثمانی از صائب

اکنون کما و طبع کرد و سدر
ارو و به روی رده طلم
من اردو پس مار شکر طلم
علم ست بر به روی تحصیل برست
به دست حصول علم معنی شکرست

طلم به گف گل به شکر و سدر کرد
ادعاه عسکوت برست طلم
ور داده یتیم شکر برست طلم
شعاع عسکوت دل نال دور است
هر بهی که آن حسد و شیر بر است

مصرعه اول از صائب تانی لا اعلم

حرف صبر ارعاع متعار می آیم

ارو و عاص شکر و دوار برست

ایضا

می مار دل حالی اردو طلب کس
ای عارف در دود و دودت کو
دل وادی و دین وادی وایان وادی
نور و شمع بود عید اتم و عیدست

ار سدر بی می قی می تنه طلب کس
آتش نوح و سار دود و دودت کو
نایم و سوادت گو سوادت کو
انگر سده ام و دودمید اتم و عیدست

خدا تعالیٰ

۴۵

مستقرات

ای آدم و دین و ایم و پایاں دادم
ای راهبر خلق مرا بر آید تا
گویند خدا بود و اگر هیچ نبود
اراضی جیغ حسرتی نیست ترا
جوابی که مرا کشف شود این می
اینست خیال من و در درویشی
قصه ملک اینست که دور افکندم
دور می یکبار نفس تو ای تکره نهال
تا جگر دشت ملک می باشد

سوار و دام سود بسد اتم
در سبیل کجاست حواسی سر
گمراهی بود سبب کیا بود جدا
میدان مقین که لا مکان سبب خدا
حان در حق قضا گوئی دار دعا
مگر تو مقصود رسم درو وصال
اوه خیالیم ملک در چه حال
اسرار را چه حاجتی ملاحظه حال
کاری کجاست افسد ملک را چه حال

در سبیل
در سبیل

در سبیل

در سبیل

مرقع آکال و ضاع مانه بکون استعاره مشرقه

دختر من گد قناده عصیان نشود
بداست حوصله آشیان را
خواسد راحت و حقیقت مایه درد رسد
ای در غم خوردیده حقیقت بساک
در اتم فرود مرید اسکی سحاک
قدرا احسان اگر این سبب که من میدادم
من از مروت طبع کریم صیدیم
صن صید بهار رسم بود آرد و
کشد دمن از اسرو شمع را ناراحت
من رنگ می جویم می آرد
هر که برید مردوست داده کند آرد
فکر مشغله دار و حواظ حال
گمان مگر که تو چون گد می چل گد
بهران اسر رحمت در مشانست

آتش شکر آلود گس را نشود
گل گفت که حسن کم و جهان پاک
هر که دارد اس مرض بیو شمع صابون
حقوق صفا حانه میرت صیداک
مد طفل من برای یک طفل پاک
لب چشم من است شکر مرهم
کو آستین بحر اقدار رستم حیات
بوی گل چراغ مرا بیدار کند
کوهر گزشتن او گشت حانه گزارد
من جیک می ریم من آرد
من صبا آمد و من آشیانی نه ارا
عشرب امره ملی اندیشه فردا خوش
هر از شمع کشفه و احسن مانیست
ای دیوانه ما هر دو مشانست

علامه

بیل

سبیل
سبیل

علامه

اتر رکش بخت معی من طالع دارن
 بی حامی درون ریش و لذای رویند
 در این صاف گشته که چون بر دم چشم
 بار باد سب ز کام زان عجب
 کرم هر چند مستو در عالم
 افسوس که همو خسته نای شطرنج
 رب ثمر در عری رسا طرودگار
 ابرو گار روی احر سبب
 روی افشود آخر صفت دیگران
 فلک در گردن سار بر حواص بحایم
 ارفی روی چه رویه داران عاجز
 سبب مگو بائی برم با سوره گدار
 خلق سرگردان همه از قضا آه و داد
 ز گردن رسد چون آسیا در عالم دور
 کام دل مدیم مع اساتذت را
 سخته در ملک دیا القانی آرزو
 الصبر فاقه هر سیدیم همچون آسیا
 صبح ظالم دوست چون مایه خستی پاکیز
 کس از مردود خود در جانی نمی
 ملک در اختیار صفت و بار از هر
 فیض از گیاه سحر اویم سبب از آفتاب
 داغ افلاکس حواسم دارم
 حامی خود چون بهره سطرخ عالی مکرم
 کشاد کار خود توان طبع از آتش کردن
 در درگاه هر طالع سبب سبب

مردان سیدم جسم مار حواس حیر
 در راه و این راه نام هر طالع حیر
 تا در طالع به مدد مرد حواس مرا
 روح سیاه کاسه جو کلیم مدارا
 در این موانع همان دم م کم
 مکرنگ عید مجلسیان ما هم
 گره چون مهره قطره دارم ماها
 سبب طاعت کبر آسای ما
 طالع برگشته چون آسای داریم ما
 بود در جنس گوشت و راح طالع حواص
 معی و دره کوئی سبب روی بود
 سر بردن حق این سبب و کسب
 سرگردانیم عمار آسیا در گردن سبب
 من از گردن حواسم روی من میرا
 کاسه و دارم چون آسیا در عالم
 که ملک از گردن گردن عمار آسیا گردد
 گردن روی عمار طرود شود
 بر راین دار سبب مع مایه کسب
 مار مال کی دور و قسمل ملک گریبان را
 فتود در یک ترازو سبب آگهی طرف
 چون صدق در بحر آب ارعای دیگر مویم
 خلق و اسد که صاحب در هم
 و تمس با وجود در جام ما سبب
 کما حق تواند مدار گشت و اگر
 رسم که احاط همه از آسمان رود

جہیز

٢٤

پایخ و نهای زبان

دین را در حق من و اوست
 ما را از آن کم نماند عجب بیاد
 ای که می بینم از آن راه شده
 از چه رستگاری نه دست می
 بهما آمد سر بر کوب و دست
 اسبها کار بدو خوش بیایان
 چرا یا سرنگ منصل اماور
 چه بری - مراد - - اوردا و
 فلک درود اودان رام - اور
 فلک از رنگ کمدار در کمال خود و مجسم
 رس - ل و معجم شد که فلک هم
 نگین دیکه را اما اس صبح و اذاعت را
 می مدایان اس و به که کسی اصل
 عواید که کج معرفت مانی را
 لوح دلم - من که محض لغو نیم
 حاصل دانه عالم به سار سانس
 عوادوس گرم راه و فلک دس
 معجم گرم حایر اما می و در کار
 خالص - دم آنکه ارا - اس
 در - دین - دم بی آتش
 در کوه التماس سسک کسم
 گدای - رم سرد کس
 و عیون - رم تحت خاک
 احسن عالم - پیش آید
 امیدیر مشک با پد که

۲۷

منشی

ایک خاص

15/11/2019

[illegible]

یہ سنگ طالع لک دا محنت مساکر
 طالعی دارم کہ رکازم گم نہی نگد
 مقوس کردار بروی ما اسما ہمارا
 یا ہم دوست یا عشم دشمن
 استور مسکتے ماست جیتہ بر مرہم
 بدست طلوع اسار جوتیں سوایم
 دست طبع را دہ خلق سسہ ام
 اہیواد نوہ کی فیت خود ووتا
 ار ملک چشم مارید درستی رہسار
 کما جیتہ ہار و دوسیدم در گرد اہد
 صدق چا نگد سید چاک ای صفا تپا
 ملک امدوم متار صمی عیتروارد
 ار محنت سید بیت گد اہل قسم را
 متیں ایں برنگان اصوس میجو و ملن
 ہر اکہ ارسبی مسکد سیدی فرق
 ما امید می رودہ اشکی کہ می دارم ما
 ہم طالع یدیم دریں مایع کہ اسد
 رہا طاق عناصر شکست میارد
 جس مسیح بر روح سق
 خود خود را صمیمیان آرایہ و گلو
 فلک بھنگ نگد سب با حدادان را
 چہاں رہا کہ در شکست یا کائنات
 ای بیکر دریں کہ حال گتہ نمی
 خود رشک گو کہ این سہر عمر
 سوان شمار کرد حافی راہ را

کو گر گوسر کر کش کہ گرم - م اندر
 سرخ تار سوار ہر جا کہ بروی مسک
 دل آگاہ و رایتہ روری جاسمہ
 ہنگس دور - ماہ میسم سب
 حو کہتہ محنت سید جامہ ستیں
 سیاد بھی ماہیہ مشک نو دار
 ارمان محنت خود شکم سک نہ ایم
 ہر گر ترا ملک لب ماسے لہ
 کہ قمار ست رطاق دل اسیتہ ار
 محبت گمہ و کار آتش ار سید اوندہ
 دینی راہ کہ گوہر سمان باہر ست
 کماں اہل کد آوارہ بر روی کر کش
 فی یکاک کہ دیدہ ہست گریبان ظلم
 میجورہ اسوس سلا یام ماہر آہاں
 دلش و دیم دریں دور کار حو قست
 ورق قارون مشدو نمی کہ بکار نیم
 سب عس گدین لہر متیں برس
 میان چارہ مخالف اختیار نجیب
 جوں نگر و دگر است گشتار ست
 تیج را دایم رائی امتحان بر موسیہ
 حدس ماری ایں پیرا مانتا کش
 کہ در صدی حو سعید اب کہ د گلوہ را
 تمام حو سناں دارد سسے
 ہر دورہ رام انگ طشت کسی
 لیکن ہر ارشک کہ بود ملک

نظمی

مار باور

حدیث ۵۵

۴۰

بیان و انشای زبان

صبح راه خال و درون دو مار و پاسب
مار ساربان هم نکار و غنی بچاره
باری اندکس بی نیم ماران را به رسد
این پورست که در دور قمر سے میم
الهامی امرتست رنگلاب و حد سب
اسب ماری سده مخوج بر پیلان
دورا را سده جنگ ست عدل امان در
چرخ مهر جا به مراد و به مراد و دارد
ملک مردم ادا و در نام مراد
ملک مار رسک گدار و خال و در دیکم
رس رطلان و شمع تند که ملک بهم
گیر بخت و امان و اس صبح و راحت را
بی میدا این اس دلاں هر که کسی چهل
بواجی که کج معرفت مانی را
فرج دلم به رس که بچوں تویم
حاصل داور عالم به رس بسیار سب
حوا خوش گرم راه و ملک و رس
چشم گرم مار را مار و در گار
خال و دارم آنکه ادرا آب
در به رس به دم بی آفتش
در رکوه التماس سسک کسم
گرم سب جا به رس سرد کسم
و بچاره رس مختش خاک
احسن مالما به سب آید
ا به رس شکریه ک

ما

سما

سما

سما

دلم کرد و سر که ادرا کار و ادرا کسب
کی تواند کرد و در سورن جسم جوسس
دوسی کی آخر آمد و دستدارن اید
بهم افاق ارشته تر سے مسم
روس اما به ار حوس مگر سے مسم
طوق بریں به در گردن حوس سے مسم
مسرا به به دجوا به در سے مسم
بح صعب به در راه مگر سے مسم
قوانی صلی داس میں کنایت پس
سک اندر کد گر سازه اما و ام توام
ماون مگر صرف کد اس لساں را
حور و دست جھوکی میت اچھ لسا
مار و دست ظالم در سی جوی مطلق
در گردن و در گار گر جا اگا
ار یکا و در راه گرم و در سب
گیر به جیری لعد حوس دل آرسا
سرتسین می مرجع امر جوسس
دستوار به به دجوا به سلام
گرم سوسه بحر رک و
اقس ار به رس سرده و
سسک ایاب جویں گم گرد
مر جوسس تحکم کر گر
حاک عالی سرج در کد
مر کرار و در گار
کد ادا ادرا مته گرد

همه سنگ طلایه لیک و احمق است
طلایه دارم که هر کار هم کرده می انگد
معوس که دارد روی ما آسمانها را
یا هم دوست یا هم دشمن
ستور مسکته نامست خیمه بر سرم
ردست طلایه ما سار جوشن بر دایم
دست طبع را داده خلق سسده ام
با هیوا و لودگی است خود و دوتا
از فلک چشم خارید درستی رهسار
کما حیوا را دو و سیدم در گرد افتد
صدده چنانکه سسده چاک ای صفا تپا
فلک ادمم متار صحنی متیز و ارد
ارحت سیه سید گند ابل قسم را
میں این رنگان الصوی بکود وطن
هر که ارسی میکند سید می فرق
دامیدی مرد و دها سکی که می ماریم ما
هم طلایه سیدم درین طبع که ماسد
دعا طایق حاضر شکست می دارد
چون صبح بر روح سحر
حور و دار صعبان آرایه و گل
فلک محکم نگدست تا حد ادا را
چنان ماه که در شکست یا کان است
ای یکر درین که جهان کشته می
خویشد مگو که این سپهر عمار
موان ما را کرد حافی رمانه را

کو هر گوشه بر کش که گزدم - مامرد
سرخ تار سوار بر جان میرون یکسم
دل آگاه و زاید فتنه در روی و نامه
بیخکس دور زمانه میسم
خو که تحت سید عمارت برق
سیاه محقق ما بهر مشک نو دار
از جان تحت خود شکم سنگ رتیم
هر که ترا فلک لب استی سمد
کوتاه دست و طایق دل استی اد
حسب آنکه دکار آتش از سید امد
درین راه که گوهر ساسان است
کمان افلی که توارده بر روی ترکش
فی قیال که دیده است گریان قلم
سجود افسوس دایم از آبادان
دانش و دیم درین دور کار حق است
درق تارون میسود تخم که میکاریم
سپه پیش گمدن قرمض بر سر ما
سیاه چار محال با حقار تحسب
چون اگر دود که راست گشتار است
تبع را دایم رانی امتحان بر مویسه
خردس لاری این پیرا ما تا کس
که در صدق و سعیدان کرد گوهر ما
آدم جو سیاه دارد سسده
هر دور رانم انگب عطشت کسی
لیکس هزار مشک که سود ملک و

حج

مهرانی مسلم

مهرانی مسلم

دو مصلحت و نشاندہ ملک میلویم
اماسته اتفاق دین سر سر
الکیر گرد و در سبے یکد گرد
کلمه صدق و ادر در گوش شنیدی
بچ آفت جیبیدن مر عامه ادر
رحمت در شود آن هم معجزه محکم
گردن رگ است گویا گردن ایام
کو گردن سببه میل سببه مالک دلی
گردن هم گشتن شان گردن ایام بود
چو میل سببه بود سببه دلی نمرود
بجته نام از سر سببه حواله است
که گردن سببه راه خوش آن گشتن
که سببه دمار ایچا یگر دیکد گشتن
بقره آید جویم سببه سببه است
چون صبح نصیر از مکر مالک خورد
حراد سببه بود و سببه مالک خورد
فی یاد سفر و ارم و فی روی صبر
یای نوطی و ارم و یای نصیر
گو که از سببه سببه لشکر پوشش
سببه سببه گرام قلم قلم سببه
تعلیم مصحح از فی صبر و مالک
چو ادر شودن کفیت قلم در ارا
حر گریه مراد از آستین سببه
این سببه دلی حاد و غامه تقدیر بود
رلس کا ایام نام کد سببه سببه نام

هر میک اردو طرفی قور و کی میان
اتای ماه در فی سور و ستر
لمده قطار سترایه و قور و ستر
اتای ران کی سببه سببه و سببه
عالم رهای ملک آستین و ادر
کسی کو رلم آئی یکد مست و در
آسان تمیز صفت طالع و میکد
مسو سببه شوکت در صبر و سببه
سببه مالک دلی ایام
و دکتور سببه و دلی
در دلی می شود حاصل نصیر گشتن
و مطلب یار میانه کس و سببه گشتن
و دلی چان را دلی اردو سببه مالک
لایع الشش چشم است عالم شوکت
و قلم کسی و حواله مالک خورد
تیری که سما کمان سببه نمان
آن فی سببه و رگم کد دلی و در دلی
ارم سببه دلی سببه سببه کار
و دلی ران سببه حریف ملک سببه
نقد و حریف میان حریف کاس سببه
ماتاکر ملوک کار ای حاد کس
مرگان و مالک محتاج حریف میکد
بهرن مسلم از سببه سببه
مرور دلی سببه اردو دلی سببه
سببه آن میوه کد حریف سببه سببه

دلی و سببه

سببه

سببه

سببه

سببه

سببه

سببه

نعل مال

مراصل
مراصل
مراصل
مراصل

مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل

مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل
مراصل

مراصل

مراصل
مراصل
مراصل
مراصل

مراصل

حدیقه ۱۵۱
 پادشاه به خود دیدن استند
 مرد و جو طبع عمری از بیو محرم
 که ست و لم از عمر را به چای
 ای جرح سطر و اوج خلط خوشی تو اتم
 در دست جرح لب در اندر ای عمر
 این و قدر گوهر و عمارت را رسا
 خون در شمع اهل جان است اختیار
 فلک از اهل و داد داده خود را پس گردد
 معن از بیکار و سوختن بی ار استنا
 سه بر هم دون را که حریفه اری
 دل و جان جرح نهان کشندی بر بند
 پای جسم باسد چون معن صاحب برگزید
 مس فایح در میان لایوس و در کفر
 در صبر بر او و در روانه چای
 اهل رده نهره سطرخ نوده اند
 در طر ارم از انای جان بهر لایحه
 سید عدا به فاکره آسمان
 انای جس در و داره پس هم
 جیم بهت و استن از سر و گردن خلط
 ساج و بهر دلیل قبول فی صریح است
 سگهر را در نظر با نیست جیلان قیدی
 شود پس جیب نظر کن که جو سوخ و دریا
 درین نکته و لیم بسکوه و اکرم
 رشتنای مردم بیان کر بر اتم
 درین یکدیگر گفت ما ستد طلق عالم

۴۴

تجلیخ و انبانی مان

یکسانند محرم رقیب و چسبان باشد
 حدان حدان بر هم گیران باشند
 که آورده و جرح وید و سوار گرفت
 معلوم شد که باره مدول رسیده
 آری نهره حامت او دم باید ست
 باو صوم باوم طبعی برادر ست
 سرگین گاه و جسر سا از ابر ست
 چنان سبیل آخر سوی دریا مار میگرد
 چون حدفا در حجاب ارمای بگر میبرد
 کجیل سوی شامی رده که اوران ست
 در نگار اس کواکت استخوان سار ست
 در شهوار آری آفتو خان صید باشد
 محو سبیل سر بر روی حواله ست
 چه طالع ست مرا لا اله الا الله
 باجم صوفی و در سر گردم حشما
 عظم امیت که از کور عصای حوام
 اور و داه سدره حشمت مستند کن
 بر روی گل کیسی نشاند کتاب را
 نان ملکی ندارد آنم صبح و شب است
 کیسه رطوبتی سر و سوا بر بی قرست
 تیره کمی قد به کلید ایسی کم میکند
 دوری ارم کد انگس کس باز ست
 نموده حرم سید لم صد اکرم
 که کسین روح آفتی برادر اکرم
 نقیب میکند هر کس که مدید طلق تو اتم

۴۴

قدیصر تو اگر ستیرو جو میبوی
مردم مایت بختیم خود میداد و مد
اتعالی است اما صاحبان طلاک را
عرقی میست هر مد حوادث رده را
که دوستی و پیرو دارد و کاس تنه است
و نه نگرده صحت آتیه و رسکے هم
از بهر این بهر ما عقد و ای استکار
خطر دائم کار جو نشو میا سده بهر دعا
را را دم صبح و در را دیدن در است
بهرد و مالک دائم بر چنگ اند و گنبد دارد
نگاه بهر سردار صبح طرف و عالم عالم
سیار اند که عاقلش تسلیم است
از گنبد تنگی که حسدی میگرد و
عصه حسد و سرگس جوان و گنبد کوچ
میگنبد سده ملک از سرگی احترا
میگنبد هلو تنه از میو این آن
هر جید که بر گرد و جان کردیم
سده بد و جیتیم و جیتیم سنگس
ملک اسباب دولت را و میانی گنبد
سود میم و جو بهر بار کسی طاس بهر شد
آسمان از بهر دوای باکند دائم مد
سده ماردستا مراغان گو بهر طاس
در داک و بهر ما میر این مرشد
ایو معادل را که جو بهر جیت
گنبد مد و یکا بهر طاس

دوش کسان تا مرد و میوه دای
 چون صیقل انگیزد و دور و پیوسته
 تیره بخت دور استند تسلط او را که
 هست فی قدر قرآن مجید که اثر است
 و هر دانی گذارد آرمه مای چار
 آسمان ملکون با حاکم و شش شش
 آمد اندر سده گوهر گره ارگوهر است
 صدف را کستی از گرد دانا گوهر طوطی
 خوشگل حیرت درین ستا سپهر چید است
 خشت از حور و حور تا کی پس جبین دارد
 درستم آسمان ماعود باز گردش عالم
 که حور دای او دلش در بیم است
 ره وادان او انداز مسیح عظیم است
 دمای همسران اتفاق یاران من
 گردد آئینه سیاه تاب را کس ترا
 در فعل هرگز بگیر و تری بر آکسان
 از کس سگے ماسے متعیدم
 از کس در خلق صحت روتی ویدم
 چاکر سایه واد و رای آتوم اورد
 حور حرامان در سبب آفتاب عظیم
 ران سبب انگس کو یک صاحت انگس سرت
 از تیره حور و راه دور را بر میکشد
 بی برم جو متع انکس ایران میکشد
 اکون که درین مصرع ویران میکشد
 آسیایکی خود گسدم که در عجم تو بی

۱۰۰

طی

مجلس

5

سید علی

1

دارالاسلام
احمد

12345678910111213141516171819202122232425262728293031323334353637383940414243444546474849505152535455565758596061626364656667686970717273747576777879808182838485868788899091929394959697989910010110210310410510610710810911011111211311411511611711811912012112212312412512612712812913013113213313413513613713813914014114214314414514614714814915015115215315415515615715815916016116216316416516616716816917017117217317417517617717817918018118218318418518618718818919019119219319419519619719819920020120220320420520620720820921021121221321421521621721821922022122222322422522622722822923023123223323423523623723823924024124224324424524624724824925025125225325425525625725825926026126226326426526626726826927027127227327427527627727827928028128228328428528628728828929029129229329429529629729829930030130230330430530630730830931031131231331431531631731831932032132232332432532632732832933033133233333433533633733833934034134234334434534634734834935035135235335435535635735835936036136236336436536636736836937037137237337437537637737837938038138238338438538638738838939039139239339439539639739839940040140240340440540640740840941041141241341441541641741841942042142242342442542642742842943043143243343443543643743843944044144244344444544644744844945045145245345445545645745845946046146246346446546646746846947047147247347447547647747847948048148248348448548648748848949049149249349449549649749849950050150250350450550650750850951051151251351451551651751851952052152252352452552652752852953053153253353453553653753853954054154254354454554654754854955055155255355455555655755855956056156256356456556656756856957057157257357457557657757857958058158258358458558658758858959059159259359459559659759859960060160260360460560660760860961061161261361461561661761861962062162262362462562662762862963063163263363463563663763863964064164264364464564664764864965065165265365465565665765865966066166266366466566666766866967067167267367467567667767867968068168268368468568668768868969069169269369469569669769869970070170270370470570670770870971071171271371471571671771871972072172272372472572672772872973073173273373473573673773873974074174274374474574674774874975075175275375475575675775875976076176276376476576676776876977077177277377477577677777877978078178278378478578678778878979079179279379479579679779879980080180280380480580680780880981081181281381481581681781881982082182282382482582682782882983083183283383483583683783883984084184284384484584684784884985085185285385485585685785885986086186286386486586686786886987087187287387487587687787887988088188288388488588688788888989089189289389489589689789889990090190290390490590690790890991091191291391491591691791891992092192292392492592692792892993093193293393493593693793893994094194294394494594694794894995095195295395495595695795895996096196296396496596696796896997097197297397497597697797897998098198298398498598698798898999099199299399499599699799899910001001100210031004100510061007100810091010101110121013101410151016101710181019102010211022102310241025102610271028102910301031103210331034103510361037103810391040104110421043104410451046104710481049105010511052105310541055105610571058105910601061106210631064106510661067106810691070107110721073107410751076107710781079108010811082108310841085108610871088108910901091109210931094109510961097109810991100110111021103110411051106110711081109111011111112111311141115111611171118111911201121112211231124112511261127112811291130113111321133113411351136113711381139114011411142114311441145114611471148114911501151115211531154115511561157115811591160116111621163116411651166116711681169117011711172117311741175117611771178117911801181118211831184118511861187118811891190119111921193119411951196119711981199120012011202120312041205120612071208120912101211121212131214121512161217121812191220122112221223122412251226122712281229123012311232123312341235123612371238123912401241124212431244124512461247124812491250125112521253125412551256125712581259126012611262126312641265126612671268126912701271127212731274127512761277127812791280128112821283128412851286128712881289129012911292129312941295129612971298129913001

5

114

1

حشر

مهدی خنجرسته حواریست
 سحره اوراک را لارم بود سخت میانه
 حواریک بر اهل کمال است محصور
 مرغانکب شکر کند ملا حاصل کرد
 او این گردون کم دوست که میگرد و حو
 اگر برانجه آفتاب مسک حو ر د
 چو دست استین بر دین کشد بچو
 مسک بر جویند و این گم کرد از مسد
 بخون عامه در جیب سدل تیره ریاستند
 دیر حواری بر گوهر سعادت جستن را بهتر
 راحی بی رنج و راقم سزای خاک مست
 حان اما نگاری عام شد در دنگار
 ابرها سیکداری مسری در خاک است
 رمانیت که اسد گره کتا حو رشید
 سکایتی مسک مردم بکند گره دارد
 دین راه که راحان شکو سکس سد اند
 راس کابل سعادت سیاه جسم سدند
 صرة صحران سمن موسست
 اگر دمس گردون راده دمس ملایکسی
 گنگوی مردم ملایم سدر شترست
 یکی رسد راس سورده امام
 ریز جری که مردم سده و سد م
 دیامه حو حو داد و سله
 ملی روتن دارد و دوری حواریه سانی
 ستاد و ما که لیتش با سدر طولی اول

بود کمال سر کس سر دینارست
 میسای حو تن مار دین میار حو راع
 علم است از حو صوفیه را شتم را
 قطره گوهر حو سود بیم شکستند
 در سر مسک که راجون سحر صیدند
 رحیم صحرانک آب رسته آید
 کسده نوی روتن راسد ابر سحران
 راسخون ملکان سب این ملک سد
 سر شتم کسده حو سیدان سرستان ابر
 دمان اند که موری دامه رور دگر گورد
 حده گل مگر مانی تیج دارد و چون گلاب
 کوصل راسه راسه استخوان اندر حو دارد
 سیدتهای آسمان گو که مرهم حو رده است
 گره مد دل خواد کسده شتم ر
 خلایق که درین رورنگار سده شوم
 استخوان کسده رمدکی با حده کسده
 با مسک حده استخوان سوخته را
 امپکس شاد کسده رمدکی حو مسک است
 موطی استخوان مسک شکسین دارد
 مسک راس نامید دگر گوتش کردست
 کو تو بر دست داری کسده دشنام
 حو دشنام مسک حو سد م
 حو ر که موم ارد عسدر مود
 مسرشد رمد گانی تیج را انگست طالب
 لک افسوس دارد ابردی موسه

حدیقه ۵
۴۶۷ در شمع شکایت مان تا بکند خدا
منتج حسنات عظیم الانتباه استعاض شکایت زمانه ناهنجار

خوراخی بجان دل چون ضیای خلد

سکوة در برق کس بچو تنک و ملنگان	در گو کز گره چو سودت دانه مسدود
اگر ارا بل ایانی هیاس آفت را	که دماں بیگر و برسته انگست صافا
رحم بر دوری ماست در دل روشندان	بیمه ی ناید بر دوزخ عیان صفت ماں صبح
نگر و طعنه ایام بر صافا آسے کرد	حار باد را لوتیا بوسے کرد
شکایت سیم حرج ما حواں مردیت	لگو سال در حمر حواسے میر سب
شکایتی که نگر و دل کسندی هراں	شکایتی که حیر کج از کلاں داور
کوشش بیست دوری تر نشسته که در ایما	بیمه ی دست حواس است و لایق تر گیرد
حس آمار اسکندر و دست صحرایان	دوری شکست به گوس درین صفا
بی آنکه کوسن داس دل کف صفت	و گره من مرد و شرار آسپا کز دم
عقل اسکندر ارا راه دوری است	دور هر گسست است طفل سیر دا
حد و سود سب مذهب گردا حواچ	حمیر دایه دکان شسته که سبکست
سود و ملوط عالم قابل اصلاح نیست	وقت خود صلاح کس بظان بسیار گنبد
سرا در ریچ گو حصر بر ادوری فردا	اگر چه برسته مسایه ی صبح و شب
رو بحدلان بیهوشی سر بر مد	در سنگ رنگی سراد شرار را
کس دور هم ارکم قضا ویر بکشتی در هم	حد و آنس ارض بر حصین حوریا واد
مد و دگر چو سی لنگر سلیم را در کف	که به چوئی که برادر دینی صبح خطر گردد
اگر دس و مهر خلق بر سود و بندرس	کاری خود داری چه علم ستار سر رشت
حاری که تمام مایه آزار است	دریا خلد تا صفا یا سر رشت
دوری اگر می رسد بنگل سانس	رو سکر کس سا کس هم تر و
مد و صاف ترا حکم نیست دم در کشت	که به هم ساقی مار صفت من الطاست
رشته ای سلم سه حافظ	که گزستیر کبی رود کار مسعود

حرفی بخاری گردن مرد کار خوش را
 قناعت کی سال شکست نامدار و گودی
 در چلو بر سر میگرد و دگره
 متنی چون سیر چینی مست چوین رود
 ۸. بناحق یا به اصل برادر موی و گلس
 امید سی ساعت کی که سے
 مطلب میرسد حریفی کام آهسته آهسته
 در شکست سال آب گهر کم نمیشود
 قانع آگس که نصیب خود منت میسازد
 حرص مست میقتل و دلهای میقتل
 گرسنوی قانع در برین قناعت و احوال
 توکل میرا در روزی بدست خوشی باشد
 ابرق خود به نام رسد چو آسیا
 قانع شود در خوشی مکن ماه طلبا
 مردان قانع اگر حرف لب باں گیرد
 سایه برود قناعت خود را که به عیش
 مردم ایچ که هم تود و بیش دادیم
 قانع ستم رندت و تیا نامه ستم که
 هر که آتش قناعت خود شعله دین
 خوشامانی دلی تر و س زوا سے
 اگر میسنگ بر سر چو روی آب
 گردیده ام نگاه تو مہماں خویش
 نگار قناعت لشکی اگر کم باشد
 بر ماں قانعان و حرف مطلب کی هم حسد
 و سبب انان خود را عا کس

بدن و دلی توکل سار کار خوش را
 که خواشهای انان سبب مہماں خویش
 ارتقا عا دانه سے دایم
 فی یار از خود دار دایم گوهر مرا
 دست بر کار رفته اہل و خلعت
 میو اگر دود بر سر سو د
 رور یا میکند میو دایم آهسته آهسته
 محل ملک مایل قناعت به میکند
 عہد اش چوین در یکدایه کف عادت
 چوین استاد آب تا قیہ میسازد
 در شکست سگی که سدی آسیا حواش
 کذا انگست خود کو کی چوین سیرستان را
 دایم خوش دار رماں سوال را
 امید می هست عیانی سوال رفت
 بدو در سرم رماں در تہ ددان گردد
 پریشگر گس ظل بماست مید
 ماں شک قناعت حواسیا کردیم
 حواس و خوشی مردم صمم لاد کی
 شکست رورہ اش از شکست به شکم
 کادہ بر چیر در دل به سبار
 مردود و مر دست خود دبار
 قانع چه کس دم بد انگست ماں خوش
 کل و تا هم حسدین بیش شکست
 سواد موی باشد چوین هم تست و شکست
 چوین بود و انگست ماں قناعت کس

مست چینی
 مست چینی

ع

مست چینی

توکل

حدیقہ فیضیہ - صفت صدق

مبتدیان مرد و عیان روی گریب ۱۱
 لسان و دوا در دست اسباب دارد
 نصیب کرد و توفیق صدق و کار دارد
 موی سحر و سحر و روی ۱۲
 صورتی دو لب و حاد و آرد
 نصیب آمد صدق و امان شود در
 نصیب از دوا آرد و حوسه سروں
 نصیب از جسم یک قطره آب
 اگر شکست کسی حوسه صدق و توفیق
 نور برادر کعبه ای لب و توفیق
 بعد از برق و برق و برق و برق
 نصیب مشکل عالم تمام کعبه
 دلد و بار و برق و برق و برق
 یلغ کعبه یک کعبه حاکم و برق
 بی عار از آب و برق و برق و برق
 صورت گرم و سحر و برق و برق
 دوا و جسم احسان از حسی و برق

و لیل سالک خیر و ثواب بی کم و کاست تهنات الیه راستی و صفت

ارکبی اسے کم و کاست ۱۱
 گل رکنی حاد و احواس نامت
 هر کس کوای راستی و احواس شد بعد
 مرد و دین حان و دین حان
 صوفی اسفل احواس کی کربا شد
 ماده و دین حان و دین حان
 راستی و احواس حاد و حاکم و دین

شعاع طاقی
 و دین حان
 و دین حان
 و دین حان
 و دین حان

حدیقه
 ۱۴۴۴ هجری قمری
 راسی رنگ من مسوون اعا
 مفاو فان امره املرا
 نعت نکر آورد و در دل صاحب
 ۱۱۱ راسی هوا و سان مسووب
 نکر و یونیکامان او و در دل یک
 ۱۱۱ راسی مسووب راسی
 راسی مسووب راسی

پیرا
 ۱۱۱
 ۱۱۱

واسطه نجات از ممالک ناخستودنی خدا اشعار و بیان

دروغ و هریات و اقبال

روح من پیام سالان صاحب
 کسی را که در زمان دروغ
 می کند و سوختن را در دهن مسووب
 و در دهن کسید کار خود صاحب
 و در دهن کسید کار خود صاحب
 و در دهن کسید کار خود صاحب

۱۱۱
 ۱۱۱
 ۱۱۱

ناعت افزاین تو غیر زمره ارباب خج و شعور اشعار ترغیب

سعی منی و کرم دین و نیکوین منی عرو و رط

کدام خانه آمد و دو پستی مطلق است
 و در دهن کسید کار خود صاحب
 و در دهن کسید کار خود صاحب
 و در دهن کسید کار خود صاحب
 و در دهن کسید کار خود صاحب

۱۱۱
 ۱۱۱

هر چه عقیق بنی سحر یک
 رسوا شود کسی که می خورد
 رها از بس ساقی نال مار جسم سلیم
 مار کسی ای صاحب پیش کس بجا و فاس
 از چشم عیب من می مانا بر می ناسد
 مگر می آید و سعاداعت سرگرد گشت
 مست سهرت طلبان کس که گمانی دارد
 شد از ران شمع مار و شش اس من
 انامی زود و گدازه و مکنس مسته
 در این نکته دوس اردن شمع حمل افشد
 درسته نظاره خود می کم از راز مس
 سداد و نکته گری حاصلی غیر از پسمانی
 بر حد که در طول و پهلش ته ست
 رسوا شود آن که صدر و ده و کسی
 جو که در هیچ سبب سبب می او
 سنن حق کسی را که تیغ در سبب بار
 این سبب من که حواش در جان
 اناده و اخیتم حارث سنن که مال
 درم پوشدم و رنگه و دکان من درود
 دو می است عیب انامن اخیل لایم درام
 عیب است بزرگ بر کتبی خود را
 به از مردمان و ده سایه آموحت
 خود را اسکن کس سکن است
 در گوشه خاطر و بران ما کی

در صورت کس من و می در سبب
 و از دران سبب حاجت است
 فرما که حارث ایست را من محمدی است
 حور من و چشم ایست و ماه و من سود
 صدر من گر راست حور کمال من من
 سوسن جسم حور عیب خود را عیب گوی
 آرد و زود و گدازه و سبب سبب
 مگر اگر انگشت ناله در سبب خود را
 چون تیغ می خورد و سر خود هر که سبب
 آند که سود و دو جان خود غایب
 که می اردن سبب کشتی اناسیان را
 چشم پوشیدن وجود خود را سبب
 سبب کسی که بر جری سبب حواش که در او
 مرد اس من درود و کار من گشت
 در سبب رانچ و مکنس و سبب
 کسی که سبب و اناده گی سبب
 در انحصار سبب گشت که گدازه
 ادم عیب سنن در روی دیگران
 چون سبب حارث دل سبب
 با گرم رور این حارث و سبب
 که هر کس را که می سبب و در حواش
 در حواش مگر گدازه خود را
 ویدی که کس را در حواش خود را
 گدازه خود را و سبب سبب
 در دهن مگر گدازه سبب

حدیقه

۴۷

صفت حبیب شیخ منیر

حسن را در وجود غائی صفا نوسیده
 که در خورت را در حرور و اسس است
 من عالم هم مراست م ا ب
 روح مستر باشد صفت خاکسار
 حساب از سر بلندی مایان سخن میگردد
 خاکساران حسان را بشارت مگرد
 با جسم کم سبب گو ظاهر دلیل را
 باوای نادانان را بختیم کم محس
 حب مردن فاس خون ترین میباید
 ترج حال باقوان اسیدل استیت
 حب نوعی را لاس بستی خود کرد دام
 سبزه رود شوخ کن عیب می گردد
 مرشدان سخن بسوی خود است
 راجع ماه غرور دنی رسا گردد
 کمال صدق محبت درین معص گناه
 آینه خود اس صغای نادان نیست
 مای داد مدح را سر با دانی
 مرغ یکا اصلیم عیب با نو عیب همه
 با کبر بوی در تو هستی با قیست
 محقق سبب از سکتم رسم
 مانند که گیسو آویست
 هر دگر ایا مد یون عیب
 اندر ره حق تصرف آثار کن
 بر دلی سر مدد عدا میداد
 ماند نور دیده عزیز است در نظر

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

مگر چشم کم ہر آن حسرت میں
نور عالم کس مجنون مسود
ای چچ اگر صفت ادا رہی
ماری کس حکم عمارت درویش
مستم کم مگر حکم خاکساران را
کرای عمارت ان دوست ریخت
بید و دروہ فانی سو روگردانست
ان رسد را مسود کہ حدیں دراز است
حکم سحر و دل کی دعیست یوشم
این ست اور بایہ لاس عمارا
سعادتی ارباب غفلت طلب
دین حرام و غیرہ فاعلم است
رعیب کس نفس بد میر کستہ طلب
حلاوتی لاس فاعلم است

بلند ساز پایہ تمکین و وقار اشعار صفت عالمی و نجیب

من اراد نواضع تواضع میں وہ
مرد جوان ہاں کہ کئی سست جسم
سرمی ماں دوست سحران مہول کوئی
مرد تیر گر کس گیارہ سور
ماری ماں روست سحران ہی نرم
حم عشق نیست حوں در خطر پای آمد
عادی قیماں در خاکسائی مست
خانم مسود در گنگو کر کس کامل مشد
چکہ اور اعلیٰ افانست سسی مرجی
نواں راجہ دمی کرد اسد عیس کر کس
حاکسان ہمار عالم الا ماسد
حاکسار ارباب طائی آسمانی امیں اند
رہا سحری اتس اولاد و اولاد را
مساکسری عالم ہتر ارا ماسد کے
رہا اندگی اس میں کہ ساں جاوید
مرد مسد دلیل رسیدگان کمال
خواہی کہ دستار تو گرد و حوں ویر
نہر دم اما کساری جمع اوج اختیار
عسر ہندی کرد ارا قتادگی

مسلم خاکسار را بر سرگود دست
 روم را برادر و اندامی است
 میت افتن اکالی بر سر از اطراف
 در جرمین جان اما کساری میست
 صاحب دامن با علی حوس و ان علی کرد
 بر بار سوگر سوار ساری حوس را
 من که یکسکه ساسانه رسته سلام
 در دیده های مردم بپوار سرسد
 حرمی که بر سر کعب سوم فرد
 بپوارت عیش و عریان کند سریر
 خاکساری میس کردن هیچ میدانی که بیت
 گمیدم که نام معصی از سر دارے
 سید امین بجای سید هر ماز
 اندر داریج و در دل بودے
 حوس و دلف تاں شنگی حادث کسی
 رعیت آزاد میایسے سید
 شاید هر موجود و او سرور
 خود کا مسد و دل سید همه باس
 ماری راس ماریت باس و کین
 سر قواصع مسد دلیل بحاس
 دین حوس قواصع ماک گسته
 از قواصع عنوان کردن سحر عالمی
 نقص دلف میست در برگه ابرو سبت
 کلفت روی سپید و اما قواصع بیت
 گوئی وای گوئی نهیست حاسید

تقریبی

مکملی

رسمی

پنج

چون

تقریبی

پنج

دامن طود مردم در شتم و سیرا را
 کوساری ظلم و کجسار خود را
 دستگیر است از دست اندک و اس
 گوهر تنوار را اگر دست قبیله کیاست
 دندان چنگل ایچ ساری عیبتیر
 حوس در کدم از مدینه خشک گوش
 در قی کس دار عریان باس
 چله رسد ساد سگ چشم سوزن است
 مردم چه در دست میسده نام
 چون رسته صافی سده رنگ جان گر سود
 مسد با سالی بختیم و سنان انگشت
 باق که کی که لیس کا حور و اسے
 امر امین سده که در سده و اسے
 کو کبر حاسے رسیده است کسی
 ناصید کی هر از دل و رسته
 که حب حد بختیم حوس عبید
 سیکل اهل و اد و پیرے کور
 نقصان میدید و سود و مد همه باس
 رماک لیس و سده مد همه باس
 تیج امیل را نگید و ان ساحت
 عاریس سده و الاک گسته
 حاتم و س سلطان همین مسد و اسیت
 خاکید و مد و گد از مس امر باسین
 از قیبتی قیوان گر و سگ بار که
 و قواصع حور و وی تاں سبت باس

بیت دست بچسباند و ده باده و عیش
نگردنی و صبر هرگز کمال مدی طاس
رها که جود و عریز برگرد
گوهر چو کمان جوهر روی شد
حق مشرب نه در عینک روی شد
داد آستین بسیار دارد و گوهر است
و دکان در پیش هرگز نمیکند قرار
در مردم کی نه اید تا خود اندر پیش

استاد ملک خود است در میان کلام
نصیب کی چه گیرد تا سازد در پیش
چون ترک و پیش کشد حسد و حسد
محبت دوستش بر باد و حسد چید
در عین قنای یک است قصد
که کل بار ساح سر در دل صبر بماند
میوه حوی که سودا را میگرد و دعا
در عین قنیت ماست که گوهر در دعا

بیان از آفات عفت گزینی استعاضای کار صبر و پاکیزگی گویا

عزت گریز آفات اس سهل قیتمه
کوته گیری آموچی عزت است
سود گناه از آفات می مروت و هر
دو ن طایفه و هر گدا سبب است
کلید گیس و دوس آن کسان دارد
نقد و اگر طلب داری برادرهای خوش
مرد و نه ناعت ابرین خاکدان گنبد
بصا طمان با در کاغذ صحت است
رگوم این در مدار هر گونه گریست
رحمت سر جان میخواستم از عمل گفت
و کسین با خود عفت تمام است
صرا که رحم بد من عفت از عفت
نکردن و او ای ار خدا و یا و دین
همین تشاقدار همه مستور است
سم اعظم چون که کس استعاضا

در دامن صدف جو کند اگر شود
قطره در حبیب صدف گوهر شود
کرم حاضی در سرای حوسس
قدم سفل همه از حد حوسس سلطان
که در روی خود از کائنات می مدد
انچه گل را در عین آسیا و ابراست
حیرت کاره هیچ اهل حیا گنبد
پیش عزت دوستان عهد پند است محبت
دامت محبت علی ماند دام حش
اهل عزت را سحر از یاد مردم رفت
در قید نام ماند اگر از ستان گذشت
که تنی دست خود و حوی چو بار آید
عزلی از مردم عالم
لاحیم ای ای تا سپردور است
سودوی رکل را سما سبب است

بجای صفت

لحم

مادر الدنایی

حذیقہ ۸۲ - سماعت الوقت احباب

حرف تم کج تقدی حسد میں	لیکھ جوں ڈھولم اید شہر میں
علمی میں علم میں رہی ست	دور ہونی راہی روچ آن علمی ست
رہو ہوداں ہمہ مردا میت	علمہ را در او ان اص
ریا پر اگر رسک مرد آست	گوشتہ اندوست رہاں قادر طست
سیاہ رہی عقیق ار حدائی میں ست	کیو دھو رہو سدا دوری طست
اگر شہر موس اری سدا م حرکت سو	کہ در یاد دار دگوت کمری نام مقام
ساق طمسار اصدا رعایت ماتد طس	در صدق ماتست گور این اصل طست
در عام موس مرکز سوتہ ست	صفت جو گیس در چہ پاسد
دست اتم و گرد در درجم تھارہ	مست در عالم عشق پیدہائی مرا
ای طبیعت کامل اریہا سببی سوو	طرہ گوہر اریہا سببی سوو
مکج و عت چرخ ماضی ست	کہ یکدم تکمل ہوں - خود مکی الود
طعی و لال اور عت عشق بودہ ست	مایائی خود رواں گنم و گنم سبیم
ارہا کج عایت میدہو ست	ادم ست آنکس کہ مدد دینا ہوں
کہ راہیہ رحا - مایا ست	مرکز چوں دیدہ صاحب دیدہ ست
حیرت کیہ داست سی تہست لیل	ہای شکستہ بودہ دماں درد حتم
کرت سے گوہر گروں ابرو	یسر دیدہ ماتست
این ہمہ جدوہ صاحب حبیب	اگر دوریت مر سادہ
ہر دست گردماں گوشتہ گیری ما	کہو سیائی ذاتی شکستہ دماں ست
کرکس کج اٹکڑی	کی نہ کیں جو نفس امتدہ

مؤلف قلوب لوفان کینہ و ثاق شعار کینہ صفائی طس

از لوش کینہ و تواق اگر یکہ حسن اخلاق

اصلی دل محاذہ ماہوس خمیت	ہر کس کتہ در آتہ جوہر خود کہ
سیدہ صاف را عیار کینہ ست	عقل ماتہ صمدہ حور ستیدہ را

حقانی محو
۱۸ سال

حدیقه

راهنای محرم در هر رسم اشتاق
صاف دل با همه کس مونس و مزار بود
صورت مست سیه آنگه از کسی
سده صافان را تشو بیکی سیاحتان
نی کلفی بر سر الماس آفتاب
حون صل اگر گرفتگی گیری میست
داود جو صوب کمان آمد و را
در مل صاف ناله اتریح را مان
روی گردن مسود صاف دل از رخش

۴۴ مدح حاتم و امیر و اهل و عیال

که در سرنگ سالی میسود مکر صفای را
در قیقه روی سیه کس بار شود
آفتاب مرید دید مرا مونس مکنده
حمده ترغبه کردن ریس محدود بود
مرکبها و همچو چشمی عمار آمیزه را
آوردت از دست حاکم دور رس
موسسه کتاده دار میانی حوش
مجموعه آنست چون آب هم می آید
احرامه سالین صس می آید

نامن از پرا افکار دکان عرصه نواب زبان اشعار نیت مدح

و عناد و پیدا مین بخود از ترنمایا دشمنان

حسین

بهند صاف کینه امین مسود از جسم
تو می بر و دشمن صانع جان را
بر و صامه های دس نگه کردن الماس
سود گد و اوج دس بحسره که در
مورد مردم دس گرچه جان صس عالم را
چو بر کش بر سر صاف علی آفتاب
سنگس دل مست پر لفظ بکس
ر عظیم و قوا صامه ای هم بخت صامت
صکری ر بهار از صاف دشمن حاحه
صتم گو مر اگر صس و ملام گوید
حون شود و صس ملام صفتیار بکس
بکس که خیال صحت صافی دارد و

پیر صامت

ایستاد صامت

بهیسته بود سوی کمان پسر شاه
جامست هم بر آمد راعل سزان را
پای کس سبیل ارباب آفتاب دیوار را
اموس قته آفتاب از باهال را
که میر و آتش ارد در پیشه آب نفاقت
ککاکار صوس حوا که آفتاب هر کجا آمد
مهان درون صیه مگر صه دانه را
کمر جم کردن صاف آفتاب صامت
کحون میوسته گرد و مورام هم میگرد
استوا میست که در لیمه بهان میگرد
ککاکار در صده ماست آب ریه کاکار
رائین صاف صتامانی دارد و

چو دستم چو مفراس عجب سوداگر
در دل گرسنه رود رانی دارد
رعد را شجرت صد صفت قوامع بینه
مستزاد کند رخ یوحسم بیامت
حیرت لوری می اندر دهنش داشت
آستین کی باک سار و انگ ابر چارگر

مجلس
مجلس

افزون ساز تجنیه حصول عا اشتهار صفت سخا و ارباب سخا

بسیار تا پاک ابرو مهاد و سخاوت مونس
در تلاش هم میم در شامع و بیت
سخاوت با سخاوت پیش کی
که با یک شهر احسان کرده ناشی
کریم سائل خود را عی کد یکا
دو دانه کس نکساید صدق را رندار
دس خود بخوار با کوه حاصل ساریت
بج رحیمی را در سیری ساسد سیرا
حلد دولت در بر لیتان کردن هم و دوسا
قد احسان رشته شیرازه این قدرت
عزیز است که خود را دلیس میابد
کریم اوست که خود را سائل مستمید
چو در ناگردد و تنیدست هر گگر
کش حوا که در باد دولت سار میابد
مشور بار در دولت رحل و کمال مایل
کریم مایل که کم کی که ابر رعایت ابر
دس ساطع کمالی و عیب یوتی است
سلس کم رلی حشک و جو اندوی
گد ستن از سر گنج و گد سخاوت است
مال حویس با احسان منتی بردار
در قناعت سپهر آفتن و روح گدود
سرخانی که مانع شود از ارباب طاعت را
دولت در دستگیری مردم ساندود
ار بر گران لری صامت خود در حشک
آیتش دو گیتی قصیرین و جود صفا
مود مهری چو دست دهمد
نار با که بر تو نیست تواند

مجلس

مجلس

باطنم ندید را حور و ن
 من گویم که هر کسی بدود
 کماں را زعم را نیاید
 چه چیز گیرد و سبکیت کار جان
 مانند کار ساز را کس کار جوخت
 سعی در راحت پس بجان کجاست
 کارگر که سود در راه سد
 اندک عی گره کیسه مار کس
 از سره خویش گره را در آید
 در راه سلوک و سبکیت تو شود
 اخلق خلق را در گانی مسکن
 کار همه کس بر آرد دست دران
 گرد و نظر حق حقیری مردی
 مردی بود عاده را نایزد
 در کساد گره خلق کس کوتا می
 این ساد سجاد و صاحب دست
 دانی که حرا داد لسان حاتم
 سری گریه می خورای که خنجر صاف گری
 مستان وطن خاموده بخت در عرض
 هر کس نصیر خود معاهد داد
 بر خاک مسکت بود دستش گیر
 عدلت که میاد طهر را است
 دست که ره دار هر یک بود
 عالمی عالمی گمان داری که عالمی نیست
 ایچ حوری برق بود آن خمری ناسک

لی

اصلی

اصول

اصول

اصول

اصول

دستور و نحوه دست کرم نمک تسخیر و
 و تیب و دیگر و دست و دست را بر
 کرم مرید در عالم حسد به دست
 یکی سن از قوت کرم داد
 حیات پس را در هر که رحمت در نظر داد
 رنگ و نظری در محبت در رخ برار
 دوس را کرم کس که وفایش گویست
 بر احسان یکدیگر صاحب کرم بر احسان
 اگر چو گل سلطنت میباید پس میطلی
 دستان مردمی - مکن - کرم
 جوهر رشید دانست اگر گمان برین
 سودای گریان چه سوخت که میباید
 بر احسان پیوسته صاحب کرم را بر احسان
 مددی خود بخور و هر که درین عالم است
 حور و نعمت حسان مری در عالم
 رسائل تنویر از امت و داوران
 مسائل از نواح مشرقی آید کرم اول
 در راه پست ساد بود رسید که شرح
 امور بخشش از فی فردا به است
 سخاوت منت را آوازه محسنین داد
 میکند در احسان خود دست را
 به محاسبه پسان غیر در دینی کرم را
 کرم را تا کرم احسان مشرقی آید
 به رقع هدایا در آت و آتش سرور
 سانه می آید بکار در آت و آتش

و اگر اس مردود و عذرش در وجود
 یک و در نظر اهل کرم بود یکیت
 کمال عرت او در دو جبر است
 دوم بر جوینس مسب ساد
 راه دادگان را داد و دستان را کرم
 حیات بخش گل و جام جوینان
 نامد قوس - در آوازه گویست
 در قوس گویست که در آوازه سرور
 مدد است آواز در کرم صدای انداز
 کرم در جمیع - نور - سرور
 کف محاح کرم در ساسان سرور
 گویند عرصه طره در رمانا
 ملی بر ماه دانات از کرمین
 قاضی سواد شافعی کرم در آتش
 در دین حان سپه پوش شود
 که درین طبع کرم را ساد مگرود
 حلالی که در دین سرور گویست
 که رانی دیگران سرور و ساد
 دوست کرم آواز عدم مشق حانه است
 در این در آگاهی محسنین حیرین دارد
 عطسه فساد - و ساد مگر گویست
 که آواز ملی حیرین و آواز ساد
 نسبت به شیم رسانی در آواز
 خوش گویست از آواز مستقیم
 آواز آواز در آواز حیرین

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

نقد فقه

حلقه یقه ای که بر تن من است
و نهیم نهیت بجل و حریف ال

دافع بلای عدوت کریم لایزال شاعریت بجل و حریف ال

پرسود قرب کربان چشمتان را
که بپوشد بر رخسار تو و طریقت است
پس من است ز هر جا برای کس
که حق دارد و دار فرد تو میدست
حق مندی که بکند در دهان ما کند
که در آب گیر عطر به چشمت است
کس سوال اگرچس مندی را برین کس
پس کس او لب و اس گیر تحت بند
و طلب هر گرم بودی بی بارش است
عنا بر لب از تحاله عرض طلب است
هر من و اشکی از من زرد و مال شود
چشم من کجا سیر ز قتل شود
هر من را کند لب و دو عالم مسر
چشم من کجا سیر ز قتل شود
مسرا ایل جان مسک رود و شود
چشم من کجا سیر ز قتل شود
و دیگر در دل بار سادان خود آزار داد
چشم من کجا سیر ز قتل شود
خود غریب صلح از تو کراں و مهار
چشم من کجا سیر ز قتل شود
رجح مسری آن همان غنچه دارم
چشم من کجا سیر ز قتل شود
تار جان عم آل ای غریب مشترک است
چشم من کجا سیر ز قتل شود
آری در اس مقصود کوه ای دوست
چشم من کجا سیر ز قتل شود
می نواد ستار عین لدم که طالع است تو
چشم من کجا سیر ز قتل شود
طالع که نمک حرص گردد چه است
چشم من کجا سیر ز قتل شود
ماردن - خاک بر قضا اید ایل
چشم من کجا سیر ز قتل شود
ای مانت زرد و کرمی دائم پیوست
چشم من کجا سیر ز قتل شود
خون من که دل کشاده گردد و جرح است
چشم من کجا سیر ز قتل شود
شکل بود کس حریفی رنگ چشم
چشم من کجا سیر ز قتل شود
رستم انگشت دارد و در دهن من
چشم من کجا سیر ز قتل شود
هر من و حق نفی من که کس در کس
چشم من کجا سیر ز قتل شود
آخر پر جوی شکست خاک و مسرود
چشم من کجا سیر ز قتل شود
تسوال منی ترس من کس کس
چشم من کجا سیر ز قتل شود

حقیقه

۹۱

ترغیب و معاشق خلد صلی الله علیه و آله

این طایفه سوختنی محو و ر
 سوده آدم مگر املیس - جوان حق
 نیک جهان هم را بهل جسم طاری پسند
 دانی اگر طایمان حقیقت صاحب است
 کی از جن و دم کند حسد من مسک
 و بسا دلیل ناید علاج ارجو حاصل
 بوی دل بسا آورد و کس بل جارا
 میزد چون حرف جویس از لب گسارا
 در کینه هر که در سترد شد
 دمی که برگردار با فتا و د
 لقم داده جو ستم سودا و دیگر
 مرکب بی زین گره اندر یک و س
 مانگ سودهای همسر هر گر
 دل آگاه و تحریک هوا آلوده است
 لوح دل که آینه زار عالم است
 مایه چنان چهره و صحبت رودی من
 فار دل را در حرم سروی زین عالم
 هم از کودکی مرا صمیمی حرم است
 به صحنه مردانگان دیبا و ر
 شکست عمری رنگ و نور امیکند

مگر مگر و در کس مان مرشد
 مسکند آدم صحر - اوج طبع
 موری آرد و حتم دام میزد و دانه را
 در حرم مهر مهر اس قدر می گردید
 کسی بار محروم کجا مسیر گرد
 نیک جویی مسکند سر گشته بهر حال را
 اگر چو عمو کساید بی دید در رادق
 سیرد سیلی مسکند گسارا
 چون کعبه طایب در گوشت
 چون آتش مالیت مکان نگویند
 که شمع از حور کشت گنده تر گرد
 از طایفه تاجربین وقت اندوست
 مرید هوای استخوان و سر را کسا
 بیست ارماد و طریقت سلیمانی را
 جیغ است اس که کینه مستحق هوس کمی
 خاک سواست کردن میر حیم دام را
 دلوگران مسکند شرمه ماه میرود
 که در صد سالگی دستان بر آمد
 کعبه ای طایب غرق بیام حشر
 همان مکر که دست کی گرم در آتش است

سجده

سجده

آبر مستفا و اولی الامر کم مجبور انام اشعار بیان ملائق

معاش و ترغیب خدمت صالحان و امر و حکام

انوانی ای میر خدمت گرس آتش و آسیا مراد و سر و یک لیدال و بخار

حدیقه ۵

۴۹۲

در بیان مست کشیدن کسی که

مدد چون مدد می دهد و آن که

به خدمت مرگ مدد می دهد

به کیمیت می آید خدمت کند

عادلان را هست در حساب آید

مدد مدد را آید و مردان مدد بگیرد

نی یار می ای حق رحمتی که دامن می آید

مرد و یار را اسباب قتل می آید

حرفی اگر کردی - مددی سب

هر که در روز دارد و کس هر روز

در سبزه ازل برای خاکسار می آید

به که مدد کرد او محروم شد

همانسان

دانش

لازم

حصول امانت و باز آرزو استعدا در بیان تأیید منت

کسی را از انبانی مان کشیدن مخطأ بود

هر سبزه عالم را سبزه

کوه قاف - قاف را هر روز

با قدمان مسدود قاف گوشتار

مردان رحمت در حلقه کردی

مهرق سبزه عادن مدد شتر مار

سی مرغامی آسان تر ناید

ارم احسان کس دست طلب را یکس

کانه خود مرگش را بهار از حلقه کسی

یک رآب دیده گریان حلقه کس

سی سبزه - سی داد و دمار حلقه کس

در حلقه

سبزه

ایده بخارده سبزه

در اسکا سبک مدد من آوردن

رنگه دیده آفتاب را حیدر

راحتن راه در عمارت مردان

در شرق حلقه سبزه در مدد

در امت و دامن کشیدن

آه جوانی مان سبک چون کداس

دلخ ارا حلقه جو شد دست دائم اوارا

صی میر برل جو آردی حلقه کس

نزد چون سبزه سبزه دلی برای حلقه

دام حوام از هر چه هست
حتو از هر دوری است
رحام دهر در قهر و دور
درست خویش چون دل خود
در میان دریا ناهای ملک
حاکمان رگ ناهای مصرط
محمدین بایه مرد اهل تحقیق
ده هوشان آردی خود و بهار
ایدهای مادر رحمت تا کردی عویر
در خط آرد و دیگر با شمس حکمت
راج نادمان نام حکم خود سازد
را نام هرگز مدارم تا صاحبان کی
مردم محل آردی خود و رفتار
لمی که در مرتبه خواستش بود ساری
آرد یک خطره آساید و در رحمت
اهل است را ماسد که میزاد کی
اکمل احوال از علی استعانت
هست اگر مسلمانی حسان شود
گزار است خودی اهل دل با ناپه عالی
مرد و بستان رفو و دوا و مالی
را که محبت کشد و سگفت
اگر بیرون کمی از سر وائی اهل مردم
یادم است از کس میباروی خود نام
باج سماجته مادت کار سے
در دور کوچه که هاں گد ر

میی رار مهاب کس جسم کشد ام
در حال آساید انگب دار و دلی
علی هاں مستحق را سرب
سرم و سمان در سینه کردن
حوائی از مدد سدا فرودن
مال باوید لسانت مردن
در راحت و پیش علی مردن
کاین گهر را بس قدر دوستی دارد
خطره با حر را این سوه گوهر یکد
کین با رفته مار ما و خوی پس
کسکه هو گهر با سس نارد دارد
آساید دم که کسی از خاک بردارد
کاین عتبه سر اوار علی فی ثمر است
صدای رحمت آرد دست آوار سس
پایه اوان عورت را کم از سیلاب میس
جمیع ملاک فی جود و طمان اسباب
باو اهل کس مردن بر لب و دوا
پود تو اید که سلطان شود
مدم بر بارک جو سیدی لودی سجارا
ماش باهی مرج و محبت خویش
محبت حوس به نزد صاحب خویش
خطره شانی از صحت و طمانی سوسر اعد
جو مردار آردی خود و جوی خود نام
مسکین کسی که دست مستکین از سے
کر ساه لیسر میعد و پودار سے

پیشینه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حقیقه

حدیقه فی سبب تنبیہ ۴۹۵ در مانع است از علم

فی نارین را ز غلط آفتاب است	بوی صحرای منور است طاهر و امید
در صحرای اندول آرام گاه است	سندھوں والاسی ریت علم و موی خود
مست خشک است از ماعز اراکلات	او خود دل در آرزای می نامد گدست
مول رقا احسان را فحاشا بخت	کراهیکند بدشمن و دو کرم است
کند بر من کند را مظهر در تصمیمین	حواشی ماه آفتاب را اسرار و طاعت
دور رسد و در انحصار محبت است	مردان و درم سکندران و ملای خود

دلیل بعید نیک کشور خیر الاوصاف استعاره صفت حدیث و نصیحت

فصل ماند و در ساکنان را دوا د	مار عدلش حالی گر بد شاد
ساز را شود از طاعت صد ساله عمر	صد یک ساعت عمری که در روز یکم
را بر عدل سزاوارم ملک	که از عدل حاصل شود گام ملک
ملک از عدل شود پایدار	کار و از عدل نو گیرد قرار
هر که درین عالم هستی داد کرد	عالم فردای خود اماند کرد
حل و قذیل سبب افروزیست	موس خودای نوامرد ریست

ظلمت ز دای خدای بجز برون محشر استعاره مانع است از علم مذمت

چون حیران بجزار کار ماسش	گر گشته هر کوفت بر آریار ماسش
ترسم که در جیم ابل سلس است	چون طعل سر شک مردم آریار ماس
حاصل دلشکی عمر تا صف سود	آسانی سستی دست ساید رهم
شکستہ سستہ دل را گو صدای ب	کزن صد اقسامت طید خواهد رسد
شود عمر ساکنان حاحره نوار	کو تا سبب دست ظالم در آرد
هست حواضی عالم در یک آفتاب	آستین بر هر چه اوتالی جرای ک
سخت گیری اگر در تارین مدار و طاعت	میسار مردان را بی سست کمر را
بست لباس تنم راه را بر عدل	تبع داتم آب در وجود و در وجود
بهر ظلم موقع مدار از طاعت علم	کو حاکم سوله اگر بار میداد سست

۹۶ صفت ہنسی و مسرت

بهر چون صحبت این سخن سازد سرور
 که گشته گشتن محراب در دلش سرور
 هر چه بود یک گشت عیال یکدانه
 یحیی چون شکست صحر می شود
 صبح میانه در صوم خانه در صحر
 در صحر می تا صحر که خود هم با صحر
 عمر کو راه از قندی می شود صحر
 سحر و صحر هم صحر می شود
 بهر چه در صحر و صحر که در صحر

حد فیه
است و ظالمان ظالم که مظلوم را
ظلمتیه چنان در پیروی و حبس
مردود راند و حق خود را ظلم
راند و ظالم مستکبر می شود
و ظالم خود را در سحر امان می بیند
و مردم قاده کش و سخی که روی
و مستکبر غیر دارد و از تنبیه ستم
و مستکست و ستم خود را و آید و
و ستم قوت می برد و ستم را

میرزا محمد
میرزا احمد
میرزا علی
میرزا حسن
میرزا حسین
میرزا محمد
میرزا علی
میرزا حسن
میرزا حسین

انیراوقات اضطراب انوار صحت استثنائی برص صاحب

صحت روز شصت و یک کور را میا کند
 روبرو لاله را مانت بگیرد شود ششم
 بهامرد دولت کند استخوان ما
 صحت یازده کند که میانی و کمر است
 روبرو آن مواضع جدا باید شد
 این سبب از سوتن بهماره پستان بود
 و سوزم بود ریه قان چنان مع
 انصاف گردد ریه قان استید
 لطیفه ایست که از هر دو گردد جدا
 گفته ام حق میگوید آب در ریه
 ایچ باشد در لاله آب باشد خاک را
 خاک در معنی هستی که دارد آدم
 گسله چون تبار طوسه گردد
 رسته را هموار کوچه کرد و آ

اصطلاح دیدہ و سیک را حروفی آنورد کرد
 در این محبت متاسفہ کسیری می نماید
 بود کیمیا قسم اهل معاد است
 مرد را هر چند همائی کند کامل عیار
 سر پندار رخس آسپا اما د
 صحت یگان حسیان را داغی خوش
 روش سود جلع هرگز را تفاق
 مقصود محبت است رگل دردی گلی
 متاسفہ ای درم محسان که هراس
 مت کسیری را از صحت کامل عیار
 میوه حاصل گشت کسین مار معص
 طالب محبت معنی نظران مایه بود
 پاکست از درم محسان اگر حواشی عا
 صحت یگان مانند سلی ابر

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

اصلا تا آنکه طلب را ساسد مسدود
مسدود اگر مسدود در حیا
مسدود بر صحت حسن نیست کامل را
مسدود حسن کامل را سار و مدینه
گرچه از نیکان هم خود را به سکان سده ام
آس که سار است است ساسد
صحب اند چون هر فاعل کند تا سروس
صحب اهل طهر دل را مصفا کند

آب گهر کی کند و اورا عام را حباب
بحر مصاحب دو ساسان بی ساسد
آب بحر شکر و آب گهر سوسر
طبی طعل گما بخوس بود کا دور را
در تامل آو من رسته گل سده ام
فی الحال تصور ساسد
در سلسل گل رونوی کل جو احمد شد
نور گرد و تو تا در ده حول عالمی شد

ایمن ساز از مخافت بر آفت اشعار مشعر حضرت بهمنشاهی

رسم اهل محله صاحب ار کار ساسد
هر مرد که باران کوا ساسد
نکده بر آفت که در صحت دست
نحوه در می رحمان ساسی که طبع دارد
کس با دست ساسی از شانی اعدا آورد
با دای مصفا ساسی طبع ساسد
تا نزد تم در شب نام ساسد
ار صحت چیر مرد تا ساسد شود
صد سال اگر ساسد ساسد در دست
اما حوادار که در طبع در گرم احتلا ساسد
در سلسل چمان کس کس چو ساسد
اگر محال طبع تو بهشت آو ساسد
سورگروان طبع تو بهشت آو ساسد
کم نشن تا آن که صحت ساسد
آفتاب از در و شش است آو ساسد

چرا یک یاب مای دیگر از در و ساسد
رعاض حوش عار و حواس ساسد
نسب ساسد حوش عار و حواس ساسد
چو می می عدا در یک گله ساسی حواس
در کبر چو می می عدا در یک گله ساسی حواس
حول عرق نه زید و در دست آو ساسد
او ساسد و گران ساسی حواس
بی ساسد و بی ساسد ساسد
کس ساسد در آو ساسد ساسد
که صفت حشر و فصل تا ساسد شود
که هر یک ساسی ساسد ساسد
عدا ساسد ساسد ساسد ساسد
واق مرگ و ساسد ساسد ساسد
گرچه یک ساسد ساسد ساسد
ماره آو ساسد ساسد ساسد

در این کتاب
از سلسله
در این کتاب
از سلسله

در این کتاب

از اسناد

در این کتاب

در این کتاب

گسل از ستمانی ستمان با چون سہ
ہر کجا پای می خاست قدم سہم بود

ہا بہ سہ آس و ہفت خوش
کہ گاہ ہفت رسال خود سہم بود

مفتاح گنجینہ مقاصد جمہور اسرار صفت زواریاب و نہایت افلاک

سبب خدمت ہی ستم و گسل در
چون گل ادا بہ من از حق سگر سگر

از سکہ کار مطیع با گرسہ آوج
و آہسان ما نامک سہار سب

شہ کہ اس کو گرسہ فاسح کرد و سہو
ایح و ع و علم درس و گرسہ سہو

سکہ و گرسہ و امان و طہر سہو
اسہ اری آسب کہ ز سہو

آن در ری کہ کسی عامل دانا سہ
کار آو ما بہ کس بر حق و دانا سہ

مخلص سہ و دانا سہ
آہہ اری آسب کہ ز سہو

نزد عامل کہ پشوی سہ کہ چون سہو
ایح و ع و علم درس و گرسہ سہو

سہا سہو سہ و دانا سہ
آہہ اری آسب کہ ز سہو

صدوق صاف کہ صومہ سہو
و مخلص مصحف و دانا سہو

صلح کل با سہو اسح و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

ماہوی کو لغت و دانا سہ
از حسنی و دانا سہو

دب سہو و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

ماہوی کو سہو و دانا سہ
گاہ اری آسب کہ ز سہو

نزد دانا سہو و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

کسا کہ گرسہ سہو و دانا سہ
سہو و دانا سہو

حسنی را گناہ و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

آن طبعی کہ را گناہ و دانا سہ
عبارت حکماہ سہو و دانا سہ

بزدیم مسیح عبار و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

دینوی کہ سہو و دانا سہ
گاہ دانا سہو و دانا سہ

دینوی کہ سہو و دانا سہ
اسہ اری آسب کہ ز سہو

ماہوی کہ سہو و دانا سہ
کہ گناہ و دانا سہو و دانا سہ

حد یقین ۵

نگه کند چون دل عثمان باشد وصال
 شاعری کو همه دلم میج و ماست گود
 گاه اگر تیغ کند گاه به حسای گوید
 خالین این چه تیرای می نمود
 در میان باره کند طبع و گویا
 گوهر جسد در دل تشنه قوام
 چو ابروی آنکس که شد گمراه
 دو مانی اگر گنج با من رود است
 در درد مرده و زنده ایست
 در آن سو زخمه ان ریزد
 در من بر دو و حنث محبت عام
 ای سار و ما که در دایر مکتب مار
 در دست ملک دلی که دانا گسترده
 در کس بری سر که مسا دارد
 در گرسوی دوس چو یک گشت
 اندک آن را که سر در ماکس مان
 در می کس نشود انگشت
 در صفت ملکستی با چه توانی
 مجلس از من جو و اندران نمر و شد
 در شکر گشتی غنیمت حاصل گشت
 کس که کمال اهل قیام گشت
 آنکه شتران را کند بر دو و قراح
 مجلسی بر خاسته و غنیمت تمام
 چون کند و مال مجلس رسد هر صحاف
 در من از صاف رسد درون قندیم

یک طای

بماند

روی کس

و

صفت سر و ارباب است بر و در

اسمه اربابی آنست که مد سحر ۱
 بدور دست ملک و پیر شاه و گویا
 اسرار بی آنست که در سحر ۱
 در عری کرد ۱
 اسبه اربابی
 گر سحر این ارباب است نام
 ز سادی بر آنست چه حزن آید
 که سحر اسبه خاک را کس بود است
 که در کار با گرد و آبر اسبه
 که حزن و حزن سادی آنست
 فی ابری کرد من آنکه صاف دل در کرد
 محل خردنایی ارباب و آرد و صیاح
 بر سادکس رنگ میو ایک میگردد
 جن در محنت همه کس عا دارد
 اسبه اف کسی که آتش بیاد دارد
 چون که مالی سد کسی در گردش کسی کرد
 در یکی سبه و ساد عا در را
 در من ساد عا در را
 کم ساد که در سادی و در را
 و ساد که در ساد عا در را
 عا در آن بود که در ساد عا در را
 اصیل ساد عا در را
 مای بی ساد عا در را
 سر و در دل و در ساد عا در را
 چری هر من جواد عا در را

صدیقہ کبریا
 سر کی صاحب خود امید سے من بود
 تو کفر و انحراف بیاں خود آید
 هر کس شکر و برکت حق صاحب
 سو اصفیٰ کند از دل و جان صاحب
 نیست در بار دین کس چمن کرد
 سید کدول بر لب ارم برای عرواح
 و کنگره مست عذوق و مارت را
 و ما مل جلوس بر جسم کعب
 در میدان کجول حاکم بر ابرار
 چون خورشید روگانی بر کسب
 بی دین کس سبب امارت دارد
 دلیل حق حقیقت صفا
 و عدل سبب احسان بر همه
 حق مانی برین در کس
 محل عارف اسرار
 دین عارف عبادت کرد
 مواضع صفا
 رکبت و ماس جود و عارف
 از مسمای رکبت
 دیوبند و ماس
 اهل دل و مانی
 بگرم صفا
 چشم مودت
 حصار در رکبت
 نقاب دار کرد

حقیقہ

چو سرخس باطن و صغیر چکار آمد
 باشد که ز راه نگاہی از عینا صغیر
 سری کی بر نفس در نگاہی دل گدتم
 و عینا و دیوار را یکدم آوتم شمس
 بود عین باطلی بند باد باک می را
 صغیر عین آمد در صغیر نفس +
 صغیر و کرب سگانی سری صغیر ارفا
 صغیر حسانی که از راهی جو و باک صغیر
 سالها در جد و پیغمبر جو جو و جو و
 مسک است اسرار لعل با دردی دل جو و
 رجوع مرد از نور نفس عین صغیر
 صغیر و کربم از راهی جو و کربم
 گرد دام حسار باک را و صغیر جو
 از حساسانی جو لاف و دل با و صغیر
 از دیش را جو و صغیر بار و عین صغیر
 عین صغیر باک که عالم کربم از راهی جو
 اس کاسه سر باک کربم و صغیر
 دیش با صغیر در صغیر جو و صغیر
 کربم است باک صغیر و صغیر
 صغیر اس و کاسه و صغیر
 صغیر از دی جو حاصل صغیر
 صغیر اس نفس کے صغیر
 صغیر اس صغیر صغیر
 اس صغیر و صغیر
 صغیر صغیر و صغیر

۵۔ صفحہ فقیر بیان کی حجابیات و نیابت

چو انصو بر صفت مکی و دلور و روان
 بود و بان دمل چو کشای فیاض
 که دار و دحام قدس گیسو حبا
 رود و نگردد از من مالکی که نهد راه
 آفتاب است و او را عکس خط گیسو را
 از دگرستان کسب و عیب کسی است
 مسود و در دل چون لاله کعبه از گل
 از شکست کعبه شوق و از من کسب
 مادل خود و او آید چو خطا شکست کند
 حمار دار و نگار از هر دوز کسب
 هر دلیتی کسب اند مال مرد و کسب
 کا رنگی را اگر که مادلان مکی کسب
 چون کسب و بیای هم از دست خود مکی
 مکی مکی و عیان من حرایت
 محضر نقد و مهر و دصاحب آسمان
 روح لدی من کسب و دمان حواد لود
 رود دم کوره گران حواد لود
 کف دست در لم ساس کسب
 دارم انجی مود و ساس کسب
 گفت حوائی است با حوائی کسب
 گفت در کسب و دمان کسب
 گفت حوائی است با حوائی کسب
 گفت گران و دمان کسب
 گفت مود و دمان کسب
 گفت دمان کسب

حقیقت
 گفتن است که هر که ای گفت
 گفتن او در سال و ماه است
 گفتن است که هر که ای گفت
 این جور دور و آن یک س و ر
 و آن ماهی شب گذرد و گرا
 خوش عزت جهان انداخته
 که مادر آن گریه مراد و
 بود هر که بویست سوختن
 در راه و در پیش مالک آید
 و نشوی من اهل دل که حکایت
 و در صدد بر من موند و بیای
 و هر دو کس که در میان
 اگر در سودا و در آن ملک بسیار
 صوفی و سماع و سماع است
 قاتل داور که دایه گو آید
 هر که یک بار یک در بر است
 و در گی و گدازان قشعره و کس
 بوس من که چنگام و استواء
 یک من آن نظر و است و سید
 مرگ نفع و در می که سید
 و ما حال آن است و آن
 مانند ملک و اهل دنیا
 و مع رمانه و اهل دنیا
 دل آگاه است و در
 صورت و بیایست و در

سید

حقیقت
 گفتن است که هر که ای گفت
 گفتن او در سال و ماه است
 گفتن است که هر که ای گفت
 این جور دور و آن یک س و ر
 و آن ماهی شب گذرد و گرا
 خوش عزت جهان انداخته
 که مادر آن گریه مراد و
 بود هر که بویست سوختن
 در راه و در پیش مالک آید
 و نشوی من اهل دل که حکایت
 و در صدد بر من موند و بیای
 و هر دو کس که در میان
 اگر در سودا و در آن ملک بسیار
 صوفی و سماع و سماع است
 قاتل داور که دایه گو آید
 هر که یک بار یک در بر است
 و در گی و گدازان قشعره و کس
 بوس من که چنگام و استواء
 یک من آن نظر و است و سید
 مرگ نفع و در می که سید
 و ما حال آن است و آن
 مانند ملک و اهل دنیا
 و مع رمانه و اهل دنیا
 دل آگاه است و در
 صورت و بیایست و در

حقیقہ

۱. مسیح غریب و ستالی حیاء و شیا این

سعادت اری را گشت حوائی با صفت
وعدہ ارباب دینا جو جواب استقام
مجلس در درگزر سلطان ملک انیس
جان گشتم و آنان سہ سہ و دم
روں روان رہ رہد کجاہ جور مستند
کہ ای دی دولتند و در درگستہ معرور
شبی کہ بخ مرغ صلیح رسد و آتش
رعاد با جامہ ہمیں پسند آید
ساختہ اے طریق را و صیب +
دوب جو دروں درام از حرن ل
خلوت مار یک دمہ او سے
مر کہ اور انا حسین کا سے خود
دار و مردہ دل سہ فائز عالت گریا
و مچی گرم این خوش طایراں باد بستی بند
کیس اہل عرب نام اور و کرسی سہ
سار دج سہا سانی اقصہ در نور سہ
اہل دما کے لڑا لادہ ہستو مندہ
ہست نگارہ اسباب ماں کوسل
کس دھر دور و فتن بہت عمر سہ
دارد لکھ علی اصحاب در اعداد
حب دما آدمی را سکہ سہ اسما
پس سہارہ در اور ان دفعہ کار
خو جس دور در است ظلمت امامہ صفت
انیس ولی در کوش صہ نام اہل ذرا
رنگ و جامہ خلق را و درگی مایہ صہ

که مراغ از درخس اسخوای عالم
سب مرست من و سرست مائست زود
در سنگ در کوچه یک سدر است
مردم اگر از دست او دم
چاشته حق حسن است و دم
مکس عرو که او در رگ روز دم
ماز سام در است درک دم
کوب دست و دم و دم که دم
دانش ماس خود و دم
رک کردن نقشه سر و دم
معد و عالی و دم که ماز دم
کوکس او که ماز دم
سودا سد عالم است و دم
که غیر از دست ماز دم
همان و دم مردم که دم
رک سادات و دم که دم
مقامان از یک است و دم
سبع و اعانت ماز دم
سجود که در دم که دم
مرکس که ملک و دم
مرد در است و دم
مادی علمی و دم که دم
رمر صبح که دم
رمن جه مگر و دم
آورد و دم و دم

22

سویای از

حقیقه

صفت قیام فی تالی حیات و بیاد

اماد ما اردست ملک و ملک
 این قوم که همه از در و در و در
 گرد برین علم و دانش آرد
 آثار بسیار چون باغ شکفته
 چون صورت معرود میان از رخت
 بکس که سوسن هر دو چیدرست
 گویند که هیچ خطبه و ذکر کسب
 حوای که در جود لب گرد و شاد
 بر حد حجاب آتش است دیدار
 اهل حسد و آگاه پیدا و حید
 از لب و کشاد و کز آگاه تسبیح
 خوش و زیبا گویای پس کسب
 محب از آید دولت و آرد
 کس عیب در دلس حرا و لب
 گویم سماع ای را که هست
 که از هیچ صفت و طبع آرد
 و که مراد وی و لغت و لایح
 ربیای بود گل ما و حسد
 جان و سماع است و کسی بود
 رال و با جود راحت و مالک
 و مالک را که گشتن است اسباب
 محراب که هیچ او را سبب است
 و ما الم حلق و معنی جسم اعمال
 جویند و در دم باز سبب آوردیم
 مرصع که در آبی شکست با کسب

السلام

عوض

عوض

آنام در و نیم سخن سیما
 اتحادی جمع گویند نام
 آسودگی از باد و حسان فاد
 معصوم دلی که مسح مایه
 مردم طوبی گویند گسار

مدتی

مفتیوں کی تباہی اور بددعا کا اہل اسلام

آن سہ جی نکر دھار سہاں را
 سب سے تھام سہہ کس تہ مار
 ماں ماں ردم آمدن لیسماں
 نظر آت جسہ جہر اے جسہ
 اہ مگر کسہاں مادی و حسی
 مردن جسم رقصہ ہر کر و حسی
 عوامی کس گرت گہر سے مار
 سہہ ریشہ ریشہ پادروماں کرکوت
 عجب رشتہ رشتاں پہننے کار
 تار دھڑلہ دور دور و ریشہ
 اعلیٰ درجہ دل را سیاہ
 مقدر و مشو حال چون جسہ راں
 اہر گدراں اگر یہ گوہر مار و
 متع سماج و عہد سے یکدھ
 آگہ ست خاطر دور و ست
 جوں سکتیش بر چند مانتیں
 عہد کہ نہ عہد سہہ رجم مادی و عہد
 حقد و ذات دہا سہہ دور کی گہر و
 میر و عہد کے شغلیہ گہر و عہد
 مار و مال دیا جاسیے عہد و عہد
 آگہ ست و سہہ سہہ عہد کہ اور عہد
 عہد آگہ سہہ و سہہ و سہہ عہد
 گہر و عہد کہ عہد عہد و عہد
 عہد ہاں کہ عہد عہد و عہد
 بہرام دہن سہہ عہد و عہد

روئی سوم



کتابخانه

2

سید احمد علی

2

مجلس

والله اعلم

الحمد لله

۱۱

سجے کوکھوں

کرامت علی

حقیقہ

اہلی دما اور دلا شہرہ شہرہ
آہلی دما اور دلا شہرہ شہرہ
عسم ہرگز تو الم رسک
نما کی طلب روئے ہر روز کے
درختہ تھوڑا اگر آد اعلت
محو درسی عہد ار جاں سب ہما
آد مال کار رنی سرل ست
دل مہوں دما ہرگز آس ہما
درختہ مرد دما دل کہ ہی سب
پاسہ آہاگر مہر لہائے مائے
ار شفا اہلی دل ظاہر پساں مل ام
مہر چوں گل عہد ہر چہ گزنی یاد
روکھ لال جاس عہد ہر ہما
ست دما درساں ہر دم دما عرب
کسی آگہ راراب معاصر کہ ہما
تنگ جسم او عہد مہا چو شہر
رعب دمای دہوں مہر لہ ہما
محو ار ساہ مال ہما نور سعاد را
مہم اور چہ وروں در گز و کس
رآس دل ہر کہ مہا کام مگر د
دولت مہر چاہ رآس جوں مہر
خود ار شکل کہ تہنگس ہما
در گزستہ ماطر عہد ہاں سا کس
اسہ ار دل راہ خودانی دہ مہ
تہم ار پس رود گز گزنی مہ نو

قال
مکی بہک
لا صید

امام داد
ماہ اولی

گراس

کوئی اس

مہر چو شہر
مہر چو شہر

مہر چو شہر

مہر چو شہر

صفت ہر چہ ساقی جیات و میت دیا اولی
ہر چہ ہر چہ ہر چہ ہر چہ ہر چہ
گر ہما شہرہ شہرہ شہرہ شہرہ
سب گزستہ اطلال ہما سب
اسات طلب رنہں ہر ہر ہر
مہل ہر ہر کہ اک در گز ہر
کہ اس محور ہر کس ہر ار دما
حکامس لطلع ماہ سہم سب
حکمل ہر کار رود ار شہرہ شہرہ
مال دما ہس ماہ عہد ہر چہ
عائہ اہل دول مہا ہی ہر دہی شہر
بستہ دما درساں ہر ہر ہر
ار دہ عالم ماطر آرد ہر ہر
رورں ہر ہر اگر ہر ہر ہر
محو گزستہ تہا دہ ہر ہر ہر
کہ مہر آب گوہر ہر ہر ہر
ہر ہر دہ لطلع ہر ہر ہر
گزستہ ہر ہر ہر ہر ہر
کہ سب گزستہ ہر ہر ہر
آب در گزستہ ہر ہر ہر
مہر ہر ہر ہر ہر ہر
مہر ہر ہر ہر ہر ہر
گندہ ہر ہر ہر ہر ہر
ہر ہر ہر ہر ہر ہر
مہر ہر ہر ہر ہر ہر
گر ہر ہر ہر ہر ہر

معدن قشہ
 میں کثر سرور کے لئے
 چشم دل جو مارتہ مسروق آؤں میں
 جریع سکدہ و شمع خاقانہ کے
 روئے چہ چہا می سب کہ در زخم و جود
 سالک سحر و راکار با مقصود
 دن آؤں دودہ ستد کہ ماہ قسطن
 با سبب عالی تو مگر تاسس
 مس گیس و کسبہ ارہبہ
 سر کہ کھو دلفسہ کد آں
 آؤں دل میں سیتہ و دل میں سیتہ آؤں
 کار جوں با عدت اندہ گنگر و کار
 رجو دشو سحر گر وصل جان آؤں
 گر آہی صندہ عالم و عدت و آب و حول
 حوال ہن صدا یہ کوی جان میں
 را از حوالتین دودہ گرا و حقد کلام لای
 یارسا بی است کہ دل بگفتن ظاہر
 اہل سازد و حق و رعب گزشتہ ام
 نکسین دل رحمت و کشتہ لال
 پاک ستارہ حیر دل و جود حق
 است و ذات کمال و جود حق
 قدس روح جان ہدایتہ اودوم
 بان ای دل دیوہ بحر احم
 ددم ہر سبب و ہر چہ ہر سبب
 دیکدہ شہانہ کوی کہ سن و تانی
 سم و مدد نظر از غمی و مہار سن

معدن قشہ
 میں کثر سرور کے لئے
 چشم دل جو مارتہ مسروق آؤں میں
 جریع سکدہ و شمع خاقانہ کے
 روئے چہ چہا می سب کہ در زخم و جود
 سالک سحر و راکار با مقصود
 دن آؤں دودہ ستد کہ ماہ قسطن
 با سبب عالی تو مگر تاسس
 مس گیس و کسبہ ارہبہ
 سر کہ کھو دلفسہ کد آں
 آؤں دل میں سیتہ و دل میں سیتہ آؤں
 کار جوں با عدت اندہ گنگر و کار
 رجو دشو سحر گر وصل جان آؤں
 گر آہی صندہ عالم و عدت و آب و حول
 حوال ہن صدا یہ کوی جان میں
 را از حوالتین دودہ گرا و حقد کلام لای
 یارسا بی است کہ دل بگفتن ظاہر
 اہل سازد و حق و رعب گزشتہ ام
 نکسین دل رحمت و کشتہ لال
 پاک ستارہ حیر دل و جود حق
 است و ذات کمال و جود حق
 قدس روح جان ہدایتہ اودوم
 بان ای دل دیوہ بحر احم
 ددم ہر سبب و ہر چہ ہر سبب
 دیکدہ شہانہ کوی کہ سن و تانی
 سم و مدد نظر از غمی و مہار سن

معدن قشہ
 میں کثر سرور کے لئے
 چشم دل جو مارتہ مسروق آؤں میں
 جریع سکدہ و شمع خاقانہ کے
 روئے چہ چہا می سب کہ در زخم و جود
 سالک سحر و راکار با مقصود
 دن آؤں دودہ ستد کہ ماہ قسطن
 با سبب عالی تو مگر تاسس
 مس گیس و کسبہ ارہبہ
 سر کہ کھو دلفسہ کد آں
 آؤں دل میں سیتہ و دل میں سیتہ آؤں
 کار جوں با عدت اندہ گنگر و کار
 رجو دشو سحر گر وصل جان آؤں
 گر آہی صندہ عالم و عدت و آب و حول
 حوال ہن صدا یہ کوی جان میں
 را از حوالتین دودہ گرا و حقد کلام لای
 یارسا بی است کہ دل بگفتن ظاہر
 اہل سازد و حق و رعب گزشتہ ام
 نکسین دل رحمت و کشتہ لال
 پاک ستارہ حیر دل و جود حق
 است و ذات کمال و جود حق
 قدس روح جان ہدایتہ اودوم
 بان ای دل دیوہ بحر احم
 ددم ہر سبب و ہر چہ ہر سبب
 دیکدہ شہانہ کوی کہ سن و تانی
 سم و مدد نظر از غمی و مہار سن

دلی غم
بہارِ بہار
دلِ لعل

حدائقہ
ماہِ نور بہارِ روشن کند اس تصویر
کینہِ بگری سامانِ نشت کے
عافلِ مسرور گن کر سہ درمگانِ ملک
مسافرِ بخش جو آمد کہ ارمرگِ چار
درِ بگی بکوس کدو صب ہیں دم
نشد بہت عیب گوگر تر مالِ بخش
یہ کہ دل رنگِ لوتی مع حلقِ شمع
شعاعِ بہشت آں تو ہم جانے ارمی
ماں منت در آن کوتاہاں سا اومرا
ہر اور جان کہ عدائے لطف اور
آں ساء کہ خوش تر ادا کر ہی گف
رنگِ کدو سہرائی آفاختہ
کر کہ انام شش باور در پس میں
اس بھر کہ جاب یہ ہے اور
دما خواسے در دگتے در دے
دیباچہ سب دکاثر دماچہ سب
سویہ کہ بہت لبث اور دولت خوب
سہارای ماہِ وصال مرواقت اوس
در کسے مجلس ہارہ بارہ معلوم ش
مصور ہار کوثر نہتے واسے وار
حاصلِ رحمت قلعن از مدہ نام کہ مہو
ار مرار اہل حق جو دولت جسی بخواد
ور دو حوت اندہر دوسے یوہ
سہ ماہِ عالم بالانت مسوں ہما
سہ ماہِ نوحانے کہ دل در دگالی

یاں فی شالی شادی
کر کر و اسے لی دولت ہے زانو کا
رہ میں سب حوسے گر و
اس ہمارا بھو بیالی اسامیہ
عافلِ مشکوہ عرور و دو مار سب
در اکہ رود مرگ کس اسکار بہت
حویں کوڑہ شکستہ کہ بامیہ ساں آب
کہ ہر اس جو سیدناں سے سود
سحر کاس فلکار سب چوں تصویر
جول دور دورہ بود عمر است ظامرا
حویں سب در کاس اگر شر مار سب
در کبر و می جس مار و سبے گف
امر و نشیہ بود کو کو کسے گف
عمر ہا سب کہ جاب این کہ نہ ہمارا کس
لغشی ست کہ آب سسی اورا
حواست کہ در حواسہ سسی اورا
ای سبچ یہ سبچ سبچ سبچ
مار سب گراں حوتہ رول از دھب
اسوی سب شکستہ تسلیم در سب
کہ دل ہے پاچہ دار سوان سبت
مردانہ پاسے در جہاں یاد آب
سعدی یہ سبسم ہا کہ نور مار و
رہا راہرک دما کر دگان دما
رہیں راگندہ حسد لاسے جسد
وامس اس کہ دیا دگل سے مار کر
رہ سب رنگ و دال ماہ ادا کشم

حلقہ نقیضہ
 مرد و عاقلان سسر شہد نامہ کس
 رخصت ہو کر اس قدر خوشی ہوئی
 مرد و عاقلان سسر شہد نامہ کس
 تپا پس فرزند ہستار کشیدگی
 ماویہ بیکت سسر آمد دست روی کشیدگی
 عمر مانہ سار الف سرفانی کرد و حب
 حلوہ برقی است فرآغات رہیگی
 ار جو دگر بگریز خود آویز تپہ
 بار دگی و خوشی جو پس سار
 پید از گرس جان و عاقلان
 ناگہ پشیمانی چہ تپہ اسل
 لیکہ دین اہل دین سسر نامہ کس
 سسر نامہ کس دین اہل دین سسر نامہ کس
 کم کرد و زیادہ شکست بر آہ اہل
 راہی کشید و جواب در شکست
 گفت راہ کہ نور بیت و سسر
 گفت دما کہ مانو کہ ہم را سسر
 آنکہ نامزد و دو اس مرا
 سسر صاحب اسرار اہل و عاقلان
 عاقلان دار رہر نظر آہ آہ ایم
 گرم کہ سسر نامہ کس و سسر نامہ کس
 اس سسر نامہ کس و سسر نامہ کس
 دما رہر و اس نامہ کس و سسر نامہ کس
 ہر جو خوشی شکست سسر نامہ کس
 چون صاحب از غیب خود و ایمود
 ہر جو خوشی شکست سسر نامہ کس

الحمد لله

[illegible]

عائلی پرورش کاروان

دے سے کہ اس سے مدد ملے
 صحرائیں تم سے اب دم خود را
 مدد سے تم کو اب دم خود را
 ہی جس سے وہ کی مثل لب کجوں کی
 ریا کی و ماہہ جس سے ہی سروں کی
 ہاں خود سے مدد سے ہم
 ہاں خود سے مدد سے ہم
 سرانگہ شت و اس دل دریا
 رانگہ شت و اس دل دریا
 گرد سے دل خود و خود و سر کی
 گرد سے دل خود و خود و سر کی
 مکان دل ملک کی مکان سے
 کہ در سر کی سی اس دریا
 در کو تریع صورت و دم
 ہاں تریع صورت و دم
 خود و ملک و اس کی
 دراز ملک و اس کی
 عرفان و اس کی
 حیرت و اس کی
 عمر از ملک و اس کی
 موجود و اس کی
 حب و اس کی
 عارف و اس کی
 ہیں ہر دو ملک و اس کی
 مادہ و اس کی

حقیقہ ۵ . مثالہ مفید بصحت

است گردی را بہت خوش
چون شمع مراد قہار شد
در دل بکس لباس دباگرہ است
اربع زبان کس بحر دم کست
در دس راہی فصل دایرہ است
آوجہ را در گنجی کس کہ در دوا
صدا در دل رطوبت طایر دویگرہ
عارفان را دل بوی گرہ در موج طایر
علم کسی دوق مہرہ کس مہرہ
ز در صادق دسامان آفتاب مہرہ
ایمان آید دستی ہفت انگاہ

نقل محال طلیقال بالاعت ۵ اشعار مثالہ مفید بصحت

خون محبت در ماں ماند کلف گرماں
مہرہ دوی ہر کس در جہت حب
رہو اشد گنجی کہ حق میں بود غنی
عاطفہ را در بار کلفت ہنرست
محبت از محبت پستار تاب عول
ہر کہ ماند در جان شوق ہر گشت
فی جسم اگر جسم در در دکناس
کی غور کسیدہ در سخن سے معزال
ای تودہ خود در کمان دواں دا
نایب چو صبح آہستہ است صادق
کس را در دودہ خود در جان طایر
سخت دلی کی نثر تارہ سر خود دکان

فی کبر

تیر نامہ در غلاظت کی نثار ارکشت
کی دامن محکومت آمد شکاری چو شمشیر
میر جاہ کمانہ است را ناس برکت
مہرہ را غلبہ غنی گشت رگیا کیم را
فی جہت ہم گر کس تہ مندہ فی طلس را
کاہ خور تہ در تہی آید جو کسیدہ کیم را
تو نامہ در دوس سے در حوال
عدا نمی جو کسیدہ در حوال
در سیر خوری کردہ کمد زخاں را
رہما کہ در کس گیرے ماں را
تار نالی کسیدہ دودہ کمد خاک گریان را
آب کمان رہما در کت تو غار را

[illegible]

مثلاً ایستاده
 حتماً حوس کشیدند و ده گناه بود
 انگشت بر جان بران سلال را
 ستمانی بنادر سپرد و سید
 که نادر و عجم و خود و مردم است
 بی حسد خود را در گز ستم خداده است
 باس وادی کسی انما دارد و لب می
 انگشت خود و لب هر دو یک کدک است
 درین راه دوری زمان برسد
 عجمی مهر که رسد مکنده قول مرا
 جوانی از بند برانده مکن کجا را
 آتش آوردن بر دل از سنگ گدازد
 مرشد دل و دهم بود حرف ما کی است
 امر و نهی و آب و روکی در مع و آب
 که کار خلق بود و خدا در میان سار
 محرومی که گر مار که خدا می
 چون فتنه در شتر خالص می شود
 که اصماد در انصاف کار سار کسبه
 مای و احمده و ردا می جیلان دارد
 ساده لوح آنکه بی زور و سحر گردد
 در عالم امکان ثواب و رک کسب
 مرار بار بار در فدا و مظار
 که کار آب حواص مکنده در جود و دل
 ساده لوحانی که می خندد و سال خوش
 رعد در مصر جاث نور مرشد
 که صبح باحت نفس از دو نام جدید

حدیقه ۵
 در حدیقه شش است که یک در

گور یاد و یاد دینی خویش باش
 نمی آید در دلاویز و شکر مطهر
 می مایم بر در مگر هم جوایز و پادشاهی
 بی مهر که هست محسن جز آن که سرور
 اگر یک یک بیم خاک پستی و نکاح
 از اسخواب میر و حصبه جز گشت
 طواف اسب از در حدیقه است
 مگر در دست آمد می توان کرد
 بدست مکتوب شکر از لب می سرور
 میر شهدا می که نام سر مست
 رسد بر اهل امان سیرت آرد و دما
 چون شکم نامور در پیر و پادشاه
 مرد اگر لاف از آب و دود می سرور
 از در میریت هیچ طاعت ندارد
 کمی طبع صفت و شکایت از دود
 طبع دین از در تعلیم و مکان رسد
 من بیگویم بر یاں کن با لعل و دین
 موی صانع از کونکاری که ماد گوهر آفرید
 با صانع از لطف مری آن آب و ددی بر کرد
 و در گردی مکتوب بقدر را مطهر حسنی
 در عمل مادی و اتم از انسان و دم و آب
 سبزه و صانع و صانع از در پیر و پادشاه
 نمودی کسی که نامر که مرگ می گرد
 بدل اگر مرگت سبب خود کنی از طاعت

سجده

شعاعی است

۱
 متناهی معبد بر صحبت

مهر ای دل بود مالی و در ایام
 مایه کس سر که برده ایام در نور
 دمس آن که بجز می کشد یاد مرا
 ماسن احسان با کامی طبع احسان و دل
 در در و درم چوین ظلم حدیث من حدیث
 محبت که گشته تمام سالی و بحرام
 حرف از لب گویند و در مرگ است
 ادب یک بیایه احساس است
 که با معبد معبد و ماسا به سنا
 فانی هر کی بود و پیر که می شناسد
 که از عیال و آب آن لب یکدگر حسد
 گر دی منت از در دامن از آب و دما
 دل چو آتش بود و در احسان و سکت
 را که بحد صحبت بهر طبع کتب است
 از در که مانی و آغاس بی تیر
 محفل مهر من بود و محفل را که دل
 پا اگر حرات که جسم کو اسد او
 ای در دمت بحر و در دمای رود دین
 گوهر است آن آبی که شد بایر و مایه
 صواب کرد و گری بجز بارس حد و ا
 در می آید شش می بایست در حدیث
 سگ کم و در از در دین و در دین
 به جوهر صانع مایه رحمت صانع
 خاکان سبب آورده و دمای خداست
 که عین خود را در دین و در دین

رد عمل و حج کسان اچھی ہوتی ہیں

حرف سب اور ہر مالی کی رد عمل ہر وقت

کئی کسب سے از من مجلس اچھی ہوتا

صاحب عمل مرکب پھر امارت و حرد

کار باران جہاں در کار خود درامد آ

سم لعل رقص دم مئی چرخ

معرب ہوا در وقت دیگر در از سر

معرب و صفت و ہر یں شہر نکات

مرصد کار و مرد اس امر و صفت خود

عرب مرد و ہندوان لڑتیاں ہر دست

اگر نوع آسائیس از جہاں و آب

دو دور از ادلی لائق بر دیگران

طلوع و اندھ قتل از و جمع ماہ کرد

لفظ و ہر اندر محل خود نکوس

مرکا داغ ماہ کس فرمود

سب گیس محل ہر و حوس اندھا

کاری گرب و صفت براد گھر و صفت

سب صورت محمد گرب داری جو ہر دانی

صودہ در لعل جو شہر نفس عام

نکات عام جو مان نکند اہل حق و اہم

دایہ ہر کہ حول حاتم دست دیگران نہ

عزت اہم کہ کادی سب عالی از ہر

حور دانی ریب عارضی محتاج نیست

نصیب و ہر داری ہر حاضر نکست

لی نحو عوام حرف سے ماہ کرد

رسمہ سماع حمد میں خاکہ اہم

ہر بچاں ہمارا در احمد مرد و مرد

چو طوطی چو خوش میں خود آہم نصیب

مسودہ ہر جو جیم درد پاک اور کس

آب ہوا کہ شود گرد بار و بار حوس

رسم صادق اگر صبح کا دس و بیس

گہ اور سر کہ حوس جو شہر کام نہ

نست و کساد و ترگاں سام و حرم

شاد دلع و صفت و صفت و گہ ماہ

صفت ہر حاضر دمای سر اور مسود

دار و صفت رقص مراحد اس

چرخیں کئی گہ کہ دستا و حلط

صفت مسودہ ہر دو کار و صفت اور

مای گل گل بکشت مای مار مار

حوس لودر سم مہی ہر اور مسود

ہر حوس و مہی و ہر کشت مکاتے اور

داون و صفت طالب ماتہ رای نہ

کہ ماہ دستہ بآلے سب مع حوس

ہر حور کار و صورت ہر و حور

رہر حوس کہ حوس ہر و حور

سکاتی فقیہ کس اس حور و ہر

ماہ حور و ہر کس از ہر حور و ہر

سخت حور و ہر کس از ہر حور و ہر

واری جو حور کہ و کئی اور حور

لی و حور و حور سے ماہ کرد

ماتہ حور

فلس کابی

کس

ما

جنت

سبح

بر

در مس کہ حرف بخارا آمد
 طایر من از صبح طلاب دایگی شد آ
 دریں گیس خطای ماہان بید بود
 صحت بنگان دامن اوست و آنکند
 گورہ اردل بر دلفرد کعب روحی را
 درو اگر آردی حاس ماسد میں
 حوں ہوں کامل انا و صاحب رست
 سخی بار وہ درں راہ کجای رست
 رعل کہ یکس را کہ دروں در رست
 گوید سنگ لعل بود در مقام مصر
 نصیحت کہ لعل بود ہماہ گسہ
 دست گم گسہ بار آد کھان ہم خود
 کھو اہاں چیں اور و دلا لہ عالی باد
 ماہاں کھاناب آجھاں آب و ہوا دار
 سر و مال و دولت و مملکت سرور
 راہی کہ گورہ بہد و اہل بی
 سود رخص باطل اور مہاں کی
 آند و اہل بی و خلق سہ مانی سید
 گورہ و مشن و خداں فی نصیر
 فی نصیر راہ نصیر لہ سن لہ مانی
 کام فصل برزگاں اگر کو ماسد
 ماواں کار و دانا مہر ماسد
 ہمیں مدد راہی مال گورہ سہ
 عقل آری باقص است و شش
 گرد مس لہ و سہ استار گورہ

بی گسہ حرف سے نامہ ر
 کرکے کھک سب جواہر راہا اوداد
 ترکے حوں آرگاں ہوں در و سر شود
 می نامہ ملی ماوام اہوں در شک
 عوں شرم سود خط ماسد را
 اور میں گد م گورماں ماکے آجرا
 مسلاب اندر نا آو کہ اسر سہ
 مرد گری طلای ہند اکسار
 نور دانی علم صبح ماسد و رست
 آری سود و رنگ حوں مگر سہ
 ہر اکھ جامع شش گورہ رست
 کلہ اہاں سود و بی گسہاں ہم خود
 یکی ہی رود و دگر سے آد
 اگر اور کار و دانا خود اہوں آد
 کہ ماں استاں راہ آب استاں ہد
 ماسد و پانی بیح و دوسم طبع راہ
 آندہ راہ جواہر کس خط کس را
 حوں سر اور طوطی ماساں آیدہ
 منکد اہوں دوسل سر و جسم جوش
 ہسہ و دوس جسم صک گورہ کس
 رچر راہ و مکتوبے حاب چر
 ول بیارہ اما سور و
 کہ در صحت ان صحت و مالا رنی
 ہر گرس کامل اعتاد کس
 و رگور سے اعتاد کس

دوب و آئیں گے در محبت امان دور
 گلا در آرا گئی آسان تو آگد شکلیک
 رو است رد آگد دور رس
 جو پس تر خد که عشوق خود دل سر
 و مایه و مکان لبر و مهر که بر لبر
 لای حق ماسد پر که جد ولی عمل
 دلا ماراں سے قسم اور اور دلاست
 مانی مان دم و آید ہم بر آست
 و لیکن مار مانی در دست آ
 و مانی ملک جو مان در آست
 سکت زان حق تو باز گور آست
 پر که او کس جز آست
 یورگ آں حکم دور آست
 عاریت راں بیخ سو چرخ آست
 یواں صاحب شکست از مانی مرد
 ولی در آست آئین ماسد غور آست
 سی کار قمار کار گزشت از دیگر دور
 یک گزیم جیم آرد و جان تیر گزیم
 و یاقوس تن یک مایه آرد و خود
 مگوئی گزیم آرد آست در شکو خست و آست
 عار مایه و آست آست از شکو خست و آست
 لای از شکو خست که در آست و آست
 سبب بر آست از شکو خست و آست
 عدا با شکو خست که در آست و آست
 در عذر دلی و در عذر و در عذر و آست

چند دایم خوش را اندازی مدح و
 آدمی گرامی عامل سود و رسد
 رن سود مکن اگر در حور رسد
 نشد و آست دمان سر و مار در گر
 مکتد گر همه اور دست سبب باشد
 کفست چون دمان بر آرد مکتد را دود
 رانی اور دوسے اور دمان
 نو اصح کن شمار الہا ربانے
 شکاری مانی در گری تو آست
 مانجاں دوزخ آست
 کیوں شود سست و گرا
 عادت بیست رشت اور آست
 کہ سر بر بیست و تهن بیست
 شادی قتل دشمنی دست و مانجاں
 کہ چلی کس سست و آست و علوم
 کسست بیست گزیم آست و آست
 عذر کو کس راں سست و آست
 در جمع بیست و آست
 سر آست و آست و آست
 جو گزیم و آست و آست
 عذر آست و آست و آست
 آدمی کس بیست و آست و آست
 شکاری و آست و آست
 عذر آست و آست و آست
 شکاری و آست و آست

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

نورانی

۱- حدیقه

۹۲۹ متایله - هریت

موصوف طالع دی که دست است
 محل را اندر در دست است
 می آید کار اسباب است
 اگر دلاور دارد دست دیگر و
 بر درونی که حد سائل است
 روم و نصف ماه آور و درین
 کعبه هر چه باشد بر کسی گذرد
 چون سوار است بر دو سینه خود
 نصیب است اگر حاجت بخواهد
 رومال کی خود در میان کار کشد
 پاک طبع است کس را که گرم کرد
 من را اسب در خاک یا گاو در دست
 سبب است نصیب هر کی بشود
 دگر ای سبب جدید هم غور
 در دست کعبه است
 در انصار اسبادی بجز مری نه
 کس توان دست که حاجت کم است
 چون بخواهد در دانه و لاش
 در جسی مکان می رود
 در مری مری کس در دست
 نصیب هر چه باشد نصیب
 نصیب در مار مار و شش در دست
 در مری مری کس در دست
 در مری مری کس در دست
 در مری مری کس در دست

حدیث ہمام

به کسرمیده شود سائے سایه گسند
 را آفتاب رشک از درجاع ما
 در من کارش مسگره مار و اسب
 و مردی سکه ستر ساسد ما دما این را
 به سبب ما کان نظر مائل اوست
 دو دیکر رشع سر کسند مائل اوست
 پاد و منته کسند کج روی جو در من سب
 و دره میوست سبب که در در گزین و د
 که در جم کسند رها کسند عصب و اگر د
 که اسکان مار و مار اگر گشت مار گز
 مهر جوی را از طلا شستر سواں ساس
 ما دما بی عالم طعلی ست ما دیکر آگ
 خود هر آئینه از منی صبار اعلی شد
 هر صند سبب که به خوش حساں رسد
 که کار رنگ خود آید هر گز من +
 که در خطاں جو دراری رمی سبب جوی
 صبح حد این به عمر کسند دو دم سب
 چون دو حاصد دران عیاره از کسند
 تاب آئینه پشت سبب که در او رو و
 از نیان سبب که در قطر و ناگو تر شد
 کما بهار که سبب سبب آمو را
 اجمعی آمد را دار آتش پس شی
 سبب جوی سبب که در قطر و ناگو تر شد
 که دو کسند و دما این را در گزین را می
 هر گز کسی نخواهد خطا سبب را

عربی
عربی
عربی
عربی
عربی

آراء الطغفان
عبد الحميد بن محمد

دارالاسلام
علاؤدین
مکتبہ عثمانی

اساتذہ
سرمد علی بیگ
راستہ

مصحف
عبدالمجید
عزیز
عزیز
عزیز
عزیز
عزیز

۱. متوالیہ مفید ہے

حرفه ۵۳۴

اگر در دلبهر اسما دست
 موی کشا دورا می که نمک دست
 حوازی گرد لب صابن سودا نه
 حوضی حید و کل و درام و صفت
 راجه دما مانی با ساری نادر
 طهر چشم بر کان می رجم است
 از امطر آب کار میا به سود
 گها در کوب چوبیس سے گرد
 مارا می ساری ز عدا الی یوم
 حسم حرمه پادشیر حوازی حرمه
 می لایق قدری مار سید و در کسم
 تیسیر سان میب را به سودا در کمال
 دل را کس بر دشت سودا می
 نادر بان مار حید را حلیت و گها
 از دایه و میرب گها که عسلیم
 رجم و دمه میرب گها که صفت
 اصل براده و حسم سودا و دونه
 آب کس که دایه و دایه که دایه
 داکس که دایه و دایه که دایه
 داکس که دایه و دایه که دایه
 میس را است بر بان و میس را دایه
 عدا الی و دما الی حرمه و دایه
 دایه الی حرمه و دایه الی حرمه
 سرو عام اگر گفت و دایه
 آنکه گوید کس دایه الی حرمه

حقیقت

[illegible]

۵۴۳ متالیہ معیار صحت

لکھند در شکند پیوسته سود و محک و دال
 لکھند در شکند پیوسته سود و محک و دال
 لعل و ماوراء سود و محک و دال
 ربیب کردن مهر فلک بیاسی
 در خانه خود کن کسے را سماں
 صاف شود و اما اب از کس سماں
 بر عیش کسد رماں نوال
 پیوسته خوش دوزان کل که سود کند
 رنگی کل سود چو نامہ سے رسد
 در سواری خلق را بہد دست و سماں
 یہ عصاں دیاک گوہر را از اوج حوش سماں
 صاف مسار و کل طبع بہ ہم جہدہ
 کہ رنگ کماہ بود مانع رہیں خیرم
 حوں خوف حق شد خود ارشد و
 عدہ فی اہیار رن باران آورد
 فی ریعان ہوائی آب حور و گل
 کو کس درتہ سارہ کما سے رسد
 اس صوبہ را خاطر اصدف از ہم
 بیج را در پیرہ در جگہ سماں دل
 سرگرموم رودں محرم سے
 جدہ در دہل دل گل در گمان
 لب شکستہ بود سرق و دال قر
 آمادہ باش گریخ کلاب را
 قالب نہی رختہ بسیار تہ را
 گہ سود و جدہ کہ صاف +

حدیث ۵

۵۲۴

صفت خاموشی

در صفت آدمی سرچرخ چون رسد بود
مرد و جوان ال فاعل و مرد اصاح

مصلحتی نه رخس گر آن کفایت
طوبی لال رانته گراں ماسه

بگین جاتم دیاں ہسان عایت کوتی اتعاصفت سکوت و خاموشی

علائق

رد و پھل موی کس رماں جنس را

مب و ماں آدمی کج محبت از محبت

فائل مہر کی شود ششہ کی خرابید

ملا بچوں بچہ مرد و مرد و موش

میود و بیس بر دل عمار آتہ را

مرد و گنیم ای آنکہ مامل و موش

موش موش موش موش موش

حرری کہ در آمد و بطر طبع رماں بود

پچ عوامی کہ دواں کس کہ پاس موش

ماں باں کس کس در خطر سب

آئید آردی خود را و کس

نا آنکہ رسد ماہ صبح

گنگو باگر و ریشہ الفاس آد

کف ارباب گہریدہ اگر د

لب مہر موشی کہ گفتار سب

فصل جامعہ خاکستران آتہ سب

فی مانی پت را رند و میدار کما

دم نگہدار کس نگہری سواں سب

صدراں گر باشد جن و کما

لست استیسی چہ سر و موش

آب در و عدا کس گر موش

اسد

لم

کما

کما

کما

کما

کما

مرد گمان بر سر خود مردمانی آید
 دیدنک عارضه نو سکند پاک مرا
 کم گوی بجز مصلحت و من گوشت
 گوشت را در دود و دواں تو کس
 مدد و دار گوهر سستایان را
 کم آوار هرگز سے حاصل
 پیچیدگی بود و کجاست ؟
 مگر در کور رسته بستی رفا کریم
 خوشم پروردار و هر یک سب
 لسان مردم کامل عارضه شوب
 سخن بده مرد و ب بود در گمان
 لب ماس بود و دل کمالی
 آید پس زمین جوت کمر بود
 لب لکس چنان لسم که گوشت
 مدد که رمان و جسم جان شوب
 لنگو طار مظهر لسان کرد
 مداحی که مدد ارجل و حال بی
 اگر صحت سخن کامل بود خاموش میگردد
 آندر بعضی کس ابر بر لبه دژ ام
 مالی بخوشی مگر ارجب را
 چه که طلب نیست کمر کس سخن
 بکم السلام چه مارا قطع سے مار
 هر چه شود لب خاموش سے حو
 آرا که بود هر چه خاموش سے
 زبان خاموشی اثر غیر کام دل بر دل

حد که گمان دلیل را خاموش شود
 که با هر ابر رمان یک مان خاموش
 چه که میرسد تو در مش گوشت
 نمی که دوست و دشمن یک گوشت
 دواں جز گوشت مکر و دمار
 حوی مشک بهتر یک نوده گل
 در جوت مصلحت سے من سب
 حکایت بود فی مابین خاموشی که کم
 چراغ آتش دل رمان خاموش سے
 رسد چه مانه تا حو تمام شد
 که حو اب مگرد و مدار کوه بلند
 قفل بر در لسان اسباب
 این بار رسد بهر کار صد سب
 دواں بر جبهه رحمی بود رسد
 رنگ پسته شکست تو در رمان شوب
 حو با صد را می بین با گفتن سب
 مساند دوائی کار و این راه و پل
 گویا در رمان همه دوشد گوش میگردد
 رسم آتش که خاموشی کند گوشت مرا
 حو مست لب مست دوا لوی دین
 حج تو در خور و دمل حو پس کس
 که داتم لنگو ران یک یک عباد دارد
 رها رگو به یکس برادر و
 ارکانه تر فایده آوار و در
 در ابر شوب و این رسد اگر چه در

سرخ عارضه

چرخ

بر سر آتش و سب

سرخ

چرخ

طالبانی

شیبای اسب

پیر افسان

پیر افسان

پیر افسان

پیر افسان

پیر افسان

دانه متروک من رسم بالا کشد
 حواری حواری حواری حواری
 غم دار در راه در دارالامان باشد
 طوبی رنگبوی دوس آنس بود
 بعد عارالت عاقلوس گمان است
 دلی که عاقلی رنگش شود دهن نمید
 نظم سجده من در رنگش می بود
 نمیشد عموئی که ام شیر مست
 طوطی گویا می باشد در قافوس
 عاقلی بدست سس او هیچ حق
 سر زاری سر چور خاکساری سر
 که سرس رمانی است در می رمان
 عجب تصور فایح از عم بر مردل است
 از عاقلی هر از رمان یک رمان بود
 در رنگت دل است عداوت باشد
 عموئی آتش رنگ است از سر نمید
 عموئی می دارد که در گمش می آید
 که از عداوت آن لب سکه گر حسد
 ران را از دهن سر که در دهن گشت
 مرکز است این عداوتی که گشت یکسر

رنگ افروخته و از عواقلی استعاره صفت ایام شتاب و حوائی

از حوائی پاکه ایانی طبع کردن عطا
 درم عداوت است که رها
 مان رسد در میان دراز و نمان
 در حوائی لعل سکس که آن می بیا
 از سرسی در گمانا به عداوت شتاب
 پری قد شتایی حوائی مسود
 در میان لب گردن در حوائی ساکت
 دید و در پیرب حوائی آورده
 حوائی آه پیران حوائی حوائی
 از حوائی مسود آورده حوائی در دلم
 آکبه سادمانی است حوائی در طلع
 از حوائی در پیری حوائی حوائی است
 سدا در حوائی در دلم حوائی حوائی

حوائی

۸

سی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

حوائی

۵۳۴ بیان یزید
قلم را باعث عصاگیری بود اشتهار حالات یزید

ایضا

از زمانی من در عهد پری میرم	لب مدان ی گرم اکنون که در دلم
گفتم در جواب گران سری رنگیر و مرا	سوی بخیر و بد ام گرد و بالین دگر
فته در سنگی از فاست هم بار کاب	بر رات پیر و دار کمان میگرد
که ماعد و دنا از مرگ حاصل نبوده	که این دیر این دیو از فانی مواتند
آدمی هر چه بد و حق و جان میگرد	جواب در وقت سحرگاه جان میگرد
حق بیابانی شد در خوشی و بار بار	صبح حق روکش شود میدار و مایه
حساب بد و تری مشد و حساب	نکر و حیل و جان اسرار مدان کرد
چنانکه میر که جواب طفل را پرس	در د و غلب من از مفید و نیما
چو راه بود هم گشته رسد و در	اساره ایت که آگاهه بخش من
گوهر مدان بر بری بخت چو شمع	عده یاد در شیشه عمر از سار سال نام
مسلک یزید حواله این جزئه از	که ارد و سگهار بر سر حساب میزد
بیشمار بار پاره علت سدا و پیچید	مار مار و دار حلا این مار و اموی
در سری حواله رتود آورده	نقد ساگی حرم ددان بر آرد
طبع دارد در دمان ساد و پیر	که آن کستاره در صگاه می بود
سروی با فاسد هم در پی دیا چور	ما جین محراب داری پشت عیسی بود
رفته بخل کس سال از حواله آوردن	بیشتر بستانک استند و یا سر را
بست ساری در جان سگین از مار	پست هم سدر مدگی را از سر و دم
در بری رنج دمان و دادم من	ماری آرد این تسخیر و حال کم کرد
در د و شعله آرد آگ در دست کم	نود و ایمنی روکش شمع سحر و پدا
ست میک که مهاد هم بری حرم	که از سونق حال نور و سحر رنگ
دیده چو محلی ملک گس که در شمر	نورس از دور و در ایمنی آید را
مرگ گوار است و دوی چو گرد و سدا	لب و دگر و دغواب دم سحر
آدمی دید عهد پری بچهره گد و عی	مسار هم طفل خود را بخت دمان

می کیم

کرم

حد لقیه

۵۲۸

میان میرسد

مکرمه کلمه مکرمه ابروی کاسه
دل برون عی جوی دامت
میسار و عدای حب و اهل صفت
نکست روگانی خواهد آتش ناله
بدره های ماسوف پرهای کاس
چرخ گشت که از اسیران را اولم
و دموع محطه رنگانی رفته چرخ
کاس هم باشد گشت آثار و نوا
شوکت ابروی بود ایام من پس حوا
مکسبات رفیع سال و دشت
آواره ماکسده رنگه قنول
برای سکار خویش مرا که دامت
طول عمرم گسسته سل یاده اوین
رسوای عمر حور و دوی کوری مایه
دل حور شد من از عمر و دوی مایه
کس حرف ماسای هر شد روگانی
دران حور و دار کام حاصل شو کیر
رعب چون ددان بحر مردن باشد چاره
پسود معاشه حور منی آسان
روی حور سوره و سوره و سوره
کی کسی چنان خواهد شد و سوره و سوره
مکس آواره دهری شتر و شتر حور
هم در سری و سکاری که یکجام در
ایکجه پیری چون رسد سال من کس
روان بینک پیری منیم دل و دین

نکست کند

سوی

سوی

سوی

سوی

نکست و کرم کس سوایم بر حاست
هر اهن مایه کس نیست و کس مراد
کمان را اگر چرخ من میدی و مراد
محرورم صد حسرت از سری و دمان
کاس هم حلقه حور که دید مایه شود
حیدر حور و دمان ماکد لب گور
حور مت گرد و دمان حلقه که دانت
حورس پیران نشان از سر و دمان
مسرتم از قد طیده مایه و دانت
ساعه طاق از روی قد حیده کس
دست و دست رفته سری حاست
در حیده و کس تماشه مرا
آورد و کس مایه مایه مایه
کس ظلم مایه مایه آ و مایه
حصاب کس مایه مایه کس مایه
سوی کی حور و حور کس حور
هر نفس تو از کس مایه مایه
کاروان مایه مایه مایه مایه
که آتش مایه و مایه مایه مایه
در مایه مایه مایه مایه مایه
تبع کاس کس در مایه مایه مایه
در مایه مایه مایه مایه مایه
دکس کس روگانی حور و دانت
مایه مایه مایه مایه مایه
که مایه مایه مایه مایه مایه

حدیث ۱۰۰۰

اس طر فاقا ہیں کہ ہمیری روی ہا
 ج در سری لہد ر غالب سحر شمع
 از حساب چو سہ ہوا مائی کو سہ
 ری حور سہد من و سہرے حبیب
 و دو بحر سارہ حوج ہسا
 ہم حساب رف و حل و حسن
 کہ سہ قدم ر سہ دس رعنا
 سری شہر سامان سودا قی بودار
 من سری از آتسب جہم بر دستم
 ہم رعنا دیکم ما مار سہ
 درہ کای حلس بادست ہا
 ہا پر سہ اس قدم دیدہ
 شک سہ سج کسار ح
 و آمد کامل از روی عبید
 رشتہ کہ از مہ روی سے آید
 س کہ مہ صاف حوالی مہ دود
 دور کہ رف چہ آید سہم
 ہا ہمیری من صبح امیدت مرا
 ی دست را در دایار طول اہل
 در و رگار حواسے کتاب
 بر رعنا ی و سہم آن دایم
 ہش گیر د اعلی دما دہش
 سہد و سہ سہ سہ سہ
 در اکس آلودہ حساب
 گشتہ سہ گردہ جی حیدل

پایاں پیر شہب

Dr 9

[illegible]

صديقہ و صہبائی : مہم و سپاہ سیری

22-

سیاں ریری

[illegible]

774

پیری نگوشت که مرگ نهد او
 مویب سید چون سدا داده سحر کس
 کی سود طبع بر کسایان مری نبرد
 ماه عهد طفل طعنان سب اردوی عید

پوش اوای پیچودان از عقل بگایه ثیاب سطحیات دیگر کلمات مدام

محمم کم سس بد مائه اعمال ماراه	که مدار دارن اکر سه ماران دمی
سوی مارا از سمه گردانی نشان بند	که گشتن جوسد اک ارد است رقی
چو شمع شهر را دور در عمارت فساد	ومی اگر ما استاد مارا فساد
معبر در لود راه اگر عالم گسرد	کردایه صبح کشتن آند دایر سب
نامرده دلال حدیثی مساحه	حم حایر سس مان که حم رده و گور سب
در هر عمارت راجو حار رند	راه اگر کرده سمان گسب
مرگر سخن بولاد دل مژده گویم	رسم که لیم سحولت گور سو دسک
را در دایره کچول مهره قسج	ار حتم دت دایه انکه رشو دسک
نوید کبید در دین مارا ساسو اک	کار دست ده سحر آسپاسو اک
معتور شد مرا اس کسبه در عمارت عظم	که هر کس ترو کسلی آرد و حسن اوفلر گز
واعظانه تر اذایه گفبار عسب سب	آوار لوار گسب دسبار عسب
رکز سو شما جان صدای کبید لاد	که صد مرث شک حلقه کسب اسما
مست اید عرب عرص نام و اوجیل	عکینو مان را گسب حار دار د کوسگر
اگر دانه بی دلی ناکه بد آور حلقه سسای	که احا آرد می سب دلمان عمار را
اس کس حولی که گرب سب شمع سب	در شمع ایل در کسکاه سرب سب
کند سلسله می ابر مرم بر اسب نودان	حوا اس کس که ماحود و اسب مژد احا
ای که ائی حایق بر دگر بر میان	سب سب آئی و د لقا و لو گری کسب
دوس اید سب سب حایق اید میرا	صفت نازان طریقت ندر اید میرا
حافظای حور و ریزی کس عیون تاب	وام تر و دز کس عیون نگران آن را
راه و عیب عمارت دینی و یار	ناز و در زمان ناکه عفاثت ماسد

مسیح ملک وند سرش
 عیسیٰ است عیسیٰ در ساق
 ربه در صند ربه الی اسب گره
 مار و مار آفرین است مار
 اسب دگر مار دگر و عید یاس
 طاعت پر میان جوی ابرو میگوشی
 چون در و کسان باد رستی کرد
 رعد روی روح من و سی کرد
 ای دل اگر آن عارض دلجوئی
 در راه کم گره خود درین سوئی
 راه بی جنگ است در شتاب
 او سو سوار گشت و سوار گسار
 راه گره پیش باد روح من
 ای دل گره دست ارق سیه داد
 طبع در صفا آراة مردان کفر و کما
 رتبه تحت تاج طبع عالم صد و دگر
 راه است بر ما کنی ای خود گره گشت
 لشکر او را رخ بر خاطر عقد است
 در مجلس بیاد من ابرو مراد
 مانی هم این سپهر فرور و جرم
 اندر صفا جرم و دست تبار
 شمار صفا ایل بر ویر خوا
 او را به جنگ بر مر مرغان ملک
 در ای خود گشتن و او را بر
 کار و صم سلاطین مراد کاغذ

اصل کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

عقل و کمال

سنتیات
 سبب است تا ابرو رخ فضا
 که سستی گرامت گما بکار است
 تیر است که سبب دماغه چسب
 که گره در دماغه است مار
 صد مار اگر تو سبب مار
 اول از سنان فردنی آفرین است
 رسا و ماده میر دستنی کرد
 او را ی سبب است نهی است کرد
 در آب جان را سبب سبب
 خود آینه شوم است ابرو
 من سبب جرم و تو دماغ ابرو
 او عالم خاک سبب دماغ عالم آب
 من سبب جرم سبب آب و گور جرم
 که دار دل سبب ابرو در جرم
 چرا گیرم رهاج مد آفرین دارم
 دم شش جرم سبب سبب سبب
 در جنگ سبب سبب سبب سبب
 رزم آفرین سبب سبب سبب سبب
 فعل بر سنان شود ابرو بر سنان
 مانی هم دنگ و کاسه و کور و جرم
 چیزی دگر سبب سبب سبب سبب
 فوجی سبب سبب سبب سبب
 بیانی ابرو آفرین سبب سبب
 از دماغه سبب سبب سبب سبب
 هر گس از سبب سبب سبب سبب

جو عمر اردو گد س ویکه اور میت
 سا عمر بستد مائے سال +
 پس اریچہ ساد سدد
 جو شست آمد شست آمد دیوار
 مستاد وود چو در سدد
 در اهاگر قصد سرل رسد
 اگر صد سال مالی وریکی رود
 پس آن ستر که خود اساد واکر
 سو صدی مدوار دس خود مال سببا
 سدد ویدوار بخش که آب حاض
 پس مراض بود در امدت گمرداں
 مدگی کار جو اسب به پری مگد ار
 در سساں دما صبح امید ی پیو
 سر طر سسم صم داه دکر میت
 سر ماته روست گمنا وک مائے
 آوار مژدن خوشیدی ساس
 هر گچ سواد که حداد ادبی لفظ
 سب سور که خود نو کار پاکد
 نکس حافظ را و صم سدد
 ای آمد گر مان تو خود اداں تمکس
 امر در خاں ماس که خود خود
 دامن ره آکدے مامست
 کو در ص حداسے گد از و
 حامل ارد کر مشوگر سو سو سب
 اگر هر محرم را صبح ست

نمی شایه دگر چو مالان
 خوجل آمد خود ویر و پرمال
 مصر گدے در و طبع شست
 جو همداد آمد امداد آله ارکار
 پس سخی که اسگنه کت سب
 نو و مری تصویر سب و مگانه
 ساید زفت رس کاح دل افرور
 در ان شاوی حدار امداد واکر
 که ارا حال سب گلهای رگس پیو دمد
 دلمانی شب بود در مگر گاه پست
 از دبار او گلو مگ مگر دمسار
 در سب نار و روه که ماسانی صبح
 پختس کر رنگانی حرف استعاره
 از هر چه در ص مائے سپرد انوی مکرانست
 خوش آکد دل مائے طالع
 کاس نامک صلاهی حواں ریمت
 از مائے دقانی شست در و شست بود
 مائے بیم شستی مائے صمد
 با جو صحت بود دل مائے کسب
 در آمدن دگر سب ساد اداں مائے کس
 حدان تو درون نه وی و گران مائے کس
 گره دمسش رفاقه مائے سب
 از در ص تو سر علم حدار
 رستته سدر انگشت مکرانست
 مائے که ساید حرم کرد

خودی و صم

الحمد لله

سبک

۴۵

سبک

ما

ادب

سبک

می

مهر

حدیقه

۵۴۴

در کتب استعاره است

گر چشم سحر از زان ماحصل
 اندر کس بر سر این شایسته
 زان دول و دلی سواد حکام ملک
 در دل سواد مدبری بی کوی چرا
 کمین بر سر خط و مان که در دوزخ
 خای قالی سواد در آرد به پای
 خورشید امیر و داری آسمان
 قوس حوائط خای صحن دل
 سحر ای سواد گر علاج دو مگر بی مردم
 سواد و پیش کس طبع دل
 گاه خورشید گل که در گناهان
 خرا آید در دجس برای لنگر آید
 مدارب نوی عبید پیران را

بکر
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

حلا شد بعد از هر حود
 تنوکت لاس کمال این
 ملک است بران عهد از کشته
 بر سر و هر سر در حوس موشی
 دارد در صفت حاکم سواد
 یکس بر سر در حوس سواد
 در سواد و صفت دو دلی برای
 عام جسم که کسی سواد
 اگر کار در دلمان سواد
 آن حوس بر دلی سواد
 سسی مگر چاره دهد
 که سر در حاکم سواد
 رعای خوش سواد

بیا قوت ما را بیدگان معای و بر گریان
 استعاره است

باین مدای در سر اگر حاکم
 طاعت که بر نیک و بد گاه
 عیب و ماضی بالابرین
 اگر که بگناه با خیر
 نماند از تو نامی از حاکم
 در سواد که سواد بر حاکم
 دل که کسی اگر سواد
 سواد آن دلی حاکم
 امید در سواد اگر
 این تو که سواد که در سواد

حکام است و بیج ردان مردم دارد
 ماکش سواد یک سواد
 حاکم سواد بر حاکم
 در سواد بر حاکم
 حاکم سواد که در سواد
 سواد و سواد
 سواد دل که سواد
 که در سواد
 سواد که در سواد
 سواد که در سواد

۵۴۵

حدیقه

حدیث ۵

۵۴۷

در توفیق تعالیٰ از خدمت ارباب

مکمل آنکه است با توفیق دل را بچند

صبح اراحد ساسے پاکد آنکسے مدد

کمال کس فایز حویر از دهنه طاف

که در قطع طلی مامب سسر شکر دود

در گه امک مد است رنگر رخورد

اس بحاسب که ارد پس تر بر خورد

از حرم مامب سسر به معد از دهنه دود

ماکوه فاف را سر ارد گد استیم

مسب است که نو مد ر عیراں مشوم

ماکه ماچہ موصول گناه آده ایم

مرتب شد و یک ساحر سحالی مد است

رکت به سهاد از کف اسوس است

ایریشمالی اسو فاعل که رور بار خا

رنگ فیس سب سب سستی که بر هم سوده

سحر عیب از نو تر ماعت رنگی سوده

فکده اس را مالوان گناه آلوده

رورچه حرد ای دل جوش سستی

آیبه دام کرده عمارت گرفته

نواد طرہ انگلی سحر حرد از روح را

چمی ادسی ارد اس چو یا حرد شوم زده

ارد است ریاری آده سدری رنگر

حج در فکر کس در عباد و ماسی

رگه مارت سب سب ارد بر ماریا

خطارند در ادل درق آدنی آدنی

ندج الی نو کس مارد است سحر

مسب سحر دال سحر در اگر دال

از سوده ماصواب تو

از حوردل اس سحر اب تو

حور جواب را در سب ماصواب

از کثرت حورد و جواب تو

در حالت سحر تو که دم

ری تو سحر حساب تو

حور مامب حور گناه سب

از حوردل اس کتاب تو

صند کوه خطا کس در آغوش

از حور حور حساب تو

در صحت عریض سستی

از صحت ماصواب تو

از سب سب سب سستی

از صحت سحر حساب تو

هر کس که رتبه مار گرد

چم نو به شود عدا ت تو

رور حویس اعماد سب

ماد که کس حساب تو

سده بر ناد ایام حساب

سهر دس یک در دهنه شش

مالا ای عدلت که سال

سار کس اصان یک عدلی مال

حور مکری ماله در فصل سار

در حراں یاری فصا کس ریمار

سده بر ناد ایام حساب

سهر دس یک در دهنه شش

مالا ای عدلت که سال

سار کس اصان یک عدلی مال

حور مکری ماله در فصل سار

در حراں یاری فصا کس ریمار

سده بر ناد ایام حساب

سهر دس یک در دهنه شش

مالا ای عدلت که سال

سار کس اصان یک عدلی مال

حور مکری ماله در فصل سار

در حراں یاری فصا کس ریمار

بسیار شای

سهاد الدین

حد نقش

حوں در دماغی گناہے باکے
 مدت آدم حوں پیشش مای بود
 یک گز حوں کر دگندش تمام
 قطع داری که ماحدس گساہ
 دایہ رود ریت دس بس ناوان
 کاری بحر گناہ ماریم ماحیط
 ہر حد رود سیاہ و گنگا و بحریم
 مالمط و حمت کہ سیر شفاست
 چون مار گشت لب دلاوی حست
 حد مکر اثر و طاعتم رودار و
 مایں و دس اس چشم بیت کشت
 ای دل سے مایہ در حماں کشت
 صوفی و فتنہ و عالم و دستانند
 رجیرہ و ارم از سلاکے رنگ
 آل و پیغمبر میں کہ مایہ صمد ماہ
 بہ است گیم دوست را در حمت کسد
 دارم گسی بر قطرہ ماراں مستیں
 آوار آمد کہ عم بحر ای و دلبس
 آتش مہ و دس کس و در حیں حش
 کس و حیں میں سب ہم و حیں حش
 مارا و آفات صاحب عجمی مہاک
 کم رجوات ماسد کس ارباب تفر
 سوی صمد مہ و حیں مہ مہ ہوا
 میکم گرہ را نور و گداس حش
 چک با صمد کس را در ریتی مائہ و در واک

نور

را ابرو دلم

ح

در دماغی گناہے باکے

در توہ استغفار از دہشتار معافی
 در ماضی رود سیاہے باکے
 قدسماں کر دہ مہر او سمح و
 مری حمت رود در حرام
 داخل حمت موی ای رود سیاہ
 مار عصا ہم گرہے سے کسد
 حدیثے مہر آہ ماریم ماحیط
 حر حمت پناہ ماریم ماحیط
 ادلیہ ار گناہ ماریم ماحیط
 یکما مہ سیاہ ماریم ماحیط
 حد مہر کسد ار مہادیم رودار و
 حصال گر حاتم رودار و
 در کردہ حش کسماں کسد
 اس حمت مہدی دسے مسلمان کسد
 ریں دار دشت و کس ایل و کنگ
 دویج را ملک ایل و دویج را ملک
 ملکست توہ ام آوارا اگر کیم کسد
 در مستم کہ گندہ ام سر دیش
 بود و حوہ کوی دما و حوہ حش
 حوں حوہ و دہ ام ہا عالم و حش حش
 ای دای میں دس میں دایں حش
 دویج حش ار حوں اتصال ما
 آدمی کر اتصال حرم کسد و حش
 گرہ مارا گرہ صاحب چو حرات مرا
 ایک تاکاد اس آلودہ میں باک کسد
 در سہ کاری حمت دویج حش در واک

در عشق جان سپید عجب نور	در شادان در دود مسرور
ببین تو - مادست یارب تو	در دل بوس گلزار تو
فرمانم کند رو بستم تو	در یک مشتیده دست تو
امروز ساعت شکستم تو	در دیند مشتوب
منی عفو در جنت آفریدگار میت	سودت می نه در غیرت در تبار
تو در طریق آفت کوشش گناه	گناه اگر در وقت احوال
که دوست خود در کس بد در در نام	روسی پر گداز بسود و کس
که در دلای تو ام بسج و کستاد	در جسته در گاه آدم است
نکت می رسد به دانی خوش	عفو در اسرارم باست
کم از برگ کا هست کوه گناه	در پاک عفو بود درم کا
در غنی روح و خفا که ده ایم	در اما تو دانی مما کرده ایم
که خواهد مرا اساحت عفو تو	در این - هم من ای یک و
رو دیوانه دست گرد حوار	سکن لعلان حرب و امسار
مانند بحر نور ترمان ای	در یک گسج از حسن
از دست شو ساهو تو	نموشدوی قالم تو
رأب طاعت اتمی و دیوانه	من کسم من کسم مرده کوه در
در سده بر ای خود رسته مایم	الکس کس که محاسن می

حقیقہ

۵۵ دتوہ آتھار و دتھار معاشی

اہ آتش جس دوارواں بندم
 مارب اور ناصر نصیر کا سب
 جی ہی کہنا قلعہ خود ہم
 آفاق رعد است رکوہ گناہیں
 حوائج سپاہ ہماریم کاستے
 سرحد کہ سرسرا گناہ آور دیم
 دھڑکنا سید دلال کرمت
 یہ کار جانب روم سرتی کار دیا
 دھڑکنا نفس ماریمیں دس پد
 امام سب دوقب مشرب گند
 اور زمین ہرچ رفت ہم مت مرا
 امیرس کہ گشت عمر سیدوہ گمش
 رحید خدا علی رہے شدہ
 ہم شدہ دوقب سجدہ ہم سجدے
 رمی ارکار دنی کارے کش
 یک حد صق و صفت مار شدم
 در جانب بروج قور آدم بادم
 اعتدال ماعل از ادبیتہ روزگار
 سرشیں گلہیں رنگہ دادا کا ہم
 کار دواں دتھار امر و
 رعب آکا کہ دوسوہ و راطا
 بروہ گرد و دست گرگاہے تختہ
 عوگم نا تو اسے گردید
 دھڑکنا صفت مار معرب حیتہ
 نئی گند مختصر لوح حصائی کہیں دارم

مالا رسدیم ہستے نام ہم
 گر کہ کے رول را دارہ رو سب
 از ہر عاب ہوا مید عفاست
 کوہ گناہ خود دسگ راہ س
 مسکرتو کہ لوح و قلم گناہ س
 در سایہ دولت تہا آور دیم
 حول ماتہ خود روی سہا آور دیم
 رنگ تمام مادم در سان لہر و زوہا
 سحر در رسدی دھڑکنا سجد
 دوران غرب رماں راجت گند
 امیرس دھڑکنا کہ لعلت گند
 دیالکت گند س و دین قت رک
 صلح کر دیم مار د آب دلف
 ادرم ہستہ و دواں ہم
 رشت خود گندم شدہ و آدم رک
 در کہ تہا سج رہا رشتہ ہم
 حول فاطمہ کنج کر میدا رسد ہم
 رحمت سجد و طغیہ سہا ہم کہ وہ است
 صد طاعت نا کر وہ یک سجدہ ادا شد
 کار امر و نامہ ما و
 سر کہ نصیر کر دس گناہ رشت
 صد تہا کہ ہم آسے تختہ
 دھڑکنا کہ کوہ راجتہ تختہ
 کہ در سایہ شرم گناہ و سہا ہم
 اصل شدہ گناہ و دار عالی کہیں دارم

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

دھڑکنا

حدیقہ

۵۵۵ بیت کھان محبت و نیکو چاہی

برجہ گل سے مارے + صدر سر سی سار نو
 دربار گشت کسب صحیح ایا + مادہ نیکو انگار نو
 گرفت شریک عمر + کردم نہ یک و دو بار نو
 سر سر سو کون دہانے + آدم سو بار ما نو

مستحقا و عید دان کھر تم ال عدائی لشکر بد را محبت نجیب
 عقوبت استعار بد مت ناحی شمسائی و کھر ال نعمت

نکوت اکا سے سد + حاطاں را گوہ سے سد
 نگر نگر دی و والی صحت ست + سرہ شاکر کال محبت ست
 عارف آن ہم شد کہ مانتی شمس + مرکہ عارف ص گردنکس
 است مد کہ صحت سلطان ہی کم + مت شمس ار و کہ محبت ست

ساکت بر ماں قلم کو و اوں و بقولید لکھو لکھو حاکم کما ہی مت کما کما

مہم کہ دہہ دہار دوسب کردم + چرنگ گوشت ای کار سار تہہ نوار
 دہار شد سر و کس و کمار مہم + از محبت سکر دارم و زور دارم

صد سکر کہ آفتاب مقصود + ارمی اسہ جہر سو د
 صد سکر کہ مانت عام آرا م + اردولت وصل آن دلارام

صد سکر کہ ورتند شب جہر + دل مال صلاسی رست جہر
 فکر ایر کہ اعمال کھر گشت گل + کھوت مادوی ہونک عارفہ

رجب حبش بود شکرے شہار + کہ درد مار جہرست در دما
 شکر میں تو جس جوں کدائی برما + کہ اگر عارف و اگر گل جہر و در دما

گر پس میں رہاں شود ہر سو + یک شکر نوار سپر اسوام کہ د
 کل گرم تو مانترے مد + حیرت سہ سوراہہ قطرے مد

کمال صدف و فکر ارماس + کہ ار سار بروئی طر ای داران
 فکر ار و کہ میاں میں داو صغ آقا + جو ماں رخص کماں سار شکر مد
 فکر و فکر ار را نشان حاط + کہ کار جو کس دسیرن دکاتم داو

نگین یزدی قلم و گوشت خوران مصالحت قوی یطویناج استاد میر علی نصیر میرزا

- | | |
|------------------------------|------------------------------|
| اس مودانی المعانی ست | اس مودانی المعانی ست |
| صد مکر ہر درں سعد | صد مکر ہر درں سعد |
| لنگت عجب گھٹائے | لنگت عجب گھٹائے |
| ار کثرت شعر ہائے ماسے | ار کثرت شعر ہائے ماسے |
| صد و مل دریں کتاب محمود | صد و مل دریں کتاب محمود |
| شعری کہ محمد و دوا کمالاں سے | شعری کہ محمد و دوا کمالاں سے |
| چوں دیکھی ہوئی سدا ما | چوں دیکھی ہوئی سدا ما |
| بر ماست سبائش در گوشت | بر ماست سبائش در گوشت |
| مرآت راقم شعر بایست | مرآت راقم شعر بایست |
| حرف و صفت کسبای میں | حرف و صفت کسبای میں |
| در جس کتاب خط عیال | در جس کتاب خط عیال |
| دقت حرا دل دروں چو گرد | دقت حرا دل دروں چو گرد |
| ہر ماصعب گل و ہمارست | ہر ماصعب گل و ہمارست |
| دکر دل ماسعان قیامت | دکر دل ماسعان قیامت |
| اور در حراں میب در کور | اور در حراں میب در کور |
| با وصف صبا شمع پرور | با وصف صبا شمع پرور |
| اور نورخی کدر ماں خدا | اور نورخی کدر ماں خدا |
| اشعار معید خط و ماسہ | اشعار معید خط و ماسہ |
| اشعار سال محالہ | اشعار سال محالہ |
| تا کی صفت نصیر حراے | تا کی صفت نصیر حراے |
| حراں صبح سال صاب و مالی | حراں صبح سال صاب و مالی |
| اتمام کلام پر دعا کس | اتمام کلام پر دعا کس |
| نگری مکر و گوی دلساد | نگری مکر و گوی دلساد |
| محمود در ص ماسدی باد | محمود در ص ماسدی باد |

مال ملک کسده آس + + + مال ری کسده بحس + + +

مستکش سجدان قاتی آگاهوی تقریباتیج ارتاح انیسر نه محبت الله

ولی کان شد حو آید معاناک +	حس پاک دار دوری ناک
سظاره سود سه گرم و صاب +	رباب عشش گردونی حور و حوشت
مهر کو آید از مهر کومان + + +	رود مر سو رسته حور و دیان
که با ابروی حو مان ساد گردود	دلی محبیده اس آما د گردود
ولکن دره نکسین یاده +	مهر قش بر آسایش تانه +
کوسس مدوید از حرمی مادی +	که گردیج دهم گردید بر باد +
نقاب ابرج کشاده ساد نو	عاشش روحان اداحت بر نو +
نگار روشن از رنگ مسی	هار بخشش جو ترنگ مسی +
بی گلگست اس طبع ساریس	ساشی مدون بود لیل آتین + +
دما می رود صندرمو ان شاش	دما می مصریح رنگین ساش +
د مصیغ مبینش حور طالی سب	د مسی سر سه جس و حال مست +
سلسله سدا با علوه طوط	باص صبح روشش رویت لی نو
کلمه احباب دفر خس +	بی مسان سده اب کو خس
گاریس مائه خس و لطافت	د پر بخشش عیان رنگ بر اکت
رئس جسته معاد از روی آرا	پر در رنگ سس حو رنگ شاق
سطور شش از رنگ از روی شان	اروی در در روشش بر دلی سان
سواد حو هایش بولب طوط	صانه مامله مشک سر ما
دو آبرو سها گشته نمودار	رنگ مقلد گیور حو ر + +
سواد مردیک بقیف صالسن	کوسد از حال حو مان القاش
خطا میس در ان کلمات روش	نود مهر و حو در وسط بخشش +
از و حو مان مافه مقلد مسال	نو گوئی مهر آب رد گاس +
نود هر یک را سحر علامت	سها ل سحر گلزار ملاعت + +

خوگهای مستقیم در رنگ	سوس اسناد مصومهای هر رنگ
علائق هر شمشیر لهر + + +	صعای گوهر و اساد بحر + +
در آمد مرد گونا را ملاحت + + +	محمد اهل اسار ملاحت + +
کشید ارج قطاب ان ساجم نوا	محمد امین دین و صاف مودور +
تسبی کامل یکو حصاے + + +	محمد سال و حده فاسے + +
سال خود را در دوسه مدسے + +	حسن برای مانع از حدهسے + +
معانی دیده در دوروی ملاحت + +	سید بر آرای اقلیم نصاحت +
لود ایل غل را قدر دانسے + +	محمد رکت بر درنگه راکسے +
کریم واکرم و خوش خلق و خوش	محمدان و حسن سج و حنگو + +
حسن باشد سعیا شش ساکر	حمایب محمد در حسن جان تناکر
که صد باج تمام را در دماحو است	عین نامی جان آردا مار است
کف باگوهر مقصد رسیده + +	مالیعتن سعیا کتیده + +
دسم تا فکر را رس گویا سبب	در درمق فکر سال بالف +
مگوسم گشتان لی خراپ کف	در روی طیف بالف گوهری عفت
رسمی باج ابریم بالف لهر مو و	چو راه سال طعس دل به میود
لعل عام و مالعه صور + +	عدا اما اس کتاب صور نور +
رخشم حده من مستور با د + +	پیشم اهل پیش نور با د + +

گلشنه یحسان سبک آبرو انداختن تر کین ریاضی اتم سهای متعالی العزیز
 موردی الفاظ شریف مدنی است که شرح شش آفتاب رصاص زور و مرم و مرم
 و مصرع خسته بلال، رسا و شش معلوم موده که ارکاماری و صالت شش است را
 مارگی سار شش با امداد و سار گاری احساس به سهر را امداد و مارگی است او
 قطاب مهر مکنی در لحن سخی گزیده و امات بروج از کجی معس لهری رسیده
 سس سحران از افاضت عیانت مودون در میان با امداد از افاضت به شش
 نصوات مودون که اقامه قطعه معانی که کمال صفت او گشته معصوم آسمان زمین

و انجمن شمع معاصر محمد حسن که است آب حوی مصیبت احسان
 رگزار طاعت نرسیده گلستان رصه سائی مصاحبت حور و نهکسان
 بمن درای طبع است آراست که گوارا ارم را رود تا حواس
 یکسو لاذر کین و سید و گرسوسه و مال سر سید
 سحای با سس اندر ستم کائی عجز کل در حکم
 دست حق پرست مصلی خان صاحب طبع کردش فکر و فغان
 رابع طبع را اطرکان نگارست گل تار بجای نوح و نهارست

خنجر مبارک چون آبیاری اتصال لایزال کلمه سیه این سحر زنجیرین با سحر سیه اتمام
 اعظام دست داد و مل بر دق رنگ آفریدی طبعش چکارستش آغار باد درین با ساحل
 سید با صریح صید این مازستان جان روی ریاست و گلستان غلامان
 سستات مق حشرت حرس کیسانی سوخته واک نامده سیه صبر را و حب
 همانی بحر کربان خاک خند عالمی از غم حتم سناک ساجد جناب لوی عی بد الاحزاب
 استاد و الاکثاف مشهور است در اوان بود و قاری و فغان آن حرام بر ناصح جلد و زود

حکام قسام میرزا نصر علی شمسای رمر مع و سلی
 گلستان گوار است شتات دل خلق را آتش غم تا ف
 بر ابط رسال دافش جان گفتا حرد او سواد ملان

قطعه تاریخ ارتش اشرفی اشرف

قطع تذکره در دل سرت اودده بی نوشتن سانس مرا حال آ
 در آیدیم خواشرف بر بی کلام نمود ای سال آ

قطعه تاریخ از عبداللہ خان مھر

چون گلستان سرت طبع ست در گلستان سرت طبع ست
 چون تباری است رنگین مذکر قابل و مدد بود اس - کر
 مھر چون گلس بالین گفت بهارستان رگبار گف